

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_228895

UNIVERSAL
LIBRARY

بمیران سخن بزم با وفا گزین سخن خوش گمان

نام در دیوانه افاده معانی شقایق شمال رنگ بست تازی و شقایق است اعنی

ملاک الکلیطری
دیوان

سخنوری کلیم کلام خسرو سخن و الامام طراز اندیش آفریده است درین قطبان دیده است

در طبع می نشینی نو کشتی طبع من مقصد جهان شد

اطلا ع

اس مطبع میں ہر علم و فن کی کتب کا ذخیرہ سلسلہ وار فروخت کے لیے موجود ہے فرست مطلوب ہر ایک شائق کو چھاپہ خانہ سے مل سکتی ہے جسکے ملاحظہ و معائنہ سے شایقان تفصیلی حالات کتب کے معلوم فرما سکتے ہیں قیمت بھی ارزان ہے اس کتاب کے ٹیبل و سچ کے تین صفحہ سادہ بین بعض کتب علم و اصول وغیرہ مذہبی اسلام کے درج کرتے ہیں تاکہ جس فن کی یہ کتاب ہے اس فن کی اور بھی کتب متعلقہ کا خانہ سے قدر دانوں کو آگاہی کا ذریعہ حاصل ہو

کلیات دوا وین فارسی

کلیات حزن - یہ ایک مجموعہ غرائب و ندرات از طبع سخن آفرین شیخ محمد علی حزن اس مجموعہ میں کتب ذیل شامل ہیں سوانح عمری حضرت مصنف تواریخ سلاطین قصائد نعتیہ آئمہ اطہار دیوان و شتویات صغیر دل و چمن انجمن و شتوی خرابات فرہنگ نامہ و تذکرۃ العاشقین وغیرہ

کلیات مرزا سیدل - اس کلیات میں چار کتابیں ہیں - نکات بیدل - رقعات بیدل - دیوان بیدل - عنا صریدل -

دیوان بیدل - نقل از نسخہ ولایت

کلیات سعدی شیرازی حاوی رسائل مفصلہ ذیل و بیجاہ کلیات کریم گلستان بوستان قصائد عربیہ قصائد فارسیہ مرآئی ترجیحات طبیات بدائع خواتیم غلیات قدیم و صاجیہ مفردات قطعات رباعیات شتویات مقطعات مطاکبات ہر کلیات خاتمہ کاغذ سفید مطبوعہ جدید -

کلیات نظم غالب فارسی عالیجناب میرزا اسد اللہ خان بہادر دہلوی کا کلیات دیوان صنائب کامل از نتائج طبع مرزا محمد علی صاحب تبریزی مغایر شہرہ کے فارسی ہے -

کلیات عناصر و دوا وین خسرو دہلوی مجموعہ چار دیوان - دیوان تحفۃ الصغیر جو کلام صغیر ترین فرمایا - دیوان وسط الحیوۃ - کلام جوانی - دیوان عزت الکمال جو کمال عمر چالیس میں فرمایا - دیوان بقیہ نقیہ جو کہ پیری میں تصنیف فرمایا -

کلیات جامی یہ کلیات ولایت کے خط کا پورا لکھا ہوا بہ ہونچا اسی سے نقل ہو کر چھپا -

کلیات نظیری نیشاپوری مع شرح

کلیات ظہیر خاریابی قصائد و دیوان رباعیات و قطعات وغیرہ

دیوان حافظ محشی مشہور دیوان حافظ شیرازی کا ایک ایضاً محشی مطبوعہ جدید بہت خوبصورت طبع ہوا ہے

کاغذ گندہ ولایتی

ایضاً کاغذ سفید گندہ

شرح دیوان حافظ باحل معانی و مصطلحات صوفیہ تصنیفات مولوی سید محمد صادق علی صاحب

دیوان شمس تبریزی از کلام ولی مادرزاد محمد بن ملک داد متعرف بہ شمس تبریزی

دیوان مخفی تصنیف مخفی رشتی یہ اوستاد اہل زبان تھارشت نامہ تمام کا ہی ولایت فارسی

بسم الله الرحمن الرحيم
بسم الله الرحمن الرحيم

ما در دیوانه الفاظ و معانی شقایق شمال گماست تازی و مشکبایسته اعنی

ملائی الزمان
و الزمان

سخنوری کلیم کلام خسرو سخن و الامقام طرز اندیشه آفریده است درین بیان دیده است

در مطبع می غنشی نو کشتی طبع منقبول جهان شد

بج

دیوان ظهیری

CHECKED 1959

۸۹۱۵۰۱۹۲

۴۲۲۳

۱۳۵۱

CHECKED. 1951

Checked 1955

1952

بسم الله الرحمن الرحيم

آنکه خواهد دشت فردا چشمش ایمان ما
از گل خُبت گریبان اجتنابی میکند
عرضه لبان پروردی هوای خویش را
صد فرایع و عیش را در ذلک بندگی داشتیم
گریه خونین بساطی چیده در بازار شوق
زود بر تخیل مهوس فی بار میاندازد برگ
رفته در طوفان غم سرباد اسباب نفس
چشم پر خون کی پسند حیرت افتاد حی چنین
کرده در غش سینه تاریک را خورشید زار
در زبان قصه پردازان سخن کوتاه ماند
پیچ فکری را براتی نیست بر خاطر سبیل

لغات

گشته و صفش آفتاب مطلع دیوان ما
خار کوئی اختلاطی کرد با دامن ما
گرمی آمد بکار گشته زندان ما
گشته بزوان جگر داغ غمش همان ما
میچکد یا قوت تر از پنجه شرکان ما
لرزه حسرت چنین گرمید در افشان ما
آری آری ظاهر است از آه بی پایان ما
گر نیتادی پسند عید با قربان ما
در غمش هر قطره خون گشته عیشتان ما
زانکه در افشا نمیگنجد غم نهان ما
گشته یاد جمله ثبت و قمر فسیان ما

	<p>هرزه میتازی ظهوری حرف کیانی فزن توده های سرزیدی بر سر میدان ما</p>	
<p>روز شنبه همه زاید شب آدینه ما زهر را کام و دهر شکر لوزینه ما نپذیرفته بنجر عکس تو آینه ما تا گره بسته بسودای تو گنجینه ما خمزه زد داغ تمنای تو در سینه ما باد افزون تر ازین سعی تو در کتیه ما</p>	<p>دافع می لاله دمانید ز شمشینه ما تلخ کامی چه بلاست شیرین نهان در نیاید بنظر هر چه در آید بنظر نقد و خفس دل جان فتنه بیجان گشت آنروز که تا بنده طابک کشته در خور جو رو جفا مهر وفا باید کرد</p>	
	<p>گزیده اسرار تو میرفت ظهوری از حد صرف امسال شدی طاق تپا ریشه</p>	
<p>شبهای همه روز است چراغ ست دل ما پرورده دوش و پرواز ست دل ما زان گلخنیا نیم که باغ ست دل ما بر خیز که شوریده داغ ست دل ما بر بوی میت مت سراج ست دل ما از رحمت داغ تو داغ ست دل ما</p>	<p>عالم همه ست ایلع ست دل ما مرهم نکلند زار حسه بیدار ندارد در جیب سمن رنجیه ایم از خس و خاشاک واعظ چکنی دست حدیث گل و سنبل امید که سرگشته چو زبانه ماییم هر سینه که دیدیم فرد رفت بر راحت</p>	
	<p>آئینه بصیقلمر عزم و اذ ظهوری امین ز دم عیش و فراغ ست دل ما</p>	
<p>جام خورشید سفال در میخانه ما</p>		<p>صاف کوثر نمن از دردی بیانه ما</p>

<p>قبله اهل محبت شده ویرانه ما داشتی کاش در خلد بکاشانه ما آشنای دگران گشته و یگانه ما آه زنجیر بیای دل دیوانه ما دارد از تابه تفسنده زمین نه ما کرده طوفان هوس گوهر یکدانه ما گرداو پرزده پروانه پروانه ما که کند خواب ترا عاشق افسانه ما عمیش شایانه ز هر طبع که ایانه ما</p>	<p>عشق آبا که مسجود جهانی شدیم اینمه ناز و تکبر نرسد رضوان را ذوق از بی غلط حسن نباله زنجوش راز با بر سر بازار نهد گز نه منهد آب از شعله فتاره مرگان خواب در بن هر قره قلزم و عمان داریم شمع از شعله حسن تو بر افروخته است بخت بید از چشم تو فسونی آموخت غصه فقر نخوردیم که افتاد سپند</p>
<p>زندگانی نشود بر تو طوری تاوان دامی که جان ندهی تحفه جانانه ما</p>	
<p>عیب شغل دگر است هر مشیه ما نخیر شیران هوس بهی مشیه ما کرده پیوند بانده رگ وریشه ما اینمه صبح که انباشته در شیشه ما</p>	<p>دشمنی فکر گسان دوستی اندیشه ما جگر عشق در آمد جگر عقل گر سخت نگسلد آه چه در خواب چه در بیدار شامستان چه صفا که بریم چیده است</p>
<p>بهر خود نیز طهوری تو گلستانی شو بهر ما باغ و بهاری شده اندیشه ما</p>	
<p>سر ما وقف آستانه ما آتشیم آه ما زبانه ما</p>	<p>عشق آورد پی بخانه ما سوخت در یکدگر هوا و هوس</p>

<p>گشته از فرق تا قدم کیداغ نگر گشت خواب ناز می فهمید بلبلان بهار رخساریم کهنه گردیده بود ناز و نیاز رام ساقی و وحشی خوشیم بزرگان نگاه حرفی چند دل بهر و مجست تو پرست عشق آن خانان جانی است</p>		<p>بی نشانیم و این نشانه ما می شنیدی اگر فسانه ما شکن طره آشیانه ما عشق تو گشت در زمانه ما باده و نقل آب و دانه ما گشت رد و بدل میانه ما چه گهر با هست در خزانه ما که ترا آورد بجان ما</p>
	<p>با طهوری چه خوش برآمد غنم ای خوشا عیشش جادو دانه ما</p>	
<p>فوغ تو نشان نشانها را گشتیم شکار خانها را دانگه که نهد خزانها را پیچیم بهم فسانها را کردیم آینه بهانها را در دام کشیده دانهها را برداشتیم ام نشانها را برگردانم ترانهها را</p>		<p>خوی تو زبان زبانها را شاهین نگاه تست امروز گلبلانگ گدائی کشیدیم تا در ره گوش خواب بستیم تقریب بزم رفتن کو خفت بکین خالها بود تا در رهت از بیم نیابند لب در پی ناله نی افتاد</p>
	<p>نقصی به کمال از طهوری است</p>	

انکار مکن یگانہ سارا

عشق آورده در تیز مرا صبر کے راہ شوق میگیرد نفسم حرف طرہ می بافت بر سر راہ دل نشانیدست باشد از قطره کی برون آرد در جنون ست سنگ باران وہ چہ آسان برید از دو جہان از نظر پیشگان حسن شناس حصہ کردیم نقد و جنس جہان خلوت خاص عشق را بنگر	کندی عمتل کرده تیز مرا صرفہ جنگ در گریز مرا دستانہای مشکبیز مرا جسلوہ قدفت نہ خیز مرا دیدہ ہای محیط خیز مرا استخوانہا سے ریز ریز مرا بہ نگہ ہائے تیز تیز مرا ہمہ جانازشش تمیز مرا ہمہ از جہلمہ ہیچ چیز مرا کہ برون کردہ اندینیز مرا
--	--

خوش طہوری بنجام جوشیہا
کرده در غمخوار کے متوئیز مرا

خراب بادہ سر جوش کرده مارا بر یادہ باد خم و چ طرہ ہائے دراز ز فریبی بہ بغل در نیاید آسائش چو بی بزم تنہا بدرد خمر سندیم درست عمد مباد شکستہ دل ہرگز براہ گرم روان سوختت بیثباتی	بہوش باش کہ بیوش کرده مارا چہ حلقہاست کہ در گوش کرده مارا بدرد خویش ہم آغوش کرده مارا بروی گرم مہ جوش کرده مارا بیاد آرمند اموش کرده مارا ببرق بعبیدہ ہمدوش کرده مارا
--	--

نرجامہ خانہ عشق تو اطلس گردن	بہ نعل داغ تیک پوش کردہ مارا
------------------------------	------------------------------

چرا بجز ظہوری نمی گوشتے	بگفت و گوی کہ خاموش کردہ مارا
-------------------------	-------------------------------

خار از دخل صبر سینه ما	خارج را دست در خرمنه ما
عشق بر سندان فادہ شست	داغها شرح متن سینه ما
عشق مانیت عشق افزائی	نیت جزا کسے قرینہ ما
بہ سخنہاے عشق گردانی	کشتی محفل در سفینہ ما
نالہ در کا و کا و تیز آہنگ	در دہمی نہسان و فینہ ما
جو ہر شاہی گدایان میں	دیدہ درج در حسنہ ما
خون اہل وفا نمے خواہد	نہ کشت تیغ کین بہ کینہ ما

تامنہد چرخ را بکینہ خویش	بہ ظہوری بگو کینہ ما
--------------------------	----------------------

گواہ گرمی خون داغهای سیکریا	بہر شعلہ عذاران رسید محضرا
چہ نالہای تر از کام خشک میریزد	سزو کہ باج ستاند ز دیدہ تر ما
شدت کشتی صبر و شکیب در یابی	وقار کوہ سبک پای ماست لنگر ما
درین غمیم کہ غمگین کسے کند خود را	بفال و فقر ما حال ماست و فقر ما
سخن گزندہ تر از زہر لب فرد ریزد	مباد و کام کسے در گزند شکریا
چہ بیکسانہ نہادیم سر بہا نش خشت	بغیر داغ جنون کس نہاند بر سر ما
بہر دلیت صلاح صلاح پوشان را	تن ہست جوشن تا مار کست مغفرت

نسخه

<p>بروی گریه با میچکه نهندید بحسن بهر مد امارک و پے خود را</p>	<p>نشد بگوهر اشک آشکار جوهر نموده عشق به شرح جسم لاغرا</p>
<p>مهم توبه طهوری بعکس صورت یافت بکشیده سری عکس او بساغرا</p>	
<p>حال من سر کرده زاری گریه می آید مرا شاید آب رفته ام و دیگره سجو آید بگو قیمتی منجواستم خود را چه حاصل بزدلت آتشم از سر کشی ترسم و بهم خود را بباد حرف افشا از زبان افشاندن ام گشته مهر ز روپ دارم که خواهد معذرت را آید بر در خوی خجالت ز شرم دعوی بحیا بیا</p>	<p>خوش عزیزم کرده خواری گریه بیاید حرف سر و جویباری گریه می آید مرا اشک آب شاهواری گریه می آید مرا آبروی خاکساری گریه می آید مرا از نشاط رازداری گریه می آید مرا کرده طوفان شرمساری گریه می آید مرا نگو بروا بر بهاری گریه می آید مرا</p>
<p>عاقبت دشمن بر احوال طهوری خنده زد این نبود امیدواری گریه می آید مرا</p>	
<p>می امن و امان ساخته خوف مخظم را یک نخل خزان دیده بعیرانی من نیست پروانه انفسه ام امید که شمع از مهت پاکانست که در عهده گرفتست نتوان بره سعی بی پای و گردن رفت قاصد تو پیش و گری پیش نمی بود</p>	<p>مستی شده خوش محبتی شور و شرم را فتان نعمت رنجت فرو برگ و برم را با شعله کند دست و بغل بال و پریم را ترکان ترم شستن و امان ترم را و بنال خود انداخته ام با هر دم را می بود اگر راه شنیدن خبرم را</p>

نسخه

تا چشم ترم روشنی روز نه شوید این ناله ام از کام و زبان برتر آید خواهم که شایم تماشای تو چشمه بازوی تو طوق و گرم کرد بگردن	در خنده بصد بحر نشاند محرم را کنز درد تو بر همه نفسا رو جگرم را از عفت ده تنگی بدر آور نظرم را ز انوی تو برداشت چو از خاک سرم را
--	---

یارب که نگردد بدیدان محرم نیکان و اگر ده بصد عیب ظهیری نهرم را	
---	--

هر دم هو س نهد سخنی بر زبان ما کم مایه است قصه فریاد و کوه کهن چندان هزار دوره بیوده کرد چرخ انصاف نیست اینهمه بودن برای من دریا اگر شویم ندارد سبب دلبر به بردن دل ما کرد لب نازم بتازه روی پشمرده خاطران بحث نگه بزور تعافل رود ز پیش در بارگاه سوز و گدازیم صفت نشین	مهری بیوسه کاش نمی بردمان ما حرف و حکایت همه از داستان ما کردند حسن و عشق قران در زمان ما جبر دست با تو سود و سر یک زیان ما در قطره کی کنار ندارد میان ما جانان قسم نمی خورد الا بجان ما سر سبزی بهار جهان از خزان ما شر حست بهر متن خموشی میان ما گرمی برای دایع نهاد استخوان ما
---	---

بهار حرفهای گدایانه شد نمی پُر شد بوصف شاه ظهیری بان	
---	--

کرده ام سرمه خاک را پیش را گر یگفتم فرو نشاند گرد	دیده ام جوهر نگاهش را رفت و گل کرد جلوه کاهش را
--	--

<p> کرده بر بلوغ از گل رویش می خورد دست غالباً هرگز نیست از حال دل غمش غافل وسعت عشق بین که گاه با آنقدر کرده ام بعلوم نگاه راستیها نیاز من چه گفت دل بانداز کن گری بر خاست از خطر رسته ز بیماری عشق از مردمان میکشان شده شیخ دولتش گریبایت اندازد </p>	<p> حسیح دامن سال ما هوش را آنکه گفتست می نگاهش را دارد آباد خوا نخوا هوش را کرده نیک اختلاط کاهش را که ز خود کرده ام نگاهش را نازکج تر نشد کلاهش را کرده ام چنین کند آهش را میشناسد فلک پناهش را کرده مبینانه خانقاهش را آسمان آفتاب و ماهش را </p>
--	---

شد طهوری گدا بیاری عشق

باد حق یار و باد شاهش را

<p> چه قامت است که حق داده مژگان مرا مرقون صبح نفس کو هست تا که پوست به قبله کی بروم کعبه گریزانم بود مباد سینۀ بسفتن دمی بروم محم بکعبه می بروم خصم عشق از رهیر بقدر بنفش خود هر کس شناسد حسن نسون الفت اگر هست خبر نگاه تویت </p>	<p> بجلوه کند زین نخل برگ و ساز مرا بزلت خویش سفایش شب دراز مرا که کرد ابرو او قبیلۀ کی نماز مرا که غمزه سوسن الماس کرده راز مرا که رهنمای حقیقت کند مجاز مرا به بین بدولت عشق خود امتیاز مرا باخت ملاط در آورده احتراز مرا </p>
---	--

<p>تو خود بنابر آورده نیاز مرا که طرز نوشتن شده طبع سخن از مرا</p>	<p>بخشم و نازم و گر بخشم و نازم زمین مدح شهنشاه نورست این فیض</p>
	<p>برای سینه ظهیری نیافت کوره اغ مردم کرد با لبیدن که از مرا</p>
<p>نعمت بیست بختان کرده از نعمت شوی را سیر و باد و هر که کرد از زرد کوشی را در آوردم به بیع خوشیست از دست فروشی را که بر لذت پرستان تلخ کرده شهنوشی را که نادان میکند بر شعله خام جوشی را نکردم حلقه به گوش خود فرمان نویشی را در آوردم ز بانو پیش نشیند خموشی را خوشامد گوی دارد کند نصی تیزهوشی را</p>	<p>بر سوانی حوالت که عشقت پرده پوشی را نمیخواهد که سازد بوالهوس از سرخ روی را به قیمت بهر حاجت که ازای خریدارم بآن لذت مکیدم نوک نیش از زهر گاشتر تمامی عمر خاشاک سرکوبی هوس چیدم از آن ترسم که ملوک گردم گرد و گرد گداز شنیدن از سخن تر یافت رو گوشت و فایز فسانه از پی تیغ سخن ناچار میاید</p>
	<p>سمند عیش را شاید ز رهواری بر من آرد ظهیری در صفات غم عنان اری خموشی را</p>
<p>چه عشو با که ندانند ناشکیبان را سخوان کام نشاند بی نصیبان را علاج ترک علاجست که طبیبان را که گوشمال و هم قدرت رقیبان را که در لباس پرستند جامه زیبان را</p>	<p>نداده است حق انصاف دل فریبان را بآن امید که سازند سیر حسرت شان بپرستم قدمی رنج کاش فرمایند بفرع عشق و جنون عجزم آنقدر زحمت مباد پرده برافستد ز زاریان</p>

بها ز ست هوس کرده عند لیبان را بلا له غوطه و هم منبر خطیبان را چنین که خصم وطن کرده غریبان را	به عنجه بین که ز بوسه دوش امان نهند ز گونه تو اگر خطب کتم انشا غریب باشد اگر در دلم وطن نکنم
---	--

پرم ز سپید طهوری زبان خویش به بند نمانده طرف ادب پی کتم ادیبان را	
--	--

کس از من کامران تر نیست کایت کامان بجز دوستی از خود چو سوس گشته ام فلان ببازار هوس خوش بایه دارانند سودا ز دیوان محبت آرزوی منصب دارم بیا عیدی کن در عیدگاه عشق قربان شو تسلطهای سلطانی ز خدمت باز میدارد بچو عشق نگفتی کف جوان کن خود را آب رو سلامت بر در آزادگان نشین ندارد راه در میخانه غم تنگ طرغان را مگو در عاشقی خرجی نیما شد چه میگویی ز بس عرفان لبش گاهی بروی بوسه میخورد خرد در درگاه عشق خردی و بخل دارد ندارد آن درازی ره که ساک قطره بر دارد	ندانم بستان ترا ز خویش آزادیت نام اینجا برای تیغ خصمی رنگ میسازد نیام اینجا اگر محتاج باشی میدهندت مبر و ام اینجا که هنگام تسلط غزل کرده انتقام اینجا که میسازد شهادت ناتمان را تمام اینجا چو بنشیند برادرنگ شمشاهی غلام اینجا که شهید عمر میگردد پذیرای توام اینجا بخاک آستان از آسمان آید سلام اینجا که باشد قطره را سرشاری دریا بجام اینجا بشرط نفع در هر منبت نکت نام اینجا ز جوش آرزو خوش نچکان گشتند خام اینجا تفاخر خاصه خاصان اگر گردید عام اینجا خصای هر دو عالم کرد راه یک دو گام اینجا
--	---

طهوری در خطر خود را نمیگفت بی خطرداری

که امین بودن صید حرم باشد حرام اینجا

<p>یکطرف نه پرده حیرانیم ما بیش ازین آشفتنی در رکوش گرچه منع لب ز گفتن کرده آبهامی قیمتی خوش کرده ایم چشمم اگر بچشم رسوا میشویم شبی در روز کس نشنید گل تا قبا ساریم پیرهن کجاست وادمانگشت شهدی کی دهد در نهاد قطره چندین شورست دهنی بر عیبهات توده ایم جسم گاه و کوه گاهش در کمر</p>	<p>عید میخواهم دست بایانیم ما جمع کن خاطر پریشانیم ما صد سخن داری زباندانیم ما منکری غمهای ارزانیم ما در کمین کارنپسانیم ما ببلان تازه اسحانیم ما عاشق چاک گریبانیم ما تلخکاه شکرستانیم ما عشق طوفان کرده عیانیم ما با وجود آنکه عریانیم ما از ضعیفان نمایانیم ما</p>
--	---

توبه فرامی طهوری از تو بود

هم تو فکری کن شبانیم ما

<p>داغت محک عیار ما را نه توبه پناه شده سوگند کرده به تیول خود مکر هر روز براه وعده تو دل گوشه کاری از تو دیدت</p>	<p>کویت چمن بهار ما را گرفت میت حصار ما را زلف تو بنفشه زار ما را آهسته کنم انتظار ما را یک گوشه نهاد کار ما را</p>
--	---

چشمیت بشرب تلخ دیدن از حسرت مرده عنتم تو دادیم قسم به بقیاری کشتی خطر کنار دارد بنشاند صبا بمیانے	مسته کرده حنار بار را آئین بندان مزار بار را برهم نرنی و تدر بار را آرم بمیان کنار بار را بر چهره من غبار بار را
---	--

ز ناز رسیده بس ظهوری
بگذار بجزقه تار بار را

اشک دویده بر عنان تو سن بایه ایر گرچه شکار لا عنتم کوشش فرهم بین صد چو دوست فله بند بر سر خوان احقر دست تصرف صبا بستم از آه بر قفا نام فراق میبرم زیر ز کام میجد در دل رجو دگان ماند نفسته در زبان ریشک بلاست ایمان مرد وصال یتیم جوش زنده بر قفا عشق بفرسایدش رفته ز دست کار با چشم تراست و جلها پرده گوشش مخلی پرده محملش شود	دای که کرده صذر بان شوق تو دایم ایر صید کنند کرده ام سر ندیم خدای را داده ندای الصلانا له سینه خای را کرده اجاره چشم جان سر نه خاکپای را راه مباد بر لب این حرف زبان گزای را داده غمت بسینه سر آه نفس ربای را بادرهی بکامش این غیرت غم زدای را منفر با ستخوان من باله اگر جامی را تا بکجا برد شناساک سینه سای را چون بزبان در آوریم از غم خود دلای را
--	--

نیت عجب که شد فرون قدر ظهوری انقدر
حسنت عشق میدهد بادشهی گدای را

جزبه بندت نفقت خاطر آزاده ما عشق ساقی شده تسی نه بان بهر شارسیت بر کمر تحفه جان قاصد گل گشته روان جمله دلهای بهر عشق تو در پیش و پس اند غیر آن سینه ندارد که تمیاسازد زهر را سوده شود جبهه زبس سجده شکر فلک از دشمنی خاک نهادن پرشد	غیر نقشت نه پذیرد ورق ساده ما که شود شوز تمنا نمک باده ما امین از راه زمان باد فرستاده ما پیش پیش همه از دست غنان داده ما چشم پر داغ تو دارد دل آماده ما گر گنی پاک لب از باده سجا ده ما ندید دست بر خاستن افتاده ما
---	--

مشورت با دل تنگست ظهوری در عشق
فال بکشاده غم از دفتر نکشاده ما

نیست جز می کشی و رندوشی چاره را رفتن از پایی سفر کرده نشستن بود فارغم از کله باخویش قرار می دارم پیش من چاره مردن چه بآاست نا توان گشته ام از سنگدلی بهیر آنکه صد بحث و اثبات قبولم کردست آه از آن اشک که چون وقت تماشا آید	پار سائی شده رهبر تبو میخواره مرا نتوان ساختن از کوی تو آواره مرا نیست امید وفا از تو حفا کاره مرا اینچنین ساخته هجران تو بیچاره مرا بستر از آهین و بالین سوز از خاره مرا باورم نیست که رو ساخته یکباره مرا آید از رشک و شود مانع نظاره مرا
---	---

تحفه شوق چه کردیم ظهوری تقسیم
جگر چاک ترا سینه صد باره مرا

بشیری خرامید و پنجه ما
کم از سعی کمن نیست تقصیر ما

<p>صد ا ق ت ز هر خنده آید بر لب جنون هرگز این تازه روی نداشت کمان خرد از زده انداختیم شود زود کوتاه رنج سفسه بعشق جوانان جوان مانده ایم زبان دگر وام کن کو مستلم تو خود شرمساری دگر میکنی</p>	<p>خرابی چه خوش کرده تعبیر ما نشسته برو گرد زنجیر ما خطانیت در تیر تدبیر ما بلندست در سعی شبگیر ما چنین کرده ارشاد ما پیر ما در انشای حرف ورق گیر ما نگونی اگر عذر تقصیر ما</p>
<p>رود بوی مشک و پرو رنگ لعل ظهیری محال است تغییر ما</p>	
<p>هوس گنج بر آورده ز تعمیر ما کم از انعم که در معذرت تم باید زد زفت سودای تو خواهم بر سر آورده چشم سنجره عیش و طرب چون گران میبوم تن پرستان دگر اند چرا بریز آب مرشد میکند غم چو خیال داد اگر این پیش نه است وفا خواهد کرد در گذشتن نتواند که از گشته داد</p>	<p>ترک تدبیر علم کرده تدبیر ما پیش ازانی که دی خجالت تقصیر ما نه پند ز زمین دم تعبیر ما که نمیکرد غم و درد تو تسخیر ما واعظ از قصه جوئی شک و شیر ما داد پس توبه ز سالوستی نزدیر ما داده دیوانگی و علف زنجیر ما تا تسلی ندهد چشم سکون گیر ما</p>
<p>در و کن ریش جگر خوب مکسود نشد میرد عاقبت این شور بکشمیر ما</p>	

بریا و تو ز هر باد شکر باد بے عشق تو مرده زندگانے پروانه آفتاب آراست راحت نباده بالش نرم گنجایش دیدنی نهانست عشقم بجز از خود و رون گاهے که کنم دعای و شام که وصل بار مغائے آرد گوشتے بکشای تا بگویم	بے روی تو شامها سحر باد بریا بهواسے تست سحر باد از شمع رخت بشعله سحر باد زیر سر داغمت از جگر باد بر بسته زوینت نظر باد آورده بروم از خط سحر باد دم بر نفسم دهد اثر باد در خود نه کنند اگر سفر باد از بخیران شنو خبر باد
---	---

یا د تو ز خاطر ظهوری

واکرده بروی خلد و ربا

کنم در عشق کتب خانه خود کوچه بامون پل مجنون بروی و جلد بستم از نرم ترگان چو قاصد میفرسیدم نقد فرصت نمیدم چراغانی کنم هر شب با خرمای داغ دل نه تنها نقش نامت بنگین بل مو س که دم جنون پوست پوشان ترا مغر و گر باشد ز در و در لوزارت ناله از بیدار خجاست	بیا نمودم طریق عاشقی فرما و مجنون را بسیل گریه خواهم داد آخر نیل مجنون را که از خون جگر رنگی دهم در نامه مضمون را باین روز سیه از رشک دار و داغ گردون را ازین حسرت نصیبی کرده ام هر چه خون را رسد شان گزینند از خیرگی در پوست مجنون را پئی خواب دگر آفسانه خوان کردیم آفسون را
--	--

ظهوری چشم ظاهر هم ز عکس در جلا دارد

	که از دماغ دلم آئینه کاری کرده بیرون!	
<p>صبر طلبا سنجۀ نخورد از چراغ ما یارب که میج سینۀ فسوز و بدایع ما افتد اگر گذر زخزان را بباغ ما سودای طرح کرده جهان دماغ ما گیرد بجای خال بگلپانک انوع ما مستی بجای قطره چکاند ابایع ما</p>	<p>از تاب سینۀ شعله برآورده دماغ ما مرهم در شست کبابیم از غمش خود را بهار ساخته بیرون نهاد قدم دیوانه شد بهار گلی بوی کرده ایم گردید بخت نیز ما بویون بهر عشق از چشم پر خمار تو در می فدا دهیم</p>	
	<p>از جان داغدار ظهوری نشانه است هر لاله که میسد از باغ و رایع ما</p>	
<p>خوش کرده وفا شکست ما را دستی نگرفت دست ما را افغان بلند و پست ما را دوران می یک نشست ما را قرده دل غم پرست ما را یک ره لب بوسه هست ما را دروت رخ زنگ بست ما را</p>	<p>غم ساخته نیت هست ما را بینا نده پایال گشتم بر غمه زیر و بم گرفته است در مهفت خم فلک ندارد اقماده هزار غصه بر هم ساقی گزک گزیدنی بخش آورده بیرون زنگ تغییر</p>	
	<p>مکشای خدنگ کین ظهوری فرسوده مباد شست ما را</p>	
<p>هززه گو ساخت ام چشم سخن باز ترا</p>		<p>کرده ام محرم دل غمزه عنایت ترا</p>

خیز رسوانه سزد محرمی راز ترا کز نیاز دگران باز دم ناز ترا می نهم طعمه بجیکل ز جگر باز ترا خوش بر انگینخته ترک قدر انداز ترا غرت و قدر دگر داده حق اعجاز ترا	جز به مبهوشش نبخشند شراب غم تو زور زاریم به بین قدرت عجزم بگر سایه گسترده همان فکر شکاری دارد زان کمانخانه ابروست قضا صیدن تو بدشنام کنی زنده میجا بدعا
---	---

شد طهوری ز تو پامان فلک گیر خواهد نتواند که کند پست سرافراز ترا
--

که کشد از جگر گری خون را از ریش افسر فریدون را آب تیغش زبانه خون را نال و در ناله حست قانون را گریه ترک کرده نیل و جیون را شب چو آرم بگریه گمرون را از صبا خاک پاسه مجنون را که ندانند رسم و قانون را برد با خاک رشک قانون را	مازم آن جادوی پرافسون را نه پسندو گدا به فعلین میکنند تیز تر بهیجر عشق نغمه بر نغمه گریه ریخت دلم بر لب خشک مایه میخندی خنده صبح را باب و هم چشم لیلیه تجفحه می طلبد رسم و قانون جماعتی دارند خواجہ از گنج نعت مایه انداخت
---	--

رفت دل از برای پاس درون بظهور می گذاشت بیرون را	آباد کرد عشق تو جان خراب را در خرمین عطش زده برق سحاب را
--	---

<p>یک دیدن ست آفت کیشتر جان وصل تاب کمر خرابی صد خون مرا بست تا مست بوسه روز جزا انقمت بیا بخشیده اندر روز ازل منرمی مگر هجران ندیده غیر چه داند وصال بر شعله نگاه نکردیم جان سپند روزم سیاه کرده ما بهیست کز غمش بر هم نمیزند همه شب دیده کز شرک تیزست آتش امی دل دیوانه دورتر</p>	<p>لطفست بر مدارد عارض نقاب را مگذارد زیر کا کل بریچ و تاب را خواهم بلب پیشی بنوازی شراب را از روزگار وصل تو فصل شتاب را از عدل شاه پرس دیار خراب را دل سوخت بر تحمل ما اضطراب را آتش سخنان زده اند آفتاب را الماس ریزه در ته پهلوت خواب را هشدار خامسوز نسازی کباب را</p>
---	--

عشقت معلومت ظهوری ورق بدر
در نقطه مطالعه کن صد کتاب را

<p>هوای صبح بخشد تازگی کلمای خرم را سر دعوی چو در بازار سودای تو بکشیم دلی در همسری از کار خود بیرون نمی آید مشقت بر مشقت دشمنان تشنه لب معاذ الله که زهر دل گزارد کام جان دارم ندارم طاقی دآن ز تاب پند میسوزد</p>	<p>چه نسبت با گل تیره مافینش بنهم را بیک غم غبن انم عشرت و عیش دو عالم را سلامت داریار دلبابی طره در هم را فراغت در فراغت باو سیرابان ز فرم را که مغز استخوانم میگذرد افعی ارقم را ز دلسوزی خدا محروم گرداناد محرم را</p>
---	---

ظهوری مفرده بر عیش آمد و بکشی آن خوشی
دل پیچیده خوش بر دست محکم منم را

<p> نامه را پنجه دهم حبیب در دگر کردن را ابر در دعوی چشم نه بجای افشرد خواستم از اثر نامه شود گرد ز شد میتوانم بدمی چاره صد افعی سازم در ره هجرتان تکیه کند رکابست هر بونی بدرون آمد و جانگ نداشت محو در لذت کیفیت او شاه و گدا میکنم لاغری خویش بعد خنده نهان </p>	<p> گریه سر واکنم و بجز کند با موان را رو بر و کرده برگوشه دو صد حیون را چند بهیوده در آتش فگنم مضمون را عقب بجز فگندست برگ افسون را کرده در گوشه غم عشق صد فدا طون را بیم دارم که بگیرند زمین بیرون را داده زهر تو عجب چاشنی افیون را تا نمایان نه کنم فریبی تبسّون را </p>
--	---

غیر آری و بلی رانده ظهوری از لب
نیست در کام و زبان جای چرا و چون

<p> آورده ام پیش نظر هر گوشه صد گار را دارم غم پیکان او میرد زنگ سینه ام ایدل در بیگانگی منین که باد میکند زنجیر میاید دگر کاکل میفشان بر کمر این شعله کز کانون جان منکشد آینه در مهربت ای بر مهن دیگر در دعوی من دامان زده ام گشته برای شیخ از من در گذر </p>	<p> تا برای پای دل خوش کرده ام نچار را چون پیش آن سازم نشان این تخته زنگار را بهر چه کردی آشنا آن آشنا بزار را از پرده می افتم بدر در پرده اش خسار را در هر شهر دارد نهان صد داغ آتشخوار را تسبیح را بستان ز من تسلیم کن زمار را آلوده چون سازم دگر از توبه استخار را </p>
--	--

ریزد ظهوری در زبان این هر دو کام جان
تلخی گزاید بزبان موج شکر گفتار را

نخواہم در روز خشر از کف دہن خود را کل صد بوستان از حبیب گریون ہم شای بی نظارہ از گلشن دو انم صحن بیرون چو از دل سختی خوابان حکایت در میان آید بدست آرزو این تخم در خاطر ہی کستم توانم آتقد در مہربانی ہمہری کردن	نہ بنیم تا بکف دامن گل پیرا مہن خود را کہ از داغ محبت گلشنی کروم تن خود را چو آئین بنہم از خاشاک کوئی گلشن خود را مگر ہم خود کنی تفریق سنگ دہن خود را کہ میبوم سبای بوق حسرت خرمن خود را کہ بہر خاطر او دوست دارم دشمن خود را
---	--

ندارد غالباً آب فروت تیغ بیدادش
ظہوری بر کشتی تا کی محبت گردن خود را

یارب اثری دعا سے مارا اندک رحمی ست مگر ان را خوشحال وصال کہ وارد در سینہ نفس نہاند و نخواست فریاد کہ خوش فرو گرفت ست جان فرس رہ خیال او با سر کوب نزاکت سمن کہو	صبری دل بتلا سے مارا اندک سنجتہ وفا سے مارا در مقدمہ با میا سے مارا دشنام کسی دعا سے مارا بیگانگی آشنای مارا دانستہ رہ سرا سے مارا خار رہ عشق پاس سے مارا
---	---

جان در رہ عشق کن ظہوری
ضامن شدہ بقا سے مارا

گریہ خوش کردہ دیدہ مارا تکمین عشوہ بہ شور آورد	شستہ نقش جریہ مارا ہوس آرمیدہ مارا
---	---------------------------------------

<p>یارب از صید غمیر در گزدان رشک باشکوه همبران نکند اشک خونین چه خوش حیاتیست کو چنان شاد می که هست کند آه اگر وصل در بغل نکشد و اسے گر باز برگردد داند</p>	<p>شوخ عاشق ندیده مارا خائمه لب در دیده مارا پشت دست گزیده مارا پشت از غم خمیده مارا دل حیران کشیده مارا جان بر لب رسیده مارا</p>
<p>ره ظهوری نمیتوان بستن رگ صبحان بریده مارا</p>	
<p>میکشد سوز ناز ماتم ما از تماشا سخاوت ره لبری راز در سینه میکند سوراخ از برائے طراوت گل روی عیش این رتبه از کجا میشد گشته بازلف پر شکست دست درد گر در دوا نمیکرد لب خشک نگاه میدارم</p>	<p>عیشها عاشقیت بر غم ما اگر آئی بسیر عالم ما خون چکانست آه محرم ما چه ضرورت چشم بر غم ما گر نخشد شریک با غم ما نسبت روزگار در هم ما عنم مارا گزیده مرهم ما شاید آید بکار ز مرهم ما</p>
<p>با ظهوری غمش نخشد رام بی سبب نیست از خود این دم</p>	
<p>بزمزد ناله سحر از لب ما</p>	<p>که نشد شعله از تفت تب ما</p>

نفسون و فسانه دست نیت مخالباً جلوه غیر خواهد داد بر خموشی زویم اگر نزنند مطلب خویش در میان نهاد ز یوگر کردن گرفتار نیست در ره شرح عشق می بومیم میتوان اسجدی بقول آخست کار بر ما عجب که گیر و تنگ	گوتهی بر درازی شب ما سینه بر سنان یارب ما درد انگشت ناله بر لب ما با اجابت دعای طلب ما طوق سودای سیم غیب ما برده تحقیق سله بنده برب ما که و در خویش را بکتاب ما آن کزو شد وسیع مشرب ما
---	---

با طهوری گشت رست فلک

داد از دست طالع حب ما

هموار گشت خوش بره دین عاشق ما چند آنکه پای سیر رود گشت آرزوست گلبرگ ناخن زده بر لاله طعنه رنگ معمور مدعی که نهان ماند مطلبش با امید وصل چنگین بر بسته اند با اهل رسم قدرت همسایگی نبود اطلس بشال باز سد پیش نازگان باید نهر اگر گریه با ما میا س کرده مهلوی چرب کس بنظر در میا ویم	کردت ریزه کاری مابست تراش ما از تخم حسرت قره اشک پاش ما خوننا به زرای گشت دل پر خراش ما ما را خراب کرد تمنای فاش ما ترسم که در تلاشش نمیرد تلاش ما آمد بدون زکوچه عادت عاش ما جانهای فدای مشتریان تماشا ما کایه تبسمه لبب انتقاش ما زیرا که هست از جگر خود تراش ما
--	--

برخوان در دہشتم ظہوری نگشت سیر
گو یا بقدر کاسہ نہ بختند آتش ما

ہم زبان گشتہ اشک باللب ما
دقیر حال نامرتب ما

صلح کردست خندہ باللب ما
کار خود کردہ آہ یارب ما

سوخت ہجران در آتش تب ما
کرد گردون شمار کو کعب ما

گاہ دامن فشانئی شب ما

بجصول آشناست مطلب ما
باز شیرازہ بستہ رشتہ وصل

گریہ گرفتہ کن زودیدہ دگر
حاصدان آہ یاربے دارند

وصل آبی بروے کار آورد
ماہ فیض وسعدت ازلی

عیش صدر و زغید رفت و نکرد

گر نمیکرد قرب او حاصل
کی ظہوری شدی مقرب ما

خاکپای کسی ست فسر ما
فارغ ست از دوا بال خیر ما

آرزو کردہ طریح و فتر ما
زودہ در شعلہ غوطہ جنگر ما

مرداغ ست زیب محضر ما
بر نیغینہ ز دازہ برابر ما

دل ما را چہ کردہ دلبر ما
ز حشم مرہم بر من ز خنجر ما

سود بر عرش سروری سرب ما
شرف وصل پر تو افگندست

کملک حسرت رفتہ نمیزد
شوق در عین دامنش نیست

گشتہ سوز و گذار بر ختم
آنگہ از پیش ما نمیکند

شکر چلندہ از گردہ خالیت
خدا را سے مدعی بنمے آید

<p>رو طهوری جملای آئینه ده تا به بنی صفای جوهر ما</p>	<p>آورده سپه غم تو بخت سرای ما برخاست از خزانه هستی صغیر حقد از بار غمت هست زمین گرچه در نشیب رسد باشد بیم راه کمانها کشاده شد زین تیغ کینت که بدست تغافل پیش که میکنم شیم شکایت که سوزد خوش اشکار تیغ تغافل زوی و ماند نکر سفر ز رشک سری میکند بل</p>	<p>در عاقبت ز تنگ نه بیند بلای ما خوش کرده جا بقا بجوار رضای ما گاهی ست در برابر کوه رجای ما بنگانه ز حد نبود آشنای ما گاهی که شمه گر نکند در حم وای ما و شنای از لب تو بجیب عای ما در گردن نگاه تو صد خونهای ما خالی مباد بر سر کوی تو جای ما</p>
<p>جانت لب رسیده طهوری ز جور او ناگاه شکوه نه کنی بے رضای ما</p>	<p>ای ز رویت بهشت منزل ما چشم بر هر طرف که گردانیم ویده بر هم نه زند حیرت دست تقدیر بسته روز ازل تعب خورشید دوستی بر چید بر دل ماست هر کرا و غمت عشق را نیز گشته می بینم</p>	<p>عیش آزاد کرده دل ما رخت افکنده مقابل ما در دیوار نیست حامل ما بر دم خنجر تو بسمل ما نیم بود و نبود از گل ما دارد از داغ طالع دل ما سخت تر هست تیغ قاتل ما</p>

<p>در بهای نگه مست بل ما آخسته آخرت منزل ما میدواند کعبه محل ما</p>	<p>جان دول هر چه هست میگیر پای مارا روانی و گریست عالمی راز با بهای جبرس</p>
<p>از می دوستی ظهوری را میدید تو به شیخ عاقل ما</p>	
<p>عزت شده از تو خواری ما از دماغ تو نمپه کاری ما بر جبهه دوستداری ما مارا با میدواری ما + از مزرع خاکساری ما از جبهه شر مساری ما از سکه کم عیاری ما در کوچه بهیستداری ما از ساغر هوشیاری ما</p>	<p>ای وصل تو اصل زاری ما گوینج برو که کید راحت طغرای سعادت ست این دماغ امید که رفد حشر نبشد حاشا که نمنه دریغ دارند ترباد و سر آستین عفوئی روئید ز رعیا رراج آرام بهاسه خانه گدونه مستی و جنون دو جریه نوش اند</p>
<p>ایمن شده از خطر ظهوری آری شدی ز منیاری ما</p>	
<p>ز هر چشم تو شکردل ما نزدی از برابر دل ما + بار قفلست بر در دل ما</p>	<p>ای غمت ناز پر در دل ما جان صدایت که با همه شوخی عشق هر رخنه که بود گرفت</p>

<p>متلزم شوق و موج مشو تو در انزل کرده حسرت تیغ نگه در گرد گذارشته</p>	<p>کشتی صبر نگر دل ما جامه چاک در بر دل ما از پی مع گوهر دل ما</p>
<p>ای ظهوری مدد که غوغائی عشق آورده بر سر دل ما</p>	
<p>عشق آمد و سیم رخ را شد گس ما هر جا که بهار بیت بر آورده سر خاک ای ناخته پرواز چمن از تو که گردید سملت ره برده امید گزیدن صبح حرم وصل دو دانه پی محل فرش ریش از فرق قبول آورد اقبال وقت که نازیم به پنج پیر که کلام</p>	<p>از جبهه گل سجده کند خار و خن ما در سائیه سر سبزی نخل هوس ما بال و پیرا بر سر کوی نفس ما نگذاشته از انمر شبه دسترس ما شبگیر بلندی زده بانگ جرس ما هر جا که قدم پیش نهاد ملتس ما آورده سنگ نفس مری در مرس ما</p>
<p>میخواست که صدمه از پیش قدم پس ز دوست ظهوری بعنان فرس ما</p>	
<p>باز میر قصد جنون در حلقه زنجیر ما همسفر گردید خضر عشق در خش انگینتم جیب طاق از هجوم چاک دارد بر میان شب برای خواب روشن شد در شمع دلت ای دعا جیب تهی تا چند گردی در بدر</p>	<p>باز در کوی خرابی میکند تعمیر ما صبح روز کام شد گرد زده شبگیر ما لجه تو فسیق در دی شد گریبان گیر ما فال داغ دل بر آمد از لب تعبیر ما ارو اثر در حوزه کن از آه بی تاثیر ما</p>

خوش کمان کینه بیگانگان زه کرده اند پس چکس عمری باین تخمی ندره و غالباً تا زبان مدعی میشد مسلمان کاشکه با وجود این جنون در صید سیمغ مراد	وای گریه پشت وزد آشنائی تیر ما دایه غم کرده زهر حسرتی در شیر ما غسل میدادش آب قصه تکفیر ما بافت دست محفل دامن از شسته تدبیر ما
--	---

شمع تعریف شبتانی ظهوری بزخمت
صبغ که خورشید و مه از شعله تقریر ما

عشق کجا که تا خورد خون امید و بیم را ناز و نیاز عمر با زور هم آزموده اند بر سر کوی بکیسی گداز رخ چو روبه هم نقشب بریده بر جگر حسرت سیم غنجان سیل رشک ما مگر به پشت نشو رود شد نیم دیده شک ز رغبت گریه بیشتر پا بگلیم کش دلا طور کجا و ما کجا در حرمتش ز خود سری کار صبا قاده بس	تازه کند بد شمنی دوستی و تدبیر ما نیست حرف عجزنا سرکشی غنیم را دیدم تر در آستین خون فکند نسیم را گریه بصره واکمن کو سر گنج سیم را سخت زمار آه ما بافته این گلیم را خاقه بشور آورد مکرمت کریم را آمده سنگ رو بر ملتس کلیم را قرب بنام ما مگر پیش برد نسیم را
--	--

رشک گرفته رخصتم لب نگزدند اتمم
نیست ظهوری و گریه زنی ندیم را

و ما غم بر نیتا بد فسون پیرو بر بار را نشد از تن با د آه ماه و هفته طولانی بحسرت قطره ز چویش ار کشادی سینه می چید	جنونی کو که دزد بخیر پدید کوه و صحرا را سرشکی کو که گردابی کنم امروز و فردا را امیدش در بغل زین تنگ تر میخاست و لیل
---	---

دو عالم یوسف با قیمت یک جلوه بخواب دعا در حسرت و شام می میر لبه بکشا به تنگ نفس نام ساخت با خاک هر کوی کجا دل بست بر دست با این آسودگی کردی برای گریه دیگر در جگر آبی نمنیم هلاک غارت آرام در داند آگاهان	که میگوید جواب دعوی عین زنجار گروه شوگو نفس در سینه اعجاز میسار بهر جا میروم از فقر بر سر میبزم پا را نکردی روی اگر در خویش دغش سینه مار اگر بس نیست باید فکر دیگر گریه مار دلاگر شناسی درد خود شناس کالار
--	---

بیال دل ظهوری بر سپهر عشق پرداز که کنشک حسیض خود شمار دواج غقار	
--	--

عشق تبار سرشته صفادر سرشت ما عکسش کتاب گشته بی طاق عریان ای آنکه اگر از رقم جبهه نیستی با جور عاشقان چکند جور ز ابدان ستخمی که گریه کرد بدامان با میهای گشتیم خاک خاک نگردید آرزو	از صبح کنبه تافته شام کنشت ما این رتبه حد کیست ز بی سر نوشت ما خطی بر آوریم که خوبست زشت ما خون بهشت ز ابد و خاک کنشت ما در فصل خنده قهقه روید ز کشت ما در کاخ وصل رکن نشین با جشت ما
--	--

در برزخ فراق ظهوری بر آوریم از آب وصل گل شده چاک شربت ما	
---	--

ریشک زگر شده اشک از بقی نظاره ما آرزو چشم ز کور نگارمان نکسرم خاطر از حال دل بادیه پیا جمعت	شعله در بال سمندر شده خواره ما پرده از گرد در پی بافته رخساره ما کار خود ساخته ز آوارگی آواره ما
---	--

چرخ در کین ضعیفان نشو و صلب چنین میتوان یافت عرض تر لب رسوایت نکنده شعله حسن تو اگر بدرستگی شست مرگان کماندار مرز یاد که دوست رحم گاهی بشفاعت در جرات نیز	شیشه او نخورد پهلوی از خارده ما کرده بطیافتی این منکر که در باره ما نبرده تماشای تو نظاره ما چشم برنجیه پیکان جگر پاره ما کشته افتاده بشمشیر ستمکاره ما
---	---

لذت ذکر جگر یافت طهوری که ربود

سجده از نقل طهر سحانه میخواره ما

ساختم از کار معزول اختیار خویش را از خزان مرگ گلزار حیاتم امین است خلعت خواری نیز میدکسی را غیمن ذره بر خورشید آغوشی سحیرت کرده باز میتوان افشاند گاهی چنین نفی بر صبا با قرار و عهد تو بادگیری مارا چکار سینه دگر ندارم زود تر بیرون فلکن ترسم از بیطاعتها ناگهان جوشی زخم غمزه صیاد تا کی بر زمین خواهد شست	پیش ازین ضائع نمیسازیم کار خویش را کرده ام فصل تماشای بهار خویش را گردی تشریف هم بی اعتبار خویش را خوش فریب داده امیدوار خویش را پیش منفر پشیمان روزگار خویش را پاس میداریم با عهد و قرار خویش را اگر رشک از گریبان اخذ خویش را بر مننه برداغ کار بها مدار خویش را رحم پرور کن جگر گاه و شکار خویش را
---	---

در غبار کوی غم روزی طهوری گشت کم

آستینی بر جبین کش خاکسار خویش را

دل از اندیشه وصل تو عالی کرده هست	تماشا ده تماشای تو حیرت کرده حیرت را
-----------------------------------	--------------------------------------

<p>کجا سنی قضا سنج دل را بال و پرستی ز تاب درد کاهی گشته ام در کنج بتیابی خراش سینه را اگر از شکان سینه بنایم سلامت از همه ای بروای خجسته باد اگر میایدت در کوچه آسودگی منزل نگهدار و خدا صبر دل من این فرودستم شراب عشوه چندان کردی دوش کام بنازم چشممستی را که هر ساعت زبشاری</p>	<p>نبودی دانه از خال تو گمردم محبت را بزور آرزو دل میکشد این کوه حیرت را ز دندان خجیا بر لب زخم اهل سلامت را اگر واقع خود از ما هم سلامی هم سلامت را برون ریز از سرای طبع زخمت سم و عادت را باشک شوق از خسار خال این گردن محبت را که از مجلس برون بروش بروم مذهب حق را کند خاطر نشانم معنی لفظ مروت را</p>
---	--

ظهیری شمه از حال زار خود کجا گوید
نه گنجد اگر در یک حکایت صدایت را

<p>بخونم کرد رشک غیر رنگین تیغ غیرت را بطوبی قاتمی نازم که آب تیغ بیدارش چنین گردم امرو صبرت رحم نماید گر اقتدا از ملاقاتهای خوبان شور و لبها ز آتش پاره دارم چنان نهگانه گرمی چرا معنی ناله هر دم از مبدوشی صورت ز طعن خویش نپدانش جان وطن کاه</p>	<p>بانصاف آشنائی باد شوخ بیروت را دواند در درگ دی ریشه نخل محبت را بخون آغشته خواهم کرد فردای قیامت را تورجی کردی از رشک نمک جان حجت را که در لبهای ناصح میگدازد خوش نصیحت را رهن جبری دارد مجاز با حقیقت را موافق ساز با طبعم خدایا آب غربت را</p>
---	---

کجا از صده ذکر کنایش بطن آیم
مگر سازد ظهیری سوزگرده اشک حیرت

<p>که بنید در بغل نخل تننا نوبهاری را که از لعل تو بر بازوی جهان خدیویم تارای که بای توانی بار عشق و مهر یاری را چه میبازی نگاه آلود فقر که بهاری نیاید او امن پر گنج چه مانع نیست خاری شبی شاید که گیرم در جنای پانی نگاری بزهری می چشم ناچار شود خوشگاری بغزم داده سرخش حسرت امید خواری</p>	<p>بایار بناید طالع ما روزگاری را جنابین تعویذ در دفع سیه بختی نمیا شد نخست ضعف اگر قوت چنان دشواران شدی صید ایل خمی نجوبان دیده هست برای حبیب بختی صبا گر از گاتانی باین زمیندگی هرگز ندیدم ای گلکونی مسیا کرده رشک آلوده صلی طالع شوم بکامم آرد های غیر تم از دست بد عهد</p>
---	--

ظهوری کوی سیکیر و سراج چهره عالم
نسیر و شست غم هر جا بر آگیز و غباری

<p>خموشی باز به هنگامه بندی شست غوغا را شکریا که تواند کرد و ناصح ناشکیبارا بطیفان محبت قطره شرور زنده در یارا تنج فتیخ را نازم چه رنگین کرده سحر را دم طنایان نادان میدم پیران انار را نمال عشوه ساتی چه رسوا که زفتوی را فرو زنده به در خیزد سرو تن از شرم و عجبی را ازین زبور که اینداز بهالت داد بهیارا جلای ایچری به چشم بگر چشم تر شارا</p>	<p>بهار آمد جنین دیگر بصحرای میرد بار بکوشش غمت همان غشه از سیاه بر چین کنند فرو بر خیزد می پیچد کشتش ننگ بشرط کار دیوسن رازینیا میخیزد از خود فسون پروانه تر از عشق و عالم نمیشد ورع را در نیک گیری تلاش پیشی تن ز شمشاد تو گردیدست ثابت جلوه پردار برای خلعتاب شک خواهد یافتن و نفع ز خاک و خون قربان گشتگان سر سازم</p>
---	--

	نری خجلت بر اہمت عرض انجم برود شد آخر ظہوری رو نگری از چہ زخم مریم را	
مباد از خم مریم سینه خنجر پرستان را ز چشم افکند رحمتش تارک منقر پرستان را بکادی ز فرغش گرگ نشتر پرستان را اگر بودی مذاق زہر با شکر پرستان را کہ کشتی بر نیت بدغم لنگر پرستان را میاد اندیشہ پرو از بال و پر پرستان را تاشای رکوع شیشہ ساغر پرستان را	ز بیماری چہ راحت پہلو بست پرستان را نیچو شد ز کام شدہ خوابان لذت پرستان را ز جنبشہای مرگان نہر پای خون آن گرد کشیدی دروغیت مالہامی تلخی از کام سبک روحانہ در بحر تعلق دل ز خود برکن در آن صحرا کہ میگردد سمند رشت کاستر سجودت تا شود بر جہت تاوان کیرہ نمی اہل	
	ظہوری بر سر خوان قناعت نیرہ چینی کن کہ سیری احتیاجی نیست ہر گز نہر پرستان را	
نہ پسندد سر شوریدہ سران سامان را بفشازند اگر دماغ دل خامان را بر قفا فلنگما روزگہ نہسان را ریشہ نخل غم سرفوت کنگان را ضعف انداہ بزنجیر کشد افغان را چشم زخمی نہرساند ترشش ایمان را پیش خود دل گذرانیدہ مگر بچان را	بر نیتا بد جگر در و کشان درمان را میچکد شعلہ صد کورہ زہر قطرہ خون عالمے را بیکہ سخطہ کند قتل اگر زور حسدش کشد از جان ملامت کش مصر خلق را مژدہ آسایش خواب آورم شعلہ عشق بت از عقل بر آوردہ ما تیرش از سینه چہرہ دیر برون می آید	
	کار با مرمت وصل قناعت دگر	

بسکه سر کرد ظهیری ستم حیران را

دل بره سبکپیان یافته رنهای را
 بر رخ نمکشان کشد گریه ترا نهایی تر
 ز هر فراق خورده ام شهیدصال با ییم
 رشک رقیب میخورم لیک غرض میکنم
 سایه رنگ بازگم بر پیش زبال و پر
 دست نهاد بر سرم عشق بلند قاسته
 غیر نبود صید را و با ذر خود خجسته
 شوق چو راه سر کند خضر چه میکند کسی

بر دم تیغ میبرد جان پنه پای را
 غصه گراورد بکفت دامن با مهایی را
 کز برگ و ریشه برکنم تلخی جان گزای را
 بال لب خنده خیز او دیده گریه زای را
 بخت بفرقه ار کند بال نشان تابی را
 خاک رهش بکنم فرق سپهر سای را
 آتش خس نوا را باز گس ربای را
 داده آب اشک مامنت رنهای را

ساخت بزمین عشق تو کار ظهوری ترا
 خسرو ملک گو به بزمین طنطنه گدای را

میرود بیرون گزیده عفت را از کار را
 در محبت آنچه میگوئیم اول میکنیم
 گر بلند بیای عشق نیست خواب پای را
 نخل در دشت از زمین سینه محکم کرده پا
 به میچکس را پای مانیت در مهر و وفا
 در خوی خجلت بیند از یزدانی خوردگان
 بر شب هر کس نسیم خواب صبحی نهو زید
 عشق مادر کار جسم او چه جانتها کنده است

عشق میسوزد سپند از سجه بزرگوار را
 پاره بیش نیست از گفتار ما کردار را
 عرش را در سایه کوتا سه دیوار را
 شکر راحت برده دل از ناله جبر و دار را
 کبر و ناز خواجگی کج می نهد دستار را
 خواست عذر تو بهای جمله تنهار را
 دیده از دهنم ترو بر هم شب بیدار را
 از مروت نیست این گریه نیست از دار را

<p>نقصر را در مایه داری پنهان سنجیده ایم یک سخن ناخوانده گذارد غرورش ارجه بخر گرم سودا گشته ایم از شمع خود رونق گم خون ما را جوهر آرایش تنفش نبود</p>	<p>در تمازو میزند مواندک و بسیار ما وقتی می پدید از هر حرف در طو ما را پرفروشی میکند پروانه در بان ما در جواب ما کیل ماست و عهد ما را</p>
<p>فکر بگیر کن ظهیری چون تواند آمدن خدمت عقل و جنون از عقل ما بجا را</p>	
<p>شد طبیب با محبت نقشش بر جان ما ساده شد لوح ضمیر از نقش فکر و گران ز راه بافسرده گو گرمی کن خواهد فتاد چشم را آئینه کی غرق جلا بودی چنین غیر چون قربانیان از رشک کوز و غوغا نشین تا از زنگهای جان بستیم بر قانون در صدارم در هر نگاه و صد ختن در هر دماغ چشم زخم خاطرست اندیشه حور و پری رونق بازار ارباب محبت ظاهرست</p>	<p>مخت ما راحت ما در و ما درمان ما شکر بعد محو شد در یاد و آستان ما ز آه برق رسمت بر خرم عصیان ما گر نبودی در برابر دیده حیدر ان ما طالسی دارد ز شمشیر نغمی شریان ما میزند خوش ناخنی بر سینها افغان ما طرح کرده زنگ و بوی لاله در حیان ما بسته آئین خاطر ما را انگارستان ما مشتهری جز ما که باشد بر در دکان ما</p>
<p>بی فنا نتوان ظهیری بهره در گشت از قبا کو چنان مرگی که منت ما نهد بر جان ما</p>	
<p>هستی را نقاب شد آن رخ جانم فدرا راه بهیج چون بردشام غم بلا کشان</p>	<p>کاش بزدن افکند برق وجود سوز را کرده ز سال و مده بدون شام غرق در فدا</p>

<p>زخم دل ست و سوز جان بهیده منع چون همه پارتای دل را از تویی فست درون</p>	<p>نال لب محاش را گریه چهره سوز را حیف مران بسوی مانا و کسینه و ذرا</p>
<p>در ره وعده تو دل گرچه دوید عمر را بخت بدش نکرد طی مر حله منور را</p>	
<p>بجلیسه که در آئی شوم سپند آخبا بشده عشق خون آن محله ام که خورد حدیث سادگی شال من بچین نبرد برون نیامده از حقیقت شتی کشاد کار خود را زویر دیده بودم بشوق ابروی بت طاق دیر محراب چه راجع ست زرداغ در دیا خون بزم شوق چه شیرین است گریخ بهر صده تاز که بر دیده با جلا سازد حصار سینه زراوت چه زخمها میداشت</p>	<p>سپند دارد و آتش فتد گزید آخبا قسم بخوشی حنا طر نشند آخبا ز شرم بر بستر نقش از پند آخبا اگر باوج روی و رشوی بلند آخبا و لم بهبوم رفت و گشت بند آخبا ز سجده فرق حرم باد بهر مند آخبا بنام تارک من سکه نیزند آخبا بزم خنده و دهباج نوشند آخبا ز سر نه سالی نعل سم سمنند آخبا اگر نه داغ تو میگرد کوچه بند آخبا</p>
<p>متاع دل چو بیار رود و دغم بروی خوش باش ظهوری چون چند آخبا</p>	
<p>بخوت آمد برقع زرخ فکند آخبا فتاد کنکرا دیوان که فواز بلند بگه کند سیت در شکا گستر</p>	<p>رساند خوش مدوی عشق چشم بند آخبا نمشته آه و فغان کسی که آخبا بسیج تیغ بتریده بسیج بند آخبا</p>

<p>زخنده سیر نگردیده اگر ای گل نگه بجایوه گمش برگزیده می آرند چو رونق است که در مجلس پیشاست باین امید که چشم و چراغ باغ شوی چمن بدیده ز قدرت کشیده ترغله تمام شب شبستان کشند سوختن صبح در بال کو تو دایم کسی نخواهد شد</p>	<p>بجایش و در خویش خوش بخند آنجا چه دولتی که قدر دیدنی پسند آنجا چرا سپند نسوزند برگزند آنجا ستاده گلبن ، صد کف سپند آنجا نهالهاده بر کوتی بلند آنجا اگر بروی تو یکدم بسر برند آنجا همین قدر که شود بختم از چمن آنجا</p>
--	--

محال نیست طهوری بجلد دوزخ هم
خدا کند که نباشند اهل پند آنجا

<p>بروای باد خدمت کونج دولتسرائی را سخن کردن نمیدانم کس از من هم نمیرنجد بیابان غم حیران هوای طرفه دارد ندارم شکوه لیک المروت نیست پنداری مردم از جدا نیماند از پریشانی او</p>	<p>بویس از فرق عجز خاکسای خاکپائی را خدایش که فراش رخیت خون آشنائی را که در طوفان آتش پرده شاخ گیائی را که بگذارد در دست بلا بدست و پائی را بره میباش کوشیم توقع بیوفائی را</p>
--	---

طهوری بسته بروی دعا آب آری
بهر سبزی بشارت باد کشت مدعا می

<p>برگرد سوای نگه از پرده نای نادما گرد قمار کوی نعم و استعد و اعظم تنگست صحرائی رجا پست اوج مدعا</p>	<p>چنگ طامت ساز شد از طالع ناسانا کردت در سینه کم طایر تحمل بازدا نکشود هست محقر از رشته پروانه</p>
---	---

<p>برشاید کام آستین افشاند دست از ما جیب و گریبان نگه چشم نگه پرداز ما هم حسن بی انجام بود هم عشق بی آغاز ما</p>	<p>اعدا چشم کم مبین با پال حسرت این مارا چنین فزیه برگزیده از خورشید و مه از لطف خط مشکبو پر پای تراز آرزو</p>
--	--

<p>دریا می عشق و صد خطر مسکین ظهوری فتح سفر دستی تواند زد مگر در دامن عجب از ما</p>

<p>کباب جگر دیده بخوان ما آب سراب بیابان ما به بتیای چشم حیران ما خورد آب از خون شریان ما بمباری آه و افغان ما رفودا بچاک گریبان ما سنانی که زوزخم بر جان ما که رنگین شود عید قربان ما</p>	<p>عسک عشق گردیده همان ما رسانیده رضوان بکوش پیا قسم خورده آئینه تیغ عشق نهای که بار آورد چاک دل اثر بر سر کوی دل خانه سخت نشد نسبت آشنائی در بر نیز نگه داده بودند آب بنارم بر آن تیغ عاشق کشته</p>
--	--

<p>ریاض ادم آرزو کرده ظهوری سحری کش نبردان</p>
--

<p>شده بود چاشنی از کام ما دانه بنودی اگر از شکم کار خود آخر زو عا ستیم در طعنه بچین بخش بل</p>	<p>رحمته این زهر که در جام ما طائر عشرت نشدی رام ما گشت بوی رنجه زو شام ما رفته چنین قیمت قسام ما</p>
---	---

صد شب غم از پی هم میرسد مغز و روع خشک بودی چنین شوق کرا نیست نخواهند باد مبارک سفر غم که شد	روز طرب نیست در آیام ما کامش اگر تر شدی از جام ما روی وطن طاقت و آرام ما صبح طرب گریه و شام ما
--	---

گر نیکو تیغ ظهوری میر
میسرود از حد اگر ایام ما

ز دماغ دل شده روشن چراغ کوکب ما ستاره سوختگانیم لیک داده قضا ز راز لوح و قلم آگیم نیست عجب بر هم سیر قدم زن که هر طرف بسینه عجب که از مرض رشک جان بر صحت به تیغ کینه ما دست گوهر دشمن ز شوق آنکه با پی کس فرو ریزد	بگر در فتنه سحر پیش طلعت شب ما با قتاب شرف از دیوان کوکب ما که کلب عشق نوشت سلیح مکتب ما نزار دیر و حرم در فضای مشرب ما چنین که مغز نوازست شعله تب ما که ناوکی سیماندر شست یارب ما چه بوسه ها که بوس جمع کرده بر لب ما
--	--

ز دین و کفر ظهوری فراغتی دار
برون ز نور و کشتیست دین مذمب ما

تافت ز روی صفا آینه جان ما گوش طاعت شینو باز ضرورت شد پنجه بیایتمی گو و گرا سوده شو بی غلطی نیز غم ناله فریاد نیست	باز جلا پرورست دیده حیران ما صد سخن ناشنو نیست بفرمان ما چاک سری میکشد خود بگیان ما به چه افتاد اثر دلی افغان ما
---	---

از بن هر مودد بهر فغان صد زبان هوش چنین گریه عسوه پنهان او	گر نیدد در دوا و نفس بهر زبان زود نمت به ملا قصه پنهان ما
رخت طرب برده ام چون گلستان صیل تقل ظهوری چراست بروز زندان ما	
عشق او کبر و خوب زشت مرا تحنم اندوه را منم و هفتان زاهدان نام کعبه خود نبری در صحنم خانه جبهه فرسائی	زده بر هم گل سرشت مرا بپیچ آفت مبارکشت مرا مده بودگی کنشت مرا کرده تعبیر سرنوشت مرا
رو ظهوری بفکر عشرت باش سوخت نغم جان نغم سرشت مرا	
محرمی کو که بود پیش کسی نام مرا دربان قلم غمیت بجز نام کسی صبر میجو شد و اسباب سفر می بندد بر لبم میگردد تلخی صد قافله زهر کی چنین رام شدی هوشی بپای کو فروغ سحر وصل که بنیائی بخت	وا کند سر سخن نامه و پیغام مرا گر زبان قلمش کرده برون نام مرا پختگی کرد و دواع آرزوی خام مرا کرده گم چاشنی شهده کام مرا سر نمیداد بصحرا اگر آرد ام مرا بشکاری بنوازد شکن و ام مرا
بظهوری عجب آزار نماید ایام خوانده آرام دل خویش ملارام مرا	
و گر فرشت در خلوت سر بر ما متاب باشد شهر خوش شب نشینی میکند با آفتاب شب	

چرخ خلوتم بپوانه انگند در گردش بدین داده ام از هرین بودیده دیگر تغافل که چه مردم در میان می انگند خود را امید دیدن فردا برون میسر خست از دل در آغوش دلم آسوده خاطر بودید تنها لب ساغونی آید برون از خنده شادی چه سازد هنوز است این بهین عشق آنم نظر	که تاب غیرتش خورشید را دارد کباب شب بحکم دولت بیدار و خوابت خواب شب نه پماید سوال یک نگاهم بی خواب بجا واقع شد این تعمیر حواله خواب نمیدانم بی ناخست حال خطر آب شب که خوش مستانه در چانه میرقصه شر آب بیال از نغمه ترکورگ خشک رب آب شب
---	--

نمی جنبد دل بی طاقت از آغوش آسایش

ظهیری تحفه آن طره کرده بچ و تاب آب

مره در داشت در کنار آب از رخ شام غوطه زود در صبح روز بازار جان عکاش بود بر نهال خزان رسیده عیش تا سحر لب بجنده همان بود نمک خند های شیرین گشت داشت ساقی بچره گل گل با که این در میان نیم که داشت عبید هرگز نکرده بودایم	بود آذنی شب بنار آب روز با بر دشب بکار آب مشتی بود غمگسار آب داشت هر برگ صد بهار آب داد اثر گر بهای زار آب مرهم سینه فکار آب زنده را مست خار آب ز خورشید در کنار آب بود نور روز روزگار آب
بطهوری وفای و عهد سپرد	

نسخه در و انتظار مشب

بیدل و پروای جان عیب است عیب	مایه و فکر زیان عیب است عیب
لب تہ دندان کش از حرف کنار	این حکایت و میان عیب است عیب
نطق بیدردان نمی آرزو جواب	عاشق و صاحب زبان عیب است عیب
بیدلان را بر سر خوان بگر	غیر داغش میمان عیب است عیب
یوسف از زندان نیاورد می برون	سیر بانغ و بوستان عیب است عیب
گوش ازین گوهرن کون ایشاخ گل	منع بلبل از فغان عیب است عیب
گرناید در سجود آتش است	جود داغ استخوان عیب است عیب
از تو جز بیدار و کین مطلوب نیست	چسبده نامهربان عیب است عیب

درد میباید ظهوری و نشین

ناکه خاطر نشان عیب است عیب

بازده تاب طره پرتاب	توده کن یک جهان دل قیاب
گریه از حسرت تماشایت	بر ترا شید دیده با حجاب
فرض چون طاعت حرم براب	سجده ابروی تو بر محراب
بخموشی نیاز کرده سلام	بر نگاه تو داد ناز جواب
عیب افسانه در ز نو کاریست	گریه دهم در دیده پرده خواب
این کند با کتان صبر و عیب	سیر با موشان شب مشاب
نالہ بر ساز خویش میرقص	درد بر تار رگ زد این مضراب
داد از تشنگی و سیراب	گشته ام غرق در محیط مہراب

	خون مارنگ و اسر قصاب	لاغرهای سخت بین که شد است	
	کینه از سینه ظهوری رفت شد بمن محبت از اجاب		
	بیارای دیده بامان دل شب ناتهم دسته ریحان دل شب یکی لعل از بدخشان دل شب جگر خوار است بر خوان دل شب خوشا سپهر گستان دل شب باه و ناله سامان دل شب بدست افتاده دامان دل شب بدایع دل سپهر انان دل شب نگه میدار میزان دل شب نکر دی طے بیابان دل شب دل و جان من و جان دل شب	شدم غواص نیان دل شب باشکم توده نسرین دم صبح آبان عالم فروزی مهرشان سیر بر لذت و ناز و نعم گل اختر شود شیر مرده در صبح بر زمین گریه صبحی گریه کشیدم در گریه بیان سینه صبحی نه بینم روی تار یکی که کردم تجلی سنج خود را میتوان کرد کجا صحت بود در کسبه فیض تبار یکی دل خضر آب نوشد	
	ظهیری بادشاه نیروزی زهی حشمت زهی شان دل شب		
	مایه راحت زرقب مطیلب چاشنیش شهید طرب مطیلب نیست و غار است ز چپ مطیلب	بهر غم و درد سبب مطیلب کام ز بهر غم اگر غوطه خورد باد است از نیست که در روزگار	

هست بدشام بتان احتیاج شاد یک نعم توان بستن تا نفس صبح کشد شام تو چیت که آن بیت میسر بی	مته از شرم دادب مطلب ناله صد درد زلب مطلب پر تو دل درد شب مطلب هر چه نداری ز طلب مطلب
---	--

مریم طاعت است ظهوری ضرور زخم ز شمشیر غضب مطلب	
--	--

آتش عشق کرد و دودش شام من از شگفتگی فرمود گر شد ارچراغ مای شد ویده تر بگریه شاد نافه از چین طره گشت دلم نگمی داشت دیاپی هو شوم ناخن نغمهای مطرب ما	سوخت از غم دل جودش صبح را پیش خود سجودش قدر خورشید میفرودش جو هر خوشی را نمودش بوی دولت ز خود شنودش تجاری زمین ر بودش چه بلا دل خراش بودش
--	---

بخت هم دوستی ظهوری کرد گره کار خود کشودش	
---	--

جان مرده دردی که پذیرای دوست از ذره اگر گم ترسم اگر کم روانم با نفس لبلیش افروخته دارد ای کرده ادا سجده ابرو تو محراب	زخمی که بر هم شود آلوده زمانیت خورشید درین راه چون سوخته پائیت دامن زنی آتش گل کار صبا نیت بیست در نماز که باید تو قضا نیت
--	---

<p>باشد بخش لرزه اندوه جدائی صد جان مقدس بکی خس فشارد دست که دست بر دواز تا گردید گره حشرت نو در دل سنبل در یوزه خواری نتوانند غریزان</p>	<p>هر کس که بسودای تو از خویش جدایت نماید اگر رو چه عجب روی زانیت چون طایع تو دواز و گران سینه زانیت روزیکه زموی تو صبا عقده کشانیت و شام شنیدن ز لببت حد و عانیت</p>
---	---

ای چرخ جابهای تو شد صرف ظهوری
رحمی که غلط کرده از اهل وفانیت

<p>و حشتم بر بخلوت همه جابانیمست بصنعتی نه نسیم سر کونی تو وزید لاله و غنچه چپرا شعله و اخگر نشوند در لحد منت کس بار بر دوش مباد زود دل سر و پر ویز کند شیرین را تو نظر باز نه در نه تغافل نگهست شوق هر جا که بود توت سر نیجه بکا من که اویم همه ناسازی و بیگانگی</p>	<p>همزبان نش توئی آکس که بخود در سخنست سمن و لاله است خار و خس بر زمینست دری از گلخن ماباز بروی چینست ای خوش آموزه که گرد سر در پیش گفت دواز تنخه عجب بر جگر کو بکینست تو زبان فهم نه در نه خموشی سخنست چاک بر جیب رو دسینه اگر بر زمینست چون نباشد هلی مهر و وفا او که منست</p>
---	--

بان ظهوری ز گل مهر بهاری ندید
کتر از خار و خسی کار گلستان شد

<p>ریش دور از فل و جان پیش اگر مریمست شبنم نیست گل عارض خوابان در روز</p>	<p>پیچ آن خوشدلی و عشقش که مغزش غمست همه شب که نگه سوختگان در غمست</p>
---	--

<p>کام در تلخی شکر نهند زهر شناس نفس سرد با فسر گیش کرد علم جدا دور اگر بازی در مان نخورد سعی بگشته بهی بعد و سر سمرقربست مست عروفت لبم پی خرابات کجاست ما هیچ جایتیغ غمت صرفه نبودست بکار</p>	<p>ایمل این غم که ترا ساخته غلگین غم نیست علم آه ترا شعله چرا پرچم نیست ای خوشا زخم اگر دست خوش مردم نیست آرزو مرده چه شورش که در با غم نیست راز زندان ترا شیخ محرم محرم نیست و ده چه رشتگی که شهیدان تا بر غم نیست</p>
--	---

سیر چشمانه ظهوری نبشین شود مکن
جسز قناعت نکند مایه عالم نیست

<p>خونم شکست که آسب میانی نیست نماند هیچ حجابی غم جدائی نیست بمین درد تو گشتم علم بازادی بیای تیغ تو سر بر بختیوان بردن ز باده تونش دلق پارسا گل گل دلزم ز موی تو شبگیر تره روز نکرد بزخمه کاری هر غم تو انجم آبی زد ز تیغ بحر تو مرهم چه زخمها که نخورد ز کا و کا و صبا غنچه غنچه تر گردد</p>	<p>بغیر درد و آیم اگر دوایی نیست میان ملوک و حائل جز آشنائی نیست ز قید ناله نفس را دمی ربائی نیست شهید این هوسم خون من هائی نیست کدام داغ که بر جان پارسائی نیست باین نشانه که در صبح روشنائی نیست ولی مرا نفس ناله جدائی نیست شکسته دل تری اینجا چه میبائی نیست ز سنبل تو اگر در گره کشائی نیست</p>
--	--

غرض زانده در آب دعا ظهوری
مخوان ز مدعیانش که مدعیانی نیست

خلوت سراے جسم زبانه پر شد دست لاجرعه در کشیم لبالب ز زندگیت از کف اجل فگنده کلید در فراق زین اینیم که تیغ جدائی علم کن میساد آموت سرما زده مار پس در دست عشق تا سر زنجیر زلفت گاهی که داد ز گس شوخت سری نجواب شور گس باست ز شیر نی بوس آید چراگران ستم عشق بر کس	جان کوچه گرد گشته بلی خانه پر شد دست جای بر اس نیست که پمانه پر شد دست این قفل بی کشا و زودانه پر شد دست هر قطره خونم از توجده اگانه پر شد دست بر هم فگنده دام تو از دانه پر شد دست سرتا بپایم از دل دیوانه پر شد دست از ناز و عشوه بستر افسانه پر شد دست کو جلوه های شمع که پروانه پر شد دست این بر هم آشنا که ز بیگانه پر شد دست
--	--

صد گنج در بهای ظهیری هنر دلی
درج دوش ز گوهر یکدانه پر شد

لاله از داغ دل من و دم زدست ناله های بطراوت زلفت ساو گبهائی گدای کوی عشق گزایدی داشتیم در باختم بود تعمیر خرابیها ضرور در دلش ناسود ما خوش کرده است	آتش در سینه عالم زدست گریه بر دیده پر خم زدست نقش دایره بر بگینم زدست کس چنین نقش مرادی کم زدست آب و خاک من غمی بر هم زدست زخم این زخمی که بر هم زدست
--	--

آید از راه ظهوری بوی خون
مهر و پشت بلب محرم زدست

از نگاه تیز بر جاتک چشمیت تیر رخیت را اند در جوی سحر آبی که رخست روز به روز چون من از دور محزون محزون نشد ز فیر زیر طرحه مرغوله داری داروم در پی و تاب باد عفت گز زفت از چه ام غم گز گنه میتوانم تا رگ افلاک بشکافم هنوز بمان نیفتی بزدبان بگذر سودای خود و ده چه بودی کافت در مان نبودی در را	از دل جان بر سر هم کجبان نخچیر رخیت چشم ترا شکلی که از شوق تو بر شکیر رخیت اشک و آهم بر زمین و آسمان ز بخیر رخیت عقده کارم چه پرسی ناخن تدبیر رخیت بر زمین خوی مرا از خجلت تقصیر رخیت گر چه شمشیر دعای من دم تاثیر رخیت عشق نگه گیرس با سود بر اکیر رخیت بر بنای صبر و دیرانی تعمیر رخیت
---	---

گر طهموری کرد در پیری جوانی غیبت
چشم مستش باده در جام جوان پیرت

دلها اسیر آهوی صیاد گیرت درد تو تنگ دار و دمان بیکشد سخت سفید ساخته شام و سحر را افغان جمله از دل جوشت گرایت خود را باب گریه دهم یا باده باز آدم ز عریده محزون عدیل من	ازاد کیت آنکه بصد جان اسیرت مرم کشست زخم کم از تیغ و تیرت روزم سیاه کرده زلف چو قیرت فریاد من ز خاطر الفت پذیرت گر به تیم غبار ضمیر منیرت داری اگر قبول قبولی نظیرت
---	--

گشتی شکار در دلمه و می بخود بنار
شادم که دامن نفس ناگیرت

مغز همه از نوال عشق است	برگ همه از نهال عشق است
-------------------------	-------------------------

<p>از ناله تنه که ناله عشق است پرواز اگر ببال عشق است از حسنه شمال عشق است شیرازه اتصال عشق است در جبهه خشک سال عشق است منبت نعم بنیوال عشق است از زنده ماکه شمال عشق است در محبت ز گوشت شمال عشق است محتاج نخبه و خال عشق است</p>	<p>در پیرهن زمان ز گنجبد گنجشک تو پروا به سیمغ در حبیب گل این شامه بوی بر دفتر ارتباط افلاک نعم خیر تر است چشمه چشم عیش ابدی که دارد اصل گشت اطلس چرخ رشک فرود کس نیست بخیر و چشمه عقل با آن همه بی نیازی حسن</p>
--	---

کوثر نکتہ تلفط طهرانی

تفتیده لب زلال عشق است

<p>رشک اسیری همه آزادی من است از خود بدو دیدن من بادی من است آن نیش غمزه را من تصادی من است در های اشک سبزه شادی من است در خون شسته مرگ ز جلدادی من است صد خلد برگی از چمن شادی من است او نیتن بدام تو صیادی من است سوگند اهل عشق بفرادی من است</p>	<p>هر جا خرابی است در آبادی من است خضر از برای راهروان شسته سعی در هر رگی نشاندۀ دلم رفته رفته جان برو قتاد بجنبه مکن ذکر حرف تمام تیغی نهاده در کف من عشق غمزه در هم شکفته غنچه دل از بهار نسیم بال و پر ملائکه در گرد حیرت است گردید بیتون جوس سزگون ز من</p>
--	--

خامی بافتاب درودشت کی برد	مجنون اگر چه سوخت باز ادبی مست
شاگردی ظهوری دیوانه کرده ام در گوش عقل حلقه استادی مست	
دل تمنای بلیدن کردست کرده شاگردی سیاه شکیب دیده بزرانوی دیدن شبست تا رسیدت درین راه کس گریه بر قطره رهش زده بود تیر حنیش کف یوسف را خورده بچ صفت طره سخن پوشش جامه بغیر از زانی ریشک پرورد تو همانی خوش	صبر را رام رسیدن کردست ایک انداز بریدن کردست عمر با مشق بریدن کردست که بر آورد رسیدن کردست این زمان میل دیدن کردست زیر سا طور بریدن کردست حلقه در گوش شنیدن کردست منعش از حبیب دیدن کردست بسر انگشت گزیدن کردست
خوش غمی گشته ظهوری به نیاز سود از ناز خریدن کردست	
بروزگار تو آرام خلق بیتا بیت اگر نقاب کشی پشت به نماز کنم کشید یوسف و یعقوب دل بجا فتن بیتغ عشق تو از بس هوس بر دم خریدن از ملکینان بروزگار تو نماز	شب از فسانه عشق تو روز بخوابت که روی قبله دران ابروان محرابیت چنین که بچش زلف تو در سن تابیت ورون کوشش دکان پیش قصابیت همان معامله آب شور و اعرابیت

<p>شایدست از سزای تو راست کاریکی عجب که نوبت دل سینه نمید بر زخم ز سر و قامت با دام چشم بسته دمان بعوج گریه نگیس رو کنار تو میدم بایر چشم ترم چون رخت نواز عشق</p>	<p>بی کشیدن دلهای خلق قلا بیت نگاه دور تر انداز تیر بر تابیت سرشاک لاله رخان فندقی و عنایت زمر و مک که بدیای دیده گردایت کدام باغ باین تازگی و شادایت</p>
<p>ثبوت عشق ظهوری بنفی آدایت بدر سگاه خرد بحث گاه آدایت</p>	
<p>صید حرم بپنی بسمل تو نیست میباش منفضل که باین تنگاه حسن مجنون بدو دیده رخ من خوشین محتاج خضر نشستی ای راهرو اگر بسم الله این سچ که در حق حاشیش از صاف ل که ناز به خاص خود شمر چشم امید اگر بنگه سرخ کرده گشتیم از موت لطفت خراب تر</p>	<p>سرگشته آنکه گم شده محل تو نیست کس را برات مرحمتی بر دل تو نیست سرگردن آنچنان روش ماضی تو نیست حرف سراغ سنگ ره منزل تو نیست فیض موش اگر زده ام بسمل تو نیست رحمی که در دل بجفا مائل تو نیست رنگی ترا ز مرحت قابل تو نیست تعمیر مکن که در آب و گل تو نیست</p>
<p>تخمی باشک شور ظهوری چه کاشته ز ان لب مبینی یکین حاصل تو نیست</p>	
<p>سری بگلخنیان کیش مبین که باغ کجاست نصیب و ولایتان این میانه مبین</p>	<p>هزار نخت جگر روزناست داغ کجاست کنم ز سایه خورشیدش های زراغ کجاست</p>

<p>مجال بهر چه فرصت سراغ کجاست کشتود تو به عذر لب رایغ کجاست جنون خام ملاتفت مانع کجاست نشان نمانده نیم چشمه سار مانع کجاست کمنم سماع که آسایش فراغ کجاست ستاره سوخته پروانه ام حیران کجاست</p>	<p>هزار بانفتا دست منظر و نهال زهرم شوخی ساقیت گز خطای رفت هنوز ز آتش رایم نگا و میدارند بخشک سال غم از لاله زار دشت جگر ز بیم آنکه نفیتد دران دیار زهرم شکسته خار بجان بلبلیم گلستان کو</p>
--	---

فزون بچوش ظهوری ز طعن دم سرو

کسی که نیست ز خون گری تو دماغ کجاست

<p>صد بشته برق خوشه از خرم نیست آن زخمها که زهره درو جوش نیست خورشید عکس آئینه روشن نیست کلهای آتشین شرر گلشن نیست زین طوق پیچ خود ده که در گردن نیست لاف و فانی زخم این خود فتن نیست غافل که دوستی همه از دشمن نیست دزد هر خفگی از تری دهن نیست از دود آه سرمه کش روزن نیست</p>	<p>هر گل که بوی خون دهد از گلشن نیست در تیغ کین خشم خاشی زیاده نیست بخت سیاه صیقل از موج گریه نیست خونها تمام جوش زد از شور بلبلان قمری زبان کشیده بجام از خنای شک در شیوای عشق نیم کسرا که هر خطه مدعی کس را اظهار دوستی لب سرمه بطعنه زندان پارسا مشاطه غمش چه خوش آهست شهر کوی</p>
--	---

از خنده های خام ظهوری مد بشم

در گریه وقت جوش بر آوردن نیست

<p>مهر جهان خشن شده این چنین بودی کیست نمخانه الیت هر بن دوستیم میسر آورده اشک در طلب آبی بروی کار در توتیا زهر بن منوختست دیده در نوزده ز تر بیتش گر نکرده گل + طاقت که خام گشته از نو کار و بار من در خلق خضر گشته گره آب حیرت</p>	<p>در روز غوطه خورد و شب این صبح روی کیست این باده در پیاله من از سبوی کیست سرتا قدم قدم شده در جستجوی کیست ای باد جهان فدای تو این خاک کوی کیست گر گشته باد گرد چمنها بیوی کیست در سوختن زمر حمت شعله جوی کیست دانشته است مردنم از آرزوی کیست</p>
--	--

هم بسته هم کشوده ظهوری ز با جال
خود را خموش ساخته در گفتگوی کیست

<p>ناله را اوج دای دانی هست میکنند انتخاب گوهر اشک پرتو صبح داغ ظاهر شد گشته تیغ علم بخور زیزی غلط است این اگر که گوید خضر من گشته عشق در راه ابتدائی برای عشق بگو سیر چشم میار خوان دوا بیل از غنچه گر چه دلتنگست می بدوزد گریه ام بکنار</p>	<p>گریه را موج های دانی هست دیده در فکر رونمایی هست مشرق سینه را صفائی هست خاک را جوش مرجانی هست غیر بیکانه آشنائی هست که بجه گام که بلابی هست تا نگویم کفش افتائی هست سینه را درد ناله خانی هست چون سپیش گر بکشانای هست موج را بازوی شنائی هست</p>
--	--

از ظهوری ست کحل خاکِ زش
دیده دیده را جلای هست

<p>شیخ نداشت که در منج تم تذیر گرفت کرده شو قم بجای ز خرابان ممتاز روز یارب بفتد در دم سیلاب بلا عشق بازم که نشد عکس فصاحت کا تا برد کوی بکو شورش که خنده تو غیر را گردن زنجیر نگاه تو کجاست دیده هرگاه جگر دایم فراق تو بخواب صیت حسن تو میان تاج بجا نگیری است</p>	<p>خاطر م بر جوانی دلم از پیر گرفت صبر مبریده در آب این گل تعمیر گرفت که سر راه سحر گر پشگیری گرفت عقل هر چند که آئینه تدبیر گرفت اشک دیوانه مارا سز زنجیر گرفت همه شیر آهونی صیاد تو پنجه گرفت شعله در دقت تعبیر ز تقریر گرفت خوبش شمرت خورشید زمین گیر گرفت</p>
--	---

نشر نامه ظهوری همه در سینه است
سر انگشت نفس بالبت تاثیر گرفت

<p>گر مدعی رود به فلک زیر دست است که دریم ما حسد ابی عالم مرتی در پی غلط ز پیش رود کار آسمان یارب که هیچ جان شود دوستی صریح و ندان چرا گرفت سر انگشت مانند برخواست غیر حرف حریفی چه صدا</p>	<p>بالا درویش اینمه از نخت پست است شادیم کار عشق در ست شکر است ویران بنای آرزو از پای پست است بندارم این کنایه بدشمن پست است دستی که دامن نگرفته است پست است ورنه خم سپهر پی یک نشست است</p>
---	--

افکند در شکار ظهوری کند هیچ

این صید صید کن که نذر اشی است		
<p>شیخ کرد از توبه استغفار استغفار داشت نیست دور از کار زاهد رندی آورده است سخت میسر ز جمل محنت با گندنگ خلعت عشق نوی دل بر قدر خود میزند بوده از یوسف فروشیها را لیخ را خبر در غور لیلی و محبوبان سبزو بالین نهند بر لب چاه ذوق دل مانده از بخت بلند و عده های غولیش را میخواست سنج با وفا مبسلع عشق تمیستان ندارد هیچ نور چون ورق برگشت گلشن لیک بیل حرف</p>	<p>آرمی آرمی شیشه هستی سرشار داشت لفظ انکارش شنیدم معنی اقرار داشت بر سبوی میکشان و شیشه خود در بار داشت عید با کرم کز آه و ناله بود و تار داشت دائم اسباب شکیب و صبر در بار داشت تو دای گل ازین رو تو دای خار داشت صدقه بود آن دوستی و لغزشی در کار داشت ببخودیهای میشت در پله انکار داشت مدعی حرم بر من مبالغه مقدار داشت حک نکرد از صفحه دل کز لک منقار داشت</p>	<p>از ره گشتگی هرگز طهوری چپ نزد ساک از یاد بر میان بلا پر کار داشت</p>
<p>ذوق نازش بر تماشای گل خسار داشت روی گرمی آفتاب ز تیره روزش ندید جمله مردند و نگاهی راه پیش و انکود این طراوت هیچ یک از لاله رویا نماند صحنه از روی او در دیر می آراستند احتیاج دیدن دیگر نشد به هر که دید</p>	<p>کر نمیبردند رو و آهسته با خود کار داشت سوزش حسرت هوای سایه دیوار داشت چون میماند گشت هر گوشه صد بجا داشت پیش رویش گل ز شبنم گرد بر خار داشت بت بخیرت چون بر من میان ز بار داشت دلربا یل زاناید در نگه تکرار داشت</p>	از دل

از دلم در گلستان بادی مگر میکشیده است چون نماید بر تو مرهم زخمی اوستی سهل باشد ریش جان که رون بنشیند و غم چاک جیبی کار ریش صد گل پرست ساز شد بر گوشتال ز به کوتاهی نکرد	غنچه پرموده بهر گوشه دستار داشت بر بخورد از درد و غم هر کس خدو و عجز داشت ناز مآں دل را که آه و ناله افکار داشت شوق دایم از بهایش یک گریبان داشت غالباً از کاکل بالا بلندان تار داشت
---	--

مینزد لاف مروت چون ظهور صبحی وفا
بود بیمار تو عمری پسشی کی بار داشت

خوش زمرگان تو خشنودم رگ از زشتی پرست از همین سنگت خواهد برمی بر سینه خورد خبرج کردم صبر و آرامی که شد تحویل دل عمر شیرین است بهر نیست کام از بهر غم پرتوی از خاطر پرموده تریساروش دیگران شیار از متسی چو حال خود خراب گشته ام از خود تهی هنگام و جد و جماع خواهد گریه شدت جان شوق حال شکایت می نهد از رحم فانوس ازین آگه نیند با وجود آنکه تفت خندید برین از شرار لوک کلک گشته از شاه و کس منی نگار	شکر زیست چون توانم کام از شکر پرست به زخم پای بت هم قیسه تبک پرست باقی نگذاشتم از فاضلم و فقر پرست عیش رنگین است از خون جگر ساغر پرست با وجود آنکه از خورشید نیلوفر پرست ساغرستان بهیار از می دیگر پرست خوش بقبضم از بهایش چون جبابه پرست جمع کردم دل دلمش از از روی زر پرست کمانیان پروانه را از شعله بال و پر پرست که شرار آتش هجرت از اخگر پرست طوطیان لفظ را منقار از شکر پرست
---	--

در تار و دل اگر باید ظهوری در چاک

	خشک لب نشین که او دانه ز چشم تر پست	
<p>نیستم تا خود نمیدانم چا خواهم نوشت آنچه دیدم از جدا میها جدا خواهم نوشت غایتی دارد جفا تا کی و عا خواهم نوشت شکوه بر می خیزد با صبا خواهم نوشت ده برات گریه دیگر بر کجا خواهم نوشت بار دیگر بی مروت میوفا خواهم نوشت که نویسم حرف سحایی بجا خواهم نوشت شمه در فصل عرض بجا خواهم نوشت ظرف این نیست حرف آشنا خواهم نوشت</p>		<p>بی علامت حرف در دو بند و خواهم نوشت این شکایت نامه نامه بانها می تست از زبان خامه نازت بدشنامی خواهم نوشت نوکمل گشت چشم دنی معطر شد و باغ از قف صحرای هجران در جگر خونم نماند خامه بی مهر و بی پروا زبان گشت کز کون جایی خود را که در آخر غیر در مپلوی او مدعای مدعی فهمیده شد در دفع او التفات افتاده خوش مشرب با بیکانگان</p>
	<p>انیمه قدرت ظهوری شاه بحر من است ماجرا خوش نیست وجه ماجرا خواهم نوشت</p>	
<p>خوش نخت با که کار در تان شکست است پاس وفا بعد ده عهد است است است کوس فنا زدیم بی نیست هست است خون در دلش ز رشک رخ رنگ است است خنجرانه گوشه از سخنها می مست است حیرت باین رسائی انداز است است فرصت که مومبائی دلهما شکست است</p>		<p>آزار دوست رحمت دشمن پرست است منشور مهر بانی خود مهر کرده ایم + ارزنده سلطنت بگدایان کوی فقر بر خویش کرده بسته خارنگی از غمت بشکست از حدیث شرابت لب خار در زیر کنگر تو شوی زیر پانهم سرخچ ب سنگ ستم کرده دراز</p>

آئینه خیز گشت ز داغ تو آستین	اقبال بین که خیم سکندر بدست است
گرددون زره ز بیم ظهوری بر کشید بر زده دمان تیر تجسین شست است	
<p>گرم در گشتنم از شعله تدبیر شد است خونچکان ز خیم من این لاله مانیده شد است نیست بار و ز شب هجر را پیونده عشق هر جا که ز داغ غمت آراسته خرد از شاه مجنون تو در رقاصی شدو افسانه بیداریم آشفته مشو فرخورشید به زره تو از نم بخشید دردم حسرت بجان تو گردیده گره از فراق تو بجز دیم با مید وصال</p>	<p>خون بخوش آمده بنداشت که تقدیر شد است بخت صیاد که قراکی نخیر شده است آری از دود دم صبح نفس گیر شد است سینه ملک و ملک سخره تسخیر شد است گرم خنیا گری پیش زنجیر شد است خواب شیرازه کن دفتر تغییر شد است دیده را آنچه ز رخسار تو تو فیر شد است شست بکشی که در سینه نفس گیر شد است با همه سعی و علم نیست که تقصیر شد است</p>
لذت مهر و محبت ز ظهوری پرسد با همه تلخی و شوری شکر و شیر شد است	
<p>دیده تر در چمن هر جا گریست دشت و دود و موج خار و غوطه خورد عشق لیلی برد همچون راهبر به خود و اموق بکنج درد و غم پیکان را ماتی در کار نیست</p>	<p>مرو بالا زان قد و بالا گریست که کهن از بسکه بر خا ما گریست داغ دل از لاله بر صحر گریست عذر با از جانب عذر گریست ا بر خواهد به هزار ما گریست</p>

<p>زهر بر محرومی تقوی گریست شال بر مقیدی دیبا گریست در بها شکرا نه سودا گریست</p>	<p>دوش ساقی خنده در کار برد بخیمای خرقه هر سوا شکست گریه آمد بر بیج چشم تر</p>
<p>درین مرگان ظهوری نغم نیست قطره را بنگر که چون دریا گریست</p>	
<p>سر تزییر ز درد و گری خواهم بست قرعه انداخته بار سفری خواهم بست آه برخاست لوائی ظفری خواهم بست برخ هر که بجز درد و دری خواهم بست شکری این را بجهت کمری خواهم بست بر شب بی سحر خود سحری خواهم بست رگ خونی بدم نیشتری خواهم بست برو داغ تو شد جگری خواهم بست</p>	<p>غیر بکشا و نگاهی نظری خواهم بست دریده اشک فشان بهر سکیاروشک آرزو بر سر حسرت حشری گریه کشید نال را محرومی پرده دل می زید خلق درو شمنی ما بکشا و ند میان بروشن تف داغ تو پیرایع همه را دل زرقنا دی مرگان تو نجی دار سینه غیر صفا باخته سر منزل نیست</p>
<p>مرده وصل ضرورت تو هم باور کن من زبان دان ظهوری خبری خواهم بست</p>	
<p>زیستن رفت جان ز تن گشت هر که دم ز من سخن برگشت بکافات من بمن برگشت پهل از ماست باختن گشت</p>	<p>یار چون صبر من ز من برگشت در جهان نیست محرم رازی سز نشما که داشتم در عشق آخری هست پاکبازان را</p>

<p>من و شوخی و دوست پیمایی کرده خوش جانسیم در کوشش در لیم بوسه گشت حسرت بزر</p>	<p>که خم زلفش از شکن گشت از هوا داری چمن برگشت که بنیز نگ آن دهن گشت</p>
<p>معذرت خجالت ظهوری بس خوش غریبان از وطن بگذشت</p>	
<p>اجل گذاشت مرا بجز مملت آلودست ز مهلت است که هم بوی او ازو شنوند نگاه خیره ترا ز من کسی نداشته است فروخته تفت دانع شعله انگیزست بظاہر از سخنان گرچه بوی خون آید بدام چله نشین صید بوده ام چندی که بهتر از تو شناسد اسیر منی اگر چه کار نگاه ست ناتوان پرسی نداده اند بدشمن برو چه می بندی</p>	<p>امید نیست ضمان عشق بعت آلودست خورشید لبها کی نیست آلودست به پیشگاه تماشا چه دشت آلودست نماده آرزوی آه حسرت آلودست نگا بهای نهانی مروت آلودست مباحث شیفته خلوت که صحبت آلودست که بقیرانی اغیار طاقت آلودست لغافل تو دین شیوه تهمت آلودست چون دوست شود طرح خجالت آلودست</p>
<p>تعلق تو ظهوری و آب درشت گلی سرای دل بخوابی مرمت آلودست</p>	
<p>ز غیرت نکش سینه شکر تنگست شود چون زخم را بکنده از دم تغیش ز شوق با ده دیدار زخم باز خوشست</p>	<p>برای پر تو مهرش دل تنگست بگرد آوریش امن تنگست برای هشی من شیشه نظر تنگست</p>

<p>سوز که پرده دیدن بیل گریه خود نداد بر گریه بیشتر آردیم دریا را ز کاهلیست بدینال خضر افتاد عجب که شقی بخوردینه در دبا کیت قلم شکستم داندوه نامه کردم هر</p>	<p>چرا که نائره دیدهای تنگست ز اشکباری ماجای برگه تنگست تو خود فریخ روی گام را هم تنگست برای ناله من پرده آینه تنگست چه حرف در لبها صد نهم تنگست</p>
<p>برای ننگ طهوری علاج دیگر کن عجب چه ناز کم در دمل سفر تنگست</p>	
<p>در دمل راجان متاع سینه ساخت روی مشوید ز اشکم آفتاب صوت ببل ناختن در سینه زد باش فرغ از خیال انتقام یک سخن نشانند بر کرسی بسعی کرد شوخی بر بیان پوشش مرید لطف ساقی جرعه بر هفت رنجیت</p>	<p>دوغ غم را در در گنجینه ساخت دیده را عکس خوش آینه ساخت تا قفس از چاکهای سینه ساخت کار اهل کینه را هم کینه ساخت گرچه واعظ منبر صد رزنی ساخت شیخ کار از خرقة پشمینه ساخت روز شنبه از شب آدینه ساخت</p>
<p>تلمکامی را طهوری لذتیت منفر حظل متویان لوزنی ساخت</p>	
<p>از غمش شهر دگوی پر شورست گشته بودم چشم او شیرین چکند زرو صال شگینست</p>	<p>میکند منع زاریم زورست چشم من از برای او شورست مرز زاری که بر سر زورست</p>

لکن شمع دانع باد جگر عشق تهاب دست باریت پایه دیگر است و عطر مرا + چقدر لب بناله نزدیک است بر لب طعن مهر انصاف است ویدیه اگر گریه گیر چه شد ویران	سخت فانوس سینه بی نور است تارک چرخ زیر سا طور است منبر از چوب دار منصور است دل طاق صد انقدر دور است هر که رسوای اوست معذرت بجاش نگاه معمر است
---	--

بایدش آخر از ظهوری شد

عجز وزاری ندیده معذرت

خلد از رخ تو شگفته تر نیست از روی تو نیست در مه سال تارک زجه در سخت کاود بر خود سبزه چیرا گرفت دارو با جان اجل نظر با باکو کهنم مسج و عشق بر قلعه دل دو د خرابه آسودگی رسایه داریم منصور بدار گشت راضی در کنج دهن همه فرو چید آداسته خوان غمش بدار	باقی تو سده آنقدر نیست روزیکه شبش همه سحر نیست شرکان ترا که بیشتر نیست گر در دل ما ترا گذر نیست روزیکه رخ تو در نظر نیست گر پیشترست بیشتر نیست معار که عشق زخه گر نیست گر بید امید را شمر نیست نذاشت که پایه و گر نیست یک لقمه به لذت جگر نیست صد مصر بگوید یک شکر نیست
--	---

	از کوه گران تربست در دم	انیت که ناله را کمر نیست	
	بر خیز بسیر خود ظهوری گم کرده قوز تو بد نیست		
<p>از سخن تلخان و مین شیرین گشت چین موش قیمتی هر بوی تست هر که جز مین دارد امیدی بر او کو کین تاب و توانی دشت دشت کیطرت نه اختیار خویش را بر بساط پیش منی پس نشین باید آوردن کفت سر رشته</p>		<p>در سیه چشمان نگه رنگین گشت نخ خاک و قدر مشک چین گشت در تمام شهر و کوخنگین گشت صاحب بیانی سنگین گشت راحت و آزار و مهر و کین گشت راست رخ با کج و فرین گشت سجده و زنا و کفر و دین گشت</p>	
	از ظهوری گریه اوجی دشت اشکبار چهره بر پر دین گشت		
<p>ز چین طره او نافه تا صبا برداشت در انتاست ره با بوی ظاهر بود عجب که خضر ز شرم فنا نکرد آب بخاک ریخت خودم که شمره رنگینی قسم بشکر که انصاف نیست شکوه مهر که خامه نارش نوشت دشنامی صریح کرد و چو خوبان دیکه است او هم</p>		<p>پی شمیم صبا مغرانا خطا برداشت چه نسجها که نه از دور و ما و او برداشت بسو آب ز سر چشمه بقا برداشت که عمید از گل قربان گوش خا برداشت ز یاد ازین چه کند ننگ عشق ما برداشت برای بازوی خود بیگل و عا برداشت ز روزگار لجه دین تهبت و نما برداشت</p>	

ششم خبر که بجانگان برید و مید	چیز گشتش زنگه های آشنا برداشت
منحور فریب طهوری من بودم عشقیم	دل توانیمه امید از کجی برداشت
<p>دیدم ز در بگریه طغیان نیل همچون بریتا</p> <p>کشتی زاریم بالادست غم گردیده است</p> <p>برتا بتارک عاشق سحر دافع جنون</p> <p>جامه گلگون بردوش پوش خوش شیرین کشید</p> <p>گرچه دل شان سپاه عقل و منبر موش داد</p> <p>رفته در خواب آرزوئی سفر از می فارغم</p> <p>بازده گویب حساب الهامی ظاهری</p> <p>بر در کنج عسکرم دیگر پس زانوشانم</p>	<p>لاله شد دروغ دل جان کوه بامون بریتا</p> <p>جرعه چاینه ماطاس گردون بریتا</p> <p>بار مرغ و اشیانش فرق مجنون بریتا</p> <p>نیت باری که از بس بار گلگون بریتا</p> <p>از سپاه زلف و خال و خط شب خون بریتا</p> <p>گوش ما افسانه فر فریدون بریتا</p> <p>در و تحویل درون که نیم و برین بریتا</p> <p>دولت پهلو نشینی طالع دون بریتا</p>
نیست عذری بر طهوری جو خوش عشق خود نشانم	گرمی افسردگان را گرمی خون بریتا
<p>حسن از غمره چون نان برداشت</p> <p>آه حسرت نشانم نخل هوس</p> <p>غمره از کنج کاوسه شرکان</p> <p>عشوه بر لوحهای ساده لان</p> <p>بکشد نگاه آهوشم</p> <p>وصل هر جا چراغ روشن کرد</p>	<p>جگر عشق را بجاک انباشت</p> <p>اشک غم تخم شادمانی کاشت</p> <p>نیش بر سینهای ریش گماشت</p> <p>نقشهای هوس سپید نکاشت</p> <p>بند بر پای دل نهاد و گذاشت</p> <p>در دل شب نهاد و مشعل جاشت</p>

	همچون کردش که آرائی سگر نهیب کرد زور گرفته شور	تا توانی علم آراه افراشت کی شکر خنده این نمک میشت	
	چون ظهوری از عشق یافتی جو هر چه خیزها شفیعی عیدم نباشت		
یاد ما در خاطر آن ماه سیاه محرم است عشق اگر گوید بزد آرد ز یاد ما را دور گمید بر سیمای کن که اهل شهر و کور ما محرم اند حیرت آرد و استان نامراد بهای عشق بیش از نیم بار باید کرد جای در دلش ای اثر بجای دیگر ایجاب پیش ما گردد		دایغ آن عجم در عجم سینه ما محرم است در بفر ما بدید که کعبه ترسا محرم است از برای ما بهایش کعبه صحرای محرم است ای محجب بعقب محرم و زلفی محرم است خیر کردید پیشنا امر و ز فردا محرم است در عجم مدعی ما دعانا محرم است	
	راز پنهان ظهوری چون نهیتم بر ملا شوق در خلوت سرای طاقبت ما محرم است		
دایغ است دایغ هر سمر که زبان است خو کرده بقیقه خنده های خشک از جان گریه بردنت در سبکدوی در کوچه مغان و عشرت سرای کوب گسج نهنگ که چه عجب است آمده است در آرزوی خدمت آشفته کاکلی دانسته بلب گله انگشت می نمم		منهای سینه سوختمکاران شاه است با ما بهای گریه تر خوش ترانه است هر گ برای کاهیت تازیانه است بگذار خانقاه که اندوه خانه است نازم بجهت تکیه گمش آستانه است مرگان بدست مردک دیده شاه است بیدادش از برای ترجمه بانه است	

از زهر چشم کیمیت ظهوری حکایت
خواب شدست تلخ چه شیرین فسانه است

با آنکه دلش ز ما گرفته است
بیکانگی که دیده در ما
ما را شمار صید لاغر
از ناز شکست طره خویش
از تربیت خودیم فارغ
و هست تمام چشم حیرت
هم باغ دریده است هم گل
این طرفه که روی عالم آرا

در دل صد جای جا گرفته است
از دیدن آشنا گرفته است
او میباید که گرفته است
کز خاطر ما سدا گرفته است
یادش ما را ز ما گرفته است
باز دل ما هوا گرفته است
زمین بوی که در صبا گرفته است
نموده در رونا گرفته است

جامم حرم خویش شو ظهوری
آئینه دل بسلا گرفته است

کنج زندان طرب بستان نیست
کس چه داند قدر مردنهای عشق
یک جهان اشک و تبسم گونه
کمره سیرم از تماشای همه
حسن را با عشق هر جا و تعدد است
ساده شد لوح زبان از حرف غیر
گرچه خاکی داشت از جسم و مرغ

اشک نسیم آه ریحان نیست
منبت این مرگ بر جان نیست
این در نایاب ارزان نیست
در تخیل آنکه همان نیست
و عده گاهش کوی جانان نیست
غیر یادش نقش سیاه نیست
مشت داغی در گریبان نیست

	هر طرف شیر نمی دل میبرد	جمله شور و شکرستان نیست	
	خاطر از حالِ ظهوری گشته جمع سنبل زلف پریشان نیست		
<p>بشوق قابلِ دیوانگی خرومندست بشکر و دیده ترتر زبانی دارم گم که رفعت بیطاعتی شود مهم بگو حدیث وفا از تو با درست گو چه غم که عهد گسل داردت کشایش یار ز اهل مهر و محبت نشان ندارد کس ز هر هوای تو منزل شمار را که شمرد شود گسته بایام گرچه زنجیر نیست</p>		<p>سری ز جمله کم آزاد مرد این بندست که ز هر گریه طراوت ده شکوختست که گوش و لشکر کان ریش گشته پندست شوم فدای دروغی که راست مانندست که هر گسینمگی او هزار پیوندست بهر خویش و به همیری تو سوگندست غم از کسی که نمیداند اندیش چندست اسیر آنکه تبار نگاه در بندست</p>	
	اسیر عشقِ ظهوری نشانه دارد نشانه آنکه به بیدار و دوست نخرند		
<p>دل بتیاب آب و تاب گرفت روز عشاق گشت روشن تر تا قانون ناله گشت نفس حاصل گرید گشت بتیابی ز دو خورد شکیب بجا بود تشنه دادی محبت او</p>		<p>نوره خود را در آفتاب گرفت از خطش گرچه آفتاب گرفت نفس نفی رباب گرفت از جگر چشم ز حساب گرفت جای آرام اضطراب گرفت چشمه خضر را سراب گرفت</p>	

<p>هجر را آنکه نقش خار شمرد بایدم دو هزار غم بر بزم گشته هر گوشه حسرتی بیدار</p>	<p>وصل را صورت بر آب گرفت دل چه خواهد با انتخاب گرفت بخت را دل مگر خواب گرفت</p>
<p>دل ظهوری بر آتش که قنار که جهان بوی آن کباب گرفت</p>	
<p>هنوز زخم چو سوزنده تور سوخت تصرفات تو ایام را دگر کرده است کدام گفت که ندان نشان کن از عشق کدام زده که خورشید نیستش در بهار بهار گشت بر احوال شهر متیرم کجا بیدین دوزیده سیر گرد چشم کسی بنازگی غمی اینچنین چه کند ز رنگ صبر خدا جمله را نگدارد</p>	<p>بر آتش که فردا گناه ازمانست ز وعده تو یک امروز که فردا نیست در آن ترنج بیری مخترع زینبی نیست کدام قطره که در پوست نمزد نیست که سیل گریه ما را سری بصحرایست بخیرگی نقتد تا نگه تماشا نیست هزار وعده پذیرای یک تقاضا نیست هزار شکر که ما را دل شکیا نیست</p>
<p>شده است سینه ظهوری پراز محبت یار برای کینه اغیار در دلم جانیت</p>	
<p>در پیش دل در یافتن دلبست سینه میاز کو بجزرت دافع بطلب نغمه غیر رسمی نیست غیر میثاب کو فتیله دافع</p>	<p>بسته اوست این کشا و لبست بر مگر کرده اعتماد لبست نال میروید از نهاد لبست که مرا دافع سینه را دلبست</p>

	<p>کردم از رخ بستی که نیت شیخ بر خویش بند کو تعویذ کردم گر چه یکسان سفر دیگران نامسا از دوا زند شکوه بیرونی نکسیم</p>		<p>و هم من التفات باد بوس است رند را حمزه اعتقا و بوس است طاقت آمد بخیر باد بوس است ایمن که مارا نکند و یاد بوس است دل مارا بانداد بوس است</p>	
		<p>دل و یادش ترا ظهوری نیست حرف خود در لبست نهاد بوس است</p>		
	<p>دل و حشمت گزین الفت پناه است ترا خورشید گفتن آخچان است بعضیان عشق باز یهای ماهیت نگردد شب سفید از شرمساری براه گریه آب میزند چشم توانی رفت تا آنجا که بنی</p>		<p>بخود ناز و محبت و تسکاه است که کس خورشید را گوید که ماه است چرا عفت چنین عاشق گناه است ز مشکین طره روزم سیاه است نفس فراش جولا نگاه آه است قدم از دیده کن راهت نگاه است</p>	
		<p>ظهیری بر سر کونیش گدائی هوس دارد بلی دل پاوشاه است</p>		
	<p>قربانکه یار عید گاه است بر ناکه من مباد گوشه واژونه نبود بخت منصوب ژولیدگی که راه دارد</p>		<p>حیرت زده صیقل نگاه است فریاد هزار داد خواه است دردا من خون گرفته جابه است این است که گریه سر بر راه است</p>	

	<p>مشکل که شود سفید امید با کم سخنیش میتوان ساخت در و عده او کشا کشی هست و دشمن بغلط اسیر گردید</p>	<p>از نجات میسر خوش سیاه است انیت بلکه کم نگاه است هر روز هزار سال و ماه است بندش بکشا که بگیناه است</p>
	<p>دعای محبت ظهیری ثابت شده مدعی گواه است</p>	
	<p>در عشق تو بتگی کساد است از حسن تو نیت عشق من کم شوقت نبرد بجای دوست سودا با تو کراست مقدور بت گفت که تا رسوخ بکش در فصل شکست توبه زاهد آجم شده آتش از قف داغ</p>	<p>نگین تو هر گشت شاد است ناز تو ز صبر من زیاد است بازار رفوگران کساد است بیایه جنس تو مرا دوست ز نار میان اعتقاد است بر نشو و نما تزو جواد است خاکم به سرانغ باد است</p>
	<p>مرحله غازیان ظهیری با خویش همیشه در جهات</p>	
	<p>سد خودی از میان بزخات خود گشت گل آشیانه او از سبب رگی سمنده سیم افسوده دلیم در زبان شت</p>	<p>صد و وصل ز هر کرانه برخاست بلبل کوزه آشیانه برخاست رگ در تن تازیانه برخاست هر آه بصد زبانه برخاست</p>

<p>هر جا که بلند شست بستی زان چشم بجزه نکاسه کردیم چه عجبز با که آه تا دیده بدیده آشنا شد بر ساد و لیم نقش بستند</p>	<p>پرواز کسان نشانه برخاست خون غاسه شرانجامه برخاست بنشسته ز پا بهانه برخاست تا دیدی که زمانه برخاست ناصح نبشین ترانه برخاست</p>
<p>بر آرزوی تو زود ظهوری از حسرت جاودانه برخاست</p>	
<p>خدا نگ آه گزشت از فلک تنگست برای پهنی یادش فضا می خاطر تنگ لبش هنوز نگردد بریدش نامم ز دور دست آتش مدار پا ورده بچشم قیمتیان گریه گوهری دارد عجب بنا شد اگر زار شب نشینش شب وصال که پر خانه خواست پدال عجب معامله دیده در میان دارد مگر که ساخته تست قاصد این پیغام</p>	<p>نشد نقاب جالش نظر نظر تنگست پی و فتنه داغش تل جلز تنگست و خانه از ته دل میکنم اثر تنگست بمغز شعله فروز و تف جلز تنگست صفای اشک نگردد جوهر گلز تنگست بر روی روز فتنه پرده سحر تنگست بسوخت حسرت انیش که بان و پیر تنگست جبال قیمتی و مایه نظر تنگست نکرده ذوق شنیدن بزم خبر تنگست</p>
<p>بزم غصم ظهوری است که در صفت شکست اگر نه ضمیمت نهی نظر تنگست</p>	
<p>بی تف دل جسم جان افروز نیست</p>	<p>خام عشق سینه مانع اندوز نیست</p>

<p>میتوان پروانه را دل سرد کرد شامها با مزد شب گرویده اند شرمی ای چرخ از دانه خود بدار رشک دستی از گلدم برگرفت در جوانی فکر این بایست کرد با وجود آنکه صفها کرده راست کی توان در سینه داغ ابار کرد</p>	<p>چند سوز و حسرتش و سوز نیست هیچ صبحی دستیار روز نیست اینهمه عاشور و یک نوروز نیست مدعی را جیب چاک اندوز نیست میونا بیکار پیر آموز نیست آه در جنگ اثر فیروز نیست کز شعله آه تخم سوز نیست</p>
--	---

بر تو دامن ظهوری چاک جیب
از اسیران گریبان دوز نیست

<p>بر داشت پرده شمع زرخ خانه در گرفت دار و تو جهی بحسب و عشق خام نیز ای دل اثر پذیر شد افسون دوستی شادم که رخنه رخنه شد از دغا های هم زاهد خلاص گشت ز طعن سر دگی ساقی بده که هر سه مو مشرقی کنم دل دانه است تا به جگر آتش آه سرد ای شعله خوب آتش خود غلام میکنی</p>	<p>با شعله صحبت پر پروانه در گرفت کو عاقل فسرده که دیوانه در گرفت دیگر بود بخواب که افسانه در گرفت خورشید شعله ور شد و پروانه در گرفت رخت و رع با تشن میخانه در گرفت ز امزوی بر فروخته بیانه در گرفت احوال ما به بین که چنان دانه در گرفت این سوز شناسست که بیکانه در گرفت</p>
--	---

خوش صحبتی میان ظهوری و ناهست
دیوانه در حکایت نرزان در گرفت

<p>باشمع هم آغوشی پروانه وصال است گویند که روز و شب صلی سبحان است هر روز قسلی دهرم دل که محال است ارمیدگی خاطر جمع از دیگران است که دست کباب آهوا و شیر دلان بالیدنی از خانه او روزی نامم</p>	<p>آرند چو فانوس و صامی بخیا است گرم است همانا که برون از دوسال است با آنکه یقین کرده که وصل تو محال است بگذار که آشفتگیم زیور حال است دو دو جگر این سرمه که در چشم غزال است احباب بگویند سپهر جسم تو نال است</p>
<p>بار و همه زخم از نفس تنیر جوابان می ناز طهوری که زبان کند سواست</p>	
<p>از آتش و عده دل کباب است از دایع تو هست سینه سیراب در عشق مزاج من دگر شد تحویل دل است صبر و طاقت خواهند بد جواب دیدن آبی که رود بیایع آنزوی بر عکس کنیم توبه ساقی پیش تو اگر فزون نگردد بیم غلطیده شناخن ازین شک برخاست گرفت از رگ و پی دو شینه بخواب من تو بهدی</p>	<p>چون تشنه که عکس او در آب است افتاد چو تشنگی سراب است تسکین دلم با اضطراب است خیزش بحساب بحیاب است غافل که تغافلش جواب است از چشمه ماه و آفتاب است تا عکس رخ تو در شراب است از غیبت دیده بحباب است که خون که چخبات خضاب است موی تو پناه چو دناست بازی که وقت کار خواب است</p>

آباد شد دست خوش ظهیری
خوش آنکه برای او خراب است

ویدر مارا چشم بردیدار است خوابد از خلقی پر تشنه آفتاب تخم گریه دیدست داغست در جهان خود فروشی بیش از نیت میرسد جانب خود را فرو باید گذاشت شکوه و از و نه بختان خوبست عاشق آزار از همه خط داده اند ظلم بر ما میکنی بر خویش هم	گفت مارا گوش برگفتار است زیدش نیلوفر گلزار است سینه های بیدلان انبار است اینمه سودا که در بازار است هر که را دیدیم جانب دار است خوب روی بیوفائی کار است بیشتر آزار کمتر کار است چشم ما مشاطه رخسار است
--	---

کشته گر گشتی ظهیری دیده ا
میج جرمی نیست دل خوددار است

عشق آباد و عقل ویران است ویده از گریه سینه از ناله است عشق تقسیم هست و بوم کرد شوق از پس درد گهر خشید برواج رفوگران نازم آتش از شعله چون برآید و جوج سر منصور دوش دارد خوش است	این بهستان و آن نبرد نیست نفس از آه لب ز افغان است دل زولد از جان جانان است ویده تر دریده دامان است چه دکانها پر از گریه بیان است بهر پروانه آب حیوان است سر ما برکت از میدان است
--	---

دل فرادان و نعم سبحان شاق	مایه دارمستماع ارزان است
رخ نوروز عارض عید است	که چو عیدش هزار قربان است
گشته از جهان خود ظهوری سیر	
بر سر خوان رشک مهان است	
مهر گزشته ز بوس و کنار مفت نیست	نشسته ام زمیان بر کنار مفت نیست
ز پایم روی نخت اینچنین شدم پایال	فلک اگر نشود دستیار مفت نیست
به مزابل مهر عیب و عار در کار است	نمیر و دول و دستم بکار مفت نیست
اگر چه که من از هر دو هر پوست فلکند	ز شکرش نشدم کامگار مفت نیست
بنخل عیش چپا از خزان تو به رسید	رسید موسم باغ و بهار مفت نیست
ز فوق تا قدم داغ شعله و آرزوی	برای خود شده ام لاله زار مفت نیست
بوقت شکر عتابش نفس فرو بردم	بلطف اگر نشوم شرمسار مفت نیست
زیاد من شود آلوده خاطرش ترسم	بخاطرش بکنم گمگزار مفت نیست
نداشت وایه منصور پایه چندان	قضیه برگیزد و گمگزار مفت نیست
بعید گاه غمش گشته چمن کن نفس	گهی اگر شود آهی شکار مفت نیست
ز بار رشک ظهوری که بیازد کوه	
مجلسم ندید کاش بار مفت نیست	
عارضش از ماه و غور زخشان ترست	وز بهارستان بهارستان ترست
قدرت و سربان روانی بیشتر	صبر چندان که نافرمان ترست
عیب از نگین تر از یکدیگر اند	هر یک از قربانیان قربان ترست

<p>مردن و آوارگی درمان هجر پایه شمشاد از گل پست تر از زبان هند گویان ناله ام دعوی دریا بچشم من غلط</p>	<p>مردن اما پاره آسان ترست بلبل از قمری بلند افغان ترست در خراش جان من سوبان ترست دانه ای اشک من غلطان ترست</p>
<p>نازش دیگر ظهوری را بجان که نهیم جانان و جانان بچ</p>	
<p>گریه را سیلاب کردم بوجه طغیان کجا خاطر شپرده را شپرده تیر سازد بهمار دانه دل را چو کاه تن غمش بر باد داد دفع گوی آورده و چو کان عالم کردست آه آرزوی غولیش حاصل کرده از هر شک غیرت طاقت فروشان گشته بوم پیش ازین با خیال این و آن بیدار خجستان را چکار در جهان شوق فصلی به فصل گریه نیست ای خوش آن دولت که میر و از برای او گشت</p>	<p>آه آمد در وزیدن جلوه طوفان کجا سیر صحن باغ کردم گوشه زندان کجا تا به بنید کشت زار خرویشتن بقیان کجا از فضای سینه من خوبرو میدان کجا نسخه از درو من میایدش دربان کجا جز درین ایمن زمان سرایه دکان کجا خاطرم در خواب به افسانه نسیان کجا دامنی تا پر گهر گردد در نسیان کجا مرگهای هر زمان و عمر جاویدان کجا</p>
<p>از ظهوری شد بلند آوازه افتادگی در گدایی حشمت بیج کت سلطان کجا</p>	
<p>عشق حامی گشت چند آنکه زغم پیش رفت تربیت خواهی سببی دل رسان خود را بشوق</p>	<p>لیک سنگین بود غم مایه شکایت پیش رفت مرحمت بنگر که گریه بیکانه آمد غولیش رفت</p>

سجده خاک ره و بوسیدن پا نخست نورق دارم بخش تا شایسته جنگ منزل حیرتی دارم ازین طاقت که صرف و عده شد خیره چشمان دید و ادمین تیری مرگان گجاست کو کمر باز و دلنگاری لذتی چندان نیاست بر جهان از یک تازی طرفه تاراجی دیدید	عاجت تارک رو باشد لب بجا خوش رفت هر کجا باشد سلامت عقل صلح اندیش رفت کتر از کم بود صبر و بیشتر از بهش رفت غیش در گم می رود انیک رگم درش رفت در زمان دیگران ظلم نمک برش رفت سهل باشد تاج شه دلق من درش رفت
--	--

بیش ازین سکین ظهوری از فراموشان بود
میتوانش یاد کرد آری زیاده خوش رفت

ز دیار عشق بازی عاشق ز غم و شوق گریه در موج آرومانه در کوه ریز تا بنشاندان شود پر کعبه گشت از خودی جان بلب آورده در مان انتظار او خاک را مهر سمره از چشم بنیایان چشم الفت از غزالان بازی خود دارد در دلم گم داشت رازی بر لبم حرفی نماند زخم مل گزست خواب گشت این در در گشت و خانقه بالانشینان بلیم	چون بک نقر آلی بیش بر کم شفت آری آری سینه رقت دده بر خم عا سید بیابان تشنگی برد از فرم شفت زخم در تیغ غمش گذارم زخم شفت کوسفال کوی و بر جام خود جوش شفت چون شود رام کسی آه که بر رم شفت ز نیمه تحقیق ندانم که محوم شفت ست می جفید نمیداند که محکم شفت هر کجا بر بر که میگوئی مقدم شفت
--	---

گر ظهوری بوالهوس میبود خوش سهل بود
کار برین کرد خوش بشمار او هم شفت

<p>عشق معزول موصل منصب شسته است وقت آن بود که هر کس پی کاری برد کار بر توبه ز ساقی شده خوش تنگ و گداز گفتگو از لب من نکته خوران زفته برون مقتدر عیبت که دل یوسف چاه دست وزیران تو مسیحا نخل از حکمت خویش اختر گریه ز موج مرده اوسجی دارد نسق آه و فغان نیست باین خجست طالب آنست که اول قدم از خود برد</p>	<p>غیر دوری چه توان غیر مقرب شده است روزم از رشک در ایام خطش شسته است دل گرفتار باین وسعت مشرب شده است بسکه از آرزوی بوسه لبالشده است بد و بخت بدین طوفی غمغیب شده است تاب اندوده تو بالین نه هر تب شده است گرچه بی دماغ تو دل سوخته که کشته است نفس دلشدگان آلت یار شده است در طلب نیز که سدره مطلب شده است</p>
---	--

همه چیست ظهوری بتو بنیا کردو
بتو گویاست ز سرتا قدم شسته است

<p>گلست پر بار دوست چیدن نم نیست روم گم کرد و دیوار گم روم چه محرومی چه بقیدری چه خواست چو تار خام آهم باشد از هم بساط خورده عیش از بزرگان و گریه دیده ام اما بهمانم رخسار بیاور آتش افشادم ندارم دستگاه کام بخشان</p>	<p>نقاب دور و چشم دیدنم نیست که حد کرد و سر گردیدنم نیست که من از وفا و زبیدنم نیست سرو برگ نفس تابیدنم نیست دماغ چیدن و بر چیدنم نیست بخود نازم بخود نازیدنم نیست خوشام عزت رنجیدنم نیست چه شادم غفلت بخشیدنم نیست</p>
--	---

	هنگر کردی سخنسا بر تو آمد	گلو عیب سخن نشنیدم نیست
	اگر چیزی سنے فهم ظهیری رما کن صرفه در فمیدم نیست	
<p>زور یا آب اگر خوابی گدائیت که در خود گم شدنها خود نمائیت که زخمش مریم و در دوش تو است بشوران گریه را اگر با میائیت سر بجای نگیداشنا نیست علاجم مخصوص در مویفائیت شب آدینه روز پارسائیت برای استخوانها مویائیت پشیمانیم در سر پنجه خائیت ز کم گردیدن من رنمائیت</p>		<p>لبب ناشکی بسر بر بادشائی ست بخلوت بر سر بازار نشین بگریز رحم خون بر ناتوانی ز درد دای دانی وای بردار رمیدنها چه مفت از دست من رفت نماد و غالباً در دم علاجی باه روزه گرساقتی تو باشی شکستنا که سنگت چیده در من زخمان وصل دل سیرانه بر خاست بمای جستجوئے منزل شوق</p>
	فراق از وصل رشک آورد بهتر ظهیری صرفه تو در حدائیت	
<p>فحیران حسرت کی سامان چرات لب چنین آماؤه افغان چرات چاره گرانگشت در زندان چرات اینه طوفان در طوفان چرات</p>		<p>من درین خجالت که در تن جان چرات نال را باید عمتانی باز زد آشنا با سر بر ناتوا شناست در چراغم روغن خود شنید نیست</p>

<p>تنگتر کن چاک حبیب آنکه بر لب صیت یوسف خود بکنج زفته بود کز نگر دی خوی نشان گلگشت باغ تا توانی بی می و شاد بهد مباح</p>	<p>از گریه بآنم که تا دامن چراست بگینا ہی باز در زندان چراست این طراوت در بهار شان چراست زندگی بزا بهان تا دامن چراست</p>
<p>گر زنده راه ظهیری در لباس رازهای پردگی عریان چراست</p>	
<p>آنچه در عشق تو با من مهربانی کرده است عالمی جان کو که در عشقت تن مردن کنم خاطری دارم بهاری تر ز گلزار بهشت اگر یه گو بر حال خود کن خصم نی بر جان من صد زبان میبایم از بهر شکر التفات نافه بالین جیده در چین اشرای خواب بو استخوانها گشته اند از مغر راحت ذله بند در رکابش میتواند اشک راه قطره زد زهر شد آخاکه پاشیدست تلخی بر شکر طرز بر حمان دیگر گشته بود اسحق کهن خود برای خود قرین گردید با بر ابراهیم شاه</p>	<p>کی بخصم خویش هرگز خصم جانی کرده است خضر ندارد بعالم زندگانی کرده است بشگفم کامل خرم را غم خنایی کرده است اینچنین رسوا مرا اطفال نهانی کرده است عجز من با سخوت او مهربانی کرده است باد از مولیش مگر افسانه خوانی کرده است سینه تا داغ غمش را میبانی کرده است آه خود با گرد جملان مهنانی کرده است گاه کوه آخاکه هجرانش گرانی کرده است اختراعی چند در نامهربانی کرده است قرنها و ملک دل صاحب قرانی کرده است</p>
<p>گوش دامن شنیدن هر طرف کسبت مهن در شای شه ظهیری در فشانی کرده است</p>	

<p>دام نهادم نبودی دام من انصاف نیست هست خوابی ناله‌های صبح خود نشنیده آتش حضرت چنین در بی سرو سامان که زد و هر خالی کرده روز هفته ام از روشنی ناهما دارند اغیار و نمیکرد و سفید تاشکست تو بهر نسبت بسعیم شد دست تازه ام در خدمت بت اعتمادی یتیم</p>	<p>کردم از خودم نگشتی رام من انصاف نیست گوش شنی بر فغان شام من انصاف نیست عوصی امیدهای خام من انصاف نیست تیرگی آگنده در ایام من انصاف نیست در زبان خامه او نام من انصاف نیست سعی ساقی در شکست جام من انصاف نیست صندل و پیشانی اسلام من انصاف نیست</p>
--	---

از دعایت چون ظهیری بر نمیدام زبان

پیچ لب ننی تو برد شام من انصاف نیست

<p>می زیدم نازش بجان ننگ که جانان نیست در رزمگاه عشق او از بهر در خون کشگان شادم که شد از اغما در سینه ام سوراخها من خودم خودم بگذشته ام و از مروت نگذرد در دش کشد چون روان در سینه ام آند فرو از مصری آمد صبا افکند برستان گذر سامان بی سامانی گیرند صاحب مایگان زهرت بنگریه مخورم در دوت بدرمان میم ماه کنار بام شو یک صبح بوشن گو برا</p>	<p>صدید ز بونی نسیم آموی او شیر افکنست زخم حدنگ و خنجرش این یک ره روان شست چشم دل جان روز و شب در دیش بر روز بازوی او در گردنم خون منش برگردست هر جا جد برو غمش جان دل من خست پیرا من گل شد قبا این نکبت پیرا هم نخل بی برگان نگر گلشن گلخنت گرد دست داری کشتنم هر قطره خون صد میپرس از شبهای من چین روز شست رود</p>
--	--

بخش ظهیری دیده ام خوش بعبیان است

کاودیدن رگهای جان زخمه نشتر زنت

<p>آهها نخل و سخت دل شمرست نال گلزار درد را بلبل بی کمال خون خرد ناقص خون بقید را بهائی هست عاشقانند عیب بی صبری روز من گشته کحل دیده شام چشم ما چشمه گرگین دعوی گرچه دغش ز جانم جنبید نشود فرصت نیاز مرا هست قاصد اگر چه محرمیت همه جا پرده بردار ز رخ خدمت طره تو دار و آه</p>	<p>واغما دانه وزمین جگرست اشک دلبای گریه اگرست سجده ترکمیت آنکه خامترست لیک چون قیمتی شود بدست ای خوش آنانکه عیثان مهرست شب من صبح روزن سحرست عجیب نیست گریه مایه و دست سینه عالمیش پی سپرست بسکه نازش بروی یکدگرست محرم آن خبر که در خبرست هست جابجا که در نظر نظرست وامنش صبح و شام بر کمرست</p>
---	---

اگر ظهوری رسد بداد کسی

از بر ابراهیم شاه دادا گریست

<p>کنم حکایت پرویز ششم جمعیست بدین عشق و جنون بود افاده از جنون عشق تازه نهالان جامه زیب است این بعشق رو که مباد آرزو برود عذبت</p>	<p>روم بقعه فرهاد نسبتم نسبیست کنون حواله بمن گشته فارسی عربیست که گفته زنده مارا نزارش قصبیست برای مرد و هوسناک ز لیستن جلیبیست</p>
--	---

عجز و دهر و سانه گشته حجه نشین قناده در قفس از گفتگوی خود طوطی کند مکاره با کبر شاه عجز گدا خوش آن خریف که شبگیر باده کرد چنان باه و هفتهستان چپا تا زد کس شست غیر جو در زم بر بنخیزد شکر گو که تبا و لب لب کشاید لب	بمال چشم که مشاطه مستی عذبی است کشد و کار سخنور برین بسته لبی است بزور عزت بسیار عمده کم طلبی است که مست در دل روز از صبح نیم شبی است که شنبه صفری رشک جمعه رجبی است فتاد کار به تممت حسود و لبی است حکایتش نفس آلوده گشته بی ادبی است
--	--

مرا چه زهره که عذاب لب گزک مانم
ظهوری این هوس انگیزی می غنبت

تیرش بقصد صید پذیرای زه شدت جان در بهای بوسه نگیرد زهر کس آدینه هم گشته زمستان مست فوت خوش دید کرد عشق تو پروای بکیان سبب ذوق بهوش بطوفان خط زما باد از کرشمه گوشه ابرو گره کشاد مه بود مه اگر چه در ایام دیگران اکلیل من با فسر من گشته باج ده	ناز و زخمها که بایم زره شدت شاد و کم طرح حرف تکبر بده شدت گویا حمیه شنبه شان مشبه شدت دیگر ز کس مباحش که برافره شدت فرید است که ز خبار ترخ توبه شدت در دیده ام ز شرم تماشا گره شدت در روزگار حسن تو خورشید که شدت وانع دلم تبارک من تاج نه شدت
--	---

عشق تو شد طبیب ظهوری مست
در تب دلم ز تاب هوس بود به شدت

سینه خضم بجا بد که عداوت خیر است	دل احباب بیالده که محبت خیر است
خاک قربانگه ما کل مصیبت سازد	هر کرا آرزوی دیده حیرت خیر است
رم نخوردست ز خود و غیر چنان کند	وشت از غیر تو کار دل الفت خیر است
شکر شیرینی تلخ که بشو آوردست	کام از چاشنی زهر تو لذت خیر است
آن زبان کو که فردوسی حرف گو کند	مزدلبهای خوششان که حکایت خیر است
طره مختار خجورست در خصیت آه	منعم از گریه کن چهره طراوت خیر است
شکوه از لب تهمت خصامست	دوستانرا چه زبانهای نصیحت خیر است
نغمه گر تخم کرم نوحه بانبار بزم	خاطر ابل تنایم حسرت خیر است

شده مشهور ظهوری بسلامت طلبی

خانه در کوچه ما جو که طامت خیر است

کام از لذت بهشت شکرستان گشت	در گرفت ز تو شامم سوختان گشت
دامی بر حال مونس شبه اسید گیر	عشق بر خاسته میدان ظفرستان گشت
خویش را خوانم از ارباب نظر تیرسم	دیده از شوق تا شانظرستان گشت
همیش ازین تنج نفس را دم تاثیر نمود	آه بر خاست در زخم آستان گشت
فکرت عشرت زده بجز غم خویش	ایمنم ساز که خاطر خطرستان گشت
یکمصل آدم از زهره جو آیم قبار	عرضه دل خیالت قمرستان گشت
عیش بر سینه آلوده همیا کند	سالها دافع غمت در حکرستان گشت
روزی نمکده خود گزینم شب بجز	چرخ از سجد آیم شمرستان گشت
نکشد سخن مصف با همی شده است	کوکن از شور طبر و طبرستان گشت

فصل نسیان محم و دیده ترب بر کار
عالم از شک ظهوری گهر گشت

<p>عرب ز یستم در وطن مروت نیست تراستین تو از چشم من مروت نیست بمن نکردن روی سخن مروت نیست نیاز بر نگرستن بتن مروت نیست بیاد دادن عرض من مروت نیست بسخط و خال بر آستن مروت نیست حزینت توبه و فصل من مروت نیست کشیدنم تر بار کهن مروت نیست بسو یاد وطن در دکن مروت نیست</p>	<p>بدر که میروم جان ز تن مروت نیست جگر زگر یخ خشکی نهاد روی نگشت بجفله که پس پشت غیر نشینم غرور انیمه تنخواه بیدلان کردن کشاده جیب چه عرض بدن ہی در باغ رخمی چنین که شود سادۀ نقش خاطر با برو بهو عطفه و اعط تموز می آید تمام عمر بر سر برده ام بعبانی دلم غریب وطن کرده شهر یار دکن</p>
---	--

نشان براحت و انغ و گره ظهوری را
دگر جرات و انغ کهن مروت نیست

<p>از دنیا و گدیز بگو بر خود بجا کردیم و رفت پای ز تن خود بخود از فرق پا کردیم و رفت ناشده آنداد خود را بجا کردیم و رفت خوشتن با بجدائی آشنا کردیم و رفت لب میلا بعد ازین ترک دعا کردیم و رفت ابتدائی آندوئی با نهما کردیم و رفت</p>	<p>از جفا بای تو خود را بویفا کردیم و رفت بود کومت تنگ بر ما از هجوم مدعی دام از تازنگه در صید ما دیگر متاب این زمان بیکانه را از خود جدا کردن نبود بود خوش و شام دادن بر تو دشوار غرور اول و آخر هم باید که ما خواند عشق</p>
--	---

<p>دیده خواهد زد بمحشر داد بیدار از نقاب این ستم بر دوستان خود روا هرگز مدار</p>	<p>صبر و طلقت جای دیگر رو نما کردیم رفت دشمنان خویش بهاحت روا کردیم رفت</p>
	<p>اگر چه جان دژین ظهیری را بجوی مانده بود هر چه خواهد گوشتو منع صبا کردیم رفت</p>
<p>در زیر کوه در دژ تنم کا گشته است آورده است بر دل صاف نظر و ران باید قطره راه در از چشم خویش پیش نامح زبان ببند که صد سی کرده ایم غرمت بغور عزت و خوارگی کشان سید دستم که دشت عیبت از می دستان منصور وقت خویش بواژده بختیم در ترک تاز حسن سرا در چنین که دید در پاس ننگ و نام بغفلت نمیزند</p>	<p>نم در دل و جگر رفت و رفت آه گشته است عکسش بر آب آئینه تنخواه گشته است شادم که سیل گریام از راه گشته است تا قصه برگزیده افواه گشته است مازم خویش رفتم از آه گشته است چون پایم از در همه کوتاه گشته است بالای دار بین که تپه چاه گشته است معمور خوش تجارت بنگاه گشته است آری همیشه در دل آگاه گشته است</p>
	<p>از مر شاه گشته ظهیری بلند قدر در خواجگی ت بندده درگاه گشته است</p>
<p>اگر چه بزاری ازو بزاری است عاطش اشک همه قسیمی است عکس هر جا نکند جلوه گری سست جنبه بجان روز است</p>	<p>نیست غم ناری من هم ناری است پیش آه همه زنا ریست بیشتر آئینه باز نگار ریست درفن خویش به محکم کار ریست</p>

فصل گردیدست که چمن در پست نخواستند که هم را بینند زادی اکنون بشیراکت نکنیم کرد دکان و لم هر کس دید گوگردان تر ز طامست باری نخل امید بدل ریشه دوا	چشم ترا سر نسیان باریدست دید با کما حد همکارست در میان من و دل بزارست حیف صد حیف غمش باز است بر دیاران ترا سر بارست آه بر جور تو بر خور دارست
---	--

پاسپانی به ظهوری نازان
خواب بیدار تر از بیدارست

خوشم که دیده بی غم در آب گردیدست نمان زبان جگر از جان نشان بیدارست صیح نسو روی ترا نهاد کس بچشم مست نیازم که نشان نکست ز کوچ گردی او در تفحص طغیان بدنتر عمل از زمین عشق باقی من شود کباب در آب نشاط ماهی دل نقاب نازدگر کیطون نبه که شرم پراست از گل روی تو پرده های نظر در محالده بازست سود من این پس	ز زرش مژه هر سو جاب گردیدست بدولت غمت احوال خواب گردیدست که بر کتاب مه و آفتاب گردیدست که در رگ و پی من چون شراب گردیدست چه خانه ها که بیازی خراب گردیدست زباده باد بفاضل حساب گردیدست نهفته دشت غمت در سراب گردیدست نگاه از طرف مانقاب گردیدست ز تابه جگر آشکم گلاب گردیدست تغافلت نگهم را جواب گردیدست
--	---

تو نگرم بجنون گرچه مفلسم بخرد

همه خطای ظهیری ثواب گردید

ز فترم از خاطر نقار کین غبار سینه نیست مست فرعی در جهان صلیبت چرا جلوه منعمان در جود دیگر ما که اریان دیگریم بامستی است مانند در بنای آن هوا گاه گاهی شکوه بیرحمی زندان سجا قطره دارد سوز دریاگر بغش آفتاب	احتمال مهر و شمن هست بیم کینه نیست من بعکس جمله گویم عکس در آینه نیست خز کشایش هیچ نقلی بر در گنجینه نیست نزد بان هفته را گزینیه آدینه نیست تا بروی سال نونوشتم می پازینه نیست دماغ باید سوخت غیر ذره را آن سینه نیست
---	--

در غم در چاشنی بالیده شهد عیش را
آفت کام ظهوری لذت نوزینه نیست

بحرف باد نو شان جامت عجب گردن جوش خویش افته بگو قاصد باقی آنچه گویم شراب امروز خوش تر کانه خورده است خوش آن بتان بهر کافش سرت دو دمی در نشاط نمکشان است بخا صانع لذت گفتند حرفی	براه جبره ریزان کامت است در جام آرزوی جامت است بسی هشیار کن پیغامت است دعا هسته تر و شامت است سوی سرو کنار با منست زهی فیض صبحی شامت است حکایت دز زبان غامت است
---	---

ظهیری گشته در مخانه عشق

حجم ایام خودی جامت است

خسک در باغ گل و یان نیست مگو شکر که شکر برانک نیست

مباد آن بادیه لب کنده باغ بشوق این شورم از شیرینی سپاهت را گاهت نیست لار جهانی در سجودش جبهه فرسا ندارد از اجل پای کمی کس جدا هر یک بدافع خویش سوزد گهی از تردیدهایش زانم ز خود میخ و با خود صلح میکند همه مدح شمنت می نگارم	که مستش باللب ساقی گزشت اگرچه شور کردم بی نمکیت که از بنگاه روانش زیر غایت نشانه بر جبین بجهیکیت اگر از شمع جبران ملکیت که از سیند و دل مشترکیت سمند گریه چندان تیر نکیت بشکر و شکوه کاری با فلکیت خوشتم من و دفتر من جرم نکیت
--	--

شراب و ساقی خود ناگزیر است

مرا کشتی طهوری خود نکیت

ملک عشقت اگر کوه اگر بامون است زخم خوشت اگر سحره مرهم نشود وانع از دانه خالت چه باد و حبس است نتر از دستم جز رقم حسرت آب و جله گریه زمین میدرد و میگذرد از قوت دافع جگر حال درون هیچ بهتر لاله رویان همه رنگین گمان میخوانند آه ساهه ترو از همه پرگاه ترم +	کو کهن حاکم این والی آن مجنون است زهر خوشت نیست اگر دستخوش افیون است آه از جلوه قدرت چه بلاموزدن است نامه تشنه لبان جمله بیک مضمون است گر دیاه است اگر نیل و اگر جمون است شعله برینهم شمع صفت بیرون است بی سبب نیست اگر چشم ترم بر خون است هر که باز بچپه اطفال شد غلامون است
--	--

گرچه منت نهند سینه جگر ممنون ست	ریشه داوست فرو در گدلی رحمت داغ
	دل بدخواه تو خون باد و مهر پس حواله چون گویم که جدا از تو ظهوری نیست
<p>نیکوست که مهر و کینه اوست بازست در نزاع با دوست دل گلبن زخمهای خود دوست بازیچه نرگس خنکوست از حرف چمن نفس سمن بوست خوش آنکه نداده زحمت پوشت کز گریه خویش بر لب بوست بیچاره خرد شکسته بازوست</p>	<p>از خلق چه کین چه مهر نیکوست تا صلیح نگردد بد دشمن در آرزو سے زلال تیغ رازی که و دیعت خموشیست برایع کشا ده گد میان داعی که ز مغر گشته داغست درالایش خنده لب کسیست با عشق خطاست پنجه گیری</p>
	در آخره ظهوری افتاد دین طرفه که اول تگاپوست
<p>گویا باد و کالت کامل حواله است خوش چاکما به پیر من گل حواله است افغان ازین زیاده به بلبل حواله است بیطاقتی بصبر و تحمل حواله است تسخیر ملک دل بقا و دل حواله است خرج نکه چه ابتغال حواله است</p>	<p>جان بخشی نیکمت سنبل حواله است از جلوهای سرو قبا پوش در چین بیم صداع گل نندش دست بر زبان ناصر میا بعبوده بر من سخن مساز خوبان محجب که خیل مداراد و هندشان در ناز و عشوه چشم تو به صیفره خود نبود</p>

مستان علاج توبه خامان نمیکند بهر زانچنین کسی سے نداده اند سازد درست مصحف خاطر بیا داد	در مان این بچوش گل دل حواله است آری بشیخ خرقة گلگل حواله است عاشق که نیتش بقابل حواله است
در کار با خوش است ظهیری تاملی دیوانه بعقل تعقل حواله است	
بر زبانم داستان کامل است راست بنشین باقی و در خرخم آه گرچه میوزیم از رشاک زغن دروکن این چشم بیدار میشود گشته ام از سنگ بادن داغ داغ در پی عشق سر آمد میدوم خار خوش در جنگ بیل گشته تیز	کز نغمه ها دسته بندم منبیل است سینه پرکن ساز ساز قفل است لیک میا زیم بلبل بلبل است باج خواه شاعران بابل است ای خوشایان خون آتش گل است زلف از فر باد از من کامل است انیمه ناخن زنبهای گل است
جرعه افشاند بر ابل زهر دلق تقوای ظهوری گلگل است	
هر نسیم موی ترا صد شکست سینه از آه خیابان باخت دامن هر که گشتم دامن تست مرگ در هر حیاتیت و گر همت از همه دستان خواهم	در غم هر شکسته صد شکست جگر از داغ غمت در غیبت جیب هر کس که درم جیب است مردن آنست که در لیدیت کار باد بهر بیان شکست

<p>چقدر مرگ تمنا دیدم بمیتون بین که رنگینی عشق خلق در خانه غرغروا نمند</p>	<p>از نگاهی همه را جان تنست سنگ از قصر عمر کوکنست بر سخندهای غموشان سخنست</p>
	<p>زرد ظهیری دم شاگردی من نفیض استادی شاه کنست</p>
<p>خطاست حرف خطا داستان تیو هست برای صبح و بالست عالم آراست همین رنگ و زراکت چه امتیاز کنی ز رشک قمری و طوقش چو پروازم اگر چه از خطر مرگ گشته ام امین خبر ز نشأ طاعت نداری ای عظم</p>	<p>گل بهشت چه کارست چاک کو تیو هست ز شرم ساخته خورشید روی روتیو هست گلی درین چمنستان مگر بو تیو هست ببای گردن دل حلقهای موتیو هست بصد شندگی حسرت آرزو تیو هست بیا بمیکده می حصه وضو تیو هست</p>
	<p>چه احتیاج ظهوری به نهادارد دلیل راهبران تو جستجو تیو هست</p>
<p>بده می بز باد مارا چه نسبت شط بادوست و جوانان مندر نه در شهر کاری نه در دشت بیک نداریم کاری بشکر و شکایت چو موییم لیکن بعد و به بیان نفس را نماندست سامان آهی</p>	<p>سرودی باوراد مارا چه نسبت به پیران بغزاد مارا چه نسبت جویران و آباد مارا چه نسبت بباد و به بیداد مارا چه نسبت ز صلبی بغولاد مارا چه نسبت بافغان و فریاد مارا چه نسبت</p>

<p>کدامندت چشمن چایی برام تو سوزیم بر خود پندی</p>	<p>بمجنون و فرهاد مارا چه نسبت بمهرخان آزاد مارا چه نسبت</p>
<p>ظهوری رگی آشنائی نداری بمهرگان نصاد مارا چه نسبت</p>	
<p>کمن دست شب بوی موی تو هست خزان اجل نیست در گلشن عجب دارم از کشته بود الهوس درین صفت نماز حرم کالت کمین کنده از خامشی هر زمان در آرایش خاطر م کوشش ز خود در طلب خود بدیه میروی تبه چرخ دستند در یاکشان نیار د کسم جرمستی بروی خندنگ تو هم رشته هم سوز نیست</p>	<p>کبش شمع مناب روی تو هست که جان در تن گل موی تو هست بخرمین رسد برق خوی تو هست که رویش نیز سوسوی تو هست نفس در خم گفتگوی تو هست ز مشاطه آرزوی تو هست که از نیره جستجوی تو هست چه خجانهها در سبوی تو هست بده می که عذری چو روی تو هست دل چاک زمین رفوی تو هست</p>
<p>ظهوری برویت نخذیده اند گره گریه در گلوئی تو هست</p>	
<p>ستم و سخت جانی هم هست سجده انداز آستان دارد گوش گوشی نهاده بر آواز</p>	<p>کو هم فنا توانی هم هست جبهه آسمانی هم هست ویده را وید بانی هم هست</p>

<p>بچه نامهربانی چو تو هستی دل و دامن آشنای قدیم غیر برایتوان ز خوابش برد عیب پیری نصیب تو به باد جمله دانی مسلم است و س مرگ بی من نمیتواند زیست کمترم کرد پیشتر رفتن</p>	<p>تحممت مهربانی بهم هست از سوید افشانی بهم هست راه افسانه خوانی بهم هست روزگار جوانی بهم هست فوق آن هیچ دانی بهم هست روش زندگانی بهم هست سبکی را گشتی بهم هست</p>
<p>شد ظهوری علم باه کشتی دعوی اشک رانی بهم هست</p>	
<p>هر که خبر بجای صلی اندوخت در تحصیل است مصلحت گاهی بکار عشق میدارد و سر عشق او خوش اعتمادی بر دل من کرده است رفته خواهد بود و ایمانی در زنگی از وصال میرد گردم هر طرف صمیمیل در پشت طرب هر دو در هم انبیس و نه کن گریه پیغم سنبیل نه کامل مری بر گرد و از هر گوشه سینه که در آتش است روشن چراغ داغ خود هر که در غمت بی آید بیش تا بر غمت بر سر کاندستان لطف ساقی بریزد</p>	<p>بیش من خبر خوشی علم قال و قیل نیست عقل اگر بحث شکستن کرد بی تاویل نیست بگذرد روزی که صد کج غمش تحویل نیست بجز را در کشتن من انقید تعجیل نیست هر چه دید از برای دیدم یک میل نیست میتوان گفتن کنون در مصر و و نیل نیست و نه چه صفتی که در جمیعین مندی نیست پیش طاق صبح را آن رونق قندیل نیست خبر خجل رخاستنها چاره اکلیل نیست مهره ناراضا رجعه تعطیل نیست</p>

منعمی خواهی ظهوری فقر است اگرین
چیت ز اسباب سلانی که در زینت است

<p>در شکنج دام او بلبل بگلشن شنست بی رخس ز کس زعفران بهر آرد چشم خود بود اختر برگ زر بر خویش تن کردم شرم نازش و لب شناسی گشته تا دیان بر مهر سارک دل در کشید و سینه جان اهن کرد کی شود روشن چراغ من بسوی دوشین آرزو میکارم و انبار حسرت می نهم بسکه دهن ز غممش بر آتشم خاکم بخت وانع حسرت سینه را سوراخ کرد و دل نکند نوک مرگان آورد و لیلی که خار آرد بر دهن تا بلی گریند بر بقیه ری من دوستان با وجود مطلع خان این غزل گفتن شد</p>	<p>طوق رنگین خاص من قمری بگردن او بی حدش بازبان خویش سوختن شنست از برای مصلحت گفتم که با من شنست از بت خود گفته ام بابت بر همین شنست بر کشد چون تیغ و خنجر خود و خوشن شنست آتش میباید و با سنگ آهن شنست منتش بر من اگر برقم بحر من شنست این زمان خاکسرم با باد و امن شنست از جگر و عوی بر آتش جان بر زن شنست پای مجنون نازکست آری بسوزن شنست دشمنان خندند اگر گویم که بهن شنست گر ظهوری گفته است اما بخواند شنست</p>
--	--

هر سری که دشمن من گشته با تن شنست
دشمن جان خود است آنکس با من شنست

<p>نخت را هنگام بیدار است بخوابیم است برق و خال گیاه خشک میگردد است شیر نتواند که از نخچیر فریب بگذرد</p>	<p>در جگر تفسیدگی در گریه شادابیم است میرسد چاک بی هم کتان و مهتابیم است عشق بازی میکند در قصد قصابیم است</p>
---	---

آرزوی گر مخونی زود حاصل میکنم نیستم در کشور عشق از رعیت ریزگان می ستاند از جگر خون و بدامان میدهر گرچه خرجی میکنم با خود حساب کرده ام رفته خوبان خراسان و اعراق از میان حسرت بر شعله دافع جگر تا بیم هست داخل ارباب عشقم شان اربا بیم هست سر خروتنی را بیم چشم دولا بیم هست و ده چه دارم طاقت و آرام و بجا بیم هست در دکن از هندوان ترکان بقتلا بیم هست
--

چست ترک کردم ظهوری را بقواصی مگر
در محیطی مشه نخت گهر یا بیم هست

در خرم تن بن پشته برق از گ و پی هست ساقی زنگه های تو در شعله شستم مطرب مکن از ناله لبم سینه قافون زاهد مخوری نقل فریبی تو گفتم در جلوه گری بی سپرش تارک خورشید هر چند که ز گس و دما از تربت مجنون با حلت صد ساله بیک لحظه صبوری از صحبت اگر ام شه عادل باذل بتریزی آتش دی از شکی نی هست گر آب بر آتش ز نیم روغن می هست در پرده به آن راز که در پرده نی هست کارت زود پیش اگر توبه زبی هست بر چهره مه هم گذر انداخته پی هست چشم همه در سرمه گدوده می هست تن در زدم صبر و شکیبای نیمه کی هست در هند سخن بر کرم حاتم طی هست
--

بر خوار می من گرچه کند رحم ظهوری
انگشت گمانم که مرا عزت می هست

نهال عشوه رسوائی رساندست بشیانی دلم صبر و سکون را جنون خود را بصحرای رساندست بهر ماه بیامنی رساندست
--

<p>که میگیر و نگاه کو کین را جوانی می تراود از دور و بام بزم احیای خود شاید برون نمی بیند پیشش گرد رایم پیشستن غبارم داد دستی وفای و عده بار انتظارم ز شوق سیل اشکم در دروشت</p>	<p>محبت کار فرمائی رساندست جهان پر بر بانی رساندست برایم حق مسیحائی رساندست تغافل را بخوش جایی رساندست بخاک من سراپائی رساندست بامروزی و فردائی رساندست در ازیرا به پنهانی رساندست</p>
<p>متاع زهد و تقوی را ظهوری ز داغ من تمغائی رساندست</p>	
<p>بی حدیث تو سخن گویانمیت چه زیانها که نهسد بر من جبره خواران تو ساع نکشند میشود رنج بهر پیشش نگهی فوق دارم بدلی خدمت دل شور خود چون برم از شهر برو بوسه واکرد در خواب برو کینه و زرش خود از دست بست نتوان غارت رسوائی کرد کی تواند خبر گریه گرفت</p>	<p>بی جمال تو نگه بنیانمیت هر کرا با تو هر سودا نمیت بر بساطی که فلک مینانمیت ز گشت مثل تو بی پروا نمیت هر گمش میطلبم پیدا نمیت بهر دیوانگیم صحرا نمیت مترنگ شکرش بر نبات مدد بانیش اگر از ما نمیت صبر اگر دست خوش نمانمیت اشک عاشق که جهان بپایمیت</p>

لا به ام کمتر از استغنائیست	بی نیانیم بخوابش واداشت
گل ز فرق تو طهوری ندم که ترا خار ز پیش دریا نیست	
<p>راحت از سینه با نعت جگرم لبریزست گر بداع تو ز اخگر شرم لبریزست شکر که گریه جان چشمم تریم لبریزست خوش با فسانه لب لا به گرم لبریزست بصفا سینه شام و سحرم لبریزست هین بفریاد و نغان بال و پریم لبریزست آری از آب نجابت گدم لبریزست</p>	<p>لذت از کام زبیرت شکرم لبریزست آتشم راست پروبال سمندر خس و خاشاک گر لب خشک من از ناله می گشت چه علم بخت بیدار بخواب تو رهم خواهد داد از دورنگی نشود روز و شبم کلفت را عند لیمیم خوا غیرت موسیقارم کنج والا شخم منج شده سحر عطا</p>
بهتر از فقر طهوری مطلب آسیری با چنین دست تنی گنج زرم لبریزست	
<p>دل من از قن غم خفت و آرزو خاست و گرز لاله و گل حزن رنگ و بو خاست زخیل گرم روان نیست جستجو خاست بجوش ما نشود گریه رو برو خاست چو کتاب روم رشته رفو خاست کباب کردم را سخت تند گو خاست میر امید زلال بقا سبو خاست</p>	<p>امید گرمی از ان شوخ شعله خاست ز روی و موی کسی گرم گشتگو شده ام براه سالک اگر خاک نیست خاکستر ضرورتست تنی از برای مغز جگر شکاف جیب مراد و خنک اگر بستم خطا ستشکوه پاصح چو نچه گوا فتد دل نه نخت ز تاب با بد اس فنا</p>

امام شهر بسیر خوش می نگرده وضو عجبت بروی هم این خرم قهاچه پوشد شیخ	چراست گرم نماز این چنینی خود خواست اگر هزار ازین کرده تو بتو خواست
تو هم ز غامی خود سوختی مرا صد بار برو بجوشن ظهیری همین او هست	
صباروح پرور بجوی وصالست پنی آبرو عالمی در تلاشتند ز عکسی مگر کار بر عکس گرد ز آسودگی گوش بر خود بیالده غش هر زبانی که امروز دارم بری خضر از زندگانی نخوروست	جهان چشم جان آرزوی وصالست مگر آبرو خاک کوی وصالست دل آئینه شد و بروی وصالست ز بانم به از گفتگوی وصالست نه از ضعف هجران بجوی وصالست نیم نخل و صلم ز بجوی وصالست
ز دست ارچه رفتست پای ظهوری همان بر سر جستجوی وصالست	
غیرت بچه مقدار چه مقدار گرانست بر جای فسد کوه سنگینی دردم بند و بزمین نقش چه قاصد چه کبوتر بر ساغر مرشار نیم قطره سببوست نادیدن انگیار علاحبت ولیکن شکست چنگین ضعیفت چه عزت حرف خس کوی ثوبه پیر لبم آید	شکست بلا اندک و بسیار گرانست طاف کمری چون نشو و مار گرانست از شرح غم نامده و طومار گرانست مشقال گرا بنار بخروار گرانست پر پهنیر بران زنگس بجایر گرانست در کویتو خوش سایه دیوار گرانست به کام و زبان تهنه گلزار گرانست

<p>سروایه بازار تبان شیخ نلاد در عرض تنها نخوری بازی ابرام</p>	<p>بر سبزه ایزان ده ز نار گران است با حرف سبک خلطه نگار گران است</p>
<p>اقرار محبت ز چه میگرد و ظهوری گو باش سبک خجلت انکار گران است</p>	
<p>ز شور نوش لبی گریه ام دگر تلخ است مگر که بر سخن افتا زهر گوشه چشم ز عیش ببل شوریده شامگاه پرس بشور عشق تو نازم که بر خلف پیران ز عمر مرده وصال گرو بشیر سینه ودای جمله ز صبر و ودای صبر زما زهر نوشیم افتاده کار و متیر سم بعشق سیمبران لذت از نهیدستان</p>	<p>ز زهر اوست سخن قصه شکر تلخ است که در زبان پیام آوران خبر تلخ است چو زندگانی پروانه در سحر تلخ است نصیحت شکرین نیز از بد تلخ است فراق عمر گزیت همانقدر تلخ است گیاه داروی مارا که برگ و تر تلخ است که بهر طعمه باز غمش جگر تلخ است رسیده اند بشیرین که کام ز تر تلخ است</p>
<p>بچش ظهوری و شمر منده ساز شکر را بکام مدعیان زهر او اگر تلخ است</p>	
<p>هر که عشق تو بر خط زده باطل ماند است کوه پاشک غرورش نتواند بودن کی تواند که سر بحث کشاید عشق شوق از چاکبوی حسی خود ساخته کا به بیابانی سحر قبلگی اهل میسا</p>	<p>کیست آگاه توان کز همه عاقل ماند است عالم شهر که در پله جاہل ماند است علم را پانگل ولای دلائل ماند است طعن به صبر و شکیمبانی کامل ماند است بهوادار می ناموس قبائل ماند است</p>

<p>خارج من میکنم اکنون بنگر بر من داود از داغ جلا عشق سراپای مرا تبع از رنگ نراندست دهان خونی است میکشایم زبانی که دلی شاد کنیم</p>	<p>بقیاری حقد بوده که فاضل ماند کرده حیران خودم بسکه مقابل ماند خون ناکشته در گهون قاتل ماندست دیدن اهل کرم بر لب سائل ماندست</p>
<p>چه ستمها که ظهوری نکشیدست زوهر چشم بر محبت داور عادل ماندست</p>	
<p>بروی زرد گرد و بدن از رخسان نذرست چراغ مهر و محبت نشاند شعله فرو گزیند قوبه مگر بگذرد بخیب از من بلاست فرقت بالین پسر از من ز عرض حال بکارم چه عقد با افتاد سعادت است به عشق تو بر زبان مردن ز عیش تلخ ز لیمای به پیر قافله گوی ز خانقاه به خمخانه مغان است سفر اگر دولت تشریف خط عشق رسم</p>	<p>باشک سرخ خجل کردن از رخوان نذرست به بر فروختنش مغز استخوان نذرست بروی ساقی گلگشت بوستان نذرست بهستان برسم قدر آسمان نذرست به بر کشادن آن بستن زبان نذرست وکیل خضر منعم بر جادوان نذرست بصر روی که شکر بکاروان نذرست برای شیخ و مریدانش اوغان نذرست با هتای رفوکاری کتان نذرست</p>
<p>سبزه اگر چه نماندست جان ظهوری را بی شمار وصالش هزار جان نذرست</p>	
<p>عالم از جان فسانه بودست بندبان نیست طعن جانی من</p>	<p>در محبت یگانه بودست آتش را زبانه بودست</p>

گر یه شالمانه دوشانی کرد تازبان بود هیچکس شنید زودتر دام طره بر شده است در بدر بانی از خانه من کشد ار دستگاه و عده او باز دادند آشنائی را خواب بیدار تر ز بیدار است	چشم تر را خزان بود دست که بلائی زمانه بود دست اگر از خال دانه بود دست حسن را ناز خانه بود دست صرف هر جا مبادنه بود دست دانع دل را گشتنه بود دست عشق را خوش فسانه بود دست
---	--

از نعلوری سخت بازوی

کو کهن نرم شانه بود دست

تلاش فخر ندارم بهار سوگند چراغ عارتی تیرگی زیاده کند گناه تو به شکستن چنین باین تضامنیکم احیای خنده بهی قرار خویش درین راه خود کن نگیر رسید عشق بآن دستگاه در عهد بجای مرهم کافور مرهم ناسور کدام یار که توان گرفت اغیار	ز گل شگفته نگر دم بخار سوگند بروشنائی شبهای تار سوگند زمن نبود بفصل بهار سوگند مرا بگریه شب زنده دار سوگند به بقیراری صبر و قرار سوگند که گاه عهد حدیثی هزار سوگند دهد خدای بجان فکار سوگند به بیوفائی اغیار و یار سوگند
---	---

نماده است نعلوری هوای خوش کنار

بیک کنار بیوس کنار سوگند است

<p>هر کسی گویند نگارش از من است از نگاهی جمله راجان در من است خون عرض تیغ او بر گردن است بیوفائیهاش تنها از من است مفتخوان قصه من بزن است خوشه در نگاه موران خرم است دلم از دغمت چراغش روشن است بهت کجور بجرم تو درانست اینست خارا پوش او خاندانست صرفه من خانه بی روزنست</p>	<p>نگرش در جمله فنها یک فن است داشتم صد آرزوی مرده پیش خونهای من بلی خون مرا در وفایش عالمی با من شریک در خلاصم رستمها کرده عشق ما مریضان را غم عمری بست دل که قندیل شبتان غم است خسته ام بسیار پاگان کمتر اند نسبت فریاد و شیرین طاهر تیرگی آید بجای روشن</p>
---	--

نیت عاری که ظهوری صید

آهو چشمیت همه شیر افکن است

<p>گاه میگویم عالم یاز نیست از دکانداری نه بنی بهیج جزیر خواری خود را غزیری نام کن غم بسی ما کرده صاحب دستگاه تا برافروزد چراغ ذوق دشمنم در دشمنی خوش کامل است کرده ظرف قطره غرق حیرتم</p>	<p>باز میگویم که نه اغیار نیست کنج خلوت گرسنه باز نیست بهیچکس خبر اهل غرت خواریست پشت کس بر عیش هلو دار نیست روغنی بهتر از استغفار نیست من هنر بنیم به عیلم کار نیست بجروش و ساعش مهر شاریست</p>
--	--

<p>پای تارک گشته از شوق جرم در غم شرم و گیسائی دلم گوهر و بلبل که مشت دست و فرش بایشش از سبزه که روشنگار</p>	<p>ره نپویم که غمندان زار نیست غنچه را آن گویشت دستار نیست صرغمه اود در بن و خار نیست هر نفس که حرف بت زار نیست</p>
<p>در ظهوری خود بخود آتش گرفت مایع از حوی تو منت دار نیست</p>	
<p>زبان تیشه فرما و همچنان تر نیست ز کوه کبر بشنود چون از رخ گلگون بتان میندند اند که چه خوریزی قناده است چه بی بهره گوشتم از دست امید نیست که گردد در میدانی رزم سرم سجده هر در فروخته آید هنوز رخصت رفتن نمیدر کوت چه برپوی که کمر از رخ تو زلفت کسب فغان دریده دلبان است احسانم نشد که ذوق شهادت فرورد و بگلو</p>	<p>هنوز طعنه تراش از برای پرویز بهای یک سرویش هزار شید برست نگار من ز سر عاشقان تیر نیست ز هر که هر چه شنیدم صحت آید خوشم که الفت اجاب حشمت انگیز باستان تو نازم که آسمان نیست فدای خار و شش جان چه من گنیز بجلوه هر شب اهل نظر سحر برست بهم نمیرسدم مشیم گریه بر نیست برای تیغ تو عیبت کانچنین ترست</p>
<p>خجری تو ز هر چیز کرده ام پیمیز غرض بدان که ظهوری ز اهل پیمیز</p>	
<p>خوشم که تا فضا دم ز پا پانزده شست</p>	<p>نزفت تا قدم دل ز جا بجاد</p>

<p>چه خواجگی که دل از دستگاه ناله نکرد بعکس آئینه دل آنچنان نیم محرم چنان بگری خون حفظ شان خود گویم عجب نبود دل آن تنگی که می انداخت هنوز شکر که بیکانه آشنای کس بخون قیمتی خویش کشته نازد غبار رگدزدت تو تیا نکر و این ست کدام صبح سمن را حجب بکشادی بزگوش باخته گو یار رسید خبر</p>	<p>من و غلامی دردی که باد و آینه نشست که رو بروی شستیم بر قفانه نشست که هیچ شعله مقدم بر آه نداشت چنین فراغ غمش هیچ جای نداشت نشست گرچه که بیکانه آشنای نشست که زیر تیغ بامید خون نهان نشست که خوب دیده خورشید در جلانه نشست که گل موی تو از خود جدا جدا نشست که نکست تو زهر مری صبا نه نشست</p>
---	--

مسلمت ظهوری تراها یولی
 که فرق بخت تو در سایه بهانه نشست

<p>خلق ترسند ز نا کامی آن کا نمست آن دل سخت که ز نمی شناسد از دست ای خوش آنقوم که در عشق سر گذشتند کیست در بخودی ام و ز زمین بگین تر در بغل جور چرا دیو در آغوش کشتم بر شب تیره فتادست ز درم عکس ساغری نیست که ننهاده پری لب لبش قصد خود میکنم از خجلت قاصد بر دم</p>	<p>جمله نازند بازادی و آن دامن مست بختگی آنچه نداند هوس خام مست مایه کفر زوینداری اسلام مست اضطراب همه را تکیه بر آرام مست بایدم که درم از عیش غمش بام مست صیقل صبح با بیتی شام مست آنکه دامن بچشم مانده توی دامن مست اینچنین از نظر افتاده پیغام مست</p>
--	--

ای بسا چشمم که مهده تو از دامنم	بشکار منست آخر گزری باید کرد
کعبه را تشنه تری نیست ظهوری از من شاهد من قدم بادیه آشام منست	
<p>دایا دماغ تو در باغ دلم پر بار هست مگر دماغ خنده داری گریه در کار هست سینه ریش مرا آسایش آزار هست تا نگوید کس که در تار سنبل زار هست با وجود حربه نوشی مشی سرشار هست بر جگر گرین سازم یک گلستان دار هست گر بداند لائق آن گوشه دستار هست کین تو چند است مهر من بآنقدار هست مایه داران را جان کم صبری بسیار هست خلخل خاموشیش بر هر سر بازار هست عمر گزشت و گذار شرم منتظار هست</p>	<p>منست بی مرهمی بر سینه افکار هست درد برمی چسبند از سر ناله سر دوا دهم مدعی رحمی ندارد در احت مرهم ازو نکمت کیمار و بر خلق عالم بخش کن عشوۀ ساقیست می ساغر لاکوب میباش داغها بر غنچه دل سخت برهم چیده ام باغ باغ از خمی گل در گلستان بشکند مهر و کین را در ازل با یکدیگر سنجیده ام با وجود آنکه غارت تاخت بر بود و نبود خلوتی از بستن لب خوش و کافی کرد با آتش در مرا عطا افتد گر نمایم توبه</p>
نیست جامع چون ظهوری بر همین کفر و دین زاهدان را سبهای هم تخ زنا ر هست	
<p>بشوم آب اگر در آغوش تکیه کرد دست غیر بر دوش شور نجات چشمه نوشت</p>	<p>سهره یاجم از برو دوش دل ته بار شک سایه زلف شده لایخ تر ز هر چشند</p>

<p>سخن عشق غیر کے گفتی صبر مارا چہ گو شمالی داد چاک بر حبیب خرقہ پوشان سخت عمر شد صرف انتظار و نشد ساقی از سر مرا بدر برد دست</p>	<p>کہ خیالات نساخت خاموش پیش سنبھل بنا گوش جلوہ سرو و پیان پوش یاد نا کرد نم فراموش لطف سرشار و جام سر خوش</p>
	<p>ہوش آگاہی دگر دارد تا ظہوری شدت بیو</p>
<p>دل فراغی کہ از وفا میداشت ساند نم چند خواندنی ہم بست در زمان گذشتہ میگویند گو برین تیغ اگر بیالودی میشد از ناله ریش کام و زبان توبہ مند ماندیدہ مشی من غم آوار گیش میخوردم کویت از تن کجیگی پیدا از گہ ریافتہ جبار با فخر</p>	<p>قدر بگیا نہ آشنا میداشت صد بود کاش یک بہا میداشت جنگدا صلح و رقفا میداشت خون من جوہر بہا میداشت درد اگر شخہ دو امیداشت ورنہ این طنلم کی روا میداشت صبر اگر نسبتی روا میداشت خار را ہش حرم بیامیداشت از تو گزدہ سر من ہوا میداشت</p>
	<p>خوا از یکد چون ظہوری را انہمہ غرقش چہا میداشت</p>
<p>چو در خرید مرا دم رواج نایابی ست</p>	<p>نسانہ کہ فروشم بشرط بخوابی ست</p>

<p>کسی چه شک کند داغ در جگر تا بیت که کند پیرنیم از کتان متنا بیت تاده دشنه بکف عشق گرم قصا بیت که آبروی من از دیده بلای دول بیت و گریوی کدام آتشی که ام آ بیت از آن گذشته که گویند در گران خوابیت بیا رچره زرین که دزد ضرابیت اگر نه حسج کنی زر بسیم قلابیت برای خواجه در اندیشه ام چه اسبابیت</p>	<p>هنوز گریه رگ خامی نگردارد میرس قوت سرخچه شوق کرده درد بجوش آمده مرگم ز شوق مرگ حال نمانده در جگریم غم ازین غم در قفص نبرد باید مرا باد گشته خاکم خاک غمم سبک شد هر سوت بخت نخته من تباب کوره دل در عیار گیری غم بحال خویش بدان نقص نبرد واد رسیل حادثه بخوان و مان چه غم دارد</p>
---	--

ز باغ سینه ظهوری بکن نهال فریب

که برگ و بار همه بخودی و بهیا بیت

<p>گل رساندم از غم مرگان بخاری ندا از رخ افتاده هرگز عیاری بر نداشت بیمروت انقدر از دلفکاری بر نداشت کز لال اشک مرگانم ناری بر نداشت و دیده کرباغ رخسارش بهاری بر نداشت کز برای پوشنا سان نافه زاری بر نداشت ساغری بر یاد چشم پر خاری بر نداشت چشم ترا شک خیالی از نگاری بر نداشت</p>	<p>بر کشیدم ریشهای جان تباری بر نداشت اینهمه دامن فشانهای آن ز رکش قبا حرف مرهم گفته باشد بی رضای من نیم پیش چشم تر نشد هرگز خیالش جلوه گر از نگامش بنید آسیب خزان کار خلد هیچیک بر چنین زلف کاکلش نگذشت با نشت زاده است تقوی در خار عجب ماند مر جاترک هوس روز شلایینی نکرد +</p>
---	---

حیف مَرگانِ نخب در پنجمِ جهان نگیرد	گرچه ابرودیده ام نم گریه واری بزند
هر کسی در مانده آورد که از دست نخباری از طهوری اختیار یزد	
<p>خندک عشق تو هر سینه را که کشی گرفت نزد هر چشم تو مَرگان چه تلخ گردیدست سزای من که ز بگیاگان خویش شدم چسبیل شوق بر آورده مو به طوفان دل که داد بهم صلح طره کامل ز خون گبر و مسلمان حذر نمیداند نماز در عقب میفروش خواهد کرد بجا و کا و جگر گشت نشتری هر گ</p>	<p>عقاب در دو غمش آشیان خویش گرفت چه نوشها بکفیدن گم زینش گرفت ببین که غیر تو بگانه را که خویش گرفت نمیتوانش سجا شاک صبر پیش گرفت شدش چه تفرقه جامع در خویش گرفت که است زهره که پرسد کدام کش گرفت امام شهر ازین رندی که پیش گرفت چو مریش خبر سینه های ریش گرفت</p>
نمیکشد چه طهوری کز پیشی کس بجای فقر کسی را کسی که پیش گرفت	
<p>بکلم عشق شیرین خدمت نمینماید نفس خواهد شد آخر هزاران ناله میدانم کندی کرده چو صید بهوشم سنبل کامل بخواری تن چرادر داده خاشاک سرکوش بیال آسمان چون سرفرازی که خورشید همان غم ازین افسرده جانان گرچه میدانم</p>	<p>که کلون از برای پیش فرما زمین کرد نبارم سینه را با داغ خود را نمیشین کرد که صحرای دکن با غیرت صحرای صین کرد بطرف باغ وستان رفته خود را یا همین کرد جبین سجده خاک در شش نقش زمین کرد که غمش سینه های گر خوانان اگرین کرد</p>

بغزت کرنیاید پیش باد دشمن عجب باشد
کند تقصیرم استا پیش پیشش مشق کین کرد

ظهوری شهره شهرت در حسن او است
اگر دشمن از تو تحسین شنید است آفرین کرد

عسیم او گنج دل ویران است گریه برخاست بهمانی چشم نال آسوده در آغوش نفس همه دردی بدست میدهد سعی در عقده کشالی نکنم کرد اجل زود خلاصم ز فراق عید آن کرد که قربان تو شد زخم کنه ناوک و تیغ آید چشم لطف بفراموشی هست سخت رسواست تغافل آما تا در میسکه آید زاپ می گران نیست بهرنج هست	بسر من نسیم سامان است نختمای جگرم بر جوان است نغمه بر کام و زبان تا جان است درد عاشق بدل درمان است کار من قفل در زندان است منت عمر ابد بر جان است عید را بین چقدر قربان است از برایم زره و خنجران است ضبط بیداد تو بر نسیان است چه نگما که دران نپایان است بدرون میبزش آیان است جان گرو جامه گرو از ان است
--	---

اینکه گویند ظهوری پس رفت
اندکی پیشتر از بهتان است

جسم را در عشق با جان گار نیست بر شمع قیمتی زن خویش را	درد عاشق را بدین کار نیست سود را با جنس از ان کار نیست
--	---

<p>گر سفر دوست نزدیکیست سود جنگ کل با خویش کاری مشکست مخمسرگننا میم گر دیده مهر دست من در دامن درمان تست دور زره با فیست زخم نادکت مرد زخم نامرد زخم در دست تست میتوان خاطر نشان کردن سخن</p>	<p>چون برآید کار آسان کاریست صلح کل با خلق چندان کاریست نامه را دیگر بعنوان کاریست فرق را با پای رضوان کاریست تیغ اگر بارد بخفتان کاریست مرد را جز پاسبان فرمان کاریست گر بیارایان زبان دان کاریست</p>
	<p>کفر و دین آمد ظهوری سنگ آه عشق را با شیخ و رهبان کاریست</p>
<p>عشق یار دلم انقید ز نیایست ز گریه بخت جگر گاه تسد دیدار نگشته ام گم و سرگشته کرده خود تخلی که ز اینجاست شور عشق چیده بسود دیده کشم قنادر تو نظر چه رنگ باخته از راه مدعی گشت در آفتاب درخشانی شراب کجاست بجز قرابه فروشان بد او من سپید</p>	<p>نهال مهر و وفا را اثر نیایست بے نظر رگیا نرا جگر نیایست ز خضر شکوه کنم راهبر نیایست بصر نسبت شد و شکر نیایست گناه و دین من در نظر نیایست ره است امن دل بی خطر نیایست شب شراب کشا نرا سحر نیایست مرا معامله باشیسه گر نیایست</p>
	<p>جمع کردن مهر و وفا ظهوری کرد تلاش خویش ازین پیشتر نیایست</p>

<p>فصل می دلق شیخ در گروست غیر گو خوش مشور زانند من اثر از گشته تمت کو سینه زمین خوشتر شیار کنیم کرده مجنون چه خاکها بر سر پود تشریف عشق را نام پر بچولان مباحش تیز غمان همه آرام من بوام گرفت</p>	<p>کننگی خصم تو به سال نوست که بیا ورز بان او بروست داس غیبت چه آرزو دروست که صدا بنارول بنم جوست پشته بوست هر کجا که بوست می شود کمنه و نمود نوست توسن روزگار بد جوست نگه قیمته ولی گروست</p>
<p>بسجی سازی ظهوری کیت آن سخن ناشنو سخن شنوست</p>	
<p>از نگه چشم تهن گشت تماشا ماندست دل غارت زده رامایه سودا این بس داغها تازه کند دست شقائق هلال در دل خود نهند ابل و لم جایار ب بنیوایان درت محتشمان و گردند بایدیم سیم وزری مهر و وفای رنج نیست بزم اغیار زگر دیده چنان تنگ هنوز</p>	<p>دوربان حرف نمادست سخنها ماندست که ز خال تو سواد می بسویدا ماندست در تیره کوچه غمت دهن صحرا ماندست که برای دیگری در دل من جا ماندست شال مانعیت گرازا طلسم و بیبا ماندست غیر افتاد چنین پیش ازین اماندست غالباً بهر برون کردن من جا ماندست</p>
<p>چون ظهوری همه در صید غزالان کوشند یادگاری غزلی چند که از ما ماندست</p>	

<p>لحبت خورشیدی آفتاب پشت نبودند صفهای شکیب برکمانش بوسه ز در جاکذاشت بوته اکسیر غم که دیده دل چند در هجران ز نذر آیم بر روی هجر اگر صد سال اگر بکندم بیا در جدائی ناخوشی هست و خوش</p>	<p>فعل مهر و ماه از دور تا شست بزرگامش تیر روی ترکشست با وجود آنکه دل ز فوری کشت ناله خالص گشته در دم نهشت در وصالم آرزوی یک شست منفر جان میسوزد آتش آشت زیتنها ناخوش و در مان خوش</p>
<p>پای نغزی شد ظهوری هوشدار طره از عیاه ز قن دل پر شست</p>	
<p>هر گریه که از لعل تو در رنگ نبودست هر گز بغل آشتی باز نکردست پاینگ غرورت نشود عجز جاسان بودست رواج عکس بالبیان را خوش روی کشادی بیدونیک نمودم از صیقل هر رفته دل فامده من شد بدعت این است بیان گام شمار شب ناله بی پرده من گوش زد شست</p>	<p>خندند بران کز اثرش رنگ نبودست کی بوده که با صلیح ترا خبگ نبودست در عهده شاه و گد آن سنگ نبودست جا روی ترا تا سر نیزنگ نبودست گفتی که مگر خاطر مانگ نبودست آن بود که پیکان تو دوز رنگ نبودست زین بیش درین مرحله فرنگ نبودست دانست که مرغ سحر آهنگ نبودست</p>
<p>در جذب غم عیش ضرورت ظهوری ناموس شده مرغ اگر رنگ نبودست</p>	

<p>ز درونالم و بالم دوا فراموشست کدام بیم و چه امید عالمی دارم بعضی حال خموشی مگر زنده‌دنی قدم رسیده بجایی که میروند بفرق خیال ز دست روم در تخمیل آغوش بهین مصیبت بقیدیم چه سنگینست برای خاطر بگانه ام نمکند ز چشم بحیب کون و مکان قتمیم نمی گنجد ز شکر و شکوه گذشتست کار من در عشق بنای مهر و محبت که بسته بهن</p>	<p>نیم زود عیان مرا فراموشست که خون رفته زیاد رجا فراموشست نقابانی و نگاه از حیا فراموشست سجودش از کسب حق با فراموشست که باز کردن بند قبا فراموشست که کوه را بجوایم صد فراموشست چه چشم از نگه آشنا فراموشست اگر فرزند تو باشی بها فراموشست بیایا که جفا و دنا فراموشست مرا همیشه بیاد و ترا فراموشست</p>
--	---

در خاطر ت زود یاد دیگران هرگز
 چه واقعت طهری چرا فراموشست

<p>کرده بدخیم به بیداد و ره بیدادست روزهای تیره خنجر از شب برهم نهاد که چه جلاد اجل خوش باغ و درگاه عشق وصل می آید مگر غم میکشد از سینه زخمت تا شکار او نمیکردم نمیگیرم قرار پند گوید زخمت فصلی و سخن می آیدش با چنان تاب توان گلگون فر و نازان شد</p>	<p>داشت بر فریادم و آنکه ره فریادست صبح روی آنکه بر خورشید مادر زادست بارها دیدیم که همچون دیده جلادست یاد شاد خویش را بر خاطر ناشادست صید را تا زرم که صد جارا به صیادست کرده خوش بیوده گوئیا گره بر بادست خویش را شیرین یابن قریب بر فریادست</p>
--	--

<p>تا زنده راه نجف را آبی از مرگان تو شوق در چشم طهوری جلد بغداد است</p>	
<p>گر شعله است لاله بتان توست جاشی است بر در خشک حکم من اخگر بجای قطره فرو بار در چشم خاکستری بیاد ندادیم و خستیم گر دیده زیب مجلس نشسته میرو نور فز طبل است که گرد فدای گل پیچد نگه چو موی نه پیچد اگر عنان یک استخوان نمانده که چون نکرده سر کردن حکایت آغوش میرسد</p>	<p>گر اخگر است ریگ بیابان توست چشم محیط خون و دم کان توست کله از باغ تشنه باران توست کو آه گرم کار بطوفان توست از خس چه بنحیا که بدامان توست پرفانه عید که در ده قربان توست رخسار شعله خیز تو میدان توست دفاع تو در گرفتن سامان توست بر دهانه را که گوی گریبان توست</p>
<p>نرم در آب خمر طهوری شوی کباب تفتان دل تو ماهی عمان توست</p>	
<p>بفرض نخل امیدم اگر ثمر برداشت شکیب فتنه بیدایش که راست کجاست غور و کبر من از حد گذشت انصافست زهی خوام که عاوس بهر فراشته ریخ تو در دل شب دوش مجلسی آراست حلاوتی که ز شهد لب زیادت بود</p>	<p>ز کینه دست زمین و زمان تبر برداشت فسانه گوی که خنجر ز خواب سر برداشت پلنگ خوی فلک از که انقدر برداشت بجلوه گاه تو جارب بال پر برداشت که آفتاب زنج پرده سحر برداشت بشور خنده بر من ریختی شکر برداشت</p>

گرفت ماتم فوت نظارة مادام مرگ بروز قسمت مهر تو دل تلاشی کرد بشنه آب حکمت دهند از ان چاه	اگر ندوی تو یکدم کس نظر برداشت از آنچه حصه او بود بیشتر برداشت زمان زمان لب فرخنده از خبر برداشت
	چه خندد با که ظهوری باب خواهد داد بگریه که ز شوق تو حشر تر برداشت
گریه سردادیم و ریا بر نداشت گو که بار آرزوئی بستان راه میوزد چمن گو کثر مرو و دعوی و لبستگی ثابت نکرد بر سردارای اسکندر چه دید شوخ خارا پوش ناخار شکن سود از اموق که هنگام سفر آن جلالت عارضش انداختیم بی نصیب انداز تغافل دیگران	وانع دل گشتم صحرا بر نداشت کاسمان روز و روز از جا بر نداشت دشت و در نقش کهن پا بر نداشت هر که دل از دین و دنیا بر نداشت عبرت از حال دارا بر نداشت که روان خواری که خارا بر نداشت توشه جز سودای عذرا بر نداشت آفتاب عالم آرا بر نداشت دیدۀ نادیدن از ما بر نداشت
	بر ظهوری نبض گیر اما چه دست ورود مانگ داد او بر نداشت
بر سینه بجز راحت آزار گرفت چون پشت کفر است ز هر پیشه منصورم در سر چه بزرگی که غلام	مرهم بود و بدول افکار گرفت کو هست زمین و وزیرس بار گرفت آری سر من بر بدن دار گرفت

<p>و اعظم پند گفت بود خط من سست سنجیده تر از و نهند بر کمی کس کمالا بجه بالائی قیمت بجه پستی روزی نشود منت از عیار کشیدن دشمن بهین حال بسی شادماناد</p>	<p>افراز نکردیم که انکار گران است در پله ما خرد دل و خرد ار گرانست صبر است سبک ناز خریدار گرانست منت کشی از پاره چه مقدار گرانست بسیار سبک گشته و بسیار گرانست</p>
<p>هم صحت عمارت نگانست ظهوری منغزش نه سبک باد که دستار گرانست</p>	
<p>خشک چون فی امتحان و ماجرا با است بهر بلبل داغها از برگ بریم چیده گل غیر که در دفع گرمای هوس صندل بال از هوای تفته دشت هجر و خاک آن میسر گرم خونی بین که پیکان خدنگش بر کجا دیده میبایست پوشیدن چو برقع بنگد تا دهم پیشش نمک بر باد نمسیند رمی عشق در یوسف فروشی چون آید و کجا کو کهن بودست از بس گرم کار خود مهنوز</p>	<p>کس نسوزانید از من پاکتر پا داشت شمع در پروانه سوزی خود میرا پا داشت آتش آرایش نمیسوزد دل ما پا داشت تاثری خاکسترست و تاثر پا داشت خورده بر رنگ از شرارش نیزه بالا پا داشت دود از خود خود بر آوردم تماشا پا داشت با در او بر پیشش من عذر نه پا داشت از برای گرم بازاری زینجا پا داشت از شرارتش اش در مغر خارا پا داشت</p>
<p>شست و شوی دلق پر هیزت ظهوری جلالت پاک میگردد و بد یا لیک اولی تاشت</p>	
<p>نیستی قادر مگو ترک و نادر شوار نیست</p>	<p>در جهان و شوار تر از بیوفائی گار نیست</p>

کو کهن را در محبت پد من از کجاست
خار را هست کرد گل در پا میزد و نمس
صیقل تیغ تو از دل میزد ام روز رنگ
عاضت نازک گاهم نیز حیوان مانده ام
با در دوست بازی نمیآید ز بهم
گشته ام کاهی وی آیم گران به خاطرش
کامل از هر جاسری بر کرد خلقی گشته صبح
وقت پیری عشق بت برگردم افتاد صبح
چشم زخم توبه هرگز طرفی از زندان نیست

گر بسنجم مهر خود را کو پیش آنقدر نیست
گر ز لب روید که خارستان به از گلزار است
در صفت عاشق کسان یک تیغ بی درنگار است
چشم ستم این نگاه آن گل ز خا نیست
حلقهای طره که را گشته ز زهار نیست
بر دلم صد کوه اندیده هست از دودبار نیست
میج واقف از پریشان بستن دستار نیست
خرقه فرسوده است تارش لائق ز ناز نیست
شکر تپه کاطان را نقص از استغفار نیست

راست کن خود را طوری که نمیرنجی کجی

نیست کاری که هم با من کسی کار نیست

رخش آه و ناله را انداز جولان کم شدت
داشتم ذوقی ز کام تلخ این شهیدم که داو
دشگیرم باد زین خزان هست بر خاستند
از تو چشم عمیدی دارند خلق روزگار
روی و موی دیگر از باغ و بهارم کرد سر
یک جاباست این فزون گشته ست آه ناله که
میتوانم داد همچون بلکه عمان را آب
با دافزون مرجمتهای گدایان درت

درد و غم خواهند در و در میدان کم شدت
درد و دانست میدانم که در بان کم شدت
سیر چشمها کجا شد قدر همان کم شدت
آستین بپاں جوش خون قربان کم شدت
باز رنگ از خون و بوی رحمان کم شدت
از کمال ضعف اگر فریاد و افغان کم شدت
تند سیل گریه را با آنکه طغیان کم شدت
آرزوی التفات خان سلطان کم شدت

خیل کین کو کهن در بیتون باد او شام
هم بوزن بیتون پرویز ایشان کم شدت

آمودی پاس هر چری ظهوری برست
گریه شیرین شد چشم و شور عمان کم شدت

گر مرا بی تو بستی بودست سره دانسته شوق چاک را گشته فریه عشق فراق است مثل مخبون نبود خونت بیشتر از زمانه گریه من بانغ را در حساب دافع و لم گوهری درج دیده کرد غمت داد از دوست بیوفائی صبر خرقه شعله و تف دغمت گشته فرقم بر آستان فرش غالباً بود چشم منقزی گشت امروز بر من این طاهر	هر سر روی نشتری بودست گر سبب غش سری بودست هر کجا صید لاغری بودست کو کهن سایه پروزی بودست ابر را دیده ترس بودست از گل دلاله و فتری بودست گریه را که جوهری بودست از تو هم بیوفاتری بودست ماهی دل سمندری بودست فرش از عرش برتری بودست هر کجا حلقه دردی بودست که دل من ز دیگری بودست
--	---

تد مهر و وفا ظهوری تست
در محبت سکندی بودست

بهرج در گشت وفا تو غیر نیست احتمال نپا از او میش هست	برج اگر باشد گهر تسعیر نیست از لگ و پی هر که دزد بخیر نیست
---	---

در خرابی محبسه از حد میرود
 بر کشیدم از تنون خویش را
 بانغزالان پانسبت و اسبیت
 کی شود مجنبد سوفا زخم
 از کجا آورده است این چاشنی
 سیر و غذا از صفو صورتها برون
 ملاک باید بر زمین آن خود محال
 نیست بهیم آنکه ناگه بگسد
 گاه هجرش ششمان میشود

و وصل را خود نقد بر تعمیر نیست
 در طلال و عشرت تعمیر نیست
 وای اگر صبر کسی نخیر نیست
 گردل افکار پیکان گیر نیست
 شد اگر باز بر او هم شیر نیست
 صورتش گرز یور تصویر نیست
 آن پری را مندل تعمیر نیست
 در کف سر رشته تدبیر نیست
 با بیج در قتل کشش تا خیر نیست

در مردی که طهوری را سخنی
 بهتر از رعنا جوانان نیست

گر تماشائی شود پیداتما شاختست
 نیزگان چشمی کشایدونی بنیند هیچ
 سیر و خود میکنم بهر تماشای جهان
 میتوان تریاق خوردن بهر خوان گسترده است
 بر لب چاه دقن دل را گذر افتاده است
 برگ و بارش را نباید در نظر هر مختصر
 از دحامی خویش را باید که بگذاری بر
 بر دل از زنده بی مزاج غمش و کان چنین

مهرتی سازی اگر خود را تمارختست
 دیدنیهای تو مرا بل حیار از خستست
 ره سر آمد میرود گردن زدن پارتختست
 در دگر گشت از دو افکار مداوارختست
 لغزش پای شکیب پای بر جارتختست
 چون شود قتل و قتل و دین و دنیا رختست
 گرد و رون آئی نیزم وصل تنها رختست
 جلس خود را نقد کردن بعد نیارختست

مستی مرغی است از زلفش برپایان گشته دل پیشتر هرگز نمی آید زبان وعده اش همچو کس مهر و محبت انقدر در دل بخشد	دماغ خالاش اگر کشد در دل سوید از خست تا مقدر هر روز واپس بر بقا خست طاقت و آرام را از تنگی جا خست
---	---

خاکپایش هر کسی بر سر نیارد و نختن
گر خطوری گشته فرقت فرقان از خست

بست مایه فخرانیکه از منت تنگ است درون بر زلفی زخم میشود روشن امید هست که علت از رحم مرغ من ز سر بالبلبان مانده نسخهای ستیم ز پی ستم که باین تنگ و چنین باشی شو و گداز کن که کنم صلح نامه تو بآن همان در اقول حیران دلم چه موم گداخت نداشت پادشاه من که کهن بکن سبکم ز دل محبت خود میبری بیزارت برو میسر ز دوران حساب نزدیکان بمطربان ز بر اهریم شه نوازش بین	فراغ عیش کسی که ز غم تو و تنگ است دلی که صیقل تغیت نخورده دزدنگ است دوری بخنده کند باز گریه در رنگ است ز رنگس تو مصحح کتاب نیزنگ است به بین که موی تو بار ز من چه بگزیند به گونه گریه من با عقیق در جنگ است مگر دل همه کس چون دل تو از رنگ است بسج عشق مرا بستی و نش بانگ است ولیک فکر مکان کن لامکان تنگ است ز حرف تا زبان صد هزار فرسنگ است که زلف زهره تراوان بر شیم چنگ است
--	---

طهوری از تو بخوار آفرین خواهم
نیاز غنچه و ناز عتاب فرنگ است

ز عکس او نظر ابل وید و رنگ است	گناه کیست که آمینه تو دزد رنگ است
--------------------------------	-----------------------------------

<p>میروی راه گنه پایی مغذرت لنگ است که لوح ساده بصد نقش لوح از رنگ است دللم چو دیده ناویدگان اگر تنگ است شمرده روی ازین راه آه فرنگ است هنوز تخم شرگر چه در دل سنگ است گلوی عزت مسند که رشک اورنگ است فسانه ها که از ان طره های شبرنگ است امید کرده بغسل باز صلح در جنگ است نه عیب بل نه برست آنکه شیم شان خوشاشی که جانگیریش بفرنگ است</p>	<p>عنا خج نده از دست باز دست شکیب نگار خانه چینی در آ بیک رنگی زخم کشاده ترست از کف محیط کفان نفس قدم شده در راه دستان غمش نهاده آتش از شعله بر فلک خرمن و خاک آن مهر کو بخت بستری گسترده در خواب سر که شتم چشم صبح خیزان را مگر بطافت در آید در عتاب کشاد ز ساز هیچ نیارند در نظر ترکان کنند خوش بقدی شهان جانگیری</p>
---	---

بود صوفی ظهوری ترا ندانم
کنون بیال درین باغ باغ انگست

<p>صبرا بابا چه نسبت تهمت است حاش نه غیر و غیرت تهمت است در جهان مهر و محبت تهمت است کام بخشیهایی همت تهمت است نیستم مردودت تهمت است تا نگی بهتان طراوت تهمت است باری و حور صحبت تهمت است</p>	<p>نسبت عاشق ب طاقت تهمت است مدعی از رشک مینالد و دروغ کینه و زنی خاصه این ملک هست هر چه میگویند از حسب قبول سعیها کردم که شد جانم خراب بارخت گلایه ای تر خاشاک خشاک کنج خلوت با خیالت خلد من</p>
---	---

چند تکمیر را فترای غمیر را	تمت است ای بیروت تمت است
این صفای صبح از ظهوری که کربس خاطر او را که درت تمت است	
لب کنم هر عرض حال بیاست سفلیان را علو هست نیست پس چشم جواب گو بر راه در تجرد هیچ مرتبه باش میتوان شد زب رشک تبان بیده آ از خرد مشوق در آس نجیبال اندر زنده هر تبیان از غنیمت هجر اگر شوم امین کم بسیر رفته ماه و مفته حیر گوش تما که به پنبه پر سازم	آب گشتن از انفعال بیاست هست اگر زرب از سفال بیاست صرفه خود به بین سوال بیاست هست که عالمت عیال بیاست روی کاهی و اشک آں بیاست ناقص و دعوی کمال بیاست منع اندیشه محال بیاست خطر شادی وصال بیاست روز بیش از هزار سال بیاست ناصح من نگشت لال بیاست
رو ظهوری بفقر منعم شو جاه و شمت بکمال بیاست	
در خطر امنی بدولت است همه تن جان شوم که بیایم گر چه در داده تن مجسم از لطف نیست آن مایه روشنی مه را	سپهر تنغ کین محبت دوست جان سپردن اگر در صرت است روح را از کجا لطافت دوست که بگویم شریک شهرت است

<p>جان بجز آنقدر که میخواسته خون من جوشانین امید داشت تا نخواهد منم تواند خواست دو جهانم بیک بده پس نیست نکنم صرف کس محبت او گشته ناسوز زخم از مرهم بهر خصمان چه دوستان که نکشت قتل اهل دین که به خوبان زلافت ساقی رعایتی لشکرت</p>	<p>با دوز تا جبران نکوت است تغیش آلوده مروت است رغبت جمله فرع رغبت است همت من گدای همت است نه بخیلیت این امانت است این خرابی هم از مرمت است نموان هیچ گفت عادت است فرض گردیده است سنت است گر کند توبه را رعیت است</p>
<p>جان طهیری بیک کرشمه نداد همه جاداد زخم زخست است</p>	
<p>چرخ را بازوئی کمان تو نیست عشق خوبان نهاده پا بر کاه رحم می آیدم باین عزت نرسیدی بقیمت اول حور بیوده که کند زانو صد بلا مرهم آردش بهر نشوم شنوم اگر صد بار شده تغییر صیغه سوگند</p>	<p>سیر خورد در خور سنان تو نیست ماه در حسن مهمان تو نیست بر مسیحا که ناتوان تو نیست مفت یوسف که در زمان تو نیست هیچ بالین چو آستان تو نیست زخم تبری که از کمان تو نیست هر حدیثی که نذر بان تو نیست نیست سوگندگر بجان تو نیست</p>

<p>شهادت اگر صد قوام دامن کند نتوانی خلافت و عده وصل از گونی برون نیار و بخت نیست ریگ روان دران داد</p>	<p>که بشیر نیی دامن تو نیست کرم تو مگر ضمان تو نیست هر که در چه بر میان تو نیست که گذرگاه ره روان تو نیست</p>
<p>شب ظهیری چرا بخوابت دید پاسبان تو پاسبان تو نیست</p>	
<p>کتابت از غزالان پزغزل نیست زدم به تیغ تا او تیغ بر کند غم از آن نمیدارد وفاست چه میداند کسی آغوش گیری نگاشتی مشتعل در گریه افسوس مشوران خانه زنبور حسرت ندارد گفت زاهد بهر کوه نمیخواهم چنان قاصد که داند مکن و اعظم سرت خالی بهارت چه متیری ز مردن بار بر بند بهر در چند گردی لنگ میباش</p>	<p>چه خواهی خواند بهیچ در بغل نیست بازم دست پیشین را بدل نیست بعالم قیمتی تر زین مثل نیست ز داغش لعنتی تا در بغل نیست به از چشم در افشان مشتعل نیست تنها را خبر انگشت عمل نیست خوشا زندی که علمش بی عمل نیست برای عرض پیغام محل نیست بنای توبه عالی از خلل نیست در استیلا و فغانام اجل نیست بمانا گرمی را که شل نیست</p>
<p>سبیل دینش گردیده دیدن بلی چشم ظهیری را بسل نیست</p>	

هر جا حدیث منبیل آنو بآدمست
 داغ دل صبا شده گلها مباحثا
 ز آتش فراق تنه سر بسینه زد
 افتادگان چو راه توانند کردی
 از آب و رنگ تربیت باغبان مگو
 دیگر چه گفته اند و رویان بدشمنی
 دل نازکست ناز طبعیان نمیکشم
 عاشق کتان خویش بختاب برده است
 انجبار را که شمه او کرده زبردست
 فی زهره نگاه نه اندازه سخن *

نمک و گشت تا نخمش بو برآمدست
 گاهی اگر بسو از آن کو برآمدست
 صد شعله پیش ازین هر مو برآمدست
 در جستجو صبا ز گاپو برآمدست
 از مغر خلد این گل خود رو برآمدست
 بادستان خویش چه میکرد برآمدست
 نازم بدو خویش بداد و برآمدست
 از بس درید حبیب ز بازو برآمدست
 در عشوه گاه ز گس جادو برآمدست
 بر خویش فروده که بد خو برآمدست

خود را جد از یار ظهوری چرا بست

مردی نگر کم از زن مندر برآمدست

محرقة داغ مرا باغ چکارست
 عاشق و فکر کسان گفته چه امکان
 ساقی نازت چسب امضا فقه دان
 منع مفر ما بشور خنده بنام
 بتو کنم اجل را بلا به تست
 از شب هجران پر حلال چشم ترم را
 نسخه جامع ندیده کس بزبانم

عکس تو گل کرده سینه آینه زان
 بر دل بتیاب من خیال تو ببارست
 نگرش شوخت همیشه ست خمارست
 چون ندود بر فلک که گشته شکارست
 میگذرانم سجده امید کارست
 سحر اشکی بکف تیره شمارست
 آنچه در زبان نیست حرف خوش گوارست

<p>هر چه بجز بخودی هست بال شام گریه نمنگ از غم نازک یار سروپایش فتاده اینچه نهالست آه نفس فغان و ال عنانست</p>	<p>گفته غلط آنکه گفته صبر بکارست بر سر مرگان من هر شک گل خارست ماه رکابش گرفته اینچه سوارست حلقه فترک چشمهای شکارست</p>
<p>عقل ندارد جگر طرز طهوری بشت بدیوار نه که حصارست</p>	
<p>همچکس در چمن عشق تو چون نشکفت شد عبث سعی طلیبان ل غمت دل شیر مردگی گلخن حسرت خو کرد آنقدر قدر نداردیم که بر باختند در ره کعبه ز رفیقیم آبرایش فرق خاطرش شا دگر دید ز خاتونی مصر خاطر مدعیان خوش گل نسبت چیدند خود نائیش برای دگران بود مگر چقدر غم دل دیوانه بردن بر دوشهر خاطر تنگ کشاید به بل گیری تنگ</p>	<p>لاله زار است جگر داغ تهنانت گفت شکر شد که با نفاس مسی نشکفت چه عجب گر بگلستان تهنانت نشکفت جز گل گریه پاکس رنج ناشکفت گل خارش به خم آبله پاشکفت تا نشد غنچه بنی بست زینا نشکفت از روزنگان نشدیم آن گل عا نشکفت چه تماشا است که خاطر تماشانشکفت انیمه فصل بهار آمد و صحرانشکفت قطره تا غوطه نزد در دل درپاشکفت</p>
<p>بخیه قطره می دلق طهوری میجو است ماند پیرمده در ع حیف که تقوا نشکفت</p>	
<p>بهایی تر از ابر و خاکبایت</p>	<p>چه بی جسم روح و چه تیر هوایت</p>

بقر بانیات سزوفدیہ دالین
 نہ آنی کہ حرف بدل باتو گنجد
 برایت نمیدانم از حق چه خواهم
 چه جانها نم در پی پرده برهم
 که کرد انیک که کردی تو با آشنایان
 بخون غمزه را غشوه ات کرده برین
 شود راست مو بر تن از افتابم
 شد از خون قربانیان عید نگین
 جهان خواب آن فردغی ندانم
 گداز نیست معزول هر گز به منیم

چه محتاج جانم که سازم فدایت
 بجای همه تو که باشد سجایت
 ترا بایدم خواستن از برایت
 اگر جان تواند شدن رونمایت
 مبادا که خوانند نا آشنایت
 ثواب شهید تو چشمک نمایت
 اگر سایه کا ہی فقد در هوایت
 نیازم ترا دست و پای خمایت
 که گنجد در آن گنج کج گدایت
 چه داغم ز داغ سویدار بایت

نجستی ز تو نسوهر گز طهیری
 اگر دردت افزون نکردی دوا

دلیم از طرفه صیادی بد است
 ز رویش صبح من صحبت تا شام
 نق حسرت نیندازد ز جو شرم
 چرا خاصان نمی بیند از رشک
 کی آن آغوش با آغوش گویند
 ندانم توبه را بر سر چه آمد
 نگاہی است کش از روی ساق

بی نظاره چشم از دام دام است
 ز رویش شام من ملاصق شام است
 تنها بختم بر سپید خام است
 که منخش خاص من در با دام است
 که داند این کدام و آن کدام است
 که ساقی و مقام انتقام است
 و گرنه هر چه می بینی حرام است

<p>نمیباشندستان بی پناهی گرفتیم کام دل گردیده حاصل چو منصور آورم صد پایدار</p>	<p>کنون پیر یغان جمشید جام چه حاصل شست دست التزام بسر داریم اگر این استقامت</p>
<p>ظهیری را نمم در عشق جوشی اگر دانم که با آرام رام است</p>	
<p>بر بوی تو غنچه باغ است باروی تو دعوی شکفتن پیش کشدش بباد سیل مستانه شسته عقل و مغز نازم بجای که شاه بخت است با خضر کس چه حرف دارد زخم از تو گرفت جای مرهم باروی تو بده گل بباغ</p>	<p>بوسیدن گل کدو باغ است در حوض صد کدام باغ است پروانه که کشد چرخ باغ است گوش از سخن مهیت باغ است داغ تو اگر چه شاه داغ است سنگ ره جستجو سر باغ است بانج ندر احتم فراغ است این عقل کدام باغ باغ است</p>
<p>بخت سیه است اگر ظهوری در میند های رشک است</p>	
<p>رخت با انجین ز بیکه آراست ز حرن سدره میگرد و سخن نیست ز کشت راحتم تیر پرگی نیست ز در غم طاب آدم ستون هم</p>	<p>سپندش آفتاب عالم آراست ز بالایت حکایت دست بالا است ز شستی تیر بارانی تناست ز آهم خمیه افلاک پیاست</p>

نباید سینه را که داغ نینین صفا	در روز زمان چون روز میر است
چو غم بویست ز غم گو سیر میباش نمک بزخویش از شور زلیخت	
سایه ات افتد اگر باده پست آبرو گرددست از خاک رهم کینفس از ناشستی گزنفس از تون تا برون آید کس دایه کردی گزنگاهای بر میت چون نمیرم من که در هجران تو غیر غیب لاغری باعث نبود صاف برد از زر بها ناوکت عهد نوبان با درستی بسته عهد	یجمع نتواند برو متهاب بست گردی از راه تو برویم شست دامن مهت نمیدوش بدست باید از درد تو بروی رنگ بست زود میگشتند طفلان شیرست زندگی را احتمال مرگ هست گر شکاری گاهی از دام تو حبست تشنه تر به سینه صافان بکبه هست خاطرم بر چیده از عالم شکست
کرد آزادی ظهیری براسیر بی گرفتاری کسی هرگز زیست	
منصرفم عمرم از عشق تو و پانید گیت عشق باید لائق حسن تو دان باشد محال سرو طوق قمریان خواهد که برگردن کند آرزو شوخ و مهوس شگل نینین هرگز نبود رشد در خاک و نی پست کاخ دوستیت	منت هر لحظه مردن در محبت برزند گیت آرزو ز راه من و حسن ترا شمرند گیت از هوای قناعت آزارش در بند گیت جادوان عشو سازت را مرا پا ترند گیت وای بجان من این غیاظ دل بر کند گیت

درد وصال آنکه آفتنا زدی بر کائنات	صبر در سحران گدائی میکند در ماندگیت
با وجود تنگ خویشتر حال سائل بهتر	دل بهت را چه غلبه تا که در غشزدگیت
بال بر بالی ماهر سو نگاهم می بود	از تماشای حالت دیده در فرزندگیت

نیت کس در خاکسارها کباب روی من	
ریشک برین سایه را و پایا لگندگیت	

تا حدیث تو هم زبان لبست	شهره شهر در استان لبست
آه تخلیص از سر آیه دل	نال مرغی ز آشیان لبست
عالمی سر بر آستان سخن	فرق او و قف آستان لبست
گشته هر گوشه پهن غره گوش	از حدیثی که میمان لبست
نقصم برده پی بسود سخن	هر چه خجرت تو زیان لبست
لازار از نگاه عارض تست	نکر زهرت شکرستان لبست
مهرت هر عضو را جدا جان	میچ شک نیست بوحیان لبست
سخن ربط هوش با مغرم	تو ام حرف امتحان لبست

در کسا و سخن طهوری را	
هم ز لب قفل بدین لبست	

گله از بلخ روی تو در یکدگر شکفت	حسن تو غنچه بود بیاد نظر شکفت
کار اثر نباله لب خشک ساخته است	نسرین اشک در جبین چشم شکفت
دل را چه آتشیاج بگلشت باغ و راغ	از لاله های داغ سرا پا جگر شکفت
پنهان خود سپند شد در بیم چشم زخم	کامش اگر بر حمت شعله بر شکفت

<p>آه ز کوی جلوه او باد و امنه قاصد لبست ز خنده لبریز تا بحث مپسند غنچه خاطرستان خویش را از لطف بوده دوش در آغوش خوابین</p>	<p>خس پوشش بود آتش دل از ترس گرفت باد انجمنین شکفته که گوش از خبر شکفت ساقی گذشت وقت صبوحی شو شکفت صد باغ لاله و گل از دوش و شکفت</p>
	<p>پیر مرده دل به باش مظهری ز جور دو عالم ز عدل بادش دادگر شکفت</p>
<p>برید مهر من از جمله مهربان نیست بخت می شده پیرده نگاه بدل ز سادگی چه شسته است نقش و انایان چه رازها که کند در بهارستی گل چو پیش عشق بسنجیدم نهد نیزان کسی که دماغ سجودی نزدیش حبیبین بر آستان تو خوش بخت است او چ گرفت چه چاشنی که نه در کنج کرده لب است بخار چینی کویت ز غل سب دارم</p>	<p>بخا میم زبان داد هم زبان نیست به بین جوانی پیری به بین جوان نیست شود سپند کسی شوخ هیچ دان نیست ز چشم ساقی اگر عشوه نهان نیست بکشت هوس حسرت گران نیست بناغ خویش نشانش مکن نشان نیست برای اختر پیشانی آسمان نیست بمروهند لشکر کو شکرستان نیست بهار دسته کمر باغ و بهستان نیست</p>
	<p>ایمن حرف تو تکلیف بر مظهری نیست جلا این و گر چه توان گفت بر زبان نیست</p>
<p>شوق از من اعتباری برگرفت از خیالش خلط صورت نگار</p>	<p>چشم و پاشم شاری برگرفت نسخه باغ و بهاری برگرفت</p>

<p>مشک صد تانار زیرم از نفس در تخمیل زیر دندان هوس هر دم از شادی رگ ل میبزد تند منعی پیش راه آه نیست دست اگر بر شاخ گل تسی نیافت توتیا سرایه چندان بدشت</p>	<p>زلف آهیم را بتاری برگرفت شکرین لعاش فشاری برگرفت غمزه اش نشتر بکاری برگرفت از ولم دشت عباری برگرفت یادکاری ز حشم خاری برگرفت گرد خاک رگداری برگرفت</p>
<p>دل جنای می تو بر من بشیرد از دقای خوشکاری برگرفت</p>	
<p>کو مدعی منال تطاول تر هست شامم نکرد سیر من زار و بجم پیدا نکرد غمزه چو من خون گرفته بیگانه داشت زده و در و دله این گریه که شوق تو از چشم کشید نعت جگر بآتش و خونای جل جبار بی شانده مانده طره شمشاد و قاتمان سرگوشی نسیم گلشن نمکنده طرح عالم خراب است خرابات کج او انقیضم شلم بحضای نکره کس گیرم توان زدن هر دم نفیس را</p>	<p>مشکل مراست کار مدارا ببرد پایش نگار ز خستگان انجست در هر رگ دلم حقد ز نیشتر گمست اشک آشنای گوشه اشتر ز حست گدوائی محیط نمش نعل و قلزمست از اشک شور نقل کمان نمست از بسکه چاک خرج گریان هر دمست گو یا که غنچه خورده می در بسمست سوگند چار که خنثیست خمرست ناخورده با ده مختب شبر از ترست از زهرش بخند که مرا با هر دمست</p>

در شعر خطبه خواند طهوری بنام خویش
چون روشناس شهر رضائی قمت

نازم بظرف خویش که پای نخست
با عذریب باش کن مست بر مست
مستغنی از قرض این سبزه طراست
بر سینه در گداز جگر را نقد مست
میگام ناز نیست زمان تر حست
صد داستان اشاره پیدا در گوست
زخمش ترا که تارک خورشید بر مست
گر قلمم بر شکم مرا این طلاست
صد باهیای از من زو یکتیم
طاقت بباد واده حسن تکلمت
جالسوز آتشی که درو شعله هنرمست
حق کار ساز است که در کار مرست

هر قطره شراب ترا زور قلزم مست
ز ساره بر فروخته باغ ارگل قلاج
مست ترا بطارم تا کست دیده با
عشقت نخست مستدانع درون فگند
جان بربست چشمم گاهیم از تو هست
ابرویت اختراع زبان کرشمه کرد
در بوسه کاغبان چون دهنم کف
کی مروک بکشتی چشمم از خطر ره
با خنده گریه داد قراری در انیم
در دام دیده گوش گرورده عقل و هوش
هجرا برای سوختنم بر فروخته است
از شو سوار خان به ازیش رسید خلق

تقویم کف ز کف چو طهوری فگنده ایم
این عتده های کار منجم را نجمست

کرد آن صیدی که از بهرام رم را مست
گر سیه رفتم برات صبح بر شام مست
چنگیهای اثر از ناله خام متن مست

باد کز حشرش حجم مرد در جام من مست
گشته و قدر دارم گل زده دیوان بهار
چاشنیها و شکر از کام تلخم راست کرد

چیده دل بر یکدگر دوزخم و سوز و گداز نیستم کم فرصت ای گردون سپهر از انتقام قاصد از لب هر گوهر دارویی و دشت بگو طالع در یوزه و شنای از و دار و دعا رنج فرماید قدم گر بعد عمری نیستش عاقبت آمد بکارم علم و دین در عشق بیست	چون نتالم عشق در فکر سر انجام نیست هر چه میخواهی بخواه ایام ایام من است گوشش او را چشمها بر راه پیغام نیست میشوم گاهی اگر محروم ز آرام نیست کیقتس آرام نداری که آرام نیست گر شود بجای دلیل کفر اسلام نیست
--	--

چون طهموری در گذار انفعال نا کسی

چون نباشم نکیامی چو تو بدنام است

از عشق میرسد کتابت در لذت شکر گشته ام محو دل خمیه در دگر ده بر پا گو گوش بگیر عافیت جو لب بته زبان هنر با نیست هر جا گذر حدیث ساقی جامی که بدان فتاد عکسش از مشق نمی فتد ز بانم	هر فصلی از ان هزار باب است از زیر تو کام کامیاب است آن ناله طناب در طناب است افسانه من بلای خواب است سر مایه الفت اجتناب است گویشم ساغر سخن شراب است خالی چه شود پیر آفتاب است هر چند سوال بی جواب است
--	---

بگذشته طهموری از مرمت

احلال بدولت خراب است

بامن نه مهر هم و ثاقب است	چون می نگرم جان فراق است
---------------------------	--------------------------

هر چند که گفته اند گویند سوز جگر و تفت درون را شیر سینه مرگ را بنام ورمهند زوافعی فراقم اقتاده عسان دل بدستم طوقی شده شوشه نگاهم	موسه ز کتاب اشتیاقست در سوختن دل افتاقست منه یاد تر تلخی فراقست ترباق وصال و زرقست بیچاق مراد زیر چاقست خلخال نگار سیم ساقست
---	---

دریای وفاق شد ظهوری

غیرت که معدن لفاقست

زخمم از دایره مرهم لبی مهیمننداشت تمنیت گویان در آید هر زمان عید مگر پیک من بزمین وز منعمان بر آسمان داشت اسطراب مینا در نظر پیرمعان شیخ را در نامرادی طور دیگر داشت بلبل او دگیرت و فغمه سنج او دگر زور شیرین تحت شاخ گل نماداشت سرو کی طراوت میتواند در گل رویش کشد مرهم چاک دل از من بود بجا شد تلخ عشقها زان طور دیگر زنگانی که داند	ای خوشا زخمی که بنده زخم دگر مرهم نداشت کس بمرگ آرزو زین خوبتر ما تخم نداشت در ترازوی قناعت بیش وزن کم نداشت احتیاجی از صفای دل بجام جم نداشت بیچ غیر از نخوت و پندار بنیادم نداشت خواست گرد و دم کشم فرد از پای و دم نداشت در سجود قامت رعناش قد زخم نداشت دیدم که حیرتش عمری نگه و زخم نداشت مدعی بر بینه انا خون خراشی هم نداشت خضر عمری داشت اما مردن هر دم نداشت
---	--

شیخ آموخت خود را نام نتوانست کرد

چون ظهور می گز کسی آرام را بر می نداشت

<p>طالع از ابرو بر کرم خرم گلشن خرم نداشت تشنه وصل حرم را ہی بسیرانی نبرد آب و ز چشمه گز بهشت غیر از چشم نیست رفت بی منجبار باد آهیم از خاطر غبار لطفش از اغیار بود و منفش آمد از عتاب کی با فسون میتوان آورد درش را فرو باد مری بر لب دعوای غمخواری من سینهها سوراخ گردیدست از الماس زار چاک جبینم کرد تا دایان بر فوک بخیه را مدعی سودائی آن طره آشفته نیست دل ز کوه از منعمان صبر میخواهد کنون</p>	<p>بودد گلزار با گل آتشین شبنم نداشت مردک در چشم بر دوش نم گز مزم نداشت چهره برگرد زانکو دیده پر خم نداشت دور زمین سینه نخل صبر با محکم نداشت مهر بانی پیشکش نامد بانی هم نداشت بیج جازا اهد برایش جز اجل مرهم نداشت خونهایم بس مهین گز مردن من غم نداشت گفت هر کس را ز خود را ز خم بر محرم نداشت سوزن عینسی نبودش رشته مریم نداشت دیدش دل جمع کرد خاطر در همه نداشت انجبین فطرس چرا شد دشت صبر کم نداشت</p>
---	--

چون ظهور می در غری مردکیان علم

هر که چشم مردی از مردم عالم نداشت

<p>نکستی از سنبل لفت گلستان برگرفت درازل قانون حکمت چون قضا میزد رقم نیست در کوی تو هرگز منج رویان نجات تر زبان گردیده خضر را لعش گویان دعوی لذت بزرگ کرده تا حاسته کرد</p>	<p>گود از لعل رنگینیت به نشان برگرفت نسخه از درو جان بخش تو در مان برگرفت عید اگر فال شگون از خون قربان برگرفت زاده راه تفته جانی آب حیوان برگرفت طعن جانی شکرستان برگرفت</p>
---	---

چون گل سو فار و خوشش دلبازم مانده باز شمار می مرصم ایام طفلها گذشت آزاده دارم که بر عمار دول از تیغ غمت خوان وصلی منیر بان حسن شب گسترده بود خوش سبک گردیده ام در وصل جان غالب است	تا خدنگت فغنم دل را به پیکان برگرفت گوی بیرون بنزد میدان طره چکان برگرفت آنقدر چاک که از شوقست گریبان برگرفت نوله های زخم شبت دست مهان برگرفت منیرم بر حجر زوری گرچه نتوان برگرفت
--	---

از گرا سخنان ظهوری خوش سبک گردیده بپژ
از دلش این کوه غم را زور نیان برگرفت

آبرو از خاک پایت آب حیوان برگرفت دیده تاب و طاقت خود را قیاسی کرده بود وصل بر رویم دری خواهد کشودن یا نتم کوه راسیلی زنان خواهد بدربیا بر وسیل کمریه میکوشد جهان در دست و شوی دهنم ما باین تاب توان بر خود چه مشکل کرده ایم منتی دارند بر بتا نیان زندانیان نیت در گننامی از من نامور تر و دیگر نخل با تم گشت دار گل گردیه بر خاکم نشانند از لکهای کرد چیری نیز کم دل قیمتت	رنگ و بوی کز تو بود افزون گلستان برگرفت در تاشایت چرا دامن مرگان برگرفت ز این چنین همالی که خاک پای در بان برگرفت ابر مرگانم سجا سے قطره عمان برگرفت گرچه دریا تمیت پاکی ز دامن برگرفت غیر با این صفت هجران را چه آسان برگرفت صحن بتان خرمی از کنج زندان برگرفت بی نشان گردیده ام از نامه عنوان برگرفت خوش بجا که افتاده خود را بسا مان برگرفت باد از زانیش بی انصاف از زان برگرفت
--	---

با ظهوری در طلب شاید که همپائی کند
هر که در راهش سجای با بیایان برگرفت

<p>وصالت سود و سودائی قیامت اگر فردا بخت بد شوق گیریم ز سر و قامتت سرسایه دارم خلایق رستخیز آن بخت بینند سرکویت ز خون تاب شهیدان در آن هنگامه محبت از دم بغوغا نه زان دستت آشوب غم او</p>	<p>ازان دارم تمنائی قیامت رود رودی به بهمنائی قیامت چه غم دارم ز گمائی قیامت که بر خیزی بنیای قیامت شقایق زار صحرائی قیامت که پاداست غوغائی قیامت که آید در میان پائی قیامت</p>
<p>طوبی شد و خیل عشق امروز شد الین از غطر دای قیامت</p>	
<p>دریاست جگر خیز و دغست شد هر نگیم زبان دیگر نی سرو دارم نه لاله خند هر خطه شمیم صدارم زار شبهای من ارق بیلا نما آنجاکه ز اشک شعله بادم</p>	<p>مے وین و وید با ایا غست چشم شب در فند در سر غست این سرو و گل کلام غست از جیب تو وقت هر غمت شمع لگن درونه دغست اغلز ز فسر و گیش دغست</p>
<p>هر چند که امتیاز غفاست شاهین شاهین ضایع ز غست</p>	
<p>بصد زنجیر هر زنجیر بندست دلش محبت از فل بند بدست</p>	<p>اگر تازی ز مویش در کندست کز نفس از گره ها کوچه بندست</p>

<p>سجل هر پستان هرگز دو دانهش را بگفتم غنچه طنزیست زکوة گوشه با بید برون کرد رقم از بس شود زیبا بگوشش ببا زار فراق افتاد را هم بلای دارد شب چشم پر خم سپندش گزگز دیدم غمی نیست عمیار شعله را پروانه گیرد تو خود میدار پاس غرت خود نباید بافت تدبیرات و هم</p>	<p>اگر گویم همش فعل سمندست رطنم غنچه خود در نوشندست زبان در دستانش بهره مندست ورق را نقطه با بگفت سپندست و هم بیانه جان مرگی بچندست ز سیل گریه راه صبح بندست سپند است غیر واپسندست گس از چاشنی گیران قندست زکوة دستیم همت بلندست که اینجا سادگی نقش پرندست</p>
<p>به از میخانه بنا سرزمینی ظهوری مینا جلونندست</p>	
<p>غرمین داغ دل از پروانه است اینکه برافسانه بندان بسته اند کس نمیفهمد بغیر از آشنایان بیدلان را در حسد بد عشوه که بسوزد ز خاکم روزگار نیم خور و غیر شد خوان صال سخت از غمت میوزم چو شمع</p>	<p>خوشهای شعله را خود داده است کاه و افسانه خواب افسانه است در زبان من سخن بیگانه است عقل و هوشم دین دل بیانه است دست بیان من و پیانه است سیر چشمم زیستن شیرانه است اگر در سرگردیدن از پروانه است</p>

<p>بر خلافت فصلها گرداند بخش چون سیاه را سازد رشک کش از سیه روزان خویش خوانده</p>	<p>موسم نوروز از دیوانه است آنکه با همچون توئی همچانه است آفتابم رولن کاشانه است</p>
<p>چون ظهوری میکنی تعمیر دل گنجها در گنج این دیوانه است</p>	
<p>در هوای زندان او بر بوشان غلبت در تماشایش محال چشم کردن کجاست پایگاه غیر نذر ارم نگاهش آشنات دیدگاه گویا دیده های از خوان خیز مرا تا رو بود خویش را بپویند منوایم صبل گرم خونم شعله از داغم سپهر انداختست نقار از من منعی از دیگران مخضر کنید فتح اقلیم خمن کردم در اقلیم دکن عادل بر ابراهیم شاه آفتاب برج ملک</p>	<p>وز خرام او زمین آسماں غلبت کرده حرفش سرخوشی بر زبانش غلبت مینورم از خویش بازمی گمان خج غلبت گر بهای خویشان بزرع غنا غلبت ذوق با متاع دین برکتان خج غلبت سخت عمام مغرم بر استخوان غلبت بود شالم بر نمود پرریان خوش غلبت برزبان حرف شه گیتی شان خج غلبت از رخسار مندرستان بر جامان خج غلبت</p>
<p>باز روزی در دل شب مجدای رستان بر ظهوری با فخر با سپاه خج غلبت</p>	
<p>در فراقت ناتوانی بر توان خج غلبت کیمیای بقیای عشق در عهد تو ساخت در چنین تاغچه بکیر از ته دل بشکفت</p>	<p>نای پادشاه در بهان خج غلبت روشنه سیاه بر پر خج غلبت جلوه کین آرزو بر گشت خج غلبت</p>

<p>می پرد چشم ز لیا از برای تو تیا گوش مجنون بجز لبهای لیلی برسد میکند زود آتش رشک هم و خورشید و دو خوان و وصل افکنده و او کلف داده سان و هم با قطرهای خون خود صفهای وحشتی دارم ضرورت و هشتی در کار بود خان عالی منزلت کز شوکت دیوان او</p>	<p>پرزون برگرد راه کاروان خوش غالب است ناله در سوزان بکاروان خوش غالب است و انکاری بر چراغ و دو مان خوش غالب است سیر چشمی از حیا بر میمان خوش غالب است لشکر دل بر سپاه جسم و جان خوش غالب است هم زبان در نغزانی این زبان خوش غالب است میتوان گفتن زمین بر آسمان خوش غالب است</p>
---	--

گو ظهیری خامه تیراش ورق در کیمش
 آرزوی رحمت تولا را خان خوش غالب است

<p>چو بجزان دشمنی کم فرصتی نیست نیایی در جهان یک بی ثباتی قسم هر قسم میخواسته کم یاد پری نهگامه کو پیوده می بند بزیرت دایه کامم برگرفت مکن تالیت تهمت از برایم بلهبا کرده حسدنی آشنائی تنها با جوش خویش ختم تنها ساخت این کار از برایم چه شد فریاد کو میباش سابق</p>	<p>و در دوزی دوستان حاصلتی نیست که با عهد تو او را بیعتی نیست که هیچت از مروت قسمتی نیست تا شمارا چشم سبقتی نیست بشده دیگر انم رغبتی نیست ز خود رم خود و گانا الفتی نیست درینا عاجز انما قدرتی نیست تا بر خامکاران منتی نیست که در حسرت کثرت حسرتی نیست بجدانده مهرش سبقتی نیست</p>
---	--

<p>ز دلبر جز دل آناری بد نیست شراب خا قناری نام دارد</p>	<p>نه و خورشید را پریشانی نیست تو ساقی نیستی کیفیتی نیست</p>
<p>طهوری این سخن باور ندارد که در ملک خطر امنیتی نیست</p>	
<p>مرا با آنکه پیش غرتی نیست نشانی در گلم کین مر وید به جنس وفا در بار دارم اگر مهر وفا باید ترا شید همان حدیک نازم ران و ابرو بیک بینی ز عیب شرک رستم بصلح دوست و اگر دست آغوش بسازم کحل از خون شهیدان مگر در روی بپا س کار آید ز جیم چشم کو بردار سوزن توان در نیم زندان صاف گوی دل را عاقبت از رونق انداخت</p>	<p>هنوزم با غزنیان نسبتی نیست باین پاکی کسی را طینتی نیست چه حاصل هیچ جابستی نیست به از فریاد بودن صنعتی نیست چون دادم دادم نیتی نیست بدین دیدار را شرکتی نیست برای جنگ خشم فرصتی نیست که چشم را جلای میرتی نیست برای ناله دل را آلتی نیست ز چاکش خوشنما تر ز نیتی نیست که در پیانه درد کلفتی نیست پلا را هیچ نذر و نیتی نیست</p>
<p>بیک نوبت بدادی دل طهوری مگو بسیار این کم خستی نیست</p>	
<p>از بختی احوال دلم گرچه خراب است</p>	<p>نهم نیست غمش را گل تعمیر در است</p>

نگینخته آهیم نفسم گر چه گسسته است
گفتن لب خود هر کند بنذر است
شوریده کلامم نکینست سولم
از طالع بیدار با فسانه مرگان
نخت جگر است غریبت بر نش
مرگ سفر است که آبی نخورد چ
در کوره پهن نگردد مسم ز
در میکده ممتاز شدن کم طرب است
در شرح غم خویش کتابی که نوشتم

نم در جگرم نیست دل گریه خراب است
دیدن نهد باز سر دید حجاب است
ننگ شکر است آن من قلع جواب است
شب تاب سر شستم در گنج خواب است
آهیم که بر آورده سری درد کباب است
آری نخ خام است که محتاج نبات است
کوسا قی خون گرم که اکسیر شراب است
در دیت اگر قسمت منج و آبی است
فهرتش اگر عرض کنم چند کتاب است

در عیش جهان دل توان بست ظهوری
بر خاره گرش نقش کنی نقش بر آب است

حسن از تو حسابی شده در چه حساب است
تیهوی خیم دام ترا تیه شاهین
سود از دوگان تو بیک نزع شده
صبری که در جمع شود صبر و شکیمی
در روز حساب از تو جز این نیست کتاب است
سرخیه گلگون تو قربان کن محمد
از وصل تو بیداری من نخت ندارد
در جگر آوده نگاهان نشانم

خورشید ز رشک که چنین در آب است
کنج شک لب بام ترا فر عتاب است
گر شکر لطفست و گریه هر عتاب است
در غارت غارت زدگان اغیبه است
کاهوز جفا بی تو با با حساب است
این رنگ خنایت بخون که خضاب است
مهر و مهر افرو که موقوف خواب است
بچشمه اگر میشدم مهر و حساب است

<p>این محرمت جلوه دامان نقابت در وادی ماتشه لبان بحر سرب است از تیز زبانیم لبش کند جواب است</p>	<p>در حبیب دری پر گلیا نند چه رسوا باتفته درونی چه کند قطره چکانی خود میدهم انصاف حد زوت علم</p>	
	<p>همیست که بر باد رود خاک ظهوری ساقی بمن آتش چه شو عیلم است</p>	
<p>خوشم مباد که در محیش در دل افتاد است بین بین که چه شیرین شامل افتاد است که شمع ناب ز بهر لاله اهل افتاد است نظیر نیستش افسوس کابل افتاد است بقدر آگهی خویش کابل افتاد است تخته با جگر دم ترعه دل افتاد است اگر چه کشت تمنا حاصل افتاد است ضرورت داشت دلم نیز داخل افتاد است هر آن سری که ته پای قاتل افتاد است که با ستاره ختم مصت بل افتاد است حدی طراز که دنبال محمل افتاد است بر آن قناده که بارش بمنزل افتاد است نفس در آه نیا میخت باطل افتاد است</p>	<p>بشرح درد خوشم کار مشکل افتاد است و گر تیغ نگا بلان نگاه تا نکنی تبلیغیت ز شیرینی دانه اش اشک نهم سپید بر آتش که در ستمکاری کسی نداشته است انقدر فراموشی ببین فقط آتش رسیده از داغش هنوز می کنم انبار یک جهان جبر حصار داغ به دفع فدی جگریم بخونه ها نهند پای از سر دعوی باج اختر طالع چه در انما ز غیبه بعرض حال زرد نیال ماند گانت کیل بجاست رشک بخوار میر قافله را جگر بی باغ بر آ میخت گرم خون گردید</p>	
<p>جگر</p>	<p>رسیده است ظهوری چه خوش بد او سخن</p>	

بنکار یح شهنشاه عادل افتادست

<p>بس آفتاب که در سایه دل افتادست بهر جان بکناری چه جان رود که امید شکیب بکیده ام را که بار صد است قتاده اند شهیدان بفکر زخم بهار بخش نیز ز قربانگه توجو شد عیب مقابل تو کند بحث ماه ماه پست کتاب صبر که تصحیح داده بودش عقل ز دیده بر سر من گر چه صد بلا آمد شنای عقل در بای می عشق نیست نشانه است که محرم نه دور نیست از اخوان همه آزادگان کشند آزار بنشاپیر خرابات خویش گفتست از آن کشاد که پیشانی کریان است</p>	<p>از نیک سینه بهش مقابل افتادست نهاده پامیان کارشکل افتادست محوی باقی عاشق که فصل افتادست چه صحبت است که دعوی قیاس افتادست بروی یکدگر از بسکه بسال افتادست حیا کجاست چه نادر مقابل افتادست بکنج مدرسه عشق باطل افتادست گناهها همه در گردن افتادست شکسته کشتی گردون بسا جل افتادست بلاست که در رود یوار حائل افتادست ملک برحمت تحصیل حاصل افتادست بنکار عالم شرم چه جا بل افتادست چه عقد با که نه کار سائل افتادست</p>
---	--

شکیب صبر بخل بود از طهیری دور

خوشت عفو تقصیر قائل افتادست

<p>ضمیفم یک مورم آرد بایست ز جام ساقی خم از نوشتم زهر بر گیت گوشی در چمن بهین</p>	<p>سیه نجم دلی ز انعم جایست که رنداوست هر جا پارسایست میان بلبل و گل ماجرایست</p>
---	---

<p>سربیکانگی گو طره سپیچ جگر را بهتر از خون نیست و خلی چرا مل ذله راحت نه بندد بهر شکسته سپرده گریه چشمه دم کشتن نیابد دم زدن لیک</p>	<p>نفس مهدوش آه آشنایست که حسیج گریه گلگون قبا نیست جگر همان دافع سینه خاست مگر در انتظان را بهیاست و در بیت و در زبانم مر جبا نیست</p>
<p>ز تین ساید برفرق طهوری است که مریم را بزخمش التجا نیست</p>	
<p>مولی شدم ز غم حکیم کار ناز گشت نگاه دور و دهم ضعیف و خطر قوت نشتر شکسته در جگرش عزت صبا فی قدرت تغافل دنی زهره نگاه آزار ما چها که ز راحت نمیکشد در بیج جان مل ننگه گوته خوشیم ای آنکه پرده دل جان کرده سپر از سخت جانی دل مادر تعجب در خرقة چون میان تابان گشته هم فکر</p>	<p>نتوان بلند کرد صد تار ناز گشت ره سخت و ناله سست بی و باز گشت از جلوه های گل کلاه خاز ناز گشت در بزم حسن خدمت اظهار ناز گشت مریم درشت مسنده افکار ناز گشت نتوان فروخت ناز خریدار ناز گشت همدار تمنع غمزه خو خوار ناز گشت آگاه نیستی که چه مقدار ناز گشت از بکه راز سجه و ز تار ناز گشت</p>
<p>و اعطای طبیب گشته طهوری و چه سؤ زمین توبه که چون دل بیا ناز گشت</p>	
<p>نگاه نیست که مست نگاه ساقی نیست</p>	<p>چشمها که چو ساغر برآه ساقی نیست</p>

نقل شکوه لب میکشان نیالایه بنایع دروغ گل دلاسته سینه بینم کدام شام که آب طراوت سحرش کدام دیده نگرش که بهره نگهی زخوف عجب دریا در خمار صد خطرست عجب که هیچکس از بند خود در بند زاهد چه کار باید و نیک فقیه زندانها چه تیرگی که ز دیوار دور سینه بارد	اگر چه کشت خوارم گناه ساقی نیست که دست جلوه طرف کلاه ساقی نیست از خاک رگنذر سال و ماه ساقی نیست سفید کرده چشم سیاه ساقی نیست کسی که طاعت او در پناه ساقی نیست اسیر محبت گاه گاه ساقی نیست برای دوست بد از نیکو ساقی نیست بکوی صومعه کان جلوه گاه ساقی نیست
--	---

بزور زبد ظهوری نظر چه می بندی

تغافل تو حرفت نگاه ساقی نیست

کو دیده که دیدنی ضرورت غمهای گرانی است در بوع تا چند زبون خوشستن آونجیت غم کمان دعوی تا رام شود غزال شهری ای زهر لب بیایه خویش ابرام و عا بجای خویشیت ماهی بزال سر ندادیم	کو دل که طبعی نی ضرورت سامان خریدنی ضرورت بر خویش دویدنی ضرورت باروی کشیدنی ضرورت صحرای رسیدنی ضرورت دوده که مکیدنی ضرورت و شام شنیدنی ضرورت برتابه طبعی نی ضرورت
--	--

تسبیح بت تو شد ظهوری

زمار زبردنی ضرورت

مجنون کوی عشق بعاقل برابرست	حالم که منکرست بجاهل برابرست
بی امتیاز عشق سخن چو شیخ د تمام	اثبات و نفی را که دلائل برابرست
گوهر مجوی بس شک است بحر عقل	گرداب این محیط بساحل برابرست
داد و نظاره دیده قربانیان دهد	تار و زحر جلود قاتل برابرست
صبح تجلی از افق دیده بروید	با آفتاب آینه دل برابرست
گل کرده خار و چمن پای ساکنان	بخی ره و فراغت منزل برابرست
مجنون بلاق قبله نظر خست چون کین	ابر بی شوخ چشم قبایل برابرست
در کام ما برآمده لذت بکام ما	باشه دنا ب زهر ملاهل برابرست

گر دیده ثبت نام طهوری بکجک عشق
در دقری که باقی و فاضل برابرست

دل صیای اضطرابی هست	دیده بر گوشه نقابی هست
هوس اختلاط مختلط است	از خود و خلق اجتنابی هست
در کتان شکیب میجو شرم	ذوق گلگشت ماهتابی هست
عشق اگر جای گنج میخواهد	سینه خانان خرابی هست
بکناری نگه نشست و مهوور	در میان پرده حجابی هست
تیز بین باد آفتاب پرست	تابه بنید که آفتابی هست
منع زاهد کنیم از زنده	میکشنا هم اجتنابی هست
سینه بسیار یک سینه است	وانع را چشم انتخابی هست

<p>صبر داریم تا بزود شمار بارگ جان کیت این پیوند گشت معلوم از تغافل او</p>	<p>دیده را بارخی حسابی هست در سطره هیچ و تابی هست که نگار مرا جوابی هست</p>
<p>بی شکایت عنایت از دو گران از ظهوری اگر عتابی هست</p>	
<p>پیش ازین جان تاب مجوری نداشت پشت بر دل کرد امید وصال همچو جاب پای استادی نشود شام حیران تو این بدعت نهاد گرچه چشم میراند قصتا باند تیغ پند گو خوش گرچه پند دور دید قرعه پروانه بتاتش قناد + گریه ام را این نمک از شکریست در می سرخوبه در بازو کشید</p>	<p>بر در رحمت گرچه دستوری نداشت کشور را روی معموری نداشت مرگ دست افراز مزدوری نداشت روز با زمین پیش و یجوری نداشت استخوان بازخم ساطوری نداشت خانه در نزدیکی دوری نداشت تاب شرح بال مجوری نداشت بیج اشک تلخ این شوری نداشت عشق شیرین خواست او دوری نداشت</p>
<p>نام گنمان ظهوری پیش او ساختی مذکور مذکوری نداشت</p>	
<p>غم بجان ست از دل شام بیهوش بیج بکیس را نباید ریت یارب کی دیده بودی آنچنان اندام از وصل وصال</p>	<p>دای بر من بیتو اقدام بیهوش بر اجل خست اندام بیهوش ظلم چه بر آن کند نیایدم بیهوش</p>

<p> امیچکس در بند هجر دستان این جان میکند طرغ ظلمی میکند بر صبح و شام روزگار بزم شرح ناتوانیا چه آرامیم بست هر که شیرین تر فراق جانگزا میش تلخ تر زخم فرو بردم و بر بخت لاغر می طعم آرزو باد در کنار از گریه حسرت مباد در جگر زخمی بخندیدن مگر لب کرده باز </p>	<p> دشمنان خوانند آردم بین احوال حسیت وادو بیدادست او را دم بین احوال حسیت زیر دست ناله فریادم بین احوال حسیت شود طالع تر ز فریادم بین احوال حسیت بی خرم قراک صیادم بین احوال حسیت پاره‌های دل بدر دادم بین احوال حسیت شیشه اشک فرستادم بین احوال حسیت </p>
---	---

خواستم مقطع رقم سازم قلم بر جای ماند
 رفته نام خویش از یادم بین احوال حسیت

<p> آشکارا گشت از دم طغف نهانی بست هر گاهی گشته زنجیری و بر پای دل بست عقل را شور جنون زیر و زبر دارد و گر طبع من گرم است و شیرینی زبان میدارد در خنای عید رنگین تر برای دیگران در خمار زهشکم ساقی تر دست کو کعبه را در تیرگی دارد صفای باطنم </p>	<p> از گریه بیان شعله سر زده من افشانی بست چند این وز دیده دیدنها نگهبانی بست در لب دیگر چه میگویی فسونخوانی بست ز هر چشمی از تبسم شکافشانی بست پنجه گلگون ترا از عید قربانی بست خرقه آلوده سازم پاکدامنی بست راه دیری پیش گیرم این مسلمانانی بست </p>
--	--

ساکنان آخر طه‌وری به بجای می‌برند
 محل کوشش اگر گودی بیابانی بست

<p> پدیده بردار نظر محتاج است </p>	<p> عرضه ده مانع جگر محتاج است </p>
--	---

<p>در رهت تا مردو هم باشند شورشیری لبها نازم مائی صبر شد آخر مدوی سده گشته نهال هوتم در جهان از نظر افتاده</p>	<p>سرب پای بس محتاجت دوسه تلخی که شکر محتاجت که بسباب سفر محتاجت بنج حاصل به شمر محتاجت نظر آما بنظر محتاجت</p>
<p>تیره روزیت ظهوری از کسیت که به شام تو سحر محتاجت</p>	
<p>دل بخرمن گو گو تخمی نکشت جبهه لوح آرزو آورده پیش در پی خویش افکند صد کعبه چشم مارا دوخت بر رخسار تو بسته خوری نقش در خاطر که است منع میگردیم خوبی را بنابر</p>	<p>پرباف رخویش را اینجا برشت ای سجودت مقبلان از اسر نوشت گر گیتی یک جلوه در کار نکشت در نظر بلا آنکه مبنائی سرشت خاک کویش بهتر از خون بهشت خوب مایه است اگر رخسار شست</p>
<p>خرمن خجالت بگردون سر کشد گر ظهوری بدو تخمی نکشت</p>	
<p>خال و خط بهر شه حسن همان لشکر است خوش ربودت زما عقل فریبی هنوز دو دعو دجگر از مجرمل می آید اینکه زخم جگر از بخیه بخندد بر خود</p>	<p>مژه ما بزرگ عشق همان فشر هست ساده گانرا سخنان تو همان بافته است از رفت دافع تو در سینه همان انگر هست در کف غمزه بیداک همان خنجر هست</p>

نگه تلخ اگر نیست همان ره چکان	در شکر فنده بخودار همان شکوهست
مردم از آرزوی سیتن پهلوی دل	خس رخا سر کوی تو همان نشترهست
باغم بازوی حسرت هوس فرء ما	تبنای میسان تو همان لاعرهست
حافیت زهره خار که چنانخ افرورد	بر سر کرسه بلای تو همان صحرهست
نمی رنجیت درین بزم و نه جامی افتاد	برکت دل بخیاال تو همان ساعرهست

که دو کوتاه مثنوی اگر از کو توی پای
و تش از دست جنای تو همان بهرست

غمده در مهر و محبت هست	دل چه باشد صفره جانجست
در عا حاصل نگردد مدعاست	عشرت از دل روی تا به شترست
باز خود بیرون نهادی جستجوست	در بروی خویش بستی غلجست
پرده بر چهره مقصود نیست	ویده دیدن نداری حسرتست
یک نفس گرنیت سر در جیب	تا بدامان قیامت فخلتست
شد پریشان حال من چون طره	میتوان دل جمع کردن الفتست
ریشک همی بوده و کینج خیال	غیر میدانیم خود را غیرتست
بر سر کوی اگر یاد وطن	بر خور و گاهای بخاطر غربتست
گر چه از منت کشیدن فارغیم	تبرک سعی چاره سازان منتست

گریه باید مثنوی فکر خود
آبروی گریه باشد فخلتست

به پیش شوا ییل انچه بهشتست	بر خویش طرز نیش نوشتست
----------------------------	------------------------

صد شعله ترا نمیکند گرم بخی طلب است اصل حیات با هر بد و نیک صاف بودن خوش آنکه سبیل کرد خود را در صومعه پلاس پوشان واند کسی از حکایت او از طره صبا بنفشه بندست	در هر شهری هزار جوشست سختی کشته آنکه ست گشت اندازه رند در دوشست پیمانه بکفت سبب دوشست خونمای بت پند پوشست کولب مکشای دیده گشت وز لعل سخن شکر فروشت
--	--

با عاقبت خون ظهیری
فارغ ز بلای عقل و شپوش

مردم ز غم و غم علاجست رفزیت درین سیاه بختی فعلین کشان و اودی فقر شد کشور جان منور عشق رنجیب تعلق از چه سخت ای آنکه بنگ برده دست تا بر سر راه سنخه آرد	با خود چه کند که بد مزاجست گردیده شبنم چو روز و اجست بر هر چه نهند پای تا اجست دین دل و عقل و هوش اجست اما بنگاه احتیاجست لحوش باش که بار از حاجت این نازکی که در مزاجست
---	--

غم آمده رفت غم ظهیری
می ناز که وقت اتهاجست

در غمهای سینه بروی نهست	همیش در عیش است چون غم در غم است
-------------------------	----------------------------------

<p>کوسپندی در گزند رحمت گر نباشد درد در مانرا چقدر در بیان رازهای پرده نکته واضح ز خاموشان شنو آنکه گوید غم فزون از مرصده نوبهاری سیر خاطر میکند بخت و طالع سستی تن عیب بخت و طالع سستی تن عیب</p>	<p>چشم ز غم ز غم عاشق مرهم است قشنگا ز غم ز غم مرهم است گفتگوی بی زبان محرم است داستان حرف سازان مهیم است از کجا آورده غم خود یک غم است بوستان آرزو خوش خرم است شکرده عهد و پیمان محکم است</p>
<p>صرفه کی دارد به بخت از شکیب تا ظهوری دم زند خود ملزم است</p>	
<p>نکته داغ فنا بر دل درویشان است عافیت جوی بدمان نکند گوهر کام مشکلی نیست که عرضش نبرد آسانی و ستگیریش بیاموی گردون نتوان دیده ماهنر عیب ندیدن دارد دلکشائی که به لبان شهبان پانهند خانه در کوچه ماگیر اگر ویرانی نیست بر مخزن مقصود برات همس چه بزرگانه ره کعبه جان میپوشید غم حیا صلی محتشمان باید خورد</p>	<p>ریشه نخل بقادر گل درویشان است دل دریای بلا ساحل درویشان است اسچه آسان نشود مشکل درویشان است هر که افتاده طاق دل درویشان است پرده شرم و حیا حایل درویشان است دست پرورده سمر نزل درویشان است دست تعمیر و آب و گل درویشان است و فقر وصل خط واصل درویشان است گوی گردون جبرس محل درویشان است از جهان حاصل اگر حاصل درویشان است</p>

پاس میدار ظهوری خمی میگویم
هر که حق مائل و مائل درویشانست

<p>آسمان کاشی کاشانه درویشانست گنج در گوشه ویرانه درویشانست جرعه ساغر و پیانه درویشانست گوش جان عاشق افسانه درویشانست بخت خورشید که بر پانه درویشانست فسخه آن دل فرزانه درویشانست عاقل آنست که دیوانه درویشانست</p>	<p>در هر عشرتگاه خمی کاشانه درویشانست بهر دگر کاری شایان نتوان گشت آباد آب حیوان که سکندر بهوشش بر دنجاک بامیدیکه توان خواب جلی دید بخواب شمع فانوس دل از مشعل مهر افروزند هر چه بلوغ رستم کرد قلم روز ازل مست ته جرعه این طائفه هشیارانند</p>
---	--

برخ خویش ظهوری در اقبال کشاد
روی برخاک در خانه درویشانست

<p>شمشیر غمش سپر شناسست دردانه ماگر شناسست میسنور که شعله پر شناسست شادیم نظر نظر شناسست رگ از مره نیست شناسست گوشش فل ماخبر شناسست</p>	<p>زخم شمشیر جگر شناسست خوش کرده سرشاک بیدلانرا گوشته شمع فارغ از رشک بر دیده نگاه نیست تاوان بیماری دل بدون تراوید فهرست لب فریب قاصد</p>
---	--

می ناز با برو ظهوری
رخسار تو خاک در شناسست

<p>ز راه زمی بدور تو دست از گلاب است از لوح یاد خلوتیان عشرت صبح در کوچه تجلی خورشید وی من این چشم خوانبک که روزم سیاه از دست آه آنچنان دمید که پیمید بر عنان باران اشک دامن آلوده مرا خضر فریب کرد رخ انتظار را آلودگیش آفت دریای آتش است</p>	<p>و اعط شکست منبر و مفتی کتابت او را در ابرشخه رود شراب شست گردون بنجاک را در رخ افتاب شست بس چشمها باشک غم از لوح خواب شست اشک آنقدر روید که گرد گلاب شست پاکیزه تر ز پرده چشم حجاب شست در پهن دشت و عده آب شراب شست صوفی چه نیک خرقه خود را آب شست</p>
--	---

رخم دگر دل تو طهوری ضرورت
بنشین بر گنجت که تیغ عشاق شست

<p>شادم که کار عقل طریق دگر شست نازم کریمه مژه های دراز او بر خاست شمع جمع بانداز سر کشته در بزم روبرو تو دو شمع نشان دخت دیگر بگزینست شکیب و تحملش امید مرده زنده بدشنام میشود آوازه رسیدن روز وصال است</p>	<p>هر چه غیر عشق ز خاطر بدر شست در هر یکی ز هر مژه صد نشیتر شست پروانه راجه شعله که در بال و پر شست نقشی نویدن تو برای نظر شست هر کس که در تخیل تاب کمر شست آه از دعای من که برگ آذر شست شام فراق بر سر راه سحر شست</p>
--	---

گردید همچو آینه پر از صفای او
از خویش صوفیانه طهوری بدست

<p>کماهی که بناقاده ز رخسار نقابت خوش گوم غروری ز جگر درو در آید شیرینی تلخی برگ و درشیه فروخت ره بر سخم بند که مستست سواالم خواهم که خیالی کندم دولت بیدار اقبال قوی گشته بی سستی طالع در بادیه سر بود جگر سوتنگانرا در کشتن من انیمه تعجیل مفرما</p>	<p>خون در جگر خیر گیم که ده حجاب چشمی کشتا مست کسی سخت کتاب نازم بگوار زندگی زهر عتاب زین باد که در ساغر من نخت جوات شاید که در آیم سب را برده خواب دستی زده در محکمی بند نقابت سیرابی تفتیده لبی کرده سرت بر سنگ درنگی نخورد پای شتاب</p>
--	--

گر ضعف ظهیری سبب حم نمردید
در جور بفرز که گناه است ثوابت

<p>عشق اگر تحفه پذیر است دل جانی هست آنکه هرگز دلش از دست نداشت عثمان پیش ازین بیگدان حزن جگر نمکنند گوی اقبال مگر در خشم چو کان آرم مرهم لطف نهان نیست علاج دل ما راز فرداست که غارت زده رسوائی است حیرتم زهر اجل داد ولی چشم امید شوخ چشم و کنی ده چه غریب آزار است</p>	<p>شوق اگر بر سر لطفت گویانی هست گوینا بهره من بر سر جولانی هست هر که دارد سر مردی سرمدیانی هست گوی سر کرده کسین در خرم چوکانی هست در تیره پرده جان زخم نمایانی هست در کمین گاه نگه عشوه پنهانی هست همچنان بزنگ کج نمکدانی هست یادم آورد و جفایش که غاسانی هست</p>
---	--

نظر زده زهر سوی ظهوری دارد

قوتش هست که چون عشق نگهبانی هست

دوستان پند بهنجار دلم افکار است دواع جانست ز اندازه تعداد برون جوی خون از گد ایمان تراوش آمد مستی از حسرت تهر جرعه او مخمور است توانند ز تحبانه بروم افگند ناوک ناز کما سخا نه ابرو نازم نگه اهل نظر نیست معطل بجواب میتوان دعوی دل بزنگمش ثابت کرد شعله در ریشه جان ریشه فرو کرده نهان خال ساقی ز دل اهل دوع سخت پسند	اندکی صبر و شکیب از چو منی بسیار است بارعل بیشتر از ضابطه مقدار است خلش غمزه هند و پیری در کار است صحت از آرزو نرگس او بیمار است پنجه قوت دین در کمر زنا رست بوسه زخم جگر برومین سوفا رست نگرش با همه مستی چه بلا مشیارت عشوه را اگر چه سرخیرگی انکار است که بظاہر جگر دواع غمش بنیارت نیست آنخل که مهرب استغفار است
---	---

چشم جان گشت طهوری تمجیل روشن

پس از انوشین آینه بی زنگار است

از تیغ غمی دلم فکار است هر لاله زبانغ عارض او هر گل که زبانغ کوی او نیست تازیب مناشد دست دستش بر باد و هم خاک خود را در گلشن کام دست عاشق	بامرسم را عشق چکار است ننگامه فروز صد بهار است در هر برگش هزار خار است پس چهره بخون و فکار است بر خاطرش از زان غبار است چون هست اهل روزگار است
--	---

گسیده دل انجمن سبکبوم و هفت گشت خنده ما وادیم قرار وصل بانویش موقوف اشارتیم ایدل	کاندیشه وصل نیز بارست در عهده چشم اشکبارست شادیم قرار ماتر بارست بی طافته اگر بکارست
---	---

سودای تومی نزد ظهوری
از خامی خویش شرمسارست

بقیاری یاد میباید گرفت بهر شناسنامی دمای خویش ما نیست غم هر چند صید لاغریم بیتون کن پشت روز شینغم بندر شکی بتراشیدم عبث مشید و نا آشناها ضرور	پند ناصح باد میباید گرفت زینت اوراد میباید گرفت راه بر صیتاد میباید گرفت ماتم مندر باد میباید گرفت غیر را آزاد میباید گرفت ترا شنایان یاد میباید گرفت
--	--

چون ظهوری از غمی گشتم خراب
خویش را آباد میباید گرفت

دل خاتم عشق را نگین است رازی که شرح آن چکد خون در عشق ز چاره بس فداکار تا که شکری نمک نشاند خاک از غم خون کشنگانت	روح دُر اسم اعظم این است در سینه چاک ما و فین است بیچاره کسی که پیش بین است صد و دیده زخم در کین است در جوش و خروش آفرین است
---	--

<p>در عجب تو یاسمین مغلیان نکمت زرتی تو گل فروش است سر میطلبی بر آستان است</p>	<p>با وصل تو زهر انگبین است مستی ز رخ تو لاله چین است جان میخوای در آستین است</p>
<p>پرهیز ز صبر کن ظهوری بیار دلی و دوا همین است</p>	
<p>بجویدی در آجاره دل باست بسفر برده طاقت ما را معنی اتحاد را دیدیم روشن ارگشته سوز ما شمعیم کشتی میکشیم بر خشک طرفی از ما اجل نه بند کرده ما را ز چرخ مستغنی</p>	<p>خاکساری سرشته گل باست غایب ما که در مقابل باست در تماشا نگاه حایل باست بر زبانست آنچه در دل باست دل دریا اگر چه ساحل باست جان ما دست مرد قاتل باست کنج بی حاصلی که حاصل باست</p>
<p>رو ظهوری که کار آسان شد عشق حلال کار مشکل باست</p>	
<p>از تو بد مهر جز جفا غلط است در شکنهای بنیل کا کل عالمی را بنهر چشم بکش قدر بیگانه بمان ز منار منع جانے مباد بند شود</p>	<p>عرض خوبی مبر وفا غلط است شانه خجسته صبا غلط است بشکر خنده خونها غلط است آشنائی با آشنا غلط است حلقه در طرره دوتا غلط است</p>

<p>شکوه از اضطراب ماعط است گشت معلوم من دفا غلط است مردم از بس دعا و دعا غلط است</p>	<p>از تو تخمین صبر میخواهم بیو و فایان فراغت دارند زان لبر نیست سخت دشنامی</p>
<p>با ظهوری ستیزه خوی مباش با گدا چشم پادشا غلط است</p>	
<p>گر نمدانی بدان عاشق شکیه با خوب نیست یکمان لطف از برای غیر تنها خوب نیست بارقیبان اتفات شکوه فرا خوب نیست لطف اگر البته باید کرد رسوا خوب نیست از برای عشق بازی طالع ما خوب نیست</p>	<p>هر زمان ای ناصح این طعن تو با خوب نیست جان من دارند تنها ماندگان هم حصه در شکایت پر دیرم رست میگوئی ببت خاطر اغیار را میبدر در پنهانی نگاه نام عشق ایدل مبر با بحث دیگر فکر کن</p>
<p>میکشد حسرت ترا سوش چو مبنی هر زبان رو ظهوری این نگاه حسرت افزا خوب نیست</p>	
<p>ز ذوق وصل غمزدم زهی زیان و غرامت منو نیست پدیار سپاه وصل علات نشد که پاک کنی از زخم هر شک بدست فتا و وعده دیدار عالیا بقیامت نگردد چهره مدارا با سر تو سلامت</p>	<p>شب فراق تو باشدم هزار روز قیامت دیار عمر ز خیل من راق زیر و زبر شد ستیزه کردم و از رشک فکر هجر غم عجب که رنگ ره جان شود امید از بس مهرس حال جو پرسیده طال ندارد</p>
<p>بناز بر خاک شنید خویش خمی هزار جان ظهوری عدا افتد و تمام است</p>	

عشق برقم بخرمن افگندست از جنونم ترانه زنجیر پنجه در پنجه دل فریاد دل آغوش دوست مادرشتر در تب غیرت آرزو از ضعف	آه و طمع شیون افگندست رقص در کوی و بزم افگندست حسرت بیستون کن افگندست مرگ دستی بگردن افگندست دست بر دوش رفتن افگندست
---	--

اشوق گو تیغ بر ظهوری زن

در بار صبر جوش افگندست

نم در جگر از تفت درون نیست ویران نشود ولایت عقل ز نه از زلف که صبر و نه از دور غم و غصه آتخابیت در شعله زویم جام و ساغر ریخت خودی از گرد برآورد	از گریه برآدم خون نیست بالشکر عشق اگر جنون نیست من تجربه کرده ام شکون نیست صد شکر که بخت مازون نیست با آنکه حریت گرم خون نیست آنکس که رهین چند و چون نیست
--	--

بکشای لب فسون ظهوری

این درو فسانه فسون نیست

اقلیم دل خواب چنین از بجای کیست با دیکه بر عیسیر زندگد منش اکسیر آبروی ز خاک رهیم کشند صد گنج گوهر دل و جان و ام کرام	بر فرق عافیت دم تیغ بلای کیست بر حبیب بخت همتش از خاکپای کیست بر چهره گرد و در گد و دلتسرای کیست انها تمیه هوس رونمای کیست
--	---

خنودری و نگاه نهانی برای غیر بر غمزه باد کاش صد خنده جگر	بزیاری و قفا غل و سحابی کیست ز گیننی تبسمت از گرهای کیست
حرف وصال و او ظهوری لبم بر فالت بی برآمدن مدعای کیست	
ر بهر قافله ناله نفسهای نیست غیر گوراه سلامت بفراموشی بچه امید کشایم در دکان امید در دل ساغر من آرزو باد شکست بادورنگان شده یک رنگ چنین میا حرف من کی کند از خضر دعائی ارد ناله آغشته بخون از جگر کوه کشد فکر وصل تو مرا گر چه نیاید کرد حسن خود تربیت خود نتواند کردن	بوسه گاه و دهن آلبا پایی نیست خار صحرای ملامت همه دریایی نیست روی بی رونقی و هر یکا لای نیست سپهرنگ بلا سینه منیای نیست نکنم شکوه بیجا گل رعنائی نیست صد چو من مرده و شام مسجای نیست صبر بر درد فراق تو چه یارای نیست لازم مهر و وفا و سوسه فرمای نیست پرده بردار که این کار تماشای نیست
سیر بامن نتوان کرد ظهوری نشین نشین بخت جگر لاله صحرای نیست	
آرزو با همه حق دل شدای نیست نقطه خامه من چشم تنانه شود جربس محل مقصود چنین نغمه سر صو نیانرا گله از باد و فروشان بیجا نیست	محشوه و نازکی از شاخه رعنائی نیست عشق میروید از آن ناکه انشای نیست به نشان قدم بادیه پیمای نیست همین از بند پیمین خرقه تقوائی نیست

عجبر من مایه مغروری طننازان است خاک گشتن بسیر کوی کسی از چو من	بیجا بانی خوبان زمار ارمی گشت دور بود این اثر محبت و الهامی گشت
	از شب هجر ظهوری سحر وصل مهید رنجیت بر دیده جلا زور تماشای گشت
رضوان که رنگ گل زر گل روی او شکست آن عهد با که بادلم آرام بسته بود اعجاز عشق صد صفت طاعت درست کرد محراب را که روی جهانی بسوی او است شادم که گشت سلسله پای آردو خواهد مردتش دردش نام باز کرد سوگند اگر خرم بسیر خویش عیبت	صد خار در دل چمن از خوی او شکست در جلوه گاه قامت دلجوی او شکست از یک که شمه زنگس جادوی او شکست پشت شکیب از غم ابروی او شکست گر آه حسرتی بدل از خوی او شکست در یوزه دندبان دعا گوی او شکست آری سرم بنگ سرکوی او شکست
	ساقی هنوز رو بطهوری نمیکند با آنکه توبه بافته چون موی او شکست
آه از آن لب که محض افغان نیست راحت افشاند به دلش دهن از گرفتار پرس آزادی صندل چاره آفت آفت نافه در چین طره می باشد وقت مردن بقبله روی چه بود	دای از آن دل که مغر بیکان نیست هر که را دافع در گریبان نیست بوستان را هوای زندان نیست در دگر گزوف کمر سامان نیست عطر در شاخ و برگ ریخت روی دل گر بسوی جانان نیست

<p>بیوفایانه رنجیت خون مرا منعم از گفتگوی طره چسرا</p>	<p>بحالش کروم ارشپیان نیست خاطر من مگر برپیشان نیست</p>
<p>باش گو طالع ظهوری است شکریده که ست بیانیت</p>	
<p>در چمن خبر فروش ببل نیست گرچه گردیده گل سراپا گوش عشق جانیکه تخت قدر زند همه شکرست هر که میگوید حرف ریحان و سنبالش سپید خیره تر میشوند ناز و غرور این همه اضطراب ساخته نیست کشته رنگ و مرده بوم</p>	<p>شیشه کو که مست قافل نیست گوش بردستان ببل نیست عقل را پایه عقل نیست چه نگه با که در قافل نیست هر که در پیج تاب کامل نیست عجز خاصه در تنزل نیست هر چه خواهی بکن عقل نیست زنگ در لاله بوی در گل نیست</p>
<p>چون ظهوری ز حرص میکاهد هر که در پرده توکل نیست</p>	
<p>از خطش خجلی و گز تار جبار ساز بست نوبهار حسن و روز خرمی از سر گرفت بر داغ سرکشی زو سنبالش بوی غرور راز دار بهای دل چوین صبرین بهیوده بود کنکریوان و صلمش خنده وار و بر کند</p>	<p>سرگرانی باز عهد تازه بر ناز بست شوق بر انجام عالم شورش آغاز بست نگرش تیغ تغافل ربیان ناز بست اقتضای شوق صد فریاد بر هزار بست آرزو عمری عبث انداز بر انداز بست</p>

در قمار دوستی دشمن با من کجاست	کی تواند طر فی از زندان هستی باز بست
از بلا محروش ایمل زانکه مرغ نمه ساز	بال خود را در قفس از رشته گداز بست

صد ظهوری را ز دل طوفان من آید کشتو	
این تغافلها که او بزرگس غماز بست	
خزان عشیه بگلشن باغ و باغ	نمک برین رواج از خاش و باغ
هزار شکست از کعبه تنم روید	که نیم جریحه مقصود در باغ
بهر زمین که فز در صحرای افروزی	دشمن ز محبت بخت بر چراغ
امید هست که هم ناکسی کند کاری	و گرنه مهر ادب بر لب سوز
ز نخل غم مپرس چاکه جگر روید	که قد کشیدن از خونهای و باغ
دعا کنم که ظهوری بر زمین نهد	
ترا که رشک بر آسایش و باغ	
کام و دوجان حاصل تحصیل نیست	پیموده شد این مرحله و میل نیست
در جوی حیاتم اثر نم توان یافت	بر چهره دلی و جله همان نیل نیست
در سایه آرام گرا ز صحت نشستم	و قی طلب و نسبت تحصیل نیست
یکشب کشیدیم بر شعله شمع	پروانه همان جلوه فانی نیست
در عشق کسان جابیه بزدان در بند	زخت غم مادر گریه نیل نیست
یک حرف دگر در لب تقیر نماند	بد مهری محتاج بیاویل نیست
گوشت هر چه ز خورد و گوشت هر چه پخت	آشفتنی کامل و مندی نیست
از خورشید روز زمر بخت ظهوری	

	امید مرا بر ربط بتطیل جان است	
گذشت زنده گیم حبله در گزند و گذشت همه حکایت زیر از زبان یاران سخت برای دفع گزندم سپند حاجت نیست مراد دست در آغوش دیگران آورد	گذشتم از درد و سخت ارجمند و گذشت کسی نگفت حدیث کلا و قند و گذشت که خود بر آتش حسرت شدم سپند و گذشت نکرد جان حزین مرا پسند و گذشت	
	ز روی طبع ظهوری برون نهادم ز طاق دل صنم آرزو فکند و گذشت	
از احتیاج جان بلب و احتیاج نیست جز برق آه مشعل شهبای دل نیست ورنه کدام دل که سمت در مزاج نیست گر خاک ره نرق قبل تو تاج نیست کار مرا معطله ما بهلج نیست		درد نیست درد ما که بهیچیش علاج نیست گو سرتاره ناب صد آفتاب باش دود از نهاد آتش او گیر بر آورد + گل های غرت همه خار مذلت است روز ازل سیاه گلی خریده سخت
	با دل قرار ده که بدلیان شاه عشق جز پرده خراب ظهوری خراج نیست	
وانعی که گشته دوزخ از دوانع و انع هست سرگشته جهان بهوای دوانع هست نور هزار روز نشا ر جنانع هست گلها نگ بدلیان هر تمسین دوانع هست داند که کیمیای دوع در امانع هست		بانعیکه بر بهشت نرند طعنه بانع هست بهر نکستی که هوش برون میکند ز مغز صبح وصال بر شب ما گشت جلوه گر کنشک دل فاده بچنگ عطف عشق زاهد نذر دهرستی خود صاف اگر شود

صد آفتاب و ماه سپند گزند با	این شعله را که سرگرم میان فرست
معلوم گشت زخم ظهیری بزمی	جان مسود ریش ز رشک فراغ است
شبی که دلی صبحی قدر شب نیست هزار ظلم ز بیراهی فلک زفت بمشرّب و گر این گرفتار و تی باشد بیاد روز وصال از شر شعله آه برای آنکه شود کار دشمن مارت نهاده است ادب هر مرد بان سخن	تبی که دست به نبضی و در تب نیست دران و بال که در راه کوکب نیست میان صافی و دردی بمشرّب نیست کدام داغ که بر سینه شب نیست چهره است که در طالع چپ نیست بلی حدیث تواند از زه لب نیست
برای کار خود ایدل تو فکر یار بکن	که احتیاج ظهیری بیار نیست
شکست فشت نور دست اگر شک نیست چه زهر با که کند گریه در گلو با حل + گداز بوقه طبعم هلاک خواهد کرد مستدار و صبر ندازند بعد مردن هم ز دست رشک بیای رقیب اقدام که گفت شهد که زهرش ز کام جوش نزد بزرگ چهره ما بر مید لاله ما ز حریف آب زبان گشته تا به آتش	خود گشته عنافت اگر سوار نیست اگر تبسم آن شهد خوشگوار نیست اگر طلای شکیب مرا عیار نیست قرار داد و اسیران بقیرار نیست قناده کار با غیار رحم یار نیست ز غصه تلخ مشو طبع روزگار نیست توان قیاس خزان کرد نو بهار نیست خارج تفتنه در دستان شعله خوار نیست

<p>بسنگ عیب عیار نه نمی شکم نهاد روی با دولت ربه و گذشت</p>	<p>بطریق سکه درستان مایه دار نیست ز کار و بار گذشتیم کار و بار نیست</p>
<p>چه خوشناست ظهیری شرک گلو نیست شگفته باش که گلهای خار خار نیست</p>	
<p>خیل غم تو کشور جانرا فرو گرفت آرست چون رواج کسادی کاش گذشت کار از آنکه کنم راز خود بیان هر لحظه باد چون غم من قوتش فرین از صاف جام عیش منیر میشود معلوم میشود که بدر که قبل است بر نو بهار از گل رویت عرق چکد منعم در عیش کن از گفتگوی خوش</p>	<p>چون خرمی که نخل جانرا فرو گرفت سودای عشق سود زیانرا فرو گرفت بتیابی آشکار و نهانرا فرو گرفت این نا توانی که توانرا فرو گرفت کیفیتی که درد کشانرا فرو گرفت زمین زردی که روی خزانرا فرو گرفت جوشید رنگ لاله تانرا فرو گرفت افسانه تو کام زیانرا فرو گرفت</p>
<p>ز بهر ترسانده ظهیری چو پیش لب لذت و دیده کام و نهانرا فرو گرفت</p>	
<p>انیمه صوتهما که بلبل بست در چنپها دگر ز فیض بهار به خواب فراغتستان نگس پر کشیده ساقی خوش را دل بیک جان نغمه</p>	<p>در مقام شکایت گل بست جام بر خلق شیشه قفل بست دور افسانه گل و مل بست شوق شوق بر تحمل بست در شکنهای زلف و کامل بست</p>

<p>عقل این عجز را که میفرمود تا طمع را گلوشت را در فقر در دکن سخت بر خراش دلم هر دم از آه حسرت کاکل جگر شره شره دارم</p>	<p>عشق آمد در تن منزل بست زور بر بازو تو کل بست نمک لولیان کابل بست آرزو دشته می سنبل بست زگرش خنجر تغافل بست</p>
<p>خویش را ساختم ظهوری ازو خار خود را بسی بر گل بست</p>	
<p>شکر خدا که صبر نصرت داد بست بر صید جان کند نیکنند کاکلش بر هر جلوه که زگرش او تیغ غمزه راند کوزا هدی که بر سر کوی خرام او لعلش سر حکایت بیگانگی کشاد گاهی به نکستی نفسی رست میکنم روی مرا بخون جگر میکند نگار با آنکه خور داب ز سر چشمه اثر منم نه که شاد شود خاطر شریف</p>	<p>طرفی رفوز چاک گریبان مانه بست تا دست اختیار مرا بر قفانه بست تا روز خشر زخم لب از مر جانه بست از خاک راه عطر کفن بردانه بست چشمش ولی در نگه آشنایه بست اینم غنیمت است که راه صباه بست چشم ترم که پای کسی را حنا بست از نجات ماشکوفه نخل عانه بست در درد کام مهر بد نقش مانه بست</p>
<p>در ناله حرام ظهوری حریف نیست دروشن حلال باد که دل در دوانه بست</p>	
<p>غیر کنج گشت میل صید بازش ناز گشت</p>	<p>با همه افسردگی سوز و گدازش ناز گشت</p>

از زبان نرم میترسم درشتی سرزند غمزه درافتلیم جان بیدلان کرد آنچه کرد درد بردارد گرفتد سایه مرهم بود زخمها سر از جگر بر کرده و من بخیر بزربان تر جانان حرفهای آشناست خدا خلد از سدره طوبی شود روز خیر	مدعی خوش بر سر نازت نازش کاست این زبان از زخم ترک ترک نازش کاست زخم پیکان خدنگ لغوازش نازکست آفت انداز نگاه تنیغ نازش نازکست گشته جان گوش استماع حرف از تن نازکست عرض بر محمود بالای ریازش نازکست
---	--

گشت محراب ظهوری طاق ابروی
در صفت ز باد و سوا س نازش نازکست

راز بر اهل راز مبهم نیست پای بستی ز عقل باید کرد روی پر کرد درد را نازم میشود راحت آشنا با مغز نیست در هیچ بقعه محرابی تا نگردی علم معشوقی هیچ چیزی بغیر او مطلب	مهر بلب زویم محرم نیست چار دیوار عقل محکم نیست عیش را تازه ردنی غم نیست زخم اگر روشناس مرهم نیست که بتغییم ابروی خم نیست دعوی عاشقی مستم نیست هیچ چیزی بغیر او هم نیست
--	--

گوئیا وصل طح سورا فکند

که ظهوری زین ماتم نیست

یک خدنگ جو کوکان غمزه را در کش نیست شور کردی بسکه خندیدی بروی این آن	بر چه کیشی خوتو کس از دبران بد کش نیست شکرت را هیچ حق نبندان بد کش نیست
---	--

خواجه مینا زو بسیم دزر گردا طبعی است هوش و صبر و دین دل در گام دل مانند لب عمر رفت و تکیه گامش بستی دردی نشد شادی غم کن برایش عمر جاویدان کم است با دم افتد ز بس امید اگر گویم بطنز	خواجه آن باشد که در مهر و وفا در پیش نیست همچکس در راه بتیابی چو من در پیش نیست بیمج رحمی این دل آسوده را بر خویش نیست امتحان کردیم عشرت چند زوری پیش نیست یار من بی رحم و بد مهر و جفا اندیش نیست
---	--

در وطن در دغری در ظهوری کار کرد
عاشقان را همچکس بیگانه تر از خویش نیست

خوشا تنی که شود خاک بر سر کویت بلا می دوش سری کز نوای تو بلخایت زهی گزیده شکاری که بر جگر دارد شامه در عجل یاسمین که می افشاند جواب صد نگه از یک نگه فرو ریزد تو گرم عشوه خود باش نیستم غافل ز من نصیحت اگر نیست خوشا آما	خوشا دلی که زند جوش ز آتش خویت و بال چشم نگاهی که نیست بر رویت شکاری ز کمانخانه های ابرویت نمی دمید صبا بر بهار اگر بویت چو بر کشته زند زنگس سنگ گویت ز بیم عین زنگه گرنیکنم سویت بیزم غیر تو بس بدنام است پهلویت
---	---

عجب که خاک ظهوری بباد برخیزد
بشرط این نقره ساز بر سر کویت

بزم هر آلوده هر جا انگبین است دل بی کیسه خود را بنارم نگاهم کرده نپداری گناهی	خسک دارد بحیب از یاسمین است پی تخم محبت خوش زمین است که در دست تغافل تیغ کین است
---	--

<p>ز رویم که در حسرت رفتن ای باد برون آمد ز شمشیر که این زخم غمش بر جان خوشحالان مست صلامی صحتت آزادگان را جگریشیم تا با غمزه نیش است که باور میکنم از شوخی او بنفخاشان چرا باید عبت گفت</p>	<p>نه کاست کار استین است که در هر قطره خون آفرین است که وقت خاطر اندوه بگیرم است که ما را خاطر آزار چین است پریشانیم تا در طره چین است که دائم در دل خلوت نشین است که ما را دیده خورشید بین است</p>
--	---

طهوری گزشتاری بت ضرورت

بجیب اعتقاد نقد دین است

<p>گرچه در بزم حجابم قوت گفتار نیست چشم زخم هم از زخم دل من دور باد میمان کیتی ای دل گوارا باد صلیش مرجبان آله آغشته در خون میچکد صدفستان ماه و خورشیدت نمی آید بکار گرچه حضرت کاخ عمرش از هم ریخت است از چنین دل برد گرد کینه طوفان عشق بر مدار و بار نخل بوستان آرزو بر همین را اگر بهر بت ملاست میکنی</p>	<p>قصه ناگفته هم در لب اظهار نیست دای بر جانی که از تیغ غمی افکار نیست خوان عشق هیچکس را این ناکه کار نیست میشناسد زخم درن کاین ناکه آزار نیست چشم ماگر در فروغ لاله رخسار نیست مرگهای هر زمان آنرا اگر معارض نیست شستن این گرد کارا بر تن خوار نیست آب اگر از جو یا چشم حسرت باز نیست رشته ایمان ما هم کمتر از زنا نیست</p>
--	--

نازکو در پرده میدارش طهوری غایت

عشق صیقل میزند آینه در زنگار است

صدریان از تنگدستی حاصل باز است ای خرد بیگانه اسباب تدبیر و صلاح عشق کو سنگ دلاست پیش طغیان بریا کوه هوس و زندقه یا تمه باش که اعجاز حسن از برای من چه ایدل صرفه جان میکنی تا نسا زو کار جانرا ذوق بشکر خنده از برای عافیت و زنجیر رحمت فارغیم	ای دریغ از یکجان جان نیم نازی در بهت زود بیرون کش ددل حکم نگاه آفت است باز در کوی بلا دیوانه زنجیر خاست زنده شد عشق هوس کش وقت غرض عا زخه در کار ایمان هم بکیش مار است از کمال مهربانی زهر حشمت در قفاست زخم از هم هر اسان در دینار از دوست
---	---

عشق از زهر بلا پر کند رطلی بس گران
بان ظهوری زهره از ماسا غمر و آفت

کامی که تلخ گشته از زهر کام است هرگز نبوده گوش مهلت باین جوش چون قطعه کرده نیم زبان سیال بر کرده ایم دهن صبح از شب باده کو عقل خام از وقت تدبیر بر جوش ای باد از خدای بنیدیش و برگرد اعتق که کارهای بد از بخت بدیدم	نامی که ننگ دارد از زنگار است در عالم این صدا همه از طون با هم است تا شیر اگر نه جوهر تیغ کلام است خورشید اگر چه گوی گریبان شام است صد خنکی فدای تمنای خام است گردشیم طره که حق مشام است بر بخت خویش پای زندان لازم است
---	---

کوئی فنا خشت ظهوری که داریم
بنگ که گنجای بقا زیر گام است

<p>باز غم خنجر خطر برداشت گشت بر سینه عرض مخزن طاغ صرصر آه در دل شب عسّم ببیل گلبن فغان و غروش نخل بستان عیش بی بر بود وقت بردست و تمنع خوابان کرد</p>	<p>دل دوید از جگر سپر برداشت ز انچه میخواست بیشتر برداشت پرده از چپره سحر برداشت نغمه در پرده اثر برداشت چمن آرای عسّم تبر برداشت در ازل تن چو بار سر برداشت</p>
<p>خوش ظهوری از عیش مستغنی است قفل از گنج عسّم مگر برداشت</p>	
<p>باز دردی که روح خنجر است فت یحه غم بنام دل غلطید سرمه زانگی لکد کوب است نام مرهم مبر که الماس است ای ماست ببال در لب طعن در جهان سود و زنا دارد غالباً نصحت رسواست چشم گو بر مدار از دگران</p>	<p>صد اثر در کین ناله ماست فال چندان زدیم کامد است باز دیوانه بر سر غوغا است زخم ما اینچنین نک میخواست عشق بیاب و حسن بی پروا است نیم جانی زیان این سودا است از نگه کردن نهان پیدا است نه کنم گر غلط نگه با ما است</p>
<p>باش کوه مدعی وصال طالب که ظهوری تمام تنهناست</p>	
<p>دوش خوش منگانه گرمی دل دیوانه داشت</p>	<p>شعلهای شمع انداز پر پروانه داشت</p>

پاشنی میگرد هر دم نعل ساقی باو ده چشم ترا مینه دار نو عروس حسن بود خاطر از ضبط اساس عشق عشرت جمع بود آخر عشق از نامسلمانی متاعی منوید ویده بیگانه کی در تو تیا سے خواب بود	پارسائی چشم حسرت برب پمانه دشت سنبل در هم زود و مجرول شانه دشت شعله غم التفات به متاع خانه دشت گوهر ایمان بدست جان پی بیانه دشت آشنائی گوش رغبت بر لب فسانه دشت
--	---

چشم شوخی با ظهوری دشت رازی در میان
صبر بابتیاد طاقت عقل را دیوانه دشت

چه باوه بود که ساقی بجامستان نخیت نخسته بود خدنگ نگه ز شست غرور نگاه گوشه نشین سیر بوستان کرد بلای جنبش مرگان کسی چه میداست شگاف میداد از شاخ و برگ گلبن ما می طرب بچه دشواری بسا غر زنت	که سنگ عریده بر شیشه خانه جان رخیت که بر جگر مژه های دراز پیکان رخیت گل هزار ارم پیشم از گریبان رخیت بالتفات دل این تیغ و تیر بر جان رخیت که بزیرین جگر با بر تیغ باران رخیت به پشت دست دل ریخ کش چایان رخیت
---	---

کسی حرفت ظهوری ست و مینوح مراد
که در دباوه دروی بروی دربان نخیت

آنکه شب بر روز من از شام بجران نخیت دوش از جوش اسیران طره خوش قیامت بود سکنت صد باغ نسیرین بروید از مغر جان کی گذارد خاطر جمع از برای هیچ جمع	آفتاب و مه ز رویت در گریبان تو نخیت بر دلهارا و در چاه زخندان تو نخیت بر دماغ دل هوای شاخ ریحان تو نخیت زین پریشانی که از زلف پریشان تو نخیت
--	---

صدحرم را آرزو خون در بیابان تورخت آرزو غبشی که شکر در نمکدان تورخت	کعبه کوهیت بحسرت گشتگان دارو شور بختان را بجام زهر حسرت یکام دو
	شایدت روزی بجا آید ظهوری جمع کن آبرو دانی که چشم حسرت افشان تورخت
ز شکر و شکوه گذشتیم و سوز ساز گشت سفینه سازی طبع سخن طراز گزشت بله بندهب ما وقت این نماز گزشت که بقیراری جان شکیب باز گزشت بحسرت از تو دل آرزو گذار گزشت بزار میب چه شبهای ماوراز گزشت براه و دوش نیاز از تو بی نیاز گزشت بچشم گوی که نه کام ترکناز گزشت ز شاه راه نگه کاروان نماز گزشت جگر شکافی مرگان دشنه ساز گزشت	دل از تو همچو من ای بوالهوس نواز گزشت بهر که خواه نشین داستان نمی ندیم نماز صبح بشام سرشک جانز نیست برو حریت دگر جوی و تمار بوس به نچیت و یک تمنای بشعاع طالع ز روز عید تو صد کوتاهی بجام رسید بحسن خطم و از ده نه وقت بیزار گزشت نگه بغارت دل گو سمنند نماز متاز متاع قافله سالار عشوه راجه بها نماند در دم شمشیر غمزه تیرا نه
	میان غیر و لکوی تمیز حاجت نیست ترا چکار باین کار از امتیاز گزشت
حرف نقل وصل او را باز در شکر گرفت راحت مرهم خماش سینه را در بر گرفت در شبستان یمناشمع دولت در گرفت	ساقی ایام دیگر دور جام از سر گرفت دامن باد طرب از چهره گرد غصه رفت هر شراری پر تو صد روز میریزد برین

<p>شاهد اقبال را پیرایه بخش روزگار نعمه عشرت سری بر کرد از لبهای خشک دور جامی داد و گاهی چیره گلزنگ شد</p>	<p>از سجود آستانی جبهه در زیور گرفت گمیه شادی سراغ دیدهای تر گرفت بخت روزی کرد کوه غم ز جانها برگرفت</p>
<p>دز شاخنده لبهای طهوری غوطه خورد خاک پای را سر شک شوق در گوهر گرفت</p>	
<p>جنبش مرگان دلم را باز در شتر گرفت کام را تعریف شیرین بعد از شکر نشاند اشک در حبیب و کنارم طعنه برآورد آتش بال و پر پروانه جان را نوخت چشم ساقی عشوه بر توبه تقوی گماشت بر کناری دل بیک پیانه مست افتاده بود شعله خاشاک صبر و طاقت از گردون گشت ای خوش از ندی که شد چندانکه کاش نمیتر</p>	<p>زخم آعوشی کشود و سینه را در برگرفت مقرر سودای مشکین طره در غنبر گرفت زهر درد کام و زبانم نکته بر شد گرفت در سمندر شعلها از تاب خاکستر گرفت دست مستی دهن زلف شکن پر گرفت در میان بخودی پیانه دیگر گرفت دود میکرد آتشی در کوره دل در گرفت زهر غم از ساعه آیم شیرین تر گرفت</p>
<p>گر طهوری خود ز تاب درد گاهی شد شیه کوه را امیدش از بس فریبی لایع گرفت</p>	
<p>آنجا که حکم شمع دیوان غیرت است ای دیده منع گریه بجای بود پیش ازین از جو بار خنجر کین آب میخورد ره گم نمک و ناله و گلگون فرو نماند</p>	<p>بس آرزوی کشته که بدوش حیرت ز نگین شد دست شک فرو بار خست رگهای دل که ریشه نخل محبت وصلی بنوده می شنوایجا معا کست</p>

<p>بنخیر بر پای من ای بند کوسا از بس غرور غمزه بنجو بر دوست مردیم و یک گاه پیش قدم نزد</p>	<p>تفلیست از برای لجب ضرورت خود بر شکان زد بگر با چه دست صد جان فدای چشم تو خوش بر دست</p>
	<p>توقتی دگر نماند ظهوری صال کو تا کی خورم فریب که موقوف فرحت</p>
<p>تلخی کام ز کم حرفی شیرین نیست نغمه سنجی نکند بر گلستان جهان در دور سینه حرمت بر ولذت غم بند گو باز کدین گاه نصیحت بر خیز بهر پدانه رود و دهر فلان از شمع آنکه در زیر سر بادشمان مهار دهند مردم حمله عیش است خوشایار سخت چه بلا ذوق کرد در عشق و غریبی بود گر چه خوابان خراسان نمک مشهور</p>	<p>خار و پیر بین از حسرت گلگیر نیست مل شوریده ما ببل بلون نیست هر که در آرزوی غمزه خنجر فک نیست که زبان من غارت لبه من نیست نیک چون در رنگری منی نیست بر فراش غم هم مستبری خار نیست سینه زخم تو بر سینه خونین نیست خاک غربت بر غربت هر جا نیست ز قبه بیرون هم شور و خروش نیست</p>
	<p>عهد و پیمان طهوری بدستی نیست چه دم شرح که کارش چه پیمان نیست</p>
<p>دش آن بی خبر خود رخید و رخیدند در دم تیغ تافل زخم بر همان رخیت گر اسیز زلف کامل گفته باشم خویش را</p>	<p>بی زبانی عذر را می گفت و نشنیدند عجز میزد و دست پای چند نادیدند گفته باشم انتقاد بر خویش بچیدند</p>

<p>در محفل طلع پنهان گشت رسوا آنکه خوش بساط ناز و در بازار عجزم حیدره بود پیش مرگ رشک مرگ دردم هجران دوست دشست سرزد دیدنی از پیش شمشیر جفا با وجود لاعتسیر یا من از در فریب ترم</p>	<p>بانگی از مدعی ترسید و پرسیدن نداشت باز خواهد چیدی تقرب بر چیدن نداشت دل فریبم داد و وصل کرد دیدن نداشت وقت دامن بر زدن از غیر پرسیدن نداشت ذوق سجا بود صید تازه تا زیدن نداشت</p>
---	--

<p>از برای رشک غیرت درنگم بعبیده بود غیرت نازم ظهوری غیر نادیدن نداشت</p>

<p>با آنکه دل از خنجر بیداد و در نیم است خوش ناله ناری از تو منیر ایدل تا نکست چینی سمن از مغر و نادر راحت طلبی طو ز قاندر خفاست امید که نزدیک بدوی نشود کس امروزه نزد عشق شان بر جگر من بر بشیره جان رنجسته شیرینی تلخی ای بخت زهی رشده پیغیز نشینی مشکل که کند گاوری کسوت دلم از حرمت ما درایم چگویم</p>	<p>بانیک و بدم ساخته یکای من عینم است هشیار دل سنگدان سخت رحیم است سر چوبه عجب سمن و دامن نسیم است در تکیه دل و ناع جفائی تو قصیم است در هر تو امید جگر گاه چه بیم است این زخم که شد از ناک تازه قدیم است آن زهر در گوشه ابروی غیم است بر خیز که در بزم طرب غیر ندیم است بخش که شبش سقه از تیره کلیم است گویا که زلی رحیمش امید تقیم است</p>
--	--

<p>بی عشق ظهوری تو انتم نفسی زرد صد شکر کنم بر نفسی طبع لیم است</p>

<p>لطف و بیداد هر دو مملکت است کوی جفا و ستم ز حدی بر ذوق خود کرده گوش از قاصد ذره صبر در جدائی با کس بینا و مهر و یقینش ترک تازی نکرده غمزه هنوز میکند ذوق خاک رویه صبر سخن بوسه طرح خواهد شد</p>	<p>خوب هر چیز میکند خوب است چاره جز صبر چیست محبوب است دیده بر اشک شوق مکتوب است کوله بار هزار ایوب است نیل رشتی ز اشک عشقوب است خیل صبر و شکیب مغلوب است آه در صحن سینه جاروب است پیوس با هنوز محبوب است</p>
---	--

دل طهوری ز عافیت برکن

که جهان از غمش پر آشوب است

<p>در تاب قدیست صنوبر درین چوبخت غوغای واعظان شده از سدره شملبخت آنجا که عمره تو کند کاد و کاجان هر روز میدهد ز تو اعجاز عشق تو زهرت که حسرتیست از دو کام عالمی از چشمه سراب بیابان حسن تو در حشر گاه که تیر خواهد بباد رفت از تیشه بلامت عشق تو گشته ریش</p>	<p>بی آب خار قست گل تر درین چوبخت با قامت تو نیست برابر درین چوبخت کند ست تیری دم خنجر درین چوبخت از مهر دایغ سینه دیگر درین چوبخت لذت گرم نموده بشکر درین چوبخت شنید روی ز غم و گوشت درین چوبخت هنگامی عرصه محشر درین چوبخت پای سلامت بت و بتگر درین چوبخت</p>
--	--

از سر قدم نهاده طهوری بدست عشق

مجنون نکرده بود چنین هر درین سبب	
چه جفا با که ز احمیا کشیدیم عبث بارر شکست گران کوه کمر میازد آخر افتاد قبول آنچه ادیبان گفتند از دل ریش که از برگ گل آزرده شود چنگ درد از نفس ملشدگان بازنداشت پر شکر خند کسی گریه نکردیم نثار کس نپرسید ز عاشق چه عاشق که عاشقان را نه بکفرست تعلق نه بدین	زان ننا لیم چه از یار کشیدیم عبث دوش طاقت تا این بار کشیدیم عبث روز اول دم انکار کشیدیم عبث نوک خار از گل بخار کشیدیم عبث نغمه ناله درین تار کشیدیم عبث منت چشم گهر بار کشیدیم عبث سالها ز محبت این کار کشیدیم عبث تمت سبزه وز ناز کشیدیم عبث
مرهم محبت او به ظهوری نرسید ز غما در دل انکار کشیدیم عبث	
دگر خوش بدگمانی چیست با چه میخوانی دگر از بی زبانان نمیخواهد دگر ما را دولت هیچ بر آن کو که در دو عالم هست افتاد دور وزی این چنین گردیده بود در افشای محبت نامه بودی	سر اسرا تخانی چیست با بیدگو هر بانی چیست با همه از دیگرانی چیست با دگر و من نشانی چیست با چرا باز از سخنانی چیست با نیاوردی بعنوان چیست با
ترا هم نیست تقصیری ظهوری بفکر ترجمانی چیست با	

زندانیم طرف گلستان چه احتیاج
 در را حیتیم نه خم بریم که میدهد
 بیرون نهاده دل قدم از دیر ما
 افتاده خون جویش نسبت این نگاه گرم
 خواب کشتگان تو اکسیر زندگیت
 سر از شکاف سینه برآورده چاک دل
 دامان طره تو ختن بر جهان نشاند
 دل جمعدار صید تو در خلد صیدت

پروای سر نازده بسامان چه احتیاج
 مغرور هست در و دببان چه احتیاج
 در کعبه ایم طی بیابان چه احتیاج
 رسوا شدیم عشو نهان چه احتیاج
 تیغ تو هست چشمه جوان چه احتیاج
 خنجر گذاری صفت ترکان چه احتیاج
 بکشای تکه عطر گریبان چه احتیاج
 این جلوه های زلف پریشان چه احتیاج

آه تو دسته گشته ظهیری ز کا کلی

دیگر ترا بسنبل و ریحان چه احتیاج

شود شیرین ترا شد شکر خج
 هجوم رگ بهین بغضه هر سو
 عجب گر نقش دست باز گیرد
 چه میر تنها که بر دل جمع بندم
 جگر را تیغ غیرت قیام سازد
 بقران آورم هر روز عیدی
 بمایش از خدا صد بال خواهم
 بر آرم کرد از حیون اگر آب
 نیاز عیب جویانست در کار

سخن چند آنکه سازد تلخ تر خج
 شود هر روز چندین نشیتر خج
 کند طایوس اگر صد بال پر خج
 کنم چون در تاشایت نظر خج
 از ان زخمی که سازد در سیر خج
 که دارد از شهیدان انقید خج
 کند هر چه که مرغ نامه بر خج
 کنم در شستن دامان تر خج
 اگر گاهی کم ناز مهر خج

نرگس تو خانه مهرست تشریف	کنم ابره بجای آستر خراج
تو دانی داد کار گریه را زنگ	تو دانی کرد اگر سخت جگر خراج
کمن فعلین رهش را برابر	که شاهان را شود تاج و کمر خراج

قرار خاک لیلی ده ظهوری

نخواهم کرد آب رودگر خراج

نم نماندست در جگر چه علاج	خشک گردید چشم تر چه علاج
پر تو روز وصل پیدانمیت	شب مانده بی سحر چه علاج
شهر پر نغمه ملامت ماست	غیر آهنگ دشت و در چه علاج
با چنین عشق و حسن ما و ترا	جز مراعات یکدیگر چه علاج
درد اظهار درو میکشدم	گشته بیچاره چاره گر چه علاج
چند در کوره هوس جوشم	میشود خام خام تر چه علاج
عرض حال از سخن نمی آید	بسته بیمار و نظر چه علاج
برخ غیر باز شد در وصل	استان بوسی و گر چه علاج

مایه صبر خوش تنگ گردید

ای ظهوری بجز سفر چه علاج

ای بروی تو هر نظر محتاج	وی بوی تو مشک تر محتاج
گشت مستغنی از فراغ و دگرگون	تا بدایع تو شد جگر محتاج
استخوانهای ساکنان گداز	به روان را با بهر محتاج
شب روشن دلان نمیباشد	بضیا کار می حسر محتاج

<p>شاهبازان ببال و پر محتاج بدعا با س من اثر محتاج گشته تقوی بدو سر محتاج کرده مارا بیکدگر محتاج</p>	<p>در تمنای حلقه دست شده از التفات و شتاب صندل چاره گشته لای میت آن همه عشق و این همه خوبی</p>
<p>نیست آنایه عشق را این بار که ظهوری شود و گر محتاج</p>	
<p>تخت جزای تو شیر دهن مرغ گر عاشقان در ندم هم پرین مرغ در دم زینش غمره خنجر فکن مرغ زهری برون تراود اگر از سخن مرغ دستی اگر بزند به سیب ذقن مرغ پشت برابرست های مرغ مرغ</p>	<p>گر گویم آهنی دلی ای ستین مرغ گر دیده چو سرو قبا پوش دیگران بیدل ز رشک گشته اگر سینه شکیب شده نصیحت چو نیفتاد مسود خود خوانده چو پادشاه نایاب و صل از حوت امتیاز تو خود میشوم مجل</p>
<p>دشمن فریب خورده عهد درست خوبست از ظهوری پیمان مرغ</p>	
<p>موی تو بر مشک نهاد دست باج آه جگر سوختگان را رواج از ده معمور نه گیر و حساب ناید و انکار و عناد و لباج نارنگی نیست اگر در مزاج</p>	<p>روی تو از ماه ستانده خراج گرمی بازار غمت داده است عشق که در کون و مکان کجاست عاشق و تسلیم و قبول و رضا ذوق نیابد و گرون کشته</p>

دل زده شد باز ز سوخای درد	بر بخورد و گریبان عسلاج
شام ظهوری ز رخت صبح شد نیست ششم را بسوختن حاج	
ای غافل از شکفتگی نو بهار صبح با بخت خوش خواب بد عوی می کنی شرمندۀ فسرده دیهائی نیش باش سنبل عبت نمیدارد از غر ز شب یک شب نکرده پهن نگاه تو دمنی از شست شوی عشق صفا کار بی نشد	پر گل نشد ز اشک تو جبینا صبح ردی نشست خواب از جویبار صبح رشک ز شک در جگر داغدار صبح آه از میدان تو گشتی شکا صبح نور شده ز برگ و بر شاخسار صبح این سینه چو شام نیاید بکار صبح
خامی هنوز خام ظهوری نفس زن لمختی بجوشش بر نفس شعله با صبح	
جان بر لبسم از زبان ناصح خون کرد و دم بهر با ننه یک نکته دل نشین ندارد کو دار بلا نمیتوان رفت خوش آنکه چو کاهلی کشادم باز از جنون من گریز است این خاک که سر عجیب من کرد	پیش که برم فغان ناصح داد از دل مریان ناصح سرتاسر داستان ناصح در چاه برسیان ناصح در بند فتد زبان ناصح بر چیده شود دکان ناصح ده بخیه شد دبان ناصح
بلان غاشیه داری ظهوری	

۳۱ باز زنی عثمان ناصح

چون دجله گریه سمد هم شرح
تفسیدی جگر و هم شرح
افسانه بال و پر و هم شرح
فرسودگی کمر و هم شرح
حال دل ریش اگر و هم شرح
خاموش شوم مگر و هم شرح

خواهم غم چشم تر و هم شرح
از تشنه لبان شست و هم شرح
پروانه شمع اشتیاقم
بر دوشش دست کوه دور
دلسا همه شرحه شرحه گردد
بیش از سخت دشتانم

از مهر و وفا مگو مکتوبی

عجیب است که این هنر و هم شرح

بی اصولی که نر قصد سیر آوازه صبح
گریه آه ضرورت پی غازه صبح
آه من میشد اگر رشته شیرازه صبح
کنم از جرعه خود چاره خمیازه صبح
کف مستی زده من رنجته جازه صبح
گریه و سیر خیابان تو نمازه صبح
دعوی رفتگی سینه چه اندازه صبح
سیر خورشید بیا و نیز روز و آوازه صبح

تنگ نظری که مست است باندازه صبح
طسیر و شام ندای تپت آه بخور
در هم اوراق شب روز نمیر خیت بخش
شمشهای فلک از بادیه تنی گردیت
میکشد محل ناز تو همانا کنز شوق
اشک طرز سراسر روی آموخته ام
خاکساران ترا آه زول رفته غبار
غمزه و فتنه گر انداز شب خون دارد

مست تر باش مکتوبی چو سی تاسا

از صبح تو بلند است خوش آوازه صبح

دیگر آمد نگاه بر سر صلح	بسر انگشت ناززد و در صلح
جنگ بر خاست از مقابل جنگ	صلح نبشت و برابر صلح
بر لب جنگ ریخت غصه فرو	اشک شادی ز دیده تر صلح
رفت بیرون غبار غم از مغز	عیش سرشار داد ساغر صلح
زنگ ریخت غبار آینه نیست	چشم امید دیده جوهر صلح
زهر قمر نگاه بر طرف است	آرزو بخش کرد شکر صلح
یا چرا واکشید از ره جنگ	
با طهموری غبار داد از سر صلح	
شد عیان از رخس نشان صلح	ز دعتا بش در بهانه صلح
پرس پرسان ز کوچه بخش	یار آورده پی بخانه صلح
گشت موقوف جنگ دیده خواب	خواند آسودگی فسانه صلح
قدر انداز بخت و طالع زد	تیر تدبیر بر نشانه صلح
جیب طاقتمی شد اما هست	عشوه را دست در خزانه صلح
شاهباز نگاه را نازم	بال واکرد ز آشیانه صلح
جنگ او را بهانه چون نیست	برساند خدا بهانه صلح
ز د طهموری بجنگ اهل زبان	
نیست چون این زمان زمان صلح	
سرست تا بلب چو رساند شراب تلخ	از سینهای سوخته خواهد کباب تلخ
تنگ شکر اگر نکشاید بر سوال	کی نشنود از آن لب شیرین خواب تلخ

<p>آورده آنکه دولت بیدار است هر شور و خفت را بشکر خند او چکا و اعطای فسانهای تو شیرین میشود با آفتاب جام بگلگشت شب خرام</p>	<p>از قست از فسانه زهرش بخواب تلخ باز هر چشم ساخته ایم و تماشا تلخ تا ترغیب شود لب شکست در آب تلخ بی ساقیان چه ذوق از این تماشا تلخ</p>
<p>زابد چه شور کرد ظهوری بخود نیاز شیرین تر از تو کس نکشیده شربت تلخ</p>	
<p>شد بر آهش قدم ما گستاخ سروستان نتواند کشید گو سجا باب بنفش بگیر عشق کو تالاب تهدید بگذرد چشمک عشوه پنهانی کرد آرزو بر سر شوخیت بگذرد حسن یوسف سر بیابا کی شست دامق و عذر که آهش افکند</p>	<p>بیم سر بهت که شد پا گستاخ آه از آن قامت رعنا گستاخ گشته در دم جدا و گستاخ شده اند اهل تماشا گستاخ چشم ما را تماشا گستاخ گشته با وعده تقاضا گستاخ شد چنان عشق زلفی گستاخ خجسته در طره عذاب گستاخ</p>
<p>ندی داد ظهوری امروز نزد داد تو فردا گستاخ</p>	
<p>عشق میخواهد نیک بی شور هوای مبدا باد فرصت شوق را در بی محابا بست کار مدعی را انشاء حیا صلی حاصل نشد</p>	<p>چشم زخم این مهر عیب شکیبائی مبدا کار ضائع کرده صبر مدارائی مبدا باده پیمائی از دور بادیه پیمائی مبدا</p>

اشک غم آن بکوه دل الماسش نم شود در شط می هست ساقی را ناز می کشت خست سینه استقبال داغی کرده کو خامی برد کشته حرفی از لعلش به طرف صدند دل باد طالع پرده گو بردار از رخسار او آرزو خوش گرم آئین بندگی دل گشته است چرخ در گرداب ساحل ست شویدا ز جدا	بخیه برو می فتد در چهره اندامی مباد شست شوی تو به ام در دمی آلالی مباد شعله را با دو در آهم ووش همسانی مباد از برای مرده جانان در سیحانی مباد چشم بندی چون حیا ختم تماشای مباد جذب دماغ حسرتم در سینه آرائی مباد هیچ بیدل در فراق از گریه دریایی مباد
---	---

مغتنم و انم اجل گر نهشین من شود
چون ظهور می دیگری در کج تنائی مباد

لبم دنبال حرم این آن بیوده خند افتد اگر بر رفتگار خود بسوزانم سپند آو زهی حسرت اگر کاری نسازد عمر ازین تلخی نگاه بی در کین دارم ز آه چشم صیاد نفسوزم ز رشک مدعی افسرده میچو شد ادب ندید بدست من عنان چیره مالیدن چه حاصل از تماشای از نظر نهگامه بندریا	نشد روزی که روزی از خموشی من افتد که متیرم سپند از طالع من در گذر افتد مگر از زهر خند من لبی در نوشند افتد که بر بخیرش از هر گز گفت مد کند افتد دل نبون گرم میباید که در خوش را پسند افتد ز شمشیرش سرم روزیکه در پای میمند افتد فساد غیرگی کاری حیا چون چشم بند افتد
---	--

ظهوری خویش را از پایستی برون آور
نمی نالد کس از گردون اگر مهت بلند افتد

قسم بوجهل که حرفش چو دریاں آمد	بغال شوق غم مجر را گران آمد
--------------------------------	-----------------------------

<p>قسم بسوز دل تفت که همون شمع قسم بصدی فلک غمزه کمان شسته قسم بقبضه نگین زرد و رخساری قسم بسوخته جانی که برده قاصد قسم بسبیل موی که گشت نکبت قسم بسروشن آرزوی حسرتیان قسم بآتش دودی که کرده هر جا دود</p>	<p>بشرح وایع جگر حبله تن زبان آمد که آه از روش تیر بر نشان آمد که کونه داتر ترا شکش زار غوان آمد تمام دیده شد از داغ دیدبان آمد شمیم زو چو نسیمش هوستان آمد که در بهار تیر خورده خزان آمد بر فروختنش مهیم استخوان آمد</p>
<p>قسم بجان تو و جان هر که زنده گشت که بی رخ تو طه‌وری ز جان بجان آمد</p>	
<p>بیدلان در تن از تو جان چیدند نافه از بوی موسیت آگزند مژه بای دراز و شنه گذار ای خوشا گفتگی خاموشان بچه را در کتار کی گنجد بطوان در تو بیداران کوه را از امانت غنیم تو شعله خواران اخگر غمت شمسواران تفت دشت طلب بدکا نذار می مشاع غمت</p>	<p>بی غمت در نفس فغان چیدند زنگ رویت در ارغوان چیدند چه خلشما که در سنان چیدند همه حرف تو در زبان چیدند قطره را از خپه در میان چیدند خواب در چشم با سپان چیدند بصدا در دل الامان چیدند منقر راحت در استخوان چیدند گر می برق در عیان چیدند یک جهان سود در وکان چیدند</p>

از طهوری غافل نیم شبی
در دم مرغ صبح خوان چیدند

در حق دلدادگان آن دل را با تقصیر کرد
از شکایت طاقت دین دل صبر و قرار
آرزوی توتیا در دیده گریان شکست
شکست در دوش فروست از فضل چنان
کمال حیرت کرده خوش قریب انرا تیر بین
تشنگی را تر زبان دارد همان شکر خود
دام میبایست کرد از گرم خوان سنبلیا
در زبان زخمیانش حوت مرم کشته شد
جان نمرود از آردوی وصل در هر کون

در وفا سعیش چه پر سی و در جفا تقصیر کرد
خواستم بیگانه باشم آشنا تقصیر کرد
سست تر جنبید از بنجم صبا تقصیر کرد
بلبل از بی بگی خود در وفا تقصیر کرد
و ده چه دید آنکس که در کسب جفا تقصیر کرد
ابر رحمت گر چه در کار گیا تقصیر کرد
دل نکرد از مهر و غش فکر جفا تقصیر کرد
هر که با در دوش نفس زد از وفا تقصیر کرد
در زبان ماندست غنچهش میوفا تقصیر کرد

اینکه زان لبها بدشنامی نگردیم غزیر
نیست جرم او طهوری در وفا تقصیر کرد

ظلمت است بران طره که محتاج بچین شد
مشکل که هم از عهد خصمی بدر آید
بر کوچه لب خنده دگر راه نینداخت
از رشک چرا محض ز عجبی نگریم
میگفت صبا حرفی از آن طره بر چین
چون سبز اگر سجده بودید عجبی نیست

بودش حقد و چین همه تخیل مبین شد
آن مهر و محبت همه پیری کین شد
تا خانه چشم ز غمت گریه نشین شد
آن صبر دل غمزه را نفس نکین شد
سنبلی ز شمیم نفسش غایب چین شد
از بس که چین بر سر آنکوی زمین شد

آخسته لذت شد اگر مغز اگر پوست	تا گریه از آن خنده شیرین نکین شد
هر قطره خونم شده گنجینه رحمت	در سینه صد چاک ز بس دفع و عین شد

میزن بدل جمع طهوری و نسبت

از زلف پریشان که حال تو خجین شد

اگر ز ناله ما گری اثر نبرد	سمند رست اگر مرغ نامه بر نبرد
فراق سخت کما ناز چه دست بالا	کدام تیر کشاید که از سپر نبرد
قلم بشرح محبت دروغ پرواز	بیال شوق رقم گز نامه بر نبرد
ز موجهای خبر گوش تشنه گردد	اگر بهای تسلیش چشم تر نبرد
بنده اگر چه همه کار بر کند زنگی	دکار خویش نگویم که رنگ زر نبرد
دریده چشم مباحش و نگاه بر باد	ز خیر گیت بشمشیر رشک سر نبرد
عجب که غمزه بخون تو خنجر آلاید	ترا که رگ تمنای نیشتم نبرد
کجا چراغ نهد داغ سینه افروزد	که گرد آن همه پروانه جگر نبرد
چه تنگی شکست ای ز غمزه شیرین	ز هر چشم گمن هرگز از شکسته نبرد

توجه تو طهوری بلند میاید

های ذره هست بیال و پر نبرد

گو با گدا شاه شکل نشیند	ز جان بگذر آسان که ددل نشیند
صفا کاری چون نکردی که هست	در آئینه تیغ قاتل نشیند
بر انگیز از راه شبگیر گری	که بجبهه صبح منزل نشیند
طرب کن سراپای باغ و بهار	غمش را اگر در دولت دل نشیند

تغافل نگاه است از خویش میم	که صیاد آگاه غافل نشیند
تباب از همه روی بر خیز از خود	چو خواهی خیالش مقابل نشیند
مبینا و کس شود دیای چون	که گشتی بگرداب ساحل نشیند
تفت شعله مهر در آب و خاکم	نشسته ست چون غم که در گل نشیند

منع نظر بازی او خود طهوری

بخلو نگه وصل حاصل نشیند

ز پا افتاده او بر سر افتد	اگر صد باره خیزد دیگر افتد
بدر ریزی بدامان بخیه و حبیب	اگر حبیب تو با چاکش در افتد
چه شیرین است تلخش با در و در	که کام از بهر او در شکر افتد
نیم گرم لائق قراک شام	که زخم صید فریه لایعنه افتد
بدانی راحت سختی کشیدن	اگر خاطر ز گل نازک تر افتد
امید خنده بر چین از لب خشک	که مهر گریه بر چشم تر افتد
بیاد و امن بر خس نمیزد	چسبناغ ماکه با صرصر در افتد
تبر از همهم هجرت آری	بر افتد یارب از عالم بر افتد
بدانی راحت سختی کشیدن	اگر خاطر ز گل نازک تر افتد

طهوری جنبش ثرگان ندیدی

که رگ در پیج و تاب نشتر افتد

هوسنا گانه بزخمی گاهی از پرده نه میسازد	برایش عشق از فانوس حسرتخانه میسازد
بدای عیش ز روز مستی غم بر بیتاب	حریف باده این زرم غم بپایه میسازد

<p>که عشق از خار بن در کوه صحرایشان بسیار که تاثیرش خم زخمیرا دیوانه میازد حدیث تلکامیهای مانف و میاند شود صید کسی که از شک نگین میازد</p>	<p>شور و لیده مویان کی بفرمان فرو آید بنایم زلفت و کامل از جنونی بهشت کام کند تا خواب شیرین بر چشم افسانه پرواز تدوین عشق به نام آه بهر غم غمی اقتدار</p>
--	---

مگر گشته طرز دیگران در عشق باز بیا
ظهوری زوق دارد آشنا بکجا میازد

<p>خاطر درین خیال وصال از کجا افتاد از شوق شاه چاک بجیب گدا افتاد با آنمه ملاحظه آخر خط افتاد صد عافیت ز بهلوی من در بلا افتاد برگشت روزگار و چنین در قفا افتاد فصل بهار و بلبل از راه از نو افتاد با کاه چون متابله گدا افتاد منم شدیم کار چون و چرا افتاد</p>	<p>شوریده صبر و زار نهان به ملافتاد زین کفید سوزن خود را ز نو گران در صید وصل ناوک تدبیر عکس گران یک آرزو نمائند که حسرت نکند و مش دل در ره امید جان پیش میدوید دیگر شدت طبع جوان در زمان ما کاهی شدیم شکر که تقصیر ما نبود روئی اگر دهنده سخن روی میدوید</p>
---	---

مردم ز شوق نامه و پیغام می صبا
ماند شکیری که ظهوری را بافتاد

<p>ولی خواهد که با پروانه در یک پیر من باشد اگر شیرین و آغوش خراب کو کهن باشد ز غمی پوست اندازد سخن کز کام من باشد</p>	<p>سخواهد شمع در فانوس سیاه بچمن باشد ز دود دل چشم خلق با شدت پنداری نگد کند چشم من روید ز تاریکی لب غلطد</p>
--	---

بجهل ما آمد که گشتم از غریبان یار او	نیخواهم که دشمن از غریبان یارم بشد
نمی افتد کلید بر سخن گنج باز دی	حس را بان ترا باید که قفل بر دهن شد
کسی در شکوه سخت نگون من نمی افتد	که دل را پای نفی بر لب چاه دامن شد
مست در دار مهر گل عیدی نود	مهر چندی ترا باید گزندی بر چمن باشد
زبان در دوزخ حرف ملافت نازک اندام	حدیثی در قفا گفتست پیش نسترن شد

شنیدن عاشق گفتن نشد چهل ظهوری

بیارایم اگر پیش تو یارای سخن باشد

دل زیاده بهشت بودارد *	که نگار بهشت رو دارد
عاقبت را چنان بگوشه کند	هر که این چشم فتنه خود دارد
بدل سخت جان خود نازم	نازکیهای خوی او دارد
تا کس و کوی بیکسان گردد	چقدر بیکسی غلو دارد
ناصح آن چاک حبیب دیده مگر	که لب پند در رفو دارد
غیسر را سیر باغ و باغ حرام	چشم رنگ و باغ بودارد
بکنار شط شراب زدیم	خرقه زهد شست و شو دارد
دل بر آورد و باغ حسرت کرد	یک جهان باغ آرزو دارد
چشم بر پشت پای دوزخه ام	نگم گریه در گلو دارد
نتوان کرد در محاسن باقی	تا نفس تار گفتگو دارد

عشق نیشی نزد ظهوری را

که نسل در دود و فزون دارد

کار نفس از دعا برآمد	خوش آه بدعا برآمد
برینج دوا می راحت افق	برود و زوم دوا برآمد
دشمن نیست دروستان را	بیگانه که آشنا برآمد
یک مانع تو تخم کشت و دل	از سینه هزار جا برآمد
پای بیخافشده شوق	صبر همه بی وفا برآمد
بر بومی تو خویش را صباخت	پیرا من گل قبا برآمد
گلگونی چو با بنیازم	خون دل ما حنا برآمد
بی فاخته ماند و دریغ	زین سر و که از سر برآمد
مه روی ازین فزون مست	خورشید کم از سها برآمد
دستی تبار غم کشیدیم	بشکست کمر صدا برآمد

با عشق صلاح بین طهوری

تدبیر خود خطا برآمد

آنکه بهرت نظیر می آرد	هم ترا در ضمیمه می آرد
همه شیر افکنان آه دم	ترک چشمت اسیر می آرد
مستداند از فتنه را نام	از نگاه تو تیر می آرد
و دل بگل زند مگر لبیل	ناخن از صغیر می آرد
سینه گیرائی دے دارد	نفس ناله گیر می آرد
خواهم اندر عافیت تابان	همه شب آه تیر می آرد
شاه دماغه گزیده سین	کز جگر ما شیر می آرد

ہرچہ جزوقِ عطیرے آرد	فقر و دیدہ دے مایہ دران
	منقرے پرورم ظہوری را ہاد کوئے عطیرے آرد
کامید ہر روز نکشادہ بستگان دارند دوالِ سخت روی پی گشتگان دارند دل بیت بہانِ شکستگان دارند کہ فرق بر قدم پی خبستگان دارند چہ شعلہ است کہ از خویش شستگان دارند نگاہ تیز بے چشم بستگان دارند کسیچ قاتلِ بتاوش شستگان دارند	روندگانِ نظری از شستگان دارند وزنگ گرم روانِ تازیانہ نیست قرار و عہدِ قہاری ز بقیرانست روند گمشدگانِ بہت تا دینزل کہ رام کار کہ پی برگیت سانش بتر قاتلِ حالتِ نظار و دیدہ شود کہ حالِ شیفتہ حالانِ بھر تو گئی گفت
	بیش دہر ظہوری چہ خوش گزنی ہر دانہ دشمنی از دامِ بستگان دارند
گدہ با ہم ہر ایمی عنسم در افتند چہ محرومان کہ با محرم در افتند ولی با کم فروزان کم در افتند جراحت با کہ با مرہم در افتند اگر با کوش و زرمزم در افتند گدہ حبشان بیشیم در افتند کہ غم با دلِ خرم در افتند	عجب کز نکشان با ہم در افتند دومی با بیتِ خورد از ہر مالش فلکِ خواہ کہ با او در ستیزم چہ راحت کہ ریزد سینہ بر ہم بسیاری رسد لبِ شنگانرا بزمِ مستی جا ہم عنسم او چہ غم شہر گانرا رسد غم نیست

<p>دست دارم که خوبان بر سر او</p>	<p>که تقسیم دل با هم در افتند</p>	
	<p>ظهوری عاشقان را عالمی است کجا با مردم عالم در افتند</p>	
<p>بجو حدیثش چمن نسیم ندارد ز چشمش ترکش صد گریه تلخ برای دوست لطف و مهر با چنین مشاطگی هرگز که گریست چرا پرویز را آورده در شور نخواهد بود ذوق صلح و حسد بخش چنی گرفتار جادری کوی همان بطیافتها آرزو موم که بستر گسترده بهر اسیر</p>	<p>ببین اشکم فلک پروین ندارد لبش یک خنده شیرین ندارد برای خشم خشم و کین ندارد نگاه هم طالع تحسین ندارد اگر با کوکب شیرین ندارد ز جنگ ابروی حوران چسب ندارد گلستان ارم گلچین ندارد دل من طاقت تسکین ندارد که جز بازی خود بالین ندارد</p>	
	<p>ظهوری در غری مرد شاد است که مرگش خاطر غمگین ندارد</p>	
<p>چه خوش باشد که از تاریک جانی سینه برگردد بزویزهای فقر باطنی ظاهر بیاوریم تبعریف بلند بیای پستان خطبه خوانم نگردم گرد شرح نازکیهای خوش پوشان ز سودای محبت سودا را باب محبت ما</p>	<p>تباد صورت معشوقم آئینه برگردد آبادی کشد و برانیم گنجینه برگردد اگر از منبر گردن گردان زین برگردد رو و دیا برگردار حشر و تشنه برگردد زبان کینه هم آتش را بل کینه برگردد</p>	

کند بر صبح شنبه سال ماه می پستان را	به تنگیهای ساقی گرشب آدینه برگردد
چاگردیشکر بکام تلخ چاشنی گیران	معاذ الله اگر زهر تو از لوزینه برگردد

ظهوری در طریق کامرانی نعل و آردن

بعیش تازه افقی گر غم دیرینه برگردد

ناله از شرم چهره رنگ نهاد	شکر از شور خنده تنگ نهاد
هر کعب و عده دوستی داد	وایه در حبیب صد درنگ نهاد
روزگارست پیرو خویت	صلح را پیشکار جنگ نهاد
در فراخی ننگ بد اخچ فراق	بی تو در سینهای تنگ نهاد
پرده در در راهم نبرد	در جگر زور ناله جنگ نهاد
عشق هر جا که شد تجلی سنج	بتر از ز طور سنگ نهاد
بارده خمیده پشتی ما	نالها در نهاد چنگ نهاد
میقل گیریه را بکار برد	هر که آئینه بزنگ نهاد

از ظهوری زیاده زمین مطلب

شرم ناموس و نام تنگ نهاد

آن گنج بنجویم که بویرانه در آید	وان خواب نخواهم که بافسانه در آید
انیت اگر باده که در شیشه قسمت	بس توبه که چون باده به پلینه در آید
این چاک که انداخته پیرهن فانوس	از جانب شمعست که پروانه در آید
زنار نماز همه گرده نخ تسبیح	همراه تو گر کعبه به بتخانه در آید
از تنگ آب دم تیغش نوازند	هر غم که بدام تو پی دانه در آید

از منصب سر حلقه خویش نفیتم	هر چند به بخیر تو دیوانه در آید
در آرزو اشتکیم تو به خراب است	بزرگس ساقیست که ترکانه در آید

بر خیز که جان زخمت برون بر دهن
چندانش نگمده ار که جانانه در آید

دلهم ز ماتم آسودگی بشور در آمد	ز داغ طور جگر غلغلی بنور در آمد
نشان ایست که ظلمت نیست سخن	اگر شکوه سلیمان به چشم در آمد
برای بی نمکانت خوان شد تنها	چه لذتیت که کام تلخ نشور در آمد
در هر گوشه چشمیت آه عاشق تلخ	ز خنده نمکین گریه ام بشور در آمد
دی چو نیست در گشاید بضرع در آمد	چرا بخاطر بیچارگان بنور در آمد
لب از حدیث بهشت صال صره نیا	اگر بکام و زبان گفتگوی حمد در آمد
ز ناز اوست نیام چنین دلیر نیام	به بین چه عجز غنیانه با غرور در آمد

در گریم باش خفائی بکوی عشق طهوری

که راز با بسرا برده ظهور در آمد *

از غمت در دیده هر کس کم کشید	شد جگر با تفتنه هر جا دم کشید
آنکه این دم داد تیغ غمزه را	راحت از غم تو در هر دم کشید
هر که بزدانوی عشق غم شست	خط برون خاطر خرم کشید
جمله را از خویش دانستیم بیش	بار خاطر مانده کی دل کم کشید
جان فدای آهوس صیاد گیر	رام گشت و صبر را در دم کشید
عشقبازان جمله غم در دل گفتند	شامان آنکس که دل در غم کشید

<p>آب خواهد برد ہجر از وصل یار دید ما در گریہ ہمچشم سحاب مستی شام نہ می بخشید عشق</p>	<p>چشم تر خوش گریہ را در ہم کشید خوی شان عشقت بر دہم کشید نقش جاست بزرگین جہ کشید</p>
<p>ہیچ تنبہی ظہوری را نشد انہمہ کند دست این ہر دم کشید</p>	
<p>امام شہر بسر چشمہ می تو وضو کرد + ز چہرہ پرہ بر انداختی بدیدن مارا بنو بہاری روی تو لالہ رنگ بر آورد حریف سینہ دریدن کیست حبیب پرست نہم تراوش خون لالہ از کلمہ بد ماند دل خراب چہ آبادی ذخیرہ نہادست برای طرہ گرہ جزد نگشت پسندش</p>	<p>نہاد قبلہ یک سو با بر دلان تو رو کرد نماند جامی تا شاز بس نگاہ خلو کرد بچہن فشان می موی تو نافہ دعوی بخ کرد کہ تار مای نفس صرف گفتگوی رفو کرد بغشودہ در رگم این نشتری کہ غمزہ فرو کرد نکرد گنج بویرانہ انچہ عشوہ باو کرد بنازم انہمہ دہاکہ او بدست فرو کرد</p>
<p>نبود انہمہ بازندگی گمان ظہوری را ز حرف بازی شہا حریف را بچہ رو کرد</p>	
<p>غم آشاہان بہم چون جام بخشند ہم از تار نگاہ خود بخوبان جگر جوشی نزد ما بچہ ماندیم در نگ اتفات از ہر روان نیست برا ساید فلک از میقراری</p>	<p>دو عالم را بر شمعے کام بخشند برای بستن خود خام بخشند مگر ما را باو خام بخشند اگر صد کعبہ در ہر گام بخشند اگر بیایا قتان آرام بخشند</p>

<p>چه کارم چند عای خود سری چند بتی از من سجودی چشم دارد زهی هست که بی تابان تقاضا</p>	<p>که صد عزت بیک دشنام بخشند مگر پیشانی اسلام بخشند جواب نامه و پیغام بخشند</p>
<p>ظهوری صاف کنج در انجمن است بخم دردی کشان گریجام بخشند</p>	
<p>تبان قتل اسیران کام دارند همه دارند تنگ از مهر بانی نمیدارند چون پاس دل کس نمیخواهند اگر خود را دل آرام چه شکریا نشانند از نظر با کمین گاه است از آنه نو گاهان پریشان طره کان از دانه نعل زروز و هفته بیرون رنگانت زقبض و بسط مشتاقان چه پرس ببازار اثر ارباب عزت سیه روزان خورشید سرائی</p>	<p>بخون غلطیده هر گاهم دارند همه در بیوفائی نام دارند چرا در بیرون این ابرام دارند چنین دلهای بی آرام دارند بآن زهری که در باد هم دارند بروم کردن چه شیران نام دارند جهانی مردک در دام دارند فراغ از شکوه ایام دارند غم خاص و نشاط عام دارند و عای بیگانه دشنام دارند نظر با بیکتار بام دارند</p>
<p>جواب قاصدان مهر نیاغیت ظهوری را همه پیغام دارند</p>	
<p>بدامانی که با چاک ز رشوت در نمی افتد</p>	<p>گندار در شسته مهرم ز نوک در نمی افتد</p>

چرا هر بدگمر از زخمیانت خویش را خور چه سیرست از خیال حور همان حال تو نه خون گرمی ز غیر آید نه از من جاشنی گیری نمیگویم که صید فریبم لیک انقید ردم چه نزد یکم بجان دادن هی اندوه نزدیکان ازین سوزی که در مغز جگر دارم عجب دایم	عجب دارم که تمنع نازت از جوهری افتد نگاه تشنه دیدار بر کوه تر نمی افتد مکس در آتش و پروانه در شکر نمی افتد که پنجه شکارستان اولاً غرنی افتد نمیدانم چرا دوری ز عالم بر نمی افتد که گاه گریه از مرگان چرا انعکاس نمی افتد
--	---

ظهوری جان بامید طلب دستین دارد
چه مانع امتحانی را گرت باورنی افتد

ز سر تا پای دل گشتیم دلداری نمچین باید نیاز هر دو عالم رخت در بازار و کوچه بر هم نه بی طلعت تجلی خیزند چشم تماشایی شنیدن در تک پشیت زخم سینه میباید برون آورده غوغای خرامش گوشه گیرانرا بهوای در سرم افتاد از شمشاد بالاس بآن مخمانه پر مازی چه سود از سر برافتم	نیمخواهیم جز غم هیچ غمخوار نمچین باید نیز و نیم نازش را خریدار نمچین باید نظر با جلد زخشان گشته رخسار نمچین باید شکر گردیده آب از شرم گفتار نمچین باید نشست جلد با بالست ز قمار نمچین باید بیکس صد ارم طوبی موافق نمچین باید چگونه شکر ساقی لطف سرشار نمچین باید
--	--

زیاد از کارستان بسیر خاطر آردم
ظهوری ساده آئینه پرکار نمچین باید

لشستن شبت پیاشته گاو نمچین باید دودستی داد محنت در فراغ و جهت افتادم	خمودشی مست غوغا شد هیاهو نمچین باید طلبکار بلایم عافیت جو نمچین باید
---	---

لب آلاید بدشامم دعاگو اینچنین باید دماغم عطسه تمارزد بوا اینچنین باید پریشانی نبازد جلوه مو اینچنین باید نگه کردست پشتی برمی روا اینچنین باید نگه چون موی بر آتش فتد خوا اینچنین باید	بغزت کسب خواری کن تر اگر احتیاج فتد ز کام مغرمی چند هوای سنبستانی بدست آرم دل جوی کنم وقت پریشانی بدعوی گاه طننازان چه رو غشوه سازانرا سنگام عتابش کی توان گرم تماشا شد
---	---

بعشقش صد زبان کرده ولی آخر دو عالم را
ظهوری از نظر افکند کیه و اینچنین باید

بجریک صبا پشت زمین شاخ سمن بود که نتواند کسی خبر غنچهش سبب تن بود برودوشی که نتواند ز دورش پیر من بود خیم زلف و دوازش را اگر گاهی شکمن بود بدوش آرد به بتان و برگر نستران بود عجب گر باد و دیگر غنچه را کنج دهن بود که خاک رگه دازش سایه از بالا من بود که نتواند لبش را در سخن گفتن سخن بود	گذاری بر گلستان پاک پایت چمن بود بخائیدن ندادم پشت دست از سر و بالا باغوشم باغوش از قبا نزدیک تر آمد کند انگشت چرخشاک تا عمر ماکوته نراکت بین که خاشاکی که در کوفش صبا شگفتم از نسیم عشق بر گلشن میدرم خوشا افتادگی کردم بدو حاصل مهر افرا زهی لذت هوس بر تلخی از شیرین و کما زرد
---	--

ز دیدار تو بر غور دست بازاری به بنیانی

ظهوری ساعتمی صد بار چشم خورشید تن بود

جلوه بر زارون حرام نکرد که دل آلاه سرد خام نکرد	تا بطرف چمن خرام نکرد یک تمنانه نخت سینه گرم
--	---

<p>بے بریدن نمیتوان پیوست ناله نیکاره دل را تا که دکان اشک در کف بود و در آئینم کجا شرار افشاند بسیج تلخی ندید طالع شور طالع من پدر چو دید مرا جسم ندانست عیش رنگین چسبیت در سرم بر داشت تیغ از ما تا صد امید با کمن گردید</p>	<p>تا کسرم نکرده رام نکرد نفس سست رگ تمام نکرد ویده خوابی ز بخت وام نکرد که سحر بانثا ر شام نکرد که ذخیره براسے کام نکرد از برائے چه عشق نام نکرد خون دل هیچکس سجام نکرد غمزه بر صید خود حرام نکرد گوش و لب نو بر پیام نکرد</p>
<p>چون ظهوری که ام شکر کنم از جفا و ستم که ام نکرد</p>	
<p>کار عاشق خام از صبر و تحمل میشود خار صد شبت ریا در خرقه پشمینه بود جانب من گرنه بنید غیر خوشدل میشود داشت مجنون از جنون در شاقی نامی بس با چنین دیوانگی عقل معاشم را به بین</p>	<p>بیل آری از فغان و ناله بیل میشود بخت او گرنه ساغر شرار گلگل میشود صد گره چون جمع گردد یک تفاعل میشود مایه دیوانگی سودای کامل میشود نقد تقوی صفت ایام گل و گل میشود</p>
<p>باز کش پای ظهوری وصل شک آید چه روزی گریبازی با تخیل میشود</p>	
<p>خوشا روزی که عطری مشام جان با چید</p>	<p>نخبر مجرمل هدران زلف و تلبه محید</p>

نداند چون گریزد از لببت ای ناصح این غوغا کجا تدبیر را ماند مجال چشم واکردن زده مهر خموشی بر لبم چشم سمنگوئی غزالی کزنگه دام دل دارست گمان باد گر انباری نشانده ساعتی صد بار چاه چه تنگم میکشد هر لحظه در آغوش در آید	ترا بیکانه گردنگاه آشنای چید چو فرق عافیت را غمره و تیغ بلا چید که وقت گفتگو صد دستان در یک ادای چید مگر برگردنش روزی کند آه ما چید ز بس امید در غمنامه ما به ما چید بنازم ظرف برقی را که بر شاخ گیا چید
---	---

به بین و زانوانهای من ای درد طغیانی

طهوری تا کی بر خویش از درد و پای چید

غیر از تو بی وفا کسی این جفا کرد بیدری تو میکندم درد اندکی هرگز کسی هزار دل وین انداخت تهمت زبان عیب جوان بریده باد ای گر مخوی غره به بیکانگی مباح گر عطر طره تو نیفتانند دامن گر یفتنه راه گردش چشم تو خیره ست یارب که بنید از دل بر خرم خویش خیر	اینجا که میکنی تو باطل و فاک کرد ورنه برای درد تلاش و واک کرد بیرحم من نگاه ترا این بها کرد در بیم عاشقان سخن در عاک کرد باسینه داغهای ترا آشنا کرد این ناهیا بچشم شمال صبا کرد دل را چنین معرجه بیت و پا کرد این داغ نذر سینه افکار پاک کرد
---	---

صحبت بخیر باد طهوری شگفته

دشنام مفت نیست به شب دعا کرد

زور بازوی غم به چوب دوید در گریبان دریم سینه درید

کرده در خنده گریب اسرافنی مینند چرخ خنده بر دوزم بخودی گریزده ام بسفر گریزودی آید دیدن تو صبه نغمه پیش درین آشوب گشته افسانه حرف روزیای گریه کرد و بسینه داد فرو سودا نکس درین معامله کرد	گریه از دیده انتقام کشید گریه دیگر سحر نمیخندید جان زرق چون دماغ می بود که دگر روی زندگی می دید دشت دشت از فضای سینه می دید این فسون بر سپیده ام که می دید صبح هر خنده که در لب چید که ماتی بصد حیات خرید
--	--

گریه حسرت ای ظهوری چند
آند و با همه زودیه چسکید

ازان عارض لطافت متیراود به نیش غمزه دل در خرید است سخن از حرف زبانش پوست افکند ندادم آب چشمی از جبال سجودش بر جبینم مهر نهاد گیاه خشک سال دشت فقرم	وزان قیامت قیامت متیراود زرش سینه راحت متیراود ز گلبرگش طراوت متیراود باشک از دیده حسرت متیراود بخوی از جبهه خجالت متیراود برابر جود منت متیراود
---	---

ظهوری صاف خواهد شد که از خود

بگاه عرض حاجت متیراود

نیشان مانع غم بدل که نقش سینه نشینند

یار آن مهر خود بر من که گردد کینه نشینند

ز بزم خود بصیبت نده پوشی بر مخزنم چه شکر لذت تلخی بنجت شور برگرد کیکه بر خیز از بزم تاشای جمال خود دل امسال از برای صافی خود پوشی دارد ازین مخزن که شنبه کرد کسب از صحت ندهد	تایان تر شود اطلس که با شپینه نشیند بشیرنی اگر زهر تو با لوزینه نشیند که هر سو پر تو صد طور در آئینه نشیند خوش آن کنیز نشینی چون می پاریش نشیند عجب کز رنگ دیگر پهلوی آونیه نشیند
--	---

ظهوری بر در و لهما برای گنج میگردد
مگر چون هر روزی بر در گنجینه نشیند

تا هوای تو بر دماغ نرزد برایاغت چنین که تقوی نرزد طالبت در طلب بجز رسید نپذیرفت گوشت مستیش آه تا عین طناب تافت سینه خامست در رفوکاری	لب در دستان باغ نرزد بسیج پروانه بر چراغ نرزد پا بنگ ره سراغ نرزد بر که در خون دل ایام نرزد نکفتش خمیه بر دماغ نرزد بر جگر بخیلای دماغ نرزد
---	--

همه از در در غم ظهوری گفت
حرف آسایش و فراغ نرزد

ز آشفته خواب دیوانه گردد زمین جگر از خراش فغانم ازین خوبتر شعله سیری خار لشان سرافرازی افتادگان	اگر حرف زلفت تو افسانه گردد شیارست دانی مگر دانه گردد که تا صبح و نبال بر دانه گردد گدای در عشق شامانه گردد
--	--

<p>چه جوئی درین کوچه بندی تعلق با فسانه من بکن گوش ترسم</p>	<p>ز بیگانگان شو که هجانه کردو که خوابت به بیداری فسانه کردو</p>
	<p>ظهوری شود آشنای دیده وقتی که از دیدن غیر بیگانه کردو</p>
<p>سران در لزم مغضربندارند شرسان شعله گر خورشید بار شود بالین سری را آتشش سخن بر سده طبعی ست در آن از آن آبی که حسرت کش شود خضر بملک خود سران بیدار و پست بشهر شور و خجستان شیر خورم رگ جان چون نیکامی بفرما گذشتم از درت این راه بکشاک</p>	<p>سر اندازند و خجربندارند چراغ از راه صرصر بر بندارند که در غوغای محشر بر بندارند بخود سرو و صنوبر بر بندارند چرا از جوی خجربندارند که از راه سکندر بر بندارند که کام اینجا بشکربندارند که شرکان تو نشتر بر بندارند که خونها هر طرف سر بر بندارند</p>
	<p>ظهوری شکوه خوش باشا و گفت ز نخل انجبین بر بندارند</p>
<p>داع جاد و مغرول منجوت جا را گرم کرد کام در زهرم فرو شد لذت شکر گرفت مرحمت بین ذره می تو دیال آفتاب ذوق عزت هیچ پشت آن لب شدت</p>	<p>خون کف جوشی برون آورد مارا گرم کرد جلوه طبعی خنک سردی گیارا گرم کرد عذرم بر حسن شه عشق گدازا گرم کرد حسرت دشنام جوشی زد و عارا گرم کرد</p>

خونبهای خویش بر بگانه ریزم در دشت چند میدانی که خواب تاخت خوابم شد تا بوس هر سونیدار و بساط خیرگی ناله را از پندار خجیش کرد آخر اثر در گلستان بر گل صحبت نشستم از غبار خواستم آتایم را کرد دست نمی بین تا دمان نکشود و اعطاد صفستان	کز برای کشتن من آشنایم اگر کم کرد مژده ارباب غار خش جفا را اگر کم کرد عشق و تاندار بازار حیا را اگر کم کرد دود میکند آتش دردی دوار اگر کم کرد نفس افکند تفت آسم صبار اگر کم کرد جوش من در عافیت جوی بلاد اگر کم کرد قفل می از گلو ساقی ادا را اگر کم کرد
---	--

میتواند جوش بالیدن ظهوری کوششی

گاه را بین چون بگامش که بار اگر کم کرد

لای خواران عفت رویانند پیر صحنه بین و یکز گانش تفت جانان کنند شعله بجام داونی داده اند و کم نیم هست راه گوشم همه حراشید در گدازم ز شرم و عیان	خاک خسیان بعیر بو مانند سرخ رویان سفید مویانند گرچه با خرم سبب مانند این حریصان زیاده جویانند چند گویان درشت گویانند مهرم چشمان چه سخت رویانند
--	---

مان ظهوری بگریه کار افتاد

پاک بنیان نگاه شویانند

می عشقم از چشم ترمی تراود بزهش بگریه گرفتند کام	نمانیم حسن از نظری تراود همه از بانه شکر می تراود
--	--

<p>چه کاری نکردست فضا و مکرگان چه خوش ناخنی نکردست درد چه پروانه از شعده بر میفرود در آن خط خط امان از اسیری بگو قاصد اردانی این طرز با</p>	<p>زرگ آفتوخش نیست میتراود ز ناله خراش اثر می تراود تفت جانفش از بال و پر میتراود که غزنش به تیغ خطر میتراود زلال اثر از خبر میتراود</p>
<p>تماشای آن روی کردم ظهوری طراوت نگه کردم نظر میتراود</p>	
<p>بمحرکس از خاک سر بر ندارد همین عیب دارد که خود نائی سبیلست زهرش برای چه شکسته چه مفت دار شرمنده میخورم مراضه نیست در کج کادی نه آن سمی در صقیل سینه دارم با فتاده میرسد سود کوشش برویداد عرض خروش فغان را گنزد نظر اسپندی بسوزم</p>	<p>اگر تیغ تو سرده گر بر ندارد که اندازه بر نظر بر ندارد حلاوت ازین بیشتر بر ندارد عجب گزین انقده بر ندارد شنیدن پی بر خبر بر ندارد که شام صفای حم بر ندارد که جزد بویه زاد سفر بر ندارد نفس تا خراشش اثر بر ندارد که دماغ تو چشم از جگر بر ندارد</p>
<p>در کام بستی بروی ظهوری تغیله که جز زود زور بر ندارد</p>	
<p>مانده باقی اگر جانی چند</p>	<p>وام خواهم ز خود و دغائی چند</p>

<p>کشته مار افتادلت صد بار مدعی یک نگاه غافل گشت کرده بیگانه ز آشنا یانم ساقی ما بخانقاه زلفت مطرب ماره حباب از نزد می رود گر چه میر قافله پیش مرجتهای درد اگر انیمست</p>	<p>چشم داریم خونهای چنبد عرض گردید مدعای چنبد عشق بیگانه آشنای چنبد لای پالانشد ردای چنبد مانده در کعبه پارسای چنبد هست همراه روقفای چنبد میشود رشک کش دوانی چنبد</p>
<p>از دل تیره طهوری کرد صبح در یوزه صفای چنبد</p>	
<p>جان را جانے بتن در آید دور سخنم بوصف رومیت از فکر قد تو سر و شمشاد در باغ همه بهار روید ره باشد اگر بد عشقت عیبست مباد آفت جیب</p>	<p>یادت چه بیاد من در آید پیرایه صد سخن در آید در سینه چمن چمن در آید که خار تو یاسمن در آید بس شیخ که بر بهمن در آید چاک که بدو ختن در آید</p>
<p>از عیش بر آدم طهوری باشد که غمش بمن در آید</p>	
<p>عشق پرور مهوس نمیدانم ببسل وقعه گل و گلزار از</p>	<p>لا به طمتمس نمیدانم سخن خار و خس نمیدانم</p>

<p>بال طوطیست در شکنجه دره صدید خنجر شیر میخواید تنگست آرزوی غوغا حدیش آخرین گام اولین قدمست ناله از محله خریدیه روی دل مامور خویش ساخته و خور</p>	<p>ز غوغای رخ قفس نمیدانند شاه بازی گیس نمیدانند هر که پاس نفس نمیدانند راه و پیش و پس نمیدانند که زبان جرس نمیدانند مهربانی بکس نمیدانند</p>
<p>شد سراپا هوس طهوری لیک گره پیری هوس نمیدانند</p>	
<p>در لبست حوت من نمیکنید با امید انقدر ز زبانت کسی هجرت آنجا که عرض جاه در غمت آنکه میر و از شادی لب برافشای راز قاف نیست یک سخن از تو طرح گردیدست در نگاه فتادگان قدمت گل خمارت به سار بر میرزد</p>	<p>گلده ام در سخن نمیکنید بیش ازین زبانت نمیکنید مرگ در جان و تن نمیکنید لاشه اش در کفن نمیکنید سخنت در دهن نمیکنید در هزاران سخن نمیکنید جلوه نارون نمیکنید حسرتی در چمن نمیکنید</p>
<p>خوش قوی پنجه است بازو عشق چاک در پیر من نمیکنید</p>	
<p>عاشقان چون نظر بر اندازند</p>	<p>باغشازند و سر بر اندازند</p>

تماشای چشم اشک نشان پرده شب بیا دامن آه حسرت غمزه چون خورند فرو کوه را چون بلال بظارند امج پروازشان اگر کمال از سرفوق سر بجای کلاه	لخت بخت جگر براندازند از جمال سحر براندازند بنفس نشسته براندازند خون دل تا مگر براندازند نرسد بال و پر براندازند در شاطئ خبر براندازند
---	---

چون ظهوری در آرزوی شمار

اشک رشک گهر براندازند

ز داز شر آه شبم مشعله چند از بوی شراب تو چنین مستم خرابم در بیع که خاطر سودا زد گانت در حجر تو بسپردن جان بدعت مابود میران شده دل کلبه وری نکند طرح در دشت طلب گرم روانست که از برق از خشک لبانت نشمارند درین آه فصلی سبزه ایم ازین قرب که ماست	با شغل غمت فارغم از مشغله چند کو تعبیه در هر بن موهوم حله چند آورده خیال تو فرو قافله چند داریم ز لبستگه خود کله چند تا صوف نبایش نکند سلسله چند در هر قدمی پیش قدم مرحله چند در آب نشان برکت پا آله چند دائیم میان گل و بو فاصله چند
--	--

بر بخت خرد چند نمی گوش ظهوری

از علم محبت بشنو مسئله چند

در دوش صاف جام ما نخورد	تنگ ساغر بنام ما نخورد
-------------------------	------------------------

<p> بر تن از قمر چرخ می‌شود می‌فرستد اثر نهاله پیام بر نیاید دل از بهوس سخن داد پیر من نسیم ز نیم داد پاشی نه انجمن دانیم فوج اندوه مانده نملک هر سر مایه هوس دارد </p>	<p> دشنه انتقام ما نخورد گوشمال پیام ما نخورد جوش از آه خام ما نخورد غارتگر مشام ما نخورد که ملک بیج دام ما نخورد تکیه از دحام ما نخورد حسرت پای بام ما نخورد </p>
<p> چون ظهوری گدای می‌کند ایم کیست حمی بجای ما نخورد </p>	
<p> فرقم از تیغ چرخ و نخورد بحر فیض نقش باز گو گرنه بیگانه گوی گرد لب منعمان فکر دست فرو کنند نقش تبیغ بر نقش نه منند نرد پیش کار رسوائی خویش زامت اگر نخواهد ناک بند گردید ناخن خس و خار عجیبی نیست زین نفس که مرا میشود تیره بخت تر از زارغ </p>	<p> نترند روزگار تا نخورد ساده بازار کس دعا نخورد حرف بر گوش آشنا نخورد جز گداز حشم خونها نخورد گر شراب تو یار سا نخورد از طاعت اگر قفا نخورد می بیاد نیاز ما نخورد نیش ریشی رگ صبا نخورد اگر اجابت دم دعا نخورد استخوان مرا هجا نخورد </p>

<p>ریخ آسودگی کشیده دلم گشت ظاهر ز خضر میل بقا قدم راه روزره سپرت</p>	<p>عنیم آسودگان چرا نخورد وای او باطن فتنه نخورد انتها گزرا بتدا نخورد</p>
<p>چه خوش افکنده غم ظهوری را اگر از دستگیر پا نخورد</p>	
<p>در ابرو کسی انقیدر چمن نچیند قیاسی ندارد ز مهرم چه برسی تو پروا نداری که بر من نچیدی بمن کیست هدم درین استیاری تذرد دل من نیاورده بخت اگر زاری ببل اینست ترسم ز پیراهنی که شمیمی نیارد به بستر چو افتم کس از برایم مباردومی آنکه صد زخم بیرون چنین خال کان شوخ بکیش دارد</p>	<p>چرا چین دران است تسکین نچیند کسی مهر در دل به تخمین نچیند چرا بر زخم گریه پروین نچیند حریفی که در عرصه فرزین نچیند که پرواز در بال شاهین نچیند گلی هرگز از عمر گلچین نچیند صبا عطر در برگ نسیم نچیند بجز خشت آن کوی بالین نچیند ز تفتی با فسون تحسین نچیند چرا داغ بر سینه دین نچیند</p>
<p>ندارد ظهوری مجوی نظری که در خاطرش وصل تسکین نچیند</p>	
<p>ولی دارم که روانم دلبز بنگرداند سپاه خنده را غیر از نهیت نیست دریا</p>	<p>چو با فخرگان در افتد رگ ز نشتر بنگرداند براه افتاد شکم گریه لشکر بنگرداند</p>

که زخم فریب از پنجه پیر لاغر برنگردانند مگر عهد و قرار خویش دیگر برنگردانند بجز یک صبا آخر ورق گم برنگردانند گدای کوی عشق از سرگرافسر برنگردانند ز سر خویش مارا سیر اختر برنگردانند چراغی بر نفیوزم که صرصر برنگردانند و گر سیلاب حسرت دیده تر برنگردانند ز غوغای خودم غوغای محشر برنگردانند	که دست انجمن صیاد قدرت آن موت این ثبات دیگر از بهر قرار و عهد خود برم در کل ریاست دین بازی بلبل بر گرد نباشد حشمتی در جرگه فطین پوشش فلک میوه گاهی در پی افتادگان افتد بفانوس احتیاج نیست و آن سینه آتش بنو دم آگه از لبهای خشک و جله و چون کجا سدره من با منی هوی شهر و کو گردد
---	---

ظهوری شاد ازین شادابی امید خود مینری
که ساقی خشک لب مارا ز کوثر برنگردانند

سخن میرفت از رویش سخن بر بهر دست آمد چو دادم دست پیمان یادم از عهد است آمد از خیال مستی اهدایت از آخا هر که مست آمد ز خود در جفت و جو بر خاستم وقت نشست آمد چو زلف پر شکنجش مل بکار صد است آمد اگر یابی تفاوت فکر میت کن که پست آمد بنای توبه زندان که لایش پای پست آمد	ز شمشاد بلندش جلوه های سدره پست آمد کمن شرط نیاز و ناز فوشد در زمان ما خمار از مغرمن طرغی نه بست و هم می بندد برون کردم ز خلوت خویش را هنگام صحبت شد بخت خویش نازم نسبتی کردم دست آخر خفیفش فرشت و اوج عرش را یکپایه میابد براه تند سیل باده صافی چه میباید
---	---

ظهوری پای خورده توبه شکستی غلط شد
ندانستی ضحیت کاخین ساقی پست آمد

<p>بمضبطه از مهری بر در گنجینه میاید جلای چشم دید و صافی آئینه میاید و هم تعلیم آسایش دل بی کینه میاید نگس را بر سر خوان هوس نوزنیه میاید بی تکلیف زاهد در شب آونیه میاید پیر آید بهایش باده پاریه میاید دعای صاحبان خرقه شیمیه میاید ز شوق داغ خوش مرغی ظهوری سینه میاید</p>	<p>بداغ سینه داوی منتی بر سینه میاید تماشای نرا که تهای عکسش مرقی دارد بکار مهر استاد ز کس فردی نمیخواهم نرا که عشق در معانی پروانه نقل افشان تبعوی که مستان روز خود داند شنبه را بشیخ نو در آمد التفات کنه زندان بین گزنند چشم بد در پی میاد طلسم نرا از نرا باین کام و زبان نتوان فتان ناله پروان</p>
--	--

تخلیص در شنای شاه نورس خطبه میخوانم
بنای منبر از افلاک این نرینه میاید

<p>چه دیده کرده می دیر ساله میگیرد نگاه بوی گل در رنگ لاله میگیرد بزیب بندگی از طوق لاله میگیرد برای داغ تو خود را نواله میگیرد که متن هر سخنش صدر ساله میگیرد کسی که در مشکین کلاه میگیرد قبول کرده و خجسته قباله میگیرد که بر تو مه و خور را به لاله میگیرد عشق خود در تان پیاله میگیرد</p>	<p>بزم عشق تو و اعطای پیاله میگیرد بگلشنی که گذار تو نو بهار نقد رسانده جبهه بداغ تو ماه میسر شد چرا بخوان گدا اینچنین نبالد دل بشخ غم لب خاموش و فتری دار بوی سنبل آتش جهان متهم گرد بخوابی بزم مسندی که بندگیم برده نظرم خجسته عارضش نور شکست طر و ساقی تیرام بر خود</p>
---	--

	از کار عشق و جنون جمع میشود خاطر اگر خویش ظهوری حواله میگردد	
حدیث دافع چه گوئی نشانه میخوانند امید هست که راحت نشین شود خاطر که شمسای خم ابرویت کمانداران خوشا تغافل سودای عشوه پیرازان شغیده همه کس بادشاه وقت خودست ز لایمیهای تری ذوق دارم ای سطر بسادگی که از ان قوم نقش خورده مباحث در معاطله بر چین مبادخواج کسی	ز آه گرم چه لافی زبانه میخوانند که داضهای تو در سینه خانه میخوانند ز جان نشانه وارذل نشانه میخوانند برای دیدن پنهان بهانه میخوانند ز بند و ملوک اسیران خزانه میخوانند برای خشک نشاطان ترانه میخوانند که خویش را بدو رودنی یگانه میخوانند بآن متاع که اهل زمانه میخوانند	
	معاشران ظهوری ز بخت بیداران برای خواب ظهوری فسانه میخوانند	
خوش آن رخ کنز ایشان برنبرد نفس را بیرون از افکند حرفت به بستان نبرد رخ زرد خود را کند شعله سای و رونی کبابش نگویم خطر با سدی دیوانگانرا رضیده دلم بلبل کلنجی شد کجا شمع کوید و پای کوبی	ز برت اگر خوفشان برنبرد چرا قصه از داستان برنبرد که از ترس رنگ خزان برنبرد بیال نفس گر فغان برنبرد که روح از سر عاقلان برنبرد که از نالیدن باغبان برنبرد که پروانه در شک زلفان برنبرد	

عجب باشد از جذب عشق لایحا بجدی کبوتر کنم قاصدا را کهن زندۀ خویش را می پرانم	که چون گردد خود کاروان بر نیز پیامم اگر بر زبان بر نیز فوی ز اطللس بر نیان بر نیز
سبک روحی عاریت کن ظهوری رنی ننگ اگر قن چو جان نیز	
دلیم را این مهر از کین بر آورد بزرگیهای عشقم تربیت کرد ز خشم آسمان بستر نخواهم شیم نستر زار گیبان صبا در سبیل آن طره چید ز رویت داد گل تربیت فقر خوشا کنجشک ل نخت هاداشت شب هجران ز بس اختر شرم چه غوری چشم تو در گریه کرده است	جبینم را بلطف از چین بر آورد هم از خردی مرا غلگین بر آورد بر آیم آستان بالین بر آورد ز مغرم خرمن نسرین بر آورد ز هر چین نافه صد چین بر آورد که فال بلبلان نگین بر آورد شکارت شد پر شاهین بر آورد سر شک از چشم تو پر دین بر آورد ز غواصان که در چندین بر آورد
ظهوری دیکشی کردش باین اگر دشمن دم نفرین بر آورد	
رفودا نسبتی هرگز بحیب من نیباشم تل خاکستم در سایه دار و توده سنبیل سرازمی رود در زنگاه عشق پازجا	چه کار آید گریبانم که تا دهن نیباشم اگر اینست گلشن در جهان گلشن نیباشم بجز ز حشم تبر بفرود جوشن نیباشم

<p>خج آهی بدست آورم که خود را ببرد و در بجای رو ب نفس حرف تمنا از زبان ختم در شک خمیر دل انبار داغ غم نمیازم حکمر مومست تا آب تش دودی کجا دارد ز در تا در نیایی روشنی بر شب نمی افتد حنای از کل قر با نگه من آن کف پاره</p>	<p>چرا هر موی بر تن دین مومس زن نمیشد حدیث کام در کام و زبان من نمیشد که هرگز خوشه چین با برق در زمین نمیشد متابان کوره حیان دل از آه من نمیشد براه صبح کس را چشم بر روزن نمیشد که خون هر که شد پامال در گردن نمیشد</p>
---	---

چه پروا که جهان را سر بسجود خط گیر
ظهیری در نهانی دوست را دشمن نمیشد

<p>تا چند تمنا پیغم و خام برآید از هیچ دلی رم نکند مهر غزالان از کام اگر ناله برآید چه تفاوت در مرز عشقت عجب آب جوی این حوصله بر قطره گنایم که پیوست حاصل شد از آرد ویم لیک بخواست در شکر خلاصی چه پروبال فشانند در خانه خرابان نکلند آتش دیگر از دهن خج آری نکند دست غریزی گر ضابطه حسن ترا در نظر آید مینویست آتش از شعله جوی</p>	<p>تا چند سحر و پرده و شام برآید ایوای اگر رام تو آرام برآید مشکل شود از ناله اگر کام برآید گر رنگ بکارند همه نام برآید خواهم که بدیاکشیم نام برآید چون کام گدایان که بابام برآید فرغی که برای قفس از دام برآید خوشید قیامت اگر از بام برآید تا کام معاذ تو بدشنام برآید نورده و خوشید هر دو نام برآید ترسیم که خاکستر با خام برآید</p>
---	---

گویند خبر از تیرگی روز طهوری
هر فال که از دفتر ایام بر آید

<p>جمع آن دل که ز آغاز پریشان افتد زخم اولیت اگر راه ببریم داند تشنه تر میشوم آیم بچکانید بلب بر ره باد چسرا غم شود افروخته تر غنچه دل بشگفتن بر دآن بلبل را دست در جیب دری بسکه روان گسست ذوق از عیدی طفلان نباشد در عشق در پی نکمت موتیو دو د چندانی</p>	<p>سره آن سر که ز فکر سر و سامان افتد در دآن نیست اگر در پی درمان افتد ای خوشا تشنه که در چشمه حیوان افتد میشود مشعل اگر بر دم طوفان افتد کنز قفس بال کشاید بگستان افتد در گریبان حکیم چاک بدمان افتد عیدی آنرا که ز شمشیر تو قربان افتد که گره در نفس نکمت ریحان افتد</p>
--	--

بارد شست طهوری سرت از خوشی ملان
که سر پر جگر آن بر سر میدان افتد

<p>جنونم عقل را در بند دارد زبان از حزن زهرش تلخ گردید بجز هوش نمیباشد همائی نفس را زور غم در هم خپان کرد میان پر کرده در یار ابیک تنگ کند ساقی بنای تو به را برو ما صبح مجین خوان نصیحت</p>	<p>دل غم را ز خود خورسند دارد بشیرینی سخن بر قند دارد جهان را سعادتمند دارد که هر آسم دو صد پیوند دارد چه راهی گریه ام در بند دارد که صد پایست از سو گزند دارد که گوشه ام تلای پند دارد</p>
--	---

<p>ز ره پوشست جان از زخم بیکان نیز هر چشم چندان جانتشست بجان بازان خود چندین ننازد</p>	<p>که این چشمان ترکش بندد اید جهان پرشده شکر خندد اید کنند فکری که چون من چندد اید</p>
<p>ظهوری کرده روز خود چو موش همه شام سحر مانند دارد</p>	
<p>مژه با اشکبار باید کرد نکته را مگر بشود اسن هر بن موی را بوعده گم در جهان آنچنان بوی نیست پاس عهد و قرار باید داشت تا جگر پاره کشته بکنار همه کاران چه نخبه را مانند بر پامیده ام کبوتر دل میکنم سینه با جگر جگر جانب عشق خوش فداوه عزیز داغش انگند بر درون گداز</p>	<p>دشتها چشمه سار باید کرد دل و جانم نگار باید کرد دیدم اشکبار باید کرد سره کو اختیار باید کرد ترک صبر و متدرا باید کرد سخت دل در کنار باید کرد خویش را هیچکار باید کرد شاه بازی نیکار باید کرد که بد اخش قمار باید کرد بعزیم خوار باید کرد جگر بر گداز باید کرد</p>
<p>شد ظهوری علم سهر سهری یاد او را به سار باید کرد</p>	
<p>خوشا زدی که کاش از شربت کام بردارد</p>	<p>نند حرف جم از لب نرزمین جام بردارد</p>

در عشق مل آرامان تواند کوفت بستیاب تغافلهای صیادت آفت حق نگهدارد گدایان نگه را سیر چشمی عیب میباشد اثر کام دعا را شکرستان میکند آخر زبان خالی کنم از حرف چشم افتد چو بر چاه کنم از داغداران بختگی در یوزه میخوانم چو در طاعتگاه ز نار زبان زهره یابد در ازی نیست چندان که پای بسته بکشایم تجربه از گرانباران این رهست در نماند	که هم آرام اندل هم مل از آرام بردارد نگردد صیب و بخیل یک چشم اندام بردارد ز حاجتمند میباید کریم ابرام بردارد چنین گر چاشنی از تلخی دشنام بردارد نیگوید لبش چون انیمه پیغام بردارد کف خونی که جوش آرزوی خام بردارد سجود می تحفه پیشانی اسلام بردارد رمید نهایی بی پناشکار رام بردارد بحران حرم سالک اگر احرام بردارد
--	---

چو میوید طریق وادی ناموس میباشد

منظوم تو شش نیکی برای تمام بردارد

قامتش بر سر و پهلوی میزند شاه ز رخسار سینه را در طاعت میتوان سر بخیزد خورشید تافت گاه را گویم که بر کن کوه را با جانش میزند خورشید دم کاروان دعوی اعجاز را عشوه بزرگس ز دار چشم خود لاله از رو تو کار رنگ ساخت	پیش رویش لاله زانو میزند خویش را بر خنجر او میزند ذره حرف روز بازو میزند نا توانی لاف میرو میزند در دوشش شمشیر بر رو میزند راه آن چشمان جادو میزند شیر مردان را با هو میزند سبیل از موی تو بر رو میزند
---	---

حسن می سنجید بایروی تواناز	سین ترازو در کفش مو میزند
شکر کز بهر ظهوری هست خوب هر چه پر گوش تو بد گو میزند	
چیده ام بر هوس دکانی چند خاطرش غنچه ماند آنکه سنجید بر سر انگشت پشت دستم ماند لعل و یاقوت ترا اگر خواهی کشتی ساحلی خطر دارد بجدیث تو قصه میبالد نمزد آتش که غمت دارم پای در جستجو ز کار افتاد خنجر در آتش است از آتش سینه بازار میزند کز داغ	سود خود کرده ام زبانی چند از گلست باغ و بوستانی چند خواستم بر لبش نشانی چند ریزم از دیده بحر دکانی چند بکشتار آورم میانی چند گشته مهر حرف دستانی چند خشاک تر از زنی استخوانی چند در سماع افکنم زبانی چند در محبت نکنم جانی چند هر طرف واکند دکانی چند
نشود قصه ظهوری را نکنند گردن دغانی چند	
بهار آمد ز دل غمها درو کرد فغان و ناله رسوا زمانیست تبارک بس که مجنون بجا افتاد کشاد ابرو و دربان کجاست	بمی زاهد روی خود کرد و کرد ولم با درویش این گفت شنو کرد بها موی پشتم را جمله گو کرد بیاراد لبش بختم برد کرد

بجای شوق در دل صبر شدم بهار گلشن رخ فصل خست شراب از خوی برویش تخم افشانم	بجز من گندم خود را که جو کرد کس نگریده عشقم حسن نکرده توان خورشید از رویش درو کرد
ظهوری محلی انداخت و پیش که دیر و کعبه را دنبال دو کرد	
داغ درون چو شعله بیرون بر آورد تا فصل حشر از من ولادت نو بهار شیرین کجا ز جسم بگلگون دهد عنان سنجید که بر پله عشقم مونس شد دست نم در کجاست و هوش عشقم جگر مکید غم جان گز است لب بکیدن سپرده اند آورده حسن دعوی روشن سواد می در دست شقاقت فراق وصال او غمهای جان من همه نوشته می رود در زخم عشق عقل و سپاهش چه عاجزند هر کس که سجده پیش بر اینم شده کند	در چاره گریه موجب همچون بر آورد لیل همه ز تر بت مجنون بر آورد فریاد اگر سر شک نه گلگون بر آورد آری سبک گردان و کم افزون بر آورد کونشتری که از رگ من خون بر آورد زهری نخورده ام که کس فیون بر آورد تا سر ز خط عارض او چون بر آورد تا خویش را عشق کسی چون بر آورد میبایدش شست که مضمون بر آورد در روز گیرد و در شب خون بر آورد از سجده سر بفر فریدن بر آورد
سودا نکند هر که ظهوری بهر شاه و هر ش بهر معامله مجنون بر آورد	
خیره چشمیت حیا که بنظر پر دازد	مدعائیت و عاجز چون با اثر پر دازد

<p>جمع گردید دل و سینه باحت افتاد زخمی تو ز دل اندیشه مرهم راند چیت سامان که بل خیت کشد درویش عطر آهست که در سنبلیل مو پیچیدیت دیده را سرمه دیدار کشدیم بچشم ای خوشا حال خیال تو بخاطر ریخت لب خود از بوسه تنی بر قدم قاصد چرخ از تیرگی انجم خود داغ شود</p>	<p>وقت آنست که داغمت بگلبرگ پروازد هر که زهر تو خورد کی بشکر پروازد پاینه بر سر آنکس که مبر پروازد تازگی در گل رود دیده تر پروازد شام از پر تو روی تو سحر پروازد زمین چه خوشتر که جالست بنظر پروازد حق دهد هوشش که گوشتم بخر پروازد تیره روز تو چو آواز آه شر پروازد</p>
---	---

رفته برونقی کار طهوری از حد

عیب شاید که باحوال شهر پروازد

<p>دلی که کرد بد و تو خود دوا چه کند کسی که فرق هوش را در خجسته پند چمن بوی تو هر روز تازه میگردد لبت بوسه بخیل و گدائی اول بروی رخ در شورت میند چنین سبک مباد اثر مدعا چه سنگین است خراب حالی من گشته عرض و آمدش جدا ز هم نتوان کرد گرم خزان بهری که فتنه پیش رو بود ایم</p>	<p>کسی گشت شهید تو خونها چه کند اگر نه فوق کند در ره تو پا چه کند اگر تو تیغ کشی رایت صبا چه کند چه و عدل با که نشد کند نو گما چه کند خوشت فتاد و بیگانه آشنا چه کند بغیر ازین که تبار و کمر دعا چه کند مقرری شده تا نازا مقضا چه کند عجب ز سینه من داغ خود جدا چه کند زمان زمان کند روی تهنه چه کند</p>
---	--

<p>شکایت و صبر دل دین بیاوردنت اگر چه خیر گیم میداد زبان دل هم بر کسی شده کاری حواله روز نخست</p>	<p>چنانکه در هواش هنوز تا چه کند بروز وصل ندانم بمن حیا چه کند خطاست شکوه جفا که خیر جفا چه کند</p>
<p>بود جای در آن دل خیر ظهیری نمانده است بر آتش بزم جاکند</p>	
<p>هوشیاران را میت بیهوش کرد مبتلایان قدیمی را بنو تا رود بیرون بجوش از غن بجوش دل حرف زخم بیرحمان بود چشم ساقی باه جو دآن شراب تغنی دیدن چه شیر نیم بکشت باید امروزش سراپا شد نگاه ذره را نازم کند امید فیاخ میکنم بازی به پند ناصحان</p>	<p>حرف ساز از اغمت خاموش کرد پیش مو حلقه در گوش کرد عشق در جام خم سر جوش کرد حسرت خود را تناپوش کرد داروی در کا عقل و هوش کرد خضر جام زهر و شکوفش کرد انچه بامن از غافل ووش کرد سعیما در تنگی آغوش کرد عشق طفلانم چه بازی کوش کرد</p>
<p>شد ظهیری عمر با همت غم تا نفس با آه او هدوش کرد</p>	
<p>چمن چو با گل رویش قرار میبارد چنین که دل شده مفتون و عده پییم باین منبر و نغ نفاقتاب اگر خورند</p>	<p>چه با غم با بجنیر بهار می بارد که خویش را برده انتظار می بارد گداز کوزه و غش عیار می بارد</p>

<p>گرو مہمند صبا گو تبار طرہ او بساط خویش بجا اگر کشد و عشق اگر چه هیچ غزالی نہ شست این چشم چنین کہ نغمہ قناعت در پی نقسم کسی بناختہ بہتر قمار عشق از من</p>	<p>کہ عطر قافلہای تمارے بازو ہزار سینہ فروزں لالہ زارے بازو ولی زہرہ نگاہی شکارے بازو زنا کہ گر نرود در صہارے بازو و گر بکیہ نہ روم روزگارے بازو</p>
<p>بہ نزد عشق ظہوری زیبا کنار است بہت و بود شکیب قرار مہ بازو</p>	
<p>کسی از عشق آب رو ہوس کرد نہ ہر کس بہتہ در یوزہ میکن چہن چون نشگندہ در سیر کوش بچشم دعوی اہرست بجا ازین افغان کہ بلبل کرد در دام شد امین از گستن بشتہ عمر زہی بگیاگی کا مد چنان پیش بشنہ لطف جامی جمعہ دا</p>	<p>کہ خاک رہ بفرق ملتس کرد مگر خود را توانی ہچکس کرد گل در بجان خود را خار چس کرد کہ دیدم چشمہ پیش گریس کرد نہ تنہا خود چہن را در قفس کرد خوشا آنکس کہ از آہت نفس کرد کہ ہر جا آشنائی بود پس کرد از ان مہیاگی با او ہوس کرد</p>
<p>ز بیدادش ظہوری ماندہ محوم مہین بچارہ داد از داد رس کرد</p>	
<p>صبار کو تہو کل غبار بخش کند زطرہ تو پریشانی کہ گردو جمع</p>	<p>ز چین مو تہو مشک تار بخش کند نحال شفیگان روزگار بخش کند</p>

<p>باشکسرخ و رخ زرد کی توان پوشید کند ز چهره خوی کرده تو در یوزه کسی که گشت بطوفان گریه دریا ز شعاع خوی خود این شکر زبان ارم هزار صید شود گشته بر هر یک خم چه خشم و ناز که ناکرده اند وقت گذشت برو کند مشو پنجه در گهر بنخسته کسی بعشق تبان خیر بیند از زنا ز شور غنده او روزگار میکوشد</p>	<p>که عشق در دهنان آشکار بخش کند طراوتی که بگلها بهار بخش کند بر دهنار میان در کنار بخش کند که دماغ بر جگر دافدا بخش کند اگر شکاری خود بر شکار بخش کند نکر و سعی که بنزار و یار بخش کند که در اشک حبیب کنار بخش کند که دلق تقوی خود تا زار بخش کند که بر تک دل و جان نگار بخش کند</p>
<p>در اعتبار طهمری ست صدیکانیا ازین چه سود که موی هزار بخش کند</p>	
<p>خوش آن کنه بر آسایش از بنجیدن و آن توان چشمی به پیش ده تا شاشنا کردن زمانی از زبان لاف گفتن آیدم باور از آن بشیرم که میشی را بپاسنگ کی آرم بینج ناله قفل بدین از هر نفس بندم مبادا غار راه بجز در پا بینج دشمن ما بهار آمد روز گس باغ دارد چشم بر راهست با مید جوابی گوشش بر خود تا بکی بهید</p>	<p>هنرمینی کند و ز عیب نادرین بدون آید برویش گز نگاه از ظلمت دیدن بدون آید که گوش از عده پیغاره نشین بدون آید کسی این تپه گر خواهد ز بنجیدن بدون آید اگر دانم که در و اندل نبالیدن بدون آید بکادم تا چاکر گر بکاویدن بدون آید که گل از غنچه میخواهد بگلچیدن بدون آید شود روزی که روزی لب ز پسیندن و آن آید</p>

	<p>ظهوری بسته تعویذی بازوی خود آورد که در شب گرمی کوی نرسیدن برون آید</p>	
<p>صبر اگر در سفر نیاید شد سر به درد سر نیاید شد رنگ به نیشتر نیاید شد کمتر و بیشتر نیاید شد ابر را چشم تر نیاید شد چاشنی در شکم نیاید شد دشمن از اظفر نیاید شد مهر با کمر نیاید شد که دعای بی اثر نیاید شد در نه خواب انقدر نیاید شد</p>	<p>سود عشق آن قند نیاید شد لب بی ناله را که لب خواند در دل بیدان غمزه پرست کوه کاه ست در ترازوی عشق ای خوشا که بهیای خشک لبان تلمحای بشورم آورد ست بخت فیروز دوستان دارند کوه را زیر بار بهجرا نیت لب بدشنام بایش آلود غالب آمده بخت نخشین</p>	
	<p>با ظهوری دیگر مشهور نهار که ظهوری دیگر نیاید شد</p>	
<p>چو تقلیدم بشوراند چار من نمی آید روم تا انتها لیک ابتدا از من نمی آید شکایت هم اگر باشد بچار من نمی آید بگفت مصلحت بین اقرا از من نمی آید تسلیم در رضا چون و چرا از من نمی آید</p>		<p>کمان داری که جز مهر و وفا از من نمی آید اگر غیرت کند لازم که راه بیری پیچیم عسریان بر نمیدارند لب از شکوه بجا بطاقت نسبت دل دور تر از من نمی آید در طفلی کرده عشقم تربیت خود را بر آوردم</p>

تلاطم آنیک در گمان نخست از خویش پیش افتم نمی افتد خطا تیرم ولی دشمن نتیرسد اثر گوراه می بیند اجابت لایه گو میکند بجدا افتد بر من نیستم شمرنده در غمش بجلدی چون نگاه تیز میان قاصدی خواهم	فتادن در تقای رهنما از من نمی آید بلی در شست بکشان خطا از من نمی آید برای مدعای خود دعا از من نمی آید ازو که در دمی آید دوا از من نمی آید نشستن بر سر راه صبا از من نمی آید
--	---

بغرض مدعا پیوده در آیم چه میرانی
ظهیری در غوی خجالت شنا از من نیاید

فصل مینا و جام میگذرد روز ساقیت خون توبه حل حلقه در گوش پنجگان بیم خارج به چشم بجهت آید رفت در جام زهر ناکامی سخت تیز است آتش جبران در فراقت ز سایه آسم بود فارون دلم بصیر سکون حد من نیست سجده در زخم دل سر انتخاب غم دارد کارت از عمر نیکاره هنوز	ز ابد از ننگ و نام میگذرد زندگانی حرام میگذرد چه سخنهای خام میگذرد ببحث خاص عام میگذرد کامم از شدد کام میگذرد شدد عمر از قوام میگذرد چه سحر با شام میگذرد روزگارش بوام میگذرد که چیرابی سلام میگذرد مشکست از کدام میگذرد غافل و نام میگذرد
---	--

شد ظهیری ز دشمنان پال

در سر اتمام میگردد

آنچنان شو با ترا سوگند	که خوری هم حیان ما سوگند
برجای تو شقت وفا	بجفت کار بی وفا سوگند
از جدائی نه دل نه جان ماند	بل و جان جدا جدا سوگند
بر دوا می کس ندارم چشم	بهین درد بے دوا سوگند
حرف بیگانه در زبانم نیست	بسنخه های آشنا سوگند
جان بیوے تو میر و جانی	بهواداری صبا سوگند
نمانیم نیست در پریشانی	بمطرت رفته و رفته سوگند
در غلامی گریز پاسه نیم	بشکب گریز پا سوگند
ز غوغا خود بهت را نذر در گستا	بهما یونے هما سوگند
باد به بادان حرام مخور	بجریان پارسا سوگند
کو شمش در قضای بی صبر	باسیران خوش ادا سوگند
گاه شود رکشاکش غم دور	بکشت شمای کمر با سوگند
آب و در طلب باد مرده	بعرق ریزی حیا سوگند

رو منظوم ذیل حصص مباحث

بگردان پارسا سوگند +

شیدای تو بادیر و حرم کار ندارد	افکنده ز کف سجده زنا ندارد
گردیده چسب غم از رو تیور روشن	خورشید در خشتانی رخسار ندارد
رضوان بسرا راه صبا برده مشای	جیبی بکشت خند سمن زار ندارد

جهان گر چه دهر طرز خرام تو زمین را در کو تپو پرواز کنان بلبل و قمری آرایش گلزار بحس نسیم بنودست از ناکسیم تربیت عشق بر آورد تا چند فرو چین و بر چین دکان	نبشین که زبان قوت ز قنار ندارد گل باد بران سرو هوا دار ندارد گل چشم بران گوشه دستار ندارد نارشن ز نیاز چو منی عار ندارد کالاسه وفادونق بازار ندارد
--	--

مشکل که شود مانع رفتن تو گوئیم
بر بند ظهوری برو اظهار ندارد

آرزو رفته ام از سینه بحسرت سو گند انتظارم چه جگر با که ندادست بخورد صرف گردیده همه عمر بیائیدن وقت بر لب خویش تو خود رحم نداری ناصح آن بلا همه دل بر سر من می آرد اگر از تیغ و سنان تو برون آمد زخم بر تنم از رگ و پی از قلم و افی سروده خواری از کیست چرا جله غریزی جویند خشم که عجز مرا صبر تصور میکند نگدستان چه دل دوست فراخی دارند بر سر کوی شه احوال غریبان دیم	دل فراغت زده گردید محنت سو گند سیر گردیده ام از وعده بدت سو گند عرض احوال فراموش بفرست سو گند رحم برگوش اسیران نصیحت سو گند بدرش میکنم از سینه حیرات سو گند مرهی بهت برانان نسبت برحت سو گند مچشان زهر فراتم مروت سو گند هم بغزت قسم و هم بذلت سو گند نیستم مرد عداوت محبت سو گند نشو و صدقه یک هیچ بهت سو گند ظلم بر ایل وطن رفته بغزت سو گند
---	--

فوی از حبه ترا دید ظهوری صد پایار

	هرگز بدید لب دوست بخت سوگند	
<p>ز نگار بدل کشم دآئینه برآمد درج در مرست که از کمینه برآمد یکشنبه ساقی صبد آئینه برآمد ز نار شد از خرقه پشینه برآمد سهلست اگر شاه در گنجینه برآمد در آرزوی دافع تو از سینه برآمد</p>		<p>از پرتوین دافع که از سینه برآمد شرطت صفای دل خود جوهر یازا چون می بکایت دگری نیست درایم بی ذکر تو از سبزه اگر تخم نشاندم اسباب گدایان همه در عشق شد من هر چند که مرست دل صبح بخورشید</p>
	<p>شست از شکر شد لبان و طهوری در کام و زبان ز هر روزینه برآمد</p>	
<p>گونه از لاله روی تو بهستان بخشند خاطری را که زیاد تو به نسیان بخشند پای از دیده کنند و بفیضان بخشند ملت عشق نگر عید بقریان بخشند دارم امیب که چاکي بگریبان بخشند تاری از طره باین جمع پریشان بخشند بردم شست کشانید که بیکان بخشند که فرزند چنانی و بطوفان بخشند تا نه بدیان چو گل گریه بهمان بخشند</p>		<p>نکست از منبل موی تو بر میان بخشند سازش سادگی نقش نگارستانی تیز شوقان بره کعبه بی راحت خود دیت مذنب عقلست کهن سیم وزری چند بادی بخورد بر دل تفتیده من دل عشاق بموئیت ز خوبان در بند چکنم شکر که نهای کمان ابرویان روش و قاعده نیست سیر و نهان را خنده غنچه سرازیب نیارد بیرون</p>
	فکر اسباب طهوری نقل اندازم	

دای آن سر که باندازه سامان بخشد

غزالان کز نگه دای نسا زند	چنین دلهما بخود رای نسا زند
سلامت از بتان بر خویش لرزد	چو سازم گر با سلامی نسا زند
خوش انخامان که صبحی بنخیزند	که از دو دو جگر شامی نسا زند
لبی و صد دعا دارند اسیران	رسد شان گریه شامی نسا زند
بمخرج صبر و طاقت چون سر آید	اگر آسیر آرمی نسا زند
گدایانش سفال خویش خواهند	جم اند آما بهر جامی نسا زند
فغان از قاصدان بی تصرف	ز خود کیبار پیغامی نسا زند
هواداران بر آورند جو شسته	اگر کار نیست از خامی نسا زند
بنقص آدام را سازند بدنام	که بیان هم بابهای نسا زند
نه آن راهست کاسخاره خوردان	دو عالم طے بهر گامی نسا زند

خوشی بر ظهوری گشت لازم

برایش بر دم آرمی نسا زند

همچو که نام من رستم نزنند	که رشوخی بیان مستم نزنند
خاک کولیش پاسبان غارت خویش	بر گل ولاده ارم نزنند
بر جگر ننگد گل داغش	صد چین سینه تا بهم نزنند
زده بر سنگ او بر زمین پاک	سنگ چون بر سر صدم نزنند
گشته ز خویش حرام جزین	داد این آهوی حرم نزنند
بغوفی بسا آه علم	آه بر چرخ اگر علم نزنند

<p>هر که دم در میان ناله زند هر جا غم های دل سپرت گریه بر لب میا سه اگر ندود</p>	<p>هر که برکت رود دم نزنند دل برای چه تیغ غم نزنند اشک گل بانگ بر قدم نزنند</p>
<p>جام عادل شی طهوری خورد و هر حرف سفال جهم نزنند</p>	
<p>تبان خود را چنان زیبا سازند فسون عشق بر خوبان دمیت از ایشان زور و زحشاق زاری بلند تهای عالم حرف تلخی نه پروازم بپاس صبر و حقیقت نگردد آشنای عشوه سازان برای میدان سازند صد غیر بهنگام وفای وعده خوبان چه حسی در عمارت و بزار است خوشا زو لبیده مویانی که در مغز</p>	<p>که در هر لحظه صد شیدا سازند که پنهانی بهر سوا بسازند علاجی نیست شان با بسازند شکر حرفان درین سودا بسازند اگر دزدان باین کالا بسازند که از عجب ز من استغنا بسازند برای خویش یک پروا بسازند نه یک امر و ز صد فردا بسازند به دل صد هزاران چاه بسازند بی سیر جنون صحرا بسازند</p>
<p>زند انیم طهوری گرچه دانه سوزد کنه زندیم تقوی بسازند</p>	
<p>سر خود را بنارم فکر سامانم نمی سازند نمایان تر شود از پرده پوشی از برای من</p>	<p>ندارم شکوه از درد در بانم نمی سازند در سوا یان و هر دم عشق پنهانم نمی سازند</p>

<p>اگر در باغ می بینیم گلم در چشم می افتد نفس را زاله می سیتی در بیع می باید که بشم من که چاک در غمش بر جیب خود دوزم چرا از شور بختیهای خود دوز بر ترشینم نشاط من مگر گردیده برانده من عاشق کنند قادرانند از ان نمار و چین گیرائی بخشکهای زبده از دجله نم با آنکه می چنیم</p>	<p>غلط باشد اگر گویم که زندانم نمی سازد بسودای محبت دره از زانم نمی سازد گرفتم دست خود صد ره گیرانم نمی سازد لبش بکیر و تلخی شکر ستانم نمی سازد لب خندان من بی چشم گیرانم نمی سازد خود گرد جمع صد کامل پریشانم نمی سازد پرکاری چسب را چون زرد امانم نمی سازد</p>
---	--

طهوری سدر دم خوش بلند افتاد کارن

گذشت از ناله جز فریاد و افتانم نمی سازد

<p>ز آه سوختگان تو آه می سوزد سپهر نمره گردان برای دفع کردند فسرده جلوه خورشید روی گرم است کشیده آتش غم شعله در گرفته بشم ز آشک شور دران دشت تخم میکارم بر آتشی زوم از مغز استخوان غم ز هفت روز در آتش فتاده خود را چنان بجانب من گرم گرم می بیند</p>	<p>براه گرم روان تو راه می سوزد سپند بر تو خورشید و ماه می سوزد که تا نگاه کند کس نگاه می سوزد یقین شد است که روز سیاه می سوزد که آب برق بجوی گیاه می سوزد که کوه جرب تراز برگ کاه می سوزد اگر بدون نغمه سال ماه می سوزد که بر حدود درم گاه گاه می سوزد</p>
---	---

بخندد عفو طهوری اگر چه افتاد

همان بدین رخ شرم گناه می سوزد

کام بخشان که کام ما ندهند	میچ جا کام کس بجا ندهند
حرف بیگانه گان پرس نهند	لب بیک حرف آشنا ندهند
می خنمانه محبت خود +	جسز برندان پارسا ندهند
عاشقان را بخلوت دل خود	جاد دهند و نیزم جاند دهند
تیزتر باد چشم بنیایان	خاک ره شان تپوتیا ندهند
میتوان داد و دین بعشق تبان	داده اند اهل دل چیرا ندهند
دل بدل میشود بدل در عشق	توانند برو تا ندهند
غازی آنکه در باط گذاز	سینه مفت در عزاز ندهند
از نفس زهره شکسته دلان	ناله داری بصد دواند دهند
خفه گردند هر حمر افلاک	سینه گر بچاک داند دهند
دلبران دلبری دهند بباد	خویش را اگر بیا داند دهند
نشوم آشنای خون ریزان	جز بش طیکه خون بهاند دهند

از بخار راحت طهوری بین

دیگران رحمت و فاند دهند

آنکه خونبخت کامل گرفته اند	در بوستان مانع ز سنبل گرفته اند
وقت نمی نهند قرار و شکیب را	پاسنگ کاه کوه تحمل گرفت اند
بر بسته اند صرفه اوقات خوشتن	ایام گل و ربع گر و مل گرفت اند
ود کوی فقر پشت بدیوار احتیاج	خود را تبر جهان توکل گرفته اند
از بسکه کرده اند دارا بدشمنان	اقلیم دوستی به قلاول گرفته اند

اصل وصال منبر تخمیل گرفته اند آهین دلاں که قمری و عیبیل گرفته اند اہل نظر نگہ ز قفا فل گرفته اند	بزم خیال شان بعد آرائش شب سازند کاشکی نفس از چوبہ و وگل در عشق گفتگو بخموشی حوالہ است
--	---

از روی و موسی دست طهوری چمن چین در بذل رنگ و بو گل و سنبل گرفته اند	
--	--

لبا بجای نقتل بدندان سپردہ اند وہ جان سپرد نیست بجان سپردہ اند طہار یادداشت بہ نسیان سپردہ اند آری بقطرہ قلزم و عمان سپردہ اند ہر محکمے کہ بود بہ بیان سپردہ اند دارو گمان کہ در و بدرمان سپردہ اند زین باغ و بوستان کہ بزدان سپردہ اند باور نمیکشم کہ برضوان سپردہ اند خوش مرہمی بنوک مغیلان سپردہ اند	مستان کہ چاک حبیب مہمان سپردہ اند گرہ دل نہاد نیست بدلبہ نہادہ اند ہمچند در مسالہ مہنگام انتقام در ذرہ آفتاب و دلیعت توان نہاد از عاشقان بگو کہ بتا ندرست عہد عاشق تلاش در و بدرمان چہ میکند زندانان بچند نشیند تنگدل انگشت مجرمان ست کلید در بہشت در راہ کعبہ پای فکاری ضرورت
---	--

آتش بلند کردہ طہوری بآدہ روشن دلاں چراغ بطوفان سپردہ اند	
---	--

کہ ترسم خویش را آسودگی در خواب نہاد اگر در خار خار بستر سنجابم اندازند کہ گرہ برق درہ در خرمن سببم اندازد	بہ بتیابی خوشم کہ کتاب غم بتیابم اندازد حریم باد را احتمای خاشاک تر پہلو بآہ سوز خویش از سینه گرم این نشان دارم
---	---

<p>بر سواکی نگشتم طاق و پند در شان سیک تسکین گاه عرض حال کوه آهنی بودم بقربان پروریا عشق دارد آنچنان مستی بگلگشت شبی بر خود بنا لیدم مگر روزی بطاق ابرویش چون در شتم جام و غلظتم چو خواب پاسبان شیرین شوم در دیده مردم با بزم برده عشقم کشتی در خشک میرانم ز شوق این آبرو خواهم کزین بر چید تر بنیم گر رفتن منتی دارد ندارد منتی دادن</p>	<p>خوشا عشقی که از طاق دل احبابم اندازد چه دانستم حیا در رسته سیاهم اندازد که عید آید بیای خنجر قصایم اندازد کتان پوشی خراب و عده متابم اندازد بدوش خود امام شمس در محرابم اندازد اگر افسانه زهرش شبی در خوابم اندازد سزدو گر گرد باد آه در گردابم اندازد برونم آورد در گریه شادابم اندازد چه کوشد مرغ دولابی که در دولابم اندازد</p>
---	---

طهوری در سوم از اختلاط عقل اقام
جنونی در غیسوز که انادابم اندازد *

<p>برایت هر که نشیند بخاک از خاک برخیزد ضرورت داشت کوی عشق خوزین با این قسمت ندیدست این شکارستان چنین صیاد مغرور در باغ کلی بلبل که غماری از صبا گیرد می عشق و جنون چون از برای دل نشیند کجا بر سینه آورده داغش میشود و خرم بصدبی باکی اول بخون خود کند بازی چه والا تر به ملوح ابراهیم شه دارد</p>	<p>ز پا افتاده ام دستی دهم کا فلک برخیزد که در تعظیم تغیش از جگر با چاک برخیزد که سرای بنزربانش نه از فقر اک برخیزد چو در کویش پی برچیدن خاکشاک برخیزد بهستان تن من کز رنگ دپی تاک برخیزد که تخم گر مخونی از زمین پاک برخیزد چو فردا کشته آنغزه بی پاک برخیزد که بر خاک درش نشیند از فلک برخیزد</p>
---	---

<p>طهوری در بروی دوستان از دوستی بستم چو با غمناک نبشند کسی غمناک بر بنیزد</p>	
<p>دیده حیرت زده شد نصحت دیدن دارد گرچه یار راه بر دلم طاری نیست دو جهان بر دل دین تمیت یکناز بین ساک آن به که گرانبار سازد خود را گرچه آئینه بتشنیص نفس می آرد گل اگر دوخته بر بوی تو خور را رسد چون کشتی باده کند زهره جابم نشاند مه که باشد که تواند بدر اقتدار پست شده گل مست بیویت زده باشد گدا</p>	<p>وقت غوغای خموشیت شنیدن دارد قطره سوداشته انداز دویدن دارد گرچه ایشان نفروشد خریدن دارد نرسد هر که تمنای رسیدن دارد نور طوفان بگه آه کشیدن دارد جیب از شوق تو در دست دریدن دارد بسکه اندیشه آن لعل مکیدن دارد مهر از شرم تو روز خردن دارد رنگش از برگ پروبال پریدن دارد</p>
<p>عرض احوال طهوری بجایا و انگدشت از خجالت بخوی از حبه چکیدن دارد</p>	
<p>عشق آمد ز ناموس مرا تنگ بر آورد با مال کند عشوه رنگین نگه از گر سر زد گل دل من قمری و بلبل فشوره بقیل گری از عشق گرفته است در تو به چنین صلب مشو فصل بهار است بر غمیش ز بس تنگی با چرخ بچسبید</p>	<p>بر روی تو گل دوست نظر زنگ بر آورد آن سر که نگاه تو به نیزنگ بر آورد در روز دم مرغ شب تنگ بر آورد چشم که بنم آئینه از زنگ بر آورد نگر که شقایق قلع از سنگ بر آورد وصل تو ز بس غم ز دل تنگ بر آورد</p>

<p>صدمه حمله دور انداختم راه نور دل</p>	<p>رای که توان کرد بفرسنگ بر آورد</p>
<p>در بطن محنت کشتی عشق طهوری جان سختی فریاد بیاسنگ آورد</p>	
<p>طاس فلک ز دیده تر رنگ بر آورد اقدام برقص آه سر پای اصوت بوی همه کاهی و مشک همه گلگون گردید بهمیز غمت تیز عنان آه ساک نشود تا سبک از بار گشتش تا سینه مل بعد هوس تاله بخارم درد دل از امید فرست که خود را چون محمود ز طنبور شه اندخت در آ</p>	<p>کان یمن از خون جگر رنگ بر آورد دردت ز دلم ناله باهنگ بر آورد عشق تو جهان را به یک رنگ بر آورد عذر چه نفسها بتگی رنگ بر آورد از لب خبر منزل و فرسنگ بر آورد رگها همه در سینه من جنگ بر آورد از حسرت آغوش منین تنگ بر آورد نا امید اگر نغمه از جنگ بر آورد</p>
<p>شایان همه خواهند که ای جو طهوری از خاک ره شاه خود اورنگ بر آورد</p>	
<p>زنگی که لاله است ز روی تو میرسد آتش پرست گشته چو در کار خوش گریم تا رنگه بسوزن مرگان کشیده در سر مه روشنی نتواند سفید شد هر جا که حزن فتنه و آشوب میرسد این گلستان لاله عذار کن داشت</p>	<p>بوی که نافه رست ز بو تو میرسد گویا ترا د شعله بخو تو میرسد نازیم که چاک دل بر تو تو میرسد چون تو تپای گرد بوی تو میرسد نقلش بچشم عریه جو تو میرسد میراث نو بهار بر تو تو میرسد</p>

<p>هم خود میان بختین خج و چست کرد ای خضر خورده بغلط آب زندگی ساتی شکستگان تو در میو میانی</p>	<p>ساک بقصد از تنگ و پو تو می رسد کی آب تیغ او بگلو تو می رسد کی سنگ محاسب بسو تو می رسد</p>
<p>رو بر نماز خویش طهوری در غنجد کز جوی گریه آب وضو تو می رسد</p>	
<p>وقتت که فرقم زمین بوس آید در شید با زندگی شیخ نداریم زاده ز چه در پیروی رند نکوشد وز فرقه وسعت عشقت ز بانها در پرده بیدار تسلی توان شد برگشته ز بس خاطر م از آرزوی تو از شرم گدایان تو بالا نتوان کرد</p>	<p>لب از سخن غیر با فوس در آید بازی خورد از خود چو بسا فوس در آید کاید بدر از تنگ بنا فوس در آید شاید که از ان تنگ بنا فوس در آید بگذارد که پروانه بفانوس در آید جانیست که از یاد تو جاسوس در آید گر سر تبه افسر کاوس در آید</p>
<p>از سادگی سینه پر ذراع طهوری ست نقشی که ببال و پرطاوس در آید</p>	
<p>تا از نظرت نظر نیفتد شبهه بره نسیم نبشیدین بر راحمت زخم دل نعلط از خجرت تو امانت دل حاصل نکند صفای گوهر</p>	<p>زان چهره نقاب بر نیفتد تا مهر تو بر سجده نیفتد گر بر سر یکدگر نیفتد هر چاک که در جگر نیفتد اشک که ز چشم تر نیفتد</p>

<p>تا از تن مرا سر نرفتد از سینه اگر بدر نرفتد در چاشنی شکسته نرفتد هر شب بربست در نرفتد کشتی بقضا قدر نرفتد</p>	<p>بتیابی تیغ او بساند بر از تو میطپد چنین دل زهر تو برای کام بربست شنبه ست ست و جبهه میشد آما ده خاک مال و بهریم</p>
<p>از پرده برداشتند ظهوری گر پرده راز بر نرفتد</p>	
<p>راحت رگها چه مرغان فشر اندازان کنند تا همه تارک پرستان مغفرا اندازان کنند کو سمنده را برایش اخگر اندازان کنند سارک آریان بر ایشان افسر اندازان کنند خارمی چنین شاید بستر اندازان کنند بخت مرغانی که در دهرت بر اندازان کنند کز برای تنحاکمان شکر اندازان کنند</p>	<p>عید و بها عمر با گر خنجر اندازان کنند مستی بر تیغ خود گاهی باندازد بیهوش اشک ریزان تو را میگذرد آتش در گریز تیز گامانی که اندوزند فعلین رهت تا تو زمان سنگ کویت بهر بالین چیده اند سهل باشد رشک ال نشان آردان باغ تلخ حرفان را مروت داده است آن چاشنی</p>
<p>ساده نقشان خواندند بیا جلد از بگرداند وقت شد گر چون ظهوری فقر اندازان کنند</p>	
<p>فتا و از چشم من چشم که گریه نمیکرد نفس با دوست تا با ناله هدم نمیکرد که در تاب تنها ما بی زهر نمیکرد</p>	<p>غمینم از برای دل که شاد از غم نمیکرد نگه خشکست تا با گریه صحبت نمیکرد دلی با کعبه و محرابی خود بر تابه اندازد</p>

که آرمش پس از دودن دودم رم نمیگردد	که آرمش پس از دودن دودم رم نمیگردد	ترقی نیست در عشق دلارامان سیرانرا	ترقی نیست در عشق دلارامان سیرانرا
گل شپرده هرگز تازه از شبنم نمیگردد	گل شپرده هرگز تازه از شبنم نمیگردد	چه سود از گریه شبا شگفتن نیست در صبحم	چه سود از گریه شبا شگفتن نیست در صبحم
نخستین اینکه ساکت هیچگاه ندانم نمیگردد	نخستین اینکه ساکت هیچگاه ندانم نمیگردد	خوشی نصیب دارد سخن پرداز میداند	خوشی نصیب دارد سخن پرداز میداند
که فال زخمیانرا قرعه بر سرم نمیکرد	که فال زخمیانرا قرعه بر سرم نمیکرد	زدهش نکته ریزی میکنم بر سینه و شادم	زدهش نکته ریزی میکنم بر سینه و شادم
چرا صد گریه در هر گوشه بر سرم نمیگردد	چرا صد گریه در هر گوشه بر سرم نمیگردد	کشد شرمندگی در خشکال گریه چشم تر	کشد شرمندگی در خشکال گریه چشم تر

دل را بست بر مودر کشاوش کوششی دارم
ظهوی بی کشش هرگز گره محکم نمیگردد

درد عایم کعبه بلا از دست و گردن بگذرد	درد عایم کعبه بلا از دست و گردن بگذرد	وای از آن دل که غم محقق ز دستن بگذرد	وای از آن دل که غم محقق ز دستن بگذرد
دو ستم چون در ضمیمه یاد دشمن بگذرد	دو ستم چون در ضمیمه یاد دشمن بگذرد	شغل فکرت فارغم کرد از شکایت های غیر	شغل فکرت فارغم کرد از شکایت های غیر
گر فلک خواهد که بی محل تو بر من بگذرد	گر فلک خواهد که بی محل تو بر من بگذرد	تقاریرم در عجز بگذارم که بر دار و دستم	تقاریرم در عجز بگذارم که بر دار و دستم
کائنات افتد چو از بالای روزن بگذرد	کائنات افتد چو از بالای روزن بگذرد	کلبه ام از شعله آیم چنان گردیده گرم	کلبه ام از شعله آیم چنان گردیده گرم
باغبان از عشق بارهای گلشن بگذرد	باغبان از عشق بارهای گلشن بگذرد	از خس و خاشاک کوی گلشن آیین مستبدم	از خس و خاشاک کوی گلشن آیین مستبدم
تا شب تاریک من بر دوزخش بگذرد	تا شب تاریک من بر دوزخش بگذرد	صبح را بر رسم پا انداز انداز و سپهر	صبح را بر رسم پا انداز انداز و سپهر
تیر آتم چرخ را ترجم ز جوشن بگذرد	تیر آتم چرخ را ترجم ز جوشن بگذرد	در بزدلی سلاحان هیچکس را ضربه نیست	در بزدلی سلاحان هیچکس را ضربه نیست
نیست مرد رشک من از بت بر من بگذرد	نیست مرد رشک من از بت بر من بگذرد	امتیاز سبزه ام خواهد بزبانم رسید	امتیاز سبزه ام خواهد بزبانم رسید
جسم میباید بجا همدین ز سوزن بگذرد	جسم میباید بجا همدین ز سوزن بگذرد	خوشی تن توان بر دوزخ ز نیست و خفتن	خوشی تن توان بر دوزخ ز نیست و خفتن

برتری از دعت شاهی ظهوی جسته است
کاسمان اندر که قدرش فروتن بگذرد

ز بسکه خوار شود گل بخار بر گردد	ز بسکه خوار شود گل بخار بر گردد	بباغ رود که چمن از بهار برگردد	بباغ رود که چمن از بهار برگردد
---------------------------------	---------------------------------	--------------------------------	--------------------------------

<p>همیشه جلوه گشت برگشت منفعلم کل تفرج کوئی تو دور اگر چنید چنین که حسن تو دارد ترقی هر روز ز خنجر تو چنان زخم زخوری خواهم اگر تو خوب ز صبر و قرار برگری ز روزگار تو برگردانم عزیزان شو فتد بجا شقی چشم در پیش آمو بدور دار عامل چرا نباشم</p>	<p>چگونه گریه بے اختیار برگردد چو پا بخت زنده شمرسار برگردد محال نیست که هر سال یاد برگردد که مرم هم و خور زخم دار برگردد عجب که یاز عهد و قرار برگردد ذلیل آنکه از روزگار برگردد چو صید پیشه امن از شکار برگردد شدت حکم که از می خمار برگردد</p>
<p>امیدوار طه‌وری با زنی خوشیت متبول کرده گرا غیار و یار برگردد</p>	
<p>و گردانم غمش بر بینه چسپید ز تلخیمای رشک غیر رسم بزر دستی توان بر دلبران یافت سر شیم اختلاطیهای حرصت ز شوق صحبت پرفوق قسایت بیادش صیبتی گردید ظاهر</p>	<p>چه شادم مهر بر بگنجینه چسپید مگس طبعانه بر لوزینه چسپید بر بین بر ساعدش سیمینه چسپید که صاحب گنج بر گنجینه چسپید که بر شنبه چنین آدینه چسپید ز حیرت عکس بر آئینه چسپید</p>
<p>مکن نسبت طه‌وری را بدشمن که این بر مهر و آن بر کمینه چسپید</p>	
<p>دلجم بچوش هو سهای خام می افتد</p>	<p>نشانده دانه که عنقا بدام می افتد</p>

نهادده بر سر هم پاره حلقه ها کند مرد من شود خود را مهر خلوت خود شکوفه اگر کند در بهار بخت اول نشان تیر تو مهر سجل ناموسم فتد بگو تو بر تابه ماهی خورشید ز شعله های نعمت میشود چنان کاه	خوشا رنده شکاری که رام می افتد بهین که شیخ چه درازد حامی افتد بر نهال تمنا که حسام می افتد که در شکار تو صیدی بنام می افتد ز رشک سایه که در پای نام می افتد که در دگر یه صبحم بشام می افتد
---	---

ز طرز خرج شکیب قرار میابم
که غنای ظهوری بوم می افتد

تغافل میشی صید افکن این منزمین باشد رود عالم بباد گوشه دامان مغزوری نخستین بر فروزم در بهار آتش بجا شاکلی ازین تخمی که من از سحله روی کشته ام دل زند به پلور برین خاکستری در توده آگار بسنگ مصلحت پا بر نیاید تیز گامان را برای دافع خود جا خوش کن خبر سینه پاکان ز بس سنجیدگی تحقیق وزن عشق من کری ولی نهایی که ز دخت نذرود راحتی در خود	که دایم مهر تقریبی نگاهی در کمین باشد که کار آشنیش رفتن گرد جبین باشد هوس دارم که دل نخچیر شیر خشکین باشد نهد از مهر و مهر خرمین صبا گر خوشه صبر باشد اگر بیرون دهم داغی که اندر دل فزون باشد پس افتادن بلای ساکن پیش من باشد که دخت نیز میاید چو حالت لوشین باشد دو عالم بر بنیان آمد نهانیش این باشد درین سودا نمیباید که دل چندان این باشد
---	---

طهوری متبدان با عکس او بیست و یک گشتن
مهر آینه ات که پاک از زنگار کمین باشد

<p> بیشی مرد جز عجبم نشود عنبر را داغ محرمیت با هیچ رنگی نباشدش ز اثر سرور و رند گیش بسته کمر در رهش پای گشته نازک تخیل بی برگ و بار قد کسی بزنگیر نفس قدم ز قدم چه بلانگ و عار بود وفا میکند منم از تماشایش </p>	<p> و آنکه گردید بیش کم نشود سگب ویر آهوجرم نشود نامه کز خون دل رزم نشود چون باز آدگی عمل نشود نترن خار هر قدم نشود که بیا بوسس یازم نشود گر عصا آه و مبدم نشود بوفا خصم مضم نشود گر تا شای عنبر کم نشود </p>
<p> در دمجبر تو از ظهور می دور که علاجش بوصل هم نشود </p>	
<p> بر بل غم شدم عبور افکند خاطر از یاد غیر وقت نخست عجز باز و شکست بین که چنان اینیم از خار نشا حشر فال دیدار چون گرفت کلیم ذره را کرد عشق ظلمت شوی رستما سنگ پناه شیرین را نیست خیم هشت و دیارش </p>	<p> ماتی را بخت که سوز افکند پس گذر بر بل غمور افکند پنجه در خنجر غمور افکند در میم رحمت غفور افکند دست بر از خنجرهای طویر افکند خویش را در محیط نور افکند جاده عشق نبیره دور افکند گوش هر کس بجز جود افکند </p>

بر جگر دماغ او طهوری چند
بر جبین پر تو طهوری افکند

حرف هر طره نفس ته سنبل نکند بیرون عرض کاستان هم منزه است از که آموخته هجران تو این جلاد کشور بدل بخوابی چه بلا آید با همه طفلی و نادانی خود میدانی کرده معلوم که داریم و صافی بخواب همگی عشوه رسوا کشد از پرده بدر آه مجنون هر شد حرف هواداری گر کند زویر منقار حدیث گل من عجبی نیست که از گریه قند نجیه برو ابرمانیت میسر که ز دریا گذرد خبر تجربه درین راه بجای نرسی	غیر رخسار تو در جیب نگه گل نکند بر سر کو تو گر عرض تحمل نکند بیچ در کشتن احباب تل تل نکند کنند کار مدارا که تقا دل نکند که مرا سپیده تکلیف تحمل نکند گر نه ضحیت چه مانع شمع گل نکند گر نگه بای نهان حرف تغافل نکند سره آن آه که خیزد دست کاظم نکند بر گل خود حقد رناز که بهل نکند بجگر دماغ فرو رفت اگر گل نکند موج سیلاب شک من که پل نکند راه رو تو شده خود بار تو گل نکند
---	--

در ترقیست طهوری بقناعیت نام
حکم فقرست که از خرج تنزل نکند

بجز عبادت الهان چنین نمی آید بوصفت آن که گویدان نمی آید صاف خار و خس گوی او بهار نیست	چون آنکه غیر محبت زمین نمی آید نفس اگر نه بهای سخن نمی آید زبان بجز گل و نسترن نمی آید
---	--

<p>برای مایه حکمت بچین گیسویش ز ذوق گشته ابرو و هوس آبان جزا بردم نخبیت تجانه جبهه بنایم عرب کوتیه منون جان طر خوشیت مگر که حق بگه بیان دری و دهر شید تیغ تو بر خود جهان جهان با نمید منهد بر پروانه بادشاهی شب زمانه چشمه از بسیتون نکرده روان مرید من شود خاموش شو بگوایی</p>	<p>که ام روز که باد ختن نمی آید بشده کیسی کنج و من نمی آید که سجده صنم از برهن نمی آید که هیچ گونه بیاد وطن نمی آید شکاف جیب بدمان من نمی آید عجب نباشد اگر در کفن نمی آید بشی که شمع تجت لگن نمی آید که آبش از رژه کوکهن نمی آید ز شیخ خلوقی در انجمن نمی آید</p>
<p>بسیار بخوان باغبان طهوری را که جلوه های قدر از نارون نمی آید</p>	
<p>غمزه شب باز ترک تازی کرد گشت کنجشاک دل شکارش چشم بر زده حسه ساقی گشت نخت رفو گردان نازم ز رخا ص شدم بویه عشق ما به پینای عسر افرو دیم چه اثر با بیای رقص آورد عشق در کشور حقیقتیان</p>	<p>عجز را عشوه چاره سازی کرد بهتی داشت شاه بازی کرد زهد و لطف درع نمازی کرد شوق با حبیب دست بازی کرد تفت حسرت هوس گذاری کرد خضر اگر سعی در درازی کرد ناله هر جان نفس نوازی کرد دیر را کجسته مجازی کرد</p>

<p>نتوان کرد در شمنشاسی چون ظهور شد آنکه حساب طرز</p>	<p>آنچه محمودی و ایازی کرد از غزالان غل طرازی کرد</p>
	<p>بطواف مقام ابراهیم در دکن خویش را حجازی کرد</p>
<p>حکایتش توان گفت گفتگو دارد امید دارم از نا امیدیم کم نیست یکیست روی سخن اعتبار مجلس است در نگاه برویم نمیتواند است گلش تباب جایشنبی چه روز و چه شب فریب خوری از غوشتن ندادم با رگی چنانکه کند غره قصد فصدش که ز جیب غیر کو دست عیب که تاه است گذر باد بگذارد او مناسب است ز غریبانی گل نیست رنگ بیل را به پرده های نگه خون دل بیاوریم بجای جام سبک میدهند ظل گران</p>	<p>بختش نتوان فیت مستجو دارد بقدر قدرت خود هر کس آرزو دارد اگر چه پشت بمن کرد غیر رو دارد چنین که ز گس خویش باز خود دارد حیا همیشه جبینش آبرو دارد چه لوح ساده من نقش عشق او دارد فرو نشاند ام این خویش خون غلو دارد کشای دیده بهین گزنگه رنخو دارد نگاه رنگ ندارد و مانع بودارد که غنچه خند و او گریه در گلو دارد که ام شاخ گلی انجبین بودارد شرانجانه مستان زخم سپودارد</p>
	<p>بیزم یار ظهوری مگر حدیث مرا کند در از که پنهانی گفتگو دارد</p>
<p>گر بعض محنت آیم عرض راحت میرود</p>	<p>خوش سبای جدیده غم از شک عشرت میرود</p>

<p>از شکیبائی کسی در دوستی کاری نداشت وقت من گزیده بهای طاعت پیشگان در نماز عید وین پیش صف قربانان سجده محراب ابرو در جوینها خوشست خرمیهای جهان از گریه تر مردمگان زده خود را بسته بر خورشید رقاصی نگر آه اگر آگاه میگشتم از تقصیر خویش چشمم به چشم نه زبان در کش ز آفت آینه میروم ناخوانده و بر خویش منت می نه بار بر هم بسته ام دستی بر بکشادن به بر دستان شاه عادل میدهد دوا سخن</p>	<p>شده دارم بهای خویش طاقت میرود گر نباشد این چنین حیرت طاعت میرود پس زمانی کار پیش اینجا سحرات میرود چون خم پری خود قدرت طاعت میرود گر نگریم از گل صبح بین طراوت میرود قطره ام موجی بر آرد حزن نسبت میرود صرفه ما این که عمر ما بخلت میرود خلوتی از خویش متیرسد بخلوت میرود نیفر ستانی غیر و بخت میرود انیمه ناهم زبان عشقین محبت میرود گر نگوییم ظلم بر حزن و حکایت میرود</p>
---	---

سخت رویها ظهوری کرد در ترک سفر
غالباً نرمی شدست اکنون خصیت میرود

<p>سودای تو گریه بر در آید گر دیده ز غمزه تو شیرک باید نم نیل گریه گلگون گویا خطری ندارد از عشق بازوی زر سے ضرر دایم آمد خبیر نیامد نها</p>	<p>هر دم سودی ز در در آید هر گ که پیشتر در آید تا شاخ گل بر در آید حسنه که بهر خطره در آید شاید که بان کمر در آید فوقیست که بخیر در آید</p>
--	--

نیم

دشنام ده است در دعا باشد	باشد نفیس اثر در آید
باشد نفسش هم آغوشش	مرغی که بدام پر در آید
عیدیت برای کام طلوی	گر زهر تو باشکد در آید
در غاشیه داری تو خورشید	از گرم روی بس در آید
چشم همه گوش بر لب من	حرفست بزبان مگر در آید
چون بزم دیت نهند فردا	خونم از در بدر در آید

روز تو نکشت شب ظهوری

باشام تو که سحر در آید

شد بقید زلبهای شکر خای تو ماند	سر و در کوتی از قامت رخسای تو ماند
ما که باشیم که ام در شهید تو شویم	تیغ راندی و باد محوی فردای تو ماند
جنس خود یوسف اگر بد پس کوچه مصر	سبب آن بود که بی زور تمغای تو ماند
سیمیا میسر و صبر و شکیبائی را	هر که در عیشه سیاب ز سیامی تو ماند
چشم مشاطه چه خوش محتوا شاگردید	خال از مد کش بر رخ زیبای تو ماند
بار انداخته حاجی بجرم سوزن هم	خار با در دست دم بادیه چمائی تو ماند
از جبین مه و غور سجد یکتائی است	اگر از عکس تو در آئینه همتای تو ماند
چرخ را این همه غوغای سرفرازی است	بر تر آن فرق که روزی تبه پای تو ماند
صبر و آرام دل و دین همه یک یک رفتند	آرزو بکس و بی کوسنجهای تو ماند
ساقی ارباب و رع مرد غرور تو نیند	خون بس تو به که برگردن مینامی تو ماند
گرتبان غارت آرام و قرام کردند	دل و دینی عجبی تخته نیامی تو ماند

<p>سعی در تمجید زین پیش طهوری که کرد ره تبرکب تو تحلیل و معمای تو ماند</p>		<p>دو نقش نزد ما بسیار کم می آورد حرف من قتل شبستان طریب از آن مباد قبله دیگر برای عشق از آن کرده است بر رخ حاجی در تجانه را خواهند بست حرف شایان گراکنگی در یاست ساقی دارم که شبها از فروغ روحی خود منظر حشمت خای عالی که عشق بهمن بگل و نیل شکست طوفان خواهد قناد کعبه نعلین بداند از دست در گام از نگاه گرم خونت پیچکه جوشی نزد</p>	
<p>با تمکالان بسر بردن حد هر کسیت با طهوری بوده ام تابستم می آورد</p>		<p>خوش آن کو دل بد بسردا گذارد سرافرازی تواند سجده کردن نه اندازی درین پروازگاه است مروت فربه از صیادی است ندارد آنجمنان قصری گدایش</p>	
<p>زمرگان رگ به نشتر دا گذارد که بر خاک بهی سر دا گذارد که شاهین را بوتر دا گذارد عجب گر صید لاغر دا گذارد که در بانی بغیر دا گذارد</p>		<p>نورانی</p>	

نه طوفان نیست در دریای چشم سینه بخت تو گر گاه چه چراغی صبا خاشاک کویت میکند جمع	که کشتی را بلند گرداگرد کند روشن بصر گرداگرد که سبیلوی بستر گرداگرد
کند خمی نه خالی ظهوری اگر ساقی بساغر و اگداورد	
بنو جانیم در تن گر چه هر صبح از صبا آید ز بس فخر کرده ام در گوشه محنت به تنهایی چنان نگرفته رنگ تیرگی آئینه صبحم بجز شوق بیایی تواند دست پای زد نباشد دل چادر بوتکی از قادر اندازی نبا گفتن مگر در وصل حریفی بر زبان آید نگردم عزت دشنام حاصل داد ازین خواری نداری پاکبازی در قمار دوستی چون من نگردست آنچنان سنگین بی بقید و مقدار مرآت غزل گردیدست در دیوان ناز او	کشد شکم که همراه صبا بوش چو آید بنالم گر بر بزم پیش در دم دو آید که از خورشید صیقلگر پذیرای جلا آید که هر ساعت بوج گریه خود در شتا آید که بند شست اگر بود یگرمی تیرش خطا آید نبادین مگر بکاسه بنگاهای از حیا آید نفس را کو اثر ترسم که حریفی بر دغا آید نیایم ما و اگر باد شمنان از من دعا آید که حریفی پرسم از کوه و جوابم از صدا آید عجب گر آنقدر بهیری از صد بیونفا آید
ظهوری آنقدر کردت کوشش در نظر بازی که گر بگیا نه آید به چشمش آشنا آید	
سینه دیگر ز آه میبرد سرم از خاک پای میگوید	دیده از گریه گاه میبرد فرق شاه از کلاه میبرد

زمین سبکروح ترک نم خود را بایدیم خرمنی بر آوردن از گران تحفگان در گاهم پیش پیش سراغ می یویم	کمر با حال گاه میبرد برق کے از گیاه میبرد رحمتش از گناه میبرد در قضا آنکه راه میبرد
با ظهیری نمیتوانم گفت که مرا هیچ گاه میبرد	
از شراب عشق مستان هوشیاران خود جسم لاغر تر ز گاه و قدر فریه تر ز کوه سینه باز در درد غیرت اگر افتد ز غیر هم دمان جرات و چشم توقع میخ دوز آفتاب از خرمن روز سیه شان خوشه دست بیداری بروی تخت شان فشانده آب بیشتر از دین و دنیا که نکند کسی طالبان عیش و عشرت نذر و نیت میبرند	از فلک پیمانه برکت جرعه خواران خود با همه نازک و لیها بر د باران خود در مقام پاییزی و ستیاریان خود نا امیدان از همه امیدواران خود از صفای گریه شب صبح کاران خود دیده مرگ خواب شب نند و اران خود بادل و جان تحفه کرده فسر ساران خود ریخ و محنت شان گوارا سو گواران خود
چون ظهیری در ازل با خود قراری داده اند نیست شان امید تسکین مقبراران خود	
محارت کردم قدمها مستحضر نشد دید بردشت شقائق مغرب باغ حسن در زمی ز غوطه حیوان از اینان تن	بر تاشیدم زبانها گفتگو آخر نشد شد خزان آرزوی رنگ و بو آخر نشد گرد از دریا بر آید شست شو آخر نشد

<p>در محبت هیچگاه نشسته باشم سادگان زین چه حال خضر و زنا کردم دست انتظار برق صده خرم خست صفو ز در شب از شکب گشت نگار کو سر آمد ز کسی از من بیداران عشق</p>	<p>کینه در زیر پای چرخ تو تو آخر نشد در شکستم بویایان اغلو آخر نشد ماجرای عشق و حسن خلقه تو آخر نشد شام بهران نگار صبح رو آخر نشد وام کردم صد نیاز و ناز او آخر نشد</p>
<p>میستی که مرد در دول ظهوری دل مدار حسرتم آخر نشد تا آرزو آخر نشد</p>	
<p>افکنده گل بچرخ قلع فصل باشد نخل ریای شیخ چه بی برگ شایند گشتی مرید حصن یار تو کم گشت لب گوشه گرفته میان دوستم هر فصل بی کلید که ز در نگاه ناصح مکن عذاب که دل برگرفته است بر دوش عشق غاشیه صیت هست متابافت شب ز غش غش رخت</p>	<p>از نقشش تو به صفو اندیشه ساد شد از پنج وریشه کنده بسیلاب باد شد بزم فنا هست کم من زیاده شد دیدن کشاد و در سر گفتن نهاده شد پنهان او بچینش مرگان کشاد شد میو ده است پند تو اکنون که داده شد گشتی سوار و شهرت یوسف پیاده شد وامی که ماه دشت ز خورشید داده شد</p>
<p>نشنید پند عادت تو هیچ برگشت هر چند مدعی ظهوری اعاده شد</p>	
<p>در محبت حسن عشق تو گرم افاده شد میخواستم کتاب کنم شرح شوق را</p>	<p>نبشاند جوش عقلم تمام استفاده شد صد نسخه حزن زاده این یک اراده شد</p>

<p>گشت استخوان سینه من نام که بجا طغیان مهر میکند آخر مرا خراب همبازی محبت طفلان شل از قبله سازی خرم ابروی سابقان از تلخی نگاه چه شیرین شد نیم بر بستیون گریستم از درد که کهن آوازه کرشمه خوبان فرو نشست</p>	<p>از داغ مهر نیز معنوان نهاده شد هر چند خواستم که کنم کم زیاده شد پرکاریش نگر که چه مقدار ساده شد مهر ناپاط عقیان داغ باده شد بر تنه تیغ غمزه ز بهر آب داده شد صد چشمه ناله از دل خارا کشتاده شد از ابروی بطاق بلندی نهاده شد</p>
<p>از طوق زلف حور طهوری کشید سر در جرگه سگان تو صاحب قلاب شد</p>	
<p>خود را دل دیوانه ز تنه بر آورد شکست بران صید که برداشت بر صومعه انداخت بقبر پگذاری دل را که بیک موی ز چاه فرج آویخت با آن همه خاموشی خود گوش گرفتیم شاید که کند ناله در دیوان کمانه فولاد مرا موم نه استی طالع در دای خود هر که هست دیدیم</p>	<p>گر دید خراب و در تعمیر بر آورد رم دادن شکم ز سیر بر آورد بنمای مریدیکه نه از پیر بر آورد نتوانش بیک پشت زنجیر بر آورد خاموشی ما را چه زبان گیر بر آورد افغان مرا ضعف ز شکی بر آورد کافور مرا خجسته قیر بر آورد نام عجبه شیخ بتذویر بر آورد</p>
<p>در مرغ غم تخم نشان گشت طهوری از گشت زدن خمین تو فر بر آورد</p>	

از ترکش نازت چه نگه تیر بر آورد خوش آنکه بر شوت دو جهان دود بر آرد یا دست که تو شکر رخیت بکامم در خاک نکر دیم بهر گام تلاشی باید که دیگر حرف زنی از طرف ما آن به که خرابی زلف پاسبان هر کس که بهی رفت بود گریه لبی صورت کند چوین نظر از عکس بدست دین دل و عقل مخرم جمله عیاست	پیکانش مرا دود دل خمیس بر آورد بر چهل تراز قدر تقدیر بر آورد در کو د کیم دایه چو از شیر بر آورد سعی همه را عشق تو تقصیر بر آورد تقریر تو ما را که ز تقریر بر آورد گر رخنه توان از گل تعمیر بر آورد بترت مجنون دم تکبیر بر آورد دل ساده شد آئینه تصویر بر آورد مسهامی مرا عشق با کسیر بر آورد
---	--

بر مسند تکلیف و وقار ست ظهیری
در شادی و غم خال ز تعمیر بر آورد

ز خویش تا نمیگویم سخن افسرده می آید و گر این کیست و بیدان بازم گری جولان بگلشن رفته و ز شونوی ندیده پیش پای خود مگر نیکو دهم پستی من در عزیزی ما ندیده چه د خوی کرده نشین بر در نسین بر امیش سامعی صد بار میبیرم اگر خواهد بگاه گریه گداز جو بارگ بر انگیزم ز پروین بازی خشم تر خود و دو قها دارم	بر پیش تانمی بنیم نگه پشورده می آید بجولان گاه خود خورشید خوش افسرده می آید نهاد پای بر برگ گلی آزرده می آید چه خوار بیابروی خوشستن آزرده می آید تا شائیت آب روی گلها برده می آید کجا این زنده جانها ز هر دل مرده می آید خوش آن که گریه گاه خود جگر افسرده می آید بکار رفته بهار ششم این خمرده می آید
--	--

	<p>فطوری دل زدستم و در داغهای بسینه عرصه شطرنج غم گسترده می آید</p>	
<p>بیرون کشیم رخت کدورت صفار سید داغش بحال تیرگی سینه مار سید کیدانه در اشک بسک بهار سید گویا بگوش سرو گل امین ماجر سید چون نوبت رفو بگریبان مار سید برق هزار گشت بشاخ گیار سید خود را به پیش من که نگاه از قمار سید دست کشاد بخت به بند قبار سید شخوت بباد شاه ز عجب ز گمار سید</p>		<p>فیضی عجب درین گل صبح از صبا سید خورشید و مه سپند شدم امن از گزند صد دُرج در سجده بیجانگی بزند گشتند از تو نمری و دلیل قیام دندان بخیه گشت بختیدن آشکار آخاکه کرد گرمی خود طرح غمی او با فخر کشیده تغافل رسانده بود بیر نهش بخدمت نزدیک گشته ام آرایشست خار و خس از بر سرو گل</p>
	<p>بیگانگان بداد فطوری مگر رسند بیداد انقدر بکدام آشنار سید</p>	
<p>تا گفتم این غبار رهی از هوار سید این آرزو بخاطر من از کجارسید دارم امید گم شدنی رنهار سید بیرون روم ز خویش صدای دوار سید از شعله فنا بلال بقار سید صدای زنگ و بوی بگروی مار سید</p>		<p>گفتم برای دیده جان تو تیار سید خورشید را که در فعل ذره دیده است اقتاد عشق پیش خرد پاکشید پس دلمان پرده بهره برداشت محله این گرمی که خضر بآن جوش می زند چون نوبهار قسمت میراث خویش کرد</p>

ایبار حسرت از غم خم من نهاده ام کوتاه گشت پای و بدامان و دویز سید	خوش آفتی به مزاج مهر و وفار سید دست دراز غیر به بند قبار سید از درد زود نسخت منج دوار سید در عشق تیز کار بروی و ریارسید
--	--

بالین بزر عشق ظهوری که پهلویم
از لاغری به سر بی دوریارسید

گمائی عشقم از من حسرت جمید میبارد ز اشک نا امیددی گرچه دریا کرده صحر بمختر میبرم از دلشش مرگان پریم را مگر از ناله خود مر می بریشما بندم بگنجن می نشینم شعله غم میکشد بر من ز عکس خویش باقی کرده خوش لبزین را بحرف مبالغ لب کرد آشنا از به خاطر با چرا زنگین نباشد عیش و هر از تیغ نازا و تغافل از نگه سر رشته در دست میدارد	چه غم گشته روشن بر ششم خورشید میبارد از ان ابری که بر میدارد آب امید میبارد سحاب چشم شتاقان او امید میبارد که زخم جان و دل از نغمه نا امید میبارد بگاشن میروم بیکان ز شاخ بید میبارد بجای قطره ای می مه و خورشید میبارد ولیکن از نگاهش آنچنان تندید میبارد که بر بال و مه از قربا تیا نش عید میبارد مروت بمن که از نادیدنش دادید میبارد
--	---

ظهوری خرقهای نرته میگردید بر لب
مخور بازمی تعلقتها ازین تجرید میبارد

کجا دست گشت در گردن افستد بخوبی با رخس گر گل زند دم *	مگر در گردش خون من افستد ز بشتی در زبان سوسن افستد
--	---

<p>نه خجالت باز گردو پر تو مهر بر تیغ و تیر اگر گاهی بر دوست با میدی بیالیش می فتد عید جنونِ خانگی زنجیر بگسخت چه چاکلی دو ختم بر حبیب شاید ز من برگشته از اغیار چشمش چنان رفقت کار دوست از دست بگاشتن آنچنان گامید بلبل دعای بلبل بکیس مهر است نسیم انبار شکر از کشته خویش</p>	<p>از تو پرتو اگر بر روزن افتد ز چشم زخم خود در جوش افتد مگر بر دست قربان من افتد صدا باید بگوید بر زن افتد که از دست رفوگر سوزن افتد نینخواهم که چشمش بر من افتد که هر ساعت بیامی دشمن افتد که میباید اگر در گلشن افتد که شام مرگ خود در گلشن افتد گهی بر قیم اگر در خرمن افتد</p>
<p>رسم طلبت در بیان طهرانی ز مومش رخسار و آهمن افتد</p>	
<p>عشق کو تا ز کفر دین روید ساعد از داغها شود چمن سنبستان طره را بکشای تنت از غوطه آب زو جان داد طفل اگر یکدم از تو ماند دور تا شمرگان ترا کنم نامست نه ازین خیر بیند و نه ازان</p>	<p>چون بکارم گمان یقین روید گل خندان راستین روید تا ز هر چین هزار چین روید دیگر از خاک یا سمین روید چین پریش از چین روید خون چو گریم همه نگین روید دل کزان مهر آن و این روید</p>

<p>کی ز کنج لب انگبین روید شاخ گل از میان یون روید</p>	<p>تا نباشد تلخ گوی بتان برده باغ کس عنان نهیم</p>
<p>هست بر دشمنان ظهوری رحم کز دل شان همیشه کین روید</p>	
<p>وز دل خوشی تن کباب خورد دانه اندیه عقاب خورد سینه از آه غم طناب خورد کوزه گرد در سفال آب خورد کی دم نکست گلاب خورد این گدازی که آفتاب خورد پهلوی ترسم از جباب خورد که خلیج ده خراب خورد تا یکی سینه پیچ و تاب خورد باتو گرمی با هتاب خورد سیله دامن نقاب خورد</p>	<p>رند با بد که در دنا ب خورد دل چون خشک دام عشق شود بساحت چو تخم کار و داغ صافها از میت بر لای کشم باغوی آلوده جیب او مفرم خواهدش رشک کرد اشک طلال خوانده پیمان خویش را سندان از شعی کشور دل آبادست چند داغ قور و س بر تابد در کمان ورع مانند شیخ گر فصولانه باد پیش رود</p>
<p>از ظهوری ست تشکی سیراب که چو من آب در سراب خورد</p>	
<p>هنوز در پیم اقتصاده کاش برگردد اگر نه کوی بکوی از چو در بدر گردد</p>	<p>بچاه حیرتم افکنده نخت تر گردد سراغ خانگی ماره صبا زده است</p>

چه تیره کرد بناگشتن فرینان تیغ برای نیم نظر صد جگر بخوردم داد شراب ساخته از عکس ساقیم بر لب هزار دانه الماس اگر خوری متبر بشوق نامه نویسی می قدیم بر آ کسی که ساخته یکیش جراح خوش کباب کرده فراقم چنانکه گزنی نگاه شعله کن از لب زخنده فرو نگه ز نفوسش مایگی که تواند بست	مگر که خواری فلان پدر سپر گردد اگر چه خود همه جا دینی نظر گردد کسبت با خبر از خود که بخیر گردد که نیم قطره سر شکست بریده برگردد که نامه شاه پرغ نامه برگردد همیشه شام شبانش در سحر گردد دل تو بر من از من کباب برگردد بنود سم که پروانه در شکر گردد چو موج جلوه ترازویر کمر گردد
---	--

تلاش بوسه ظهوری بنیاد مباد
که شرمساز ز لبهای لاله گردد

ز فتنه جانی ماسوز ساز میباید بکعبه پشت کمر در صف عبادتین کماز راه روان بوده این ساق فرار کنند ضبط تعافل اگر چه گشته ترا خلط نوحه تنش شاد هم بکاستم بشیوه دکنی زادگان نازد کس غرد و میند هراز کف گسی همان گهر بلای رشته تدبیر مصلحت با نمان	که میگدازد و مفرگد از میباید که رود قبله ابرو ناز میباید بدشت و در ز نشیم فراز میباید کرشم از قره عشوه ساز میباید بر بند نام نیازم نیاز میباید و کن بجز زستان طراز میباید چه غایتی که در آن ترکناز میباید چه کوتاهی که زده است دراز میباید
---	---

<p>بصد جایی بیاورم یکدم دل را بوستان و فاد در گل گل محمود بخوابت دل ما هر کسی ندارد</p>	<p>کبتوریت که در چنگ باریا هنوز رنگ بوی ایازه میابد ز شوق محرمی خوش راز میابد</p>
<p>با احتیاط ظهیری نه گاه غرت خود که اعتبار کس از احترام میابد</p>	
<p>بجای اشک ریز چشم اختر تازگی دارد حدیث زهر او افکنده طرح دوستی بالب کجا در گشت زار رحمت این نشود و ناپود زهی خجلت نگاه آلوده گردیدست قراش نیلای بند چون من باغبانی باغ خسار فروغ گریه شفاف شام را سحر کرده است چه طوفان میکند در نور پاشینا چراغ من بهار باغستان بس عذار گلگل ساقی جنون ازل که داغ تو کردی تارک آرائی بجان رخبیه دل میکند اثبات نفی این</p>	<p>زهر اخگر بسوزد صد سمندر تازگی دارد ز کامم دشمنی باشد و شکر تازگی دارد رگ جان جویبار آب نشتر تازگی دارد امید فربه و پنجه لایعنه تازگی دارد شدم پیرو ندانم حبیت تو بر تازگی دارد درخشانی بدر چیدم ز اختر تازگی دارد کشیدم روغنش از مغر صرصر تازگی دارد ز عکسش بر کشیدن گل ز سار تازگی دارد خردم ز گل این باغ بر سر تازگی دارد نمی آید مرا هم هیچ باور تازگی دارد</p>
<p>دم بچش لب ساقی شراب آلوده میاید ظهوری اخترع بوسه تر تازگی دارد</p>	
<p>اگر حکایت مشتاقیم چاره شود اگر عشق تو غایت ما به غم و درد</p>	<p>هزار فصل سخن صرف انیمقاله شود نفس تو ام شام که آه و مال شود</p>

حکایت تو بیزیم مگر پرده گوش چه سیرگشته ام از دیگران بدلت تو ز روز براج ستان شب شراب کشان ز شوق ساغر و پیانه انچنان ایم زار بعین چو برآرد کمال مایه نوش که حرف حور و پری چلکی نخل شود گر سنه چشم نیم ماه اگر نواله شود چو صبح باش بخورشیدی نواله شود که چون دوزخ زارم گیاه لاله شود که نقص ذوق حریفانست گریه شود	
--	--

خو آه ظهوری بود دل فرست

که مشکوی کسی غم برین کلاه شود

رندان بحر وصله مستی بگویند هم مستجوی سنگ ره جستجوی شان که بوی را تبریت چشم کرد رنگ او را بسعی گزین توان ساختن ز خویش آلودگان که آب ندارند در جگر در گدازم گند رنگه خورده چوپا سودای خویش در گدازه لعل تباهیم مستغنی از خاست نگر گشت گلخانه برین ز پای خم بلب آب ندگی روی ناز در غم محراب تیغ تست از گیمه بیار شمع صفت نواگر تا به زنده غم بر شسته نفس	چون پرده بر فتد و دیدن فر کنند هم گفتگوی فصل در گفتگو کنند که رنگ را بقویت مغرور کنند فرضت در تلاش که خود را از و کنند دریا آب دیده تر شست شو کنند آزادی از اسیری من آرزو کنند پزیرایگان خریدند در چار سو کنند ناخن ز ناز بسکه مبلها فرو کنند مقدمه نیست خاک را چون بگویند بر جا بخون خوش شمشیران بگویند خودشید را چو فده رسن بگویند تا پاک میب صبح تا بهم زده کنند
--	--

جنس نفیس نیست ظهوری اگر لیت
در معیش اهل حسن چرا این خلوه کنند

<p>بر بگزار صبا آگهان چه بهیوشند بعرض حال شهیدان خود گوی گوشت چه حلقه که نهادست طره بر سرم ز دید عور و پری را ندیده میروم حریف جام حریفان خام عیش منم نمزد زاهد و عابد ذخیره طاعت کدام عیب که عریان چو زشت است گر سینه ناله همه درد و غم فوا که کند در آشیانه خود عند لیب چون من</p>	<p>ز خود تنی شده پر آرزوی آغوشند که خوش کلامتر از ناصحان خاموشند اگر گداست اگر شاه حلقه در گوشتند و گر بیاد در آیند هم فراموشند خراب لای کشاکش که مست سرخوشند از ان جریص گدایان ذله بردوشند بپرد نه که اهل زمان هنر فروشند بشنکان حرم مکنی پست و زوشند مباش غنچه که گلها شکفته آغوشند</p>
--	---

بجاست شور ظهوری که بلع نکات
بدوتاری زیر تو دشمن فروشند

<p>دست شاد که زهر نمی بجام کشید یکی نه پخت ز چندین هوس که نمی ختم به نیم جعبه فلک اینچنین بسطید زیاده بود گناه از عقوبت پادش گلچه پخید جرم از باغ کارانی خویش بر آهوان تو گردیده ختم حیات دی</p>	<p>فشرده پائی و دوستی ز رشده کام کشید در ریغ کانتش این شعلهای خام کشید خوش آن جرعت که غمخانا تمام کشید بشر مساری عفو از من انتقام کشید نگشت ساقی بزم تو تا که جام کشید کز شمه خاطر هم خورده را بجام کشید</p>
--	--

<p>بشهر کبک بدعوی جلوه آمده بود ز تیره بختی خود آفتاب در کویت حلال مردن بحیپاره که در دم گ شده است توده چو قربانیان کبوتیو عید</p>	<p>خزید در نفس و پای از خرام کشید بسوخت سایه خود را پای بام کشید کشید پیش کسی گر نفس حرام کشید نیاز عیش تو خوش تنی از نیام کشید</p>
<p>چو از حجاب طهوری نداشت تا حجاب بجذب عجز چرا بر لبش سلام کشید</p>	
<p>نفس گسخت دلم آه تا تمام کشید دست کوره اکسیر بهیست را ریا های من شده کنجک دل سعادت بین مقیم صومعه میخواستم شوم افتاد تغی سخن شده تنجالت لب تا صد شدت گل همه جاراه خنده تا لبها بمید عشق چو محمود میکشید حشم ز رشوق بوسه جمال لب تو زاهد شهر</p>	<p>بنود نچه جگر دیده گریه خام کشید بجای خوی همه سیاهم از شام کشید که خال دانه بر آگند زلفت دادم کشید زخم بدیر میخان دل با نیتقام کشید چه خوب کرد که این گرمی از پیام کشید که اشکباری صبحم همه بشام کشید علم بدوش دل از طره غلام کشید به تیز بینی خط بر کنسار جام کشید</p>
<p>برمن نشانده طهوری ز مغر عطر سخن شما هزار شمیر تو در شام کشید</p>	
<p>بیدلان سینه زود غمت چمنی ساخته اند بر نخیب زند اسیران تو عریان زحد بهرو غمت که شبستان درون روشن است</p>	<p>گریه نازک شده باغ سمنی ساخته اند از غبار سر کویت کفنی ساخته اند از جگر سوخته جانان لگنی ساخته اند</p>

میوان یافت بر ایم خمی ساخته اند کار خود را چو زار سیتی ساخته اند بیکل بازو خاما شکنی ساخته اند بیبی هست که با همچو منی ساخته اند لااق دیدن نازک بدنی ساخته اند وقف بر شکم گنج دهنی ساخته اند از صنم طرفی بر منی ساخته اند صرفه هست که ناساختنی ساخته اند بهش از چاک چه خوش بر منی ساخته اند	میجکاری بنگه ساخته ام و نشد منعمان گرچه با غلام محبت شمرند میتوز را بنگه چون به نومندی عشق بانغ رویان به بهار نگم محتاج اند چشم جان ساخته اند ابل نظر تا نظری شور صدگان ملک بهر جگر باغی معنی صورتش افکنده به تجانه نظر هست سوزنده تر از قرش تان قریان غمچه در جیب روی کا خود انداخته اند
---	---

مایه داران ظفر مشیه ظهور می تل وین

توده بر رگیزی را نه رفته ساخته اند

بایدش بود که جان از تن بسجل برود عشق حلال نگردید که مشکل برود پئی داغش عجبی نیست که قابل برود کشتی بجز چه دانم که بسا حل برود خصم را این باوید را راه بمنزل برود بگذرانند که پروانه ز محصل برود تا سر تیر تو بر صید که غافل برود گر شوم گرد عجب کین غم از دل برود	درد خوش نیست که قاتل ز مقابل برود همه آسانیم از سعی خرد و شوار نیست جستم از سینه سرعش سگید و ادن شان کو درین بحر شنا بیده بازو مکشا ر بهر انش ز صفت خویش برانند اگر شمع را شعله شوخی نه ستانند فرو گر با گاهی خود خور کنده می رسدش نیم چشمه مرقوسه شدند گلم +
--	--

نعمت قربان شکان را ز تعلق رنگی	خون لبستن اگر از دهن قاتل برود
افکنند قافله را اشک مهوری پیش گر چنین گریه کنان از پی محل برود	
هزار اشک به کنج دیده پیش آمد دوید لذت در دم برشته دل و جان معشوق نسبت شوق دست میباید ز دوری تو ستدیده که شد نبویش کجاست ناکه در سینه ام زندان کز کعبه بین فلک کم گشت نقش مرا	بسعی شوق بنارم چه خوب پیش آمد و گر نبوش رود کام رگ به پیش آمد حسب پیرن سب که بقوم خویش آمد هزار رگ فرون دید چون خوب پیش آمد خوشا دلی که ز روز نخست پیش آمد اگر یغرض شش خواهم به پیش آمد
خوشت مذهب عاشق با اتفاق همه بجاست فخر مهوری ستوده کمیش آمد	
از زبان میتوان کسی جنس جان خرید باز از زرد برشته ثمرگان دراز پیش گر هست در معامله معلوم کرده ام تا تخف شقایق رخسار او کند این یوسفی که من بدو عالم خریدم فرسودگی ز جیب حیاتم کشید دست آراسته است رشته شمشاد و سرو را دیدم نلاکه هیچ دلش را خبر نبود	مشکل به صد طرب غمی از من توان خرید از غنچه تر دلم همه ز غم سنان خرید داعی بچند سینه از دمیوان خرید امسال هر چه شبت بهمارا بخوان خرید از نا نیم که سخت ز لیا گران خرید از اهناب عشق بر ایم کتان خرید موزنی از قدش چقدر باغبان خرید بچپانه که بچو تو عمر زیان خرید

تا جیب چاک در غم نازک تنانند	بفرودخت شمع خرقه خود پریان خرید
سرمانه داشت طهوری چنان بکفت	صد بخودی به نیم نگاه نهان خرید
<p>کو کین در غم شیرین بکلی دعوی بود دعوی عشق در ایام من اینی صورت یافت ذوق تریاق و سالم در آرد ز بر از سوالم حذر بود جوابش منون شهر باشد ز من گشته و هست همان دوش شیخ از لب ساقی گز که بوسه دست چهره شده بشت من بازو رو بجزاب حرم گرچه در اول کردم</p>	<p>شور مجنون نه بقدر نمک لیلی بود تا بصدت سخن عشق چه بی معنی بود از فرافش رگ و پی در بدنم افعی بود در زبانش همه نهانی و در دلی بود عرفت من که در هر انصاف که نورانی بود این فروغش بزمین درع و تقوی بود گرچه باشی سرخسب مراد دعوی بود قبله کردن خم بر روی ترا اولی بود</p>
<p>بیکشی کار طهوری ست که مفتت بها چشم بر راه چمن منتظر فتوی بود</p>	
<p>شب بگلگشت آمد از قیاب بید قبس که اهل حرم قصیح یافت عشق هر دل را که سوی خود کشید گشته ام بیچاره در سکیں دل تا خاش سینه کا و در غزل پیش بندی گرچه کردم گریه را</p>	<p>صبح از هر جلوه اش محتاب برو فسخه از ادب ویش محراب برو از غم گیسوی او قلاب برو میتوانم ریشه از سیاب برو ناخته از ناله ام مضراب برو خند و پس دستم را آب برو</p>

لب کشود از بخت افغانه خوان من چنین خوار و چنان خرم غریز با چنان تفسانی دشت حرم خدمت مسینه ما هر که کرد	گفتگورا در زبانش خواب برد یا دگاری دامن قصاب برد تشنگی را گریه ام سیراب برد در درد آورد ناب ناب برد
---	--

در زمان مظهری روزگار مهربانی از دل احباب برد

بکار عشق اوستادی ز من اقرار می باید بکوی عشق هر سوی سر آمدن من ضروری + بر دای خضر خواهم گرد این سرکشگی گریزم ریختن کرد خوش در گوشه عمری پیر کفان سجنت تا آلف محشر توان از مغر بر چین نگردد رقتن من گر معدین دای بر عالم شود سیاه اگر فولاد بگذاری بنام من نیاید که یکجا جمع گردد بنیل و کاکل با تخفان پیر سحر خوانان بعد ام عمری بگاه بنیل بر خردار شان شفتال میبرد	دل حسرت پرست دارند بسیاری باید برای غیرت اهل هوس برداری باید نخواب ای بخت ما را دیده بدیاری باید تعب نیست چندان عشق جان بدهی باید هوا می گوی یارو سایه دیوار می باید براه مقصدم شکیله در دیوار می باید ز تاب شوق بی آرامی نقداری باید دخونی در پیشان بستی نتاخی باید برای عزت من نصبت نمانی باید هنوز ارباب بهت ماکمی بسیاری باید
--	--

ظهوری از نفس بر صفا نکا خط مین سویدای تو مهر محض است در می باید	ز جنس مهر چه کردم و کان بازاری باید برای ساده لوحان مشتری بکار می باید
--	---

<p>بعد من که داری قرب آنقدر میباید میان دیده و دیدن نگه دیوار میباید زبان و کام دیگر است استغفار میباید مروت را گلی بر گوشه دستار میباید که قفلی بر در آوازش از منتقار میباید نگه زین بیشتر تم شده دیدار میباید مدار سجده اش آندل رگ ز نثار میباید نغمی هر روزه ویر حتمی غنوار میباید</p>	<p>بنعل و از گون در شقباری راه طی کردم ز تاب شعله دیدار ناگه دیده میسوزد چنین است از تاشای من ساغر نگه تاکی مسوزان دماغ حسرت در گلستان گلشن زبان زد کرده ام صوتی ز سر و خوش کوفری شدم دریا و از هر قطره چشتی ساختم آما کجا با بر همین زاهد تواند چهره گردیدن باسانی میسر نیست رشک نمکشان گشتن</p>
--	--

بنای زهد را باید زلای باده پابستی
 ظهوری خانه در کوچه خمار میباید

<p>لب را صلاهی ناله نزد نغمه بس نکرد در چشم من نهان شد و روی به بس نکرد نخوت زیاده باد که پروای کس نکرد پروانه نماند که خود را بکس نکرد گردید خشک گریه تر گریه بس نکرد بارش اگر گریان بصدای جرس نکرد در کویت آنکه مستبری از خار خوش نکرد جان دادنی ز شوق نور و زوی چو بس نکرد که بحر باغ ببلبل کنج نفس نکرد</p>	<p>تا در داو معاشرتی بانفس نکرد انصاف بین که دیده او در قفا می نشیند از شور خلق کوچه خواب و محله هم در کنج آن بان شکرین بوسه جان دوم اعجاز شوق دان که رگ در ریشه جگر ساک رسا ندانه بس منزل خرام پیاد ز غیش بگ گل و لاله کردیش ترسم که مرده ذوق شمارند خضر را در محن باغ بی تو دل آن نا که کرد و شد</p>
---	--

	رندان رشاخانه مردم چه در هم اند که در آنچه محسوب بطهوری حسن کرد	
خوش آنکه رخت مار بخت مراد باشد ذوقیست نامرادی گیر مراد باشد بگذارتا برندان بد اعتقاد باشد از یاد بردن من البته یاد باشد برقی ز شعله خوی گریزه نهاد باشد گرنه یزایی نچتم تخت قباد باشد بهتر ز افتابش صد خانه زاد باشد روزی که عطر جیش تحویل باد باشد از غیر اگر نگاهی گاهی زیاد باشد در خاندان کسری این عمل مراد باشد	کالای دوستداری تا کی کساد باشد غم چون موافق اقتدار بغمی چه بد باشد تا بد نگفت شیخ خود را نکو گفتیم با دیگری نخواهم در خاطر تو کردم تواند آرزوی در دل نهاد و خرم خواهم مری نهادن روزی بر آستان از ذره کمتر از پنجه آن کرده با خود هر دم کند مسیحا جانی بحسب خود نقل یک دیدست و خلقی تقسیم بایش دیدم چه بر سر آمد فرمود از خسر و	
	توان بهر ملاکش نقد بلا سپردن شاید که بر طهوری این اعتماد باشد	
شیخ حرم بهر بی از راه میرود نماند بصد خاطر آگاه میرود خوش نمازیت روی به نگاه میرود بر دیده سیل اشک چه در خواه میرود مسکین بر بستان که در چاه میرود	پیر میان بمیکده هر گاه میرود مازم بصید پیشه غزالی که یاد او در بزمگاه عشق نمودست عقلش بر هم نترسان مژه در گریه عیب بود دل بر لبست که دقن از طره خورده تاب	

<p>هر جا حدیث محنت جانگاه میرود میباش گرم خون که تفت آه میرود</p>	<p>کرده درست نسبت پرورش من آه فسرده نیست کم از افغی سیه</p>
<p>درازیر کوه و رود طهوری بند عشق با پیکر ضعیف تر از گاه میرود</p>	
<p>قیمت دیدن دگر و اماند حق روزه تو بر تماشا ماند بر سر ماه منت پا ماند شیخ دین چند گاه ترسا ماند دست بردیست گزینجا ماند معدر بر عشوهای عذرا ماند خورده صلبه بمغز خارا ماند طوق قمری بگردن پا ماند کرگوبند چرخ بر جا ماند طرفه نادر می بدارا ماند درد و در پله مداوا ماند</p>	<p>دل و جان رفت دین دنیا ماند چشم من از کجا قباب کشی بچرخ باغ تو پیش پا دیدم گماسته از عشق سخت تیرم میتوان از پدر کشید پسر و احق الحق چه بخود بیا کرد شمیشه عهد کو کهن بر کوه در لب افغان بلبلان گل کرد در تماشای آن خرام سجاست منعم عشق شونه منعم زد هر نفس ناله شد گران سنگت</p>
<p>لب چش ساغر طهوری کرد لب مکیدن بابل تقوی ماند</p>	
<p>که بر آتش از بد بیا ماند بنگمه های دست بالا ماند</p>	<p>چه نمود سبزه زده ما ماند انجمن راه دید دور و دراز</p>

<p> پرده برزد بعالم آرائی خاطر پوچ منکر متفرکن بہ تمنائے خدمت قدش خال را خط نہفت میسازد ذوق در بار عام خندان نیست ہمزبانیش دوش رسمی بود نزوم جوش شرم خامم کرد خوش برام ز خود جھالی کرد عن الہائے شود معاملہ </p>	<p> بر زمین دیدہ ہاے یار ماند کہ ہر اے خیال او جا ماند سدرہ در خلد بر سر پا ماند بسواوش کہ در سودا ماند بزم خاص کسی کہ تنہا ماند آفت انداز ر مرز وایا ماند سخن وعدہ بر تقاضا ماند ہر کہ در وعدہ گاہ فرودا ماند مغنہ بر یایہ رہن سودا ماند </p>
<p> بود در بزم شب ظہوری فرش گرچہ بر دم بر دوش آما ماند </p>	
<p> از بکہ سینہ دافع تو بر یکدگر نہاد زخم تو مرہبت اگر بہت مہمی بہت کشید در دل تنگ صد آنقدر پرواز در ہوا ی تو کج شک ساچہ کی باپی می نہم ز کبر تجبت کے از دلبران سخن شنوی خوش نتیجہ ہر جانہال آرزویم با پی سخت کرد در خشک سال گرہ خبر الماس شک </p>	<p> ناسور گشت زخم دوسری دگر نہاد بر ہر کہ تیغ و تیر کشیدی سپر نہاد آنکس کہ کین من بدلت آنقدر نہاد بسمخ ناکشادہ ز ہم ہال و پر نہاد بختم ز خاک پای تو افسر سپر نہاد یوسف بجاہ رفت ز حرف پدر نہاد دست زمانہ زخم بدوش تبر نہاد سوز خبا کہ در جگر ابر تر نہاد </p>

<p>نی بوالعوس همین گشود بشد بامن ستاره زود شنبه دارک شیرین نبود در نظم قاصد انقدر رشته نماند بر خرو و بیای و لیکن</p>	<p>پروانه نیز بال و پری در شکر نهاد خوابش ولی سری کبکبار سحر نهاد حرفی ز تلخی نگش در خمر نهاد فقر ابره آمده همه را آستر نهاد</p>
<p>در دل مباد تنگ شود جای حسرتش هر آرزو که دشت ظهوری بد ز نهاد</p>	
<p>مستم هر جا که از طوبی نویسد نویسد که سخط مشک خطی بهار آمد که فصل از جنونم رقم موج و ورق ریگ روست قلم در هر زبان صد شرح دارد اگر بر لب اگر بیا قبولست کنم اثبات عهد خویش هر گاه تضا تعریف یوسف را بدورت بصد واسط قلم خندان رقمیت دماغ خامه عشق ست خوشتر</p>	<p>از ان بالا سخن بالا نویسد بعطر غنیم سارا نویسد بکلم سبز بر صحرانویسد چو مجنون قصه لیلی نویسد که متن اشتیاق مانویسد برات بوسه بهر جانویسد درستی صورت دعوی نویسد سز و کز شرمساری دانویسد که محتاجت را استغنا نویسد سزد که قطره را دریا نویسد</p>
<p>بمع شیه ظهوری در جهان نیست که لولو خویش را لالا نویسد</p>	
<p>چه جادوی کزان چشم فسون پر ز می آید</p>	<p>نمی آید بگفتن حرف برا عجز می آید</p>

<p>سحن در رنگ هرنگایه میگوی می فهم میای تماشاگشته انداز هر طرف خلقی نذر و شنائی شاهباز زخم خبر فرقم برای چنگ دروش سینه تار ناله میاید ندیدی عجب عشقم تا به بنی عجر حسن او ز حد بدست چشم اشکبارم قرعه غلطانی کند او شکایت و فتنه و لاعز نمیداند</p>	<p>که بوی آشنا میا ازین آواز می آید که کنجشکه بانداز شکار باز می آید جو گردن منفر از من تیغ در پرواز می آید بر قاصی فلک از نعمه این ساز می آید ضرورت گر شود کار نیاز از ناز می آید نمیدانم شکیم از سفر کی باز می آید بازی گاه آن لبها بیای کار می آید</p>
--	---

سجد چون شمع سوزم رفته جان گرم میدانم
 ظهوری گردنی برکش نگاه انداز می آید

<p>ریشیه مهرت از دل چون بهمن برکشد در نماز هیچکس ننهاد عشق از تاب و تف ناتوان موم مبین از شرزه شیرازم شمر بیدلی را گر شود چاک گریبان فخر تیزی مژگان خلد تا حشر در چشمش آفتاب از بام او گر بگذرد و مقتدر نیست حله ملک حسن ملک است اربابی نماند گرز ابراهیم عادل شه بگوید در چین</p>	<p>ریشهای جان و دل صدا بار از تن برکشد برق برین بگذرد از شعله دامن برکشد نجات ستم گاه عهد از موم آهن برکشد رخصت ست از سینه صد پاره من برکشد خار از پای سگش هر کس بسوزن برکشد پرتو خود را اگر خواهد ز روزن برکشد خوشه چین باید بهر ماه خرمن برکشد پنجه بازو گل زبان از کام سوسن برکشد</p>
---	---

مهره از آفرین هرگز ظهوری را مباد
 گر نفس از سینه در نفرین دشمن برکشد

<p>بر کشیدی تیغ و جان از شوق گردن کشیدی تخم عشقت کاشت دل در مریع مهر و وفا صبح و شام می پستانم از فروغ دیگر است باود اما نش ز رخا رخس گل و بنبل و ماند دست دامن گیر کو خوش آمد مروت دور بود می برد عشقم بدید و تخته می بایدیم داستان از دستم دستان مرتب کرده شد</p>	<p>خون بقیص افتاد و از هر قطره شیون کشیدی حاصلش ننگ که از هر گوشه فرس بر کشیدی از شب تا دم سپهر این روز روشن کشیدی نوبهار گلشن مار با گلشن بر کشیدی انیکه از افتادگان بگذشت و دهن بر کشیدی تا رفته هم بزنا بر برهن بر کشیدی رستم زابلستان از چاه برین بر کشیدی</p>
---	--

از طلای جان فکوری گشت صاب و تنگاه
تا به اکسیر عم عشقت برس تن بر کشیدی

<p>خواهم که بر آرم بفرغت نفسی چند از منفسان ز نفسم لریزه فتاد از سیلی نعت شهی پنج شیران در شور شکر نیستم از شعله کبابم در سینه شکست آرزو صبح گلزار دارم بستم ریگی خویش امید روح آمده بر بوی خوش بوسه پران جامی نکشیدم لب اعلی نه یکدم</p>	<p>بیرون کنم از دل گله خار و خسی چند تا چند توان برد بسر با کسی چند در جله نباشند چرا بی جرسی چند پروانه چرا تلخ شود از رگسی چند پرست طلبیدم فشکستم نفسی چند فریاد رسیدت بفریاد رسی چند ذوقیت کبوتر دم مشکین نفسی چند مغشوقه تقویت چه رنگین بوسی چند</p>
--	---

بر یکسرم رحم نمرای طهوری
رحمت بر آن قوم که دارند کسی چند

در کو تو گلها می ارم خار خوشی چند از زندگی خویش حسابی نگفتم پاکاه تماشای تو از دوز صورت جوش عجبی بشکرت بوالساز گفتم که بجوش آمده ام از همه تر دارد هوس این چشم از آن نخل بر هر صبح باز از ره محلی من همت بگمار که نگر و ند پریشان	پر مرغ چمن گشته چمنها نفسی چند پیشم نشین تا بشمارم نفسی چند می بود به بنیائی من کاش کسی چند از خد قیاسم به پرانم کسی چند بختست دلم خامتر از من هوسی چند کز بوسه برو پیش لبم پیش رسی چند تحویل دلم کرده فغان جبری چند جمع آمده در کام و زبان ممتسی چند
--	--

اغیار آن قرب باین بعد ظهوری

در پیش چرا اند چنین باز پی چند

اگر در گلستان از ناز چاک بر سر بنده دوان کان نک تنگ شکر حنی نما کوس شود امین دل از بیم خلاصی نصت خود نم بشتر خبره کسی را از رفتی در راه اگر باشد ننگ با آنکه دارد جانب پرویز نتواند کفن پر زانه را از پرده فانوس میاید خج دوری بی سپیدانه شمع بزم می تا بد ز جنت گرچه رضوان لاله و گل خواهد آوردن	صبا عطر از کجا آرد که بر جیب بمن بندد ز بس شیرین زبانها چه شوری سخن بندد اگر از سبزه زار خط میر چاه ذوق بندد برو شام غریبان را در صبح وطن بندد دوان لاله را از حوت خون کو کهن بندد فرارش را کسی ایکاش در پای لکن بندد که چون در آتش افتد ختن ختن بندد ز غاشاک سترگویی مردم نخل من بندد
--	---

ظهیری خوشیتن را گوین گفتگو منما

میکنی حدیثش در زبان باید من بحدود

گوشت زنازما به سخن دانی شود از لاله زار سینه پیر داغ را چه دوق رنجیر جوان بدون کنم از یار عقل دستی در آب و گل نهند تا فضای حسرت بنفر گشته که از شمیم مو در آمدندی زخم تو از بسکمی طعم بر صیدم نیاز گریبان کشاده کشم غریب شهر تو این لقی گریه هوشم بویسه داد شلا مینی هوس	صد حرف میز تخم لب من دانی شود زنگار بسته دل بچمن دانی شود داغ جنون که از سر من دانی شود بر جان در مرمت تن دانی شود این محده از شمال ختنج دانی شود در جر تخم که زخم کمین دانی شود در گاستان صبا بسمین دانی شود کز فتنه تو راه وطن دانی شود می نمیش ز کج دهن دانی شود
--	---

خود را مکش ز رشک ظهوری قوی بلیلی

گوشت بیانگ شاغ و زغن دانی شود

زری نمانده باین صمیر چه خواهم کرد میان سینه دو دست جنگ صفت نام چنین که لذت تلخی ز دیده در گریه بغیر گریه شادی نیست شکلی لب شب فراق که نشانش هزار ساله است برای داغ تو دست سینه خورشید هزار دیده زهر میوی داده ام بیرون	بسیم اشک بروی چو زچه خواهم کرد اگر ز داغ نباشد طفر چه خواهم کرد گفتند زهر اگر شکر چه خواهم کرد خون یار اگر چشم تر چه خواهم کرد زمان زمان نشود گر سحر چه خواهم کرد بفرق من بزور گریه چه خواهم کرد به بین که گر لکنی یک نظر چه خواهم کرد
--	--

<p>تسکینهای خود و صبر با سیرانی مندی وطن از هیچ ناشکیب باد</p>	<p>تمام حسن و ج تو کو دم و گریه خواهم کرد اگر نه در دور سده سفر چه خواهم کرد</p>
<p>بگریه چشم ظهیری چه عادتی کردست نمانده است نمی در جگر چه خواهم کرد</p>	
<p>بخت آنکو که پرسیدیم از ناز آید مایه عشق به بین بر سر سودا جاست چشم ترکی بتماشای گهر پردازد نصل گل بلبل اگر رخصت نفعی آن نشانی که توان گرد تو گردید برده ناله درو چون کشد مل نهنگان تا که بر بوی دل شست مکر بندد محران را نخل از حوصله خویش کند</p>	<p>آید آوازش و خود پیش ناز آید که نیاز و جهان قیمت یک ناز آید دانه اشک چو بر چهره برود آید ضامن من که بکنج قفسش باز آید که سر پای کسی از شوق برود آید در کنم ناله هوس آه با و از آید درو عایم که خطازان قدر انداز آید ضبط را زیکه ازان غمزه غماز آید</p>
<p>سخت گشت ظهوری ست سرای محکم که سخن نامه بر شاعر ممت از آید</p>	
<p>بخوی از رخ گلاب میریزد خنده کرد نذر سوختگان میدهی گریه تنی بکتان خواهد از راز دل نقاب کشید دل چو بر میکشد ز چاه دمن</p>	<p>فرد سخن شهید ناب میریزد سنگ بر کباب میریزد از کتان ما هتاب میریزد پرتوی کز نقاب میریزد رسن طره تاب میریزد</p>

<p>خون بیاسے عقاب میریزد ساقی از روغن آب میریزد مختب خود شراب میریزد از نگاه تو خواب میریزد مے بجام جاب میریزد دم تیغ عتاب میریزد از تعافل جواب میریزد</p>	<p>سلاح عشق بین که چون کینجنگ در گرفت آتش مستان رونق احتساب را نام سببی داشتست بیداری بهر دریاکشان سپهرگون زیر ساطور اگر چنین بهم نگفت گو مدد جواب آنگه</p>
--	---

گشته سرشیده ظهوری من
چشم ترا شک ناب میریزد

<p>که مهری جوش را در خونم افتد نظر بر دجله جیو نم افتد که ترسم گریه بر منم افتد نظر چون بر خرو و اکسوم افتد که کاری بر سپردنم افتد چو دامنش بدست خونم افتد مباد از هر دریا فیونم افتد توارو گریه با فدا طونم افتد</p>	<p>نه دغش در دل منم افتد بگاه گریه در هر گوشه خیم نهان در نامه پیچ قصه شوق پوشم زرد شکر زنده پوشی از ان عالی تر اقاوست میت کنده قطره خون نیچ نقش برون آوردن از زهرش محال برو منت نهم در نظم حکمت</p>
---	--

نیکم ظهوری عرش را فرش
چه دانستم که با گردونم افتد

<p>در جهان تا سخن مهر و وفا خواهد بود تا قیامت بنم مهر تو از تربت من لحدم باشد اگر چاه و بگور اندازند تیغ باز تو چه برانست مرزا و دشمن از خجالت زمین گرز و سوز و فرو بر جهان روی تو گر فور چنین بین پای تا دم مرگ دل من نکند ترک طلب نوخلی و دیگران کس نه فادار غنید نگمی بر تو بهر چشم زدن فرض شد افتاق افتد اگر صلح و صفائی بطلب بر نیاید اگر از خنده مراد لب من</p>	<p>بر زبانها سخن با همه حسا خواهد بود هر گسای که مد مهر گیا خواهد بود معن من تازه بیوت ز صبا خواهد بود خون بهار و جز از جسم بها خواهد بود پیش شمشاد قدت بر سر پا خواهد بود زود خورشید جانتاب سها خواهد بود خواهد انداخت تمنای تو ما خواهد بود چند روز دگرت کار بها خواهد بود هر نگاهی که قضا گشته قضا خواهد بود در دراز جنگ و نماعی بدو خواهد بود حاجت گریه ام از گریه روان خواهد بود</p>
--	---

چاره زاری من نیست ظهور می ممکن
هست تا نخوت شه عجز که خواهد ماند

<p>در آن چمن که قدت را نهال میگیرند کشی خط بچینا بنفشه و سنبل نصیب غریبان خوش شقی شده است تنبه شبت غمت طرفه نشدگان میم نخسوند ز بس مشقت آب تیر سم زیند خاک جوی تو که چه پیشان</p>	<p>ز عروت سدره نفس پایال میگیرند بسرخلی که از ان خط و خال میگیرند فراق در اضر اغمت وصال میگیرد که شعله را بکیدن لال میگیرند انسان کسان که تما در خیال میگیرند ولی شامه همسان از شمال میگیرند</p>
---	--

<p>ز روز و هفته بد ز قسکان اگر خواهند ستیم می شمرند اهل حال نسو عقل ز سخت روی پرویز چون بخوابند بدست مرویک از دیده قره و قره با</p>	<p>بدست ماه گریبان سال میگیرند کتاب عشق به تصحیح حال میگیرند ز بستون عرق انفعال میگیرند بنقطه ریختن اشک فال میگیرند</p>
<p>اگر نیست ظهوری وصال ممکن ازین محال گذشتن محال میگیرند</p>	
<p>کنیم فرض اگر بیدار شمر باشد ز مهر ساخته بزار مهر و زان را خاست خون شمعیدان بقدر عین نکرده غمزه او خدمت کسی ضائع قبول کرد که بیای ارمغان آرد بسوز گشته سر آمد بشعله پروانه شکست خورد دلم شاد مایه نواز هم ز خویش بخبر افتم چو در فراق افتم چه خاست بقرب جوار شام شبنم</p>	<p>همان بی ثمری سخل با سمر باشد گمان که داشت که بهیری انتقد باشد خوشا کسی که نگارش نگار تر باشد سفارشی رگ مارا به نشیتر باشد همیشه صبر باین شرط در سفر باشد چه خوب بود که پندار بال و پر باشد که این شکست هنر نامه ظفر باشد برو بموی بران که خودش خبر باشد نکرد سعی که همسایه سحر باشد</p>
<p>فردت پس خوانده ظهوری را همیشه هر میر از زانی پدر باشد</p>	
<p>خوشت عشق تبرکان اگر جگر باشد برای یادمه و مهر نیست جای شست</p>	<p>که وقت تیغ زو نه جگر سپر باشد بنماطی که خیال ترا گذر باشد</p>

<p>شود جلای جلال تو آفتاب عالم چه تشنه است بر تو چشم من شاید ببند طاق من کو که چه غم بگذارد مهرش شمع عشق بدست حنیت چه سال و ماه که بر عده تو میگذرد سیاه روز تو خود را اگر نخواهم کرد</p>	<p>که آفتاب جهان تاب مد نظر باشد بچشم تنگ خوی کرده تشنه تر باشد که کامل تو همان نیل و کمر باشد فزون اگر نتوان گفت سیر باشد ملا تحمل یک روزه مگر باشد تاره شب من چشم هر سحر باشد</p>
---	---

ز سوز عشق طهوری بویای نری

اگر نه مایه صبر تو در سسر باشد

<p>چه می پرسی ز کار من زبان از کار میماند دزدیاد و افغان در چمن گاهی که بکشایم پی پست و بلند سینه باید کرد تدبیری ز عجب زهد بارندان غمار و الفتی زاهد ز مستی با بنجر برده دستی غمزه ساسنی گهی از احتلاط غیر گو بهلو تهنی میسکن اگر زلفت ترا بار بهمن باشد سپهر سودا ز گلچیدن مکن منع نگه در گلشن عارض کنند جا گرم چون خورشید در کو تیراندیش</p>	<p>بپوشان چشم از زخم نگاه افکار میماند ز نخلت بلبلان را قفل بر بقا میماند نباشد دایم گر یک سخت نامهار و مماند بر در محبت پندارم درین پندار میماند بگردن تا نباشد از خون استغفار میماند که بار خاطر از حرف بهلودار میماند بیازار کساد ی گرد بر ز تار مماند نمیانند بگل آن رنگ چون پر بار میماند اگر نه سال و ماه در سایه دیوار میماند</p>
---	--

چه ترست این طهوری چون منصور ز پیر آید

بسر داری سرگردن کشتان برده میماند

بخورشیدی بآکومه بآن رخسار میباید
 سخن در تیرگی افتد اگر مهر و مش خوانم
 ندارد آخری این حسن در افکار میگفتم
 بگلزاریکه باران در طراوت ابرو چشم من
 ز رخسار میسر و تیرش کمان گویانست این
 زبان شکر گو آذر دغم را فرض میداند
 نگه داری محال از بهر شرح شوق منوایم
 بدیریم بر دوش عشق بت برون می آیدم خود
 شکست زلف ساقی حلقه من تو میگردد

شکر کو بخش کن شکر بآن گفتار میباید
 او گر گویم گلش کام و زبان پر خار میباید
 بنارم ناز هر سالش بنار پار میباید
 در آسب تموز حشر گل سر بار میباید
 که چشم ز چشم بیکان برده سوزار میباید
 که میدانم بمنم راحه آزار میباید
 چه سود از نامه در هر حرف صد طوار میباید
 ولی تسبیح من در خدمت زنا میباید
 بیهن و اعطان زیری بتفتخار میباید

نمیر خیم ظموری یار یا معذرو میدارم
 ز پاس خاطر من خاطر اغیار میباید

عید دست باز خون جهان در خا مازد
 این حق دید دست حالات نمیکند
 ظلمت بر کرشمه گذشتت کارانان
 از من که قرب ساخته پیراهن توام
 چندی در انتظار شستن غنیمت
 چون من مکر دست نشسته بزیر تیغ
 خوش در کین نکبت چینی برو برو
 آلوده ساخت تیغ که عرضیت دهد

خونها چه بزرگ حنا زیر پا مازد
 در روی شرم روی خود از چشم ما مازد
 بیگانگی کین نگه آشنا مازد
 خود را بتنگ بستن بند قبا مازد
 در ابتدای وعده خود و انتها مازد
 بسیار غم در دست تیغ جفا مازد
 حق شام هست مازد ای صبا مازد
 در لب شهید گو سخن خونها مازد

<p>دشنام دونه بست ظهیری اگر چه صفت گاهی ضرورت است آینه در دعا طرد</p>	
<p>عاشق کُشان که تیغ جبار گرفته اند روئی برای دیدن دیگر نمیدهند هرگاه گشته کلبه صبر و سکون تمام بس پیرین ز حسرت آغوش گشته چاک با آن مزاج نازک و آن ناز و سرشی از عید گاه کوی خود از خون کشتگان نازم بصفای سحر و دماغ آفتاب</p>	<p>زخم از برای شاه و گدا بر گرفته اند اول نگه بروی نما بر گرفته اند وای نخست راز بنا بر گرفته اند دستی اگر ز بند قبا بر گرفته اند از بخودان خویش جدا بر گرفته اند بادست پر نگار حنا پر گرفته اند خوش نسوز سینه ما بر گرفته اند</p>
<p>از کوکین هنوز ظهیری گران رست اورا سبک اگر چه زهر جا گرفته اند</p>	
<p>عشاق در دوا بدوا بر گرفته اند تا ناله با کام خرامند راه کام هرگز حجابیان نتوانند برگرفت افتاده است خفته شیخان چه بر گیر از شوق گلستان خیز خضر مقدان در آتش تو همیه سوز و تهمان پاک جان بخشی مسیح نبوده است نقد فرزندی از تو حسن ندارد و غریز تر</p>	<p>از دلبران جفا بفر گرفته اند از راه درد خار و دوا بر گرفته اند کامی که خیرگان ز جفا بر گرفته اند لب پاک ناموده ردای بر گرفته اند دخا ز زار قوشه پا بر گرفته اند دماغ تو سینه بسز بر گرفته اند خوش بختی شمال صبا بر گرفته اند دشنام داده دبا بر گرفته اند</p>

	<p>تاب نظر کجاست ظهیری بدو چشم خورشید و ماه را بسهاگر گرفته اند</p>	
<p>از خشک برگ سمن در ته پهلوی دارد هرگز این طفت کجا باز به تیهو دارد باد و روی همه را با همه یک رو دارد یک جهان دیده اگر در بین هر هو دارد یک طرف گر نهاد آن پرده که بر او دارد با بیایم نمک تمهت او دارد خیم محراب حرم در حنم ابرو دارد از خدنگ ستمش سینه ترازو دارد غیر از خم پس سر چه قدر رو دارد دامی به هر که چو من نا صح پرگو دارد جز کسی که تو سر بر میز آنو دارد</p>		<p>زیر سر هر که چو من خشت سر کو دارد از گره های غمش بادل من هیچ پس بیوفائیش قبولست از دغیت گریز غوطه در دام نگه خورده تماشائی او هر طرف خط شعاعی بداند نازش گره ام را بشکسته و آورده بشور میتواند که کند قبله مسجدیان تا میان دل و جان بخش کنم ذوق حضور پای در عسکه که عشق سران پیش نهند مغرم گشت توی در سیر من سر نهاد مطلب خویش بکسی نتوانست نهاد</p>
	<p>مرهم اندیش ظهیری بدو نمیش برسد نگ لب ناله آن درد که دارد دارد</p>	
<p>جلوه آه بین سینه هوایی دارد جان و دل عرض کنم نعل بهائی دارد شاه دانسته که بقیدر گدائی دارد مزرع محنت و غم نشو و نمائی دارد</p>		<p>صافی اشک نگر دیده صفائی دارد داغ بر سینه نشان سیم خش غم است حشمت خویش باز هم ز تایش بشیم خشکسال هم مرگان چه بلا بود گذشت</p>

<p>من که دارم که غمباری ز زخم پاک کند اضطرابی بجه تشویش نهان میازم موسم سربلندی من فصل جوانی بود بگل باغ حرم تا کند آرایش فرق جای غمهای فراخت دل تنگم واکرد بلبل باغ رخان جمله یکی وز تو هزار هر که آری قدحی پیش سری من سیر</p>	<p>ای خوش آنکس که شمالی و شمالی دارد عاقبت جوئی حال امروز بلالی دارد میخودیهای قضا گشته ادائی دارد کعبه روز و رخیلان کف پایی دارد بر نشا ط و دو جهان ناز بجائی دارد گلبن هر چینه نغمه سرائی دارد مست لطف تو کلبه سه ربائی دارد</p>
<p>میکنی بیع ظهوری چکنم از تو نهان هست بی عیب و عیب فانی دارد</p>	
<p>نظر و روان بفروغ جمال در گیرند بشهر و کوثر مارشک از بزمیانی کنند از مرثه جارب پیشگاه ادب بقصد قاصدی از خوشیستن برآیند بر آفتاب شرف رویی افزایند نخسوند برگ از بلای عشق خلاص گرفته اند بطنی حسیاج شیرینی خلایق خلق جهان از خطا جسته اند ر بود کمنگی و کفشان نمود نوی ز شیر شیر تر و طوق مورد گیرند</p>	<p>کشد شعله و نور شید را شمر گیرند نشان پای سگ یار در گداز گیرند بشا به راه طلب کار باز می گیرند دوند به سر بر ره ز خود خبر گیرند که از قفج هر روز در نظر گیرند چو عمر شان بسیر آمد گداز می گیرند بکام زهر چکان نکته بر شکله گیرند بجای کینه بل مهر کینه گیرند بای ابره خود اطلس آستر گیرند ز گاه گاه تر و کوه را کمر گیرند</p>

<p>رخا کساری افتاده کی بخت بلند بپایه که فلک راز خاک برگیرند</p>	
<p>اگر بطول مقام مکن ظهور می نفس درازی غوص اینر گیرند</p>	
<p>بهر که در دندار و بتان و دخت بند کسی رعایت مهر و وفادار چشم پی کبوتر دل طرفه شاهباز اتند هنوز غرت دشنام خود نمیدهند مدیغ مدعیان را رگی نیباشد نسیم باج ستاند ز سنبلیله تار ز خون داشتگان خاک شهر کو گلگون ز بهی امید که روز جزا بخون خواهان بپارسائی سرشار میتوان نازید در آن مین که شو قیغم و غم خیر نشان ز عجز و ناله فتد تا نفس کبوترهای بجاست عوی اعجاز داغهای قدیم</p>	<p>چه خوشترست بخشش اگر بی بخشند ز کوه جور و جفا کاشکی با بخشند بصید خویش بهایونی با بخشند مروت ست یکی گر بصد و با بخشند که زخم فشر مرگان بعدا بخشند به نیم تار که از طره دوتا بخشند ز گردن چپ خورشید را بخشند ز زخم کشتن دیگر بخون به بخشند که ته پایله برندان پارسا بخشند بشبنی تفت بقی بهر گیا بخشند ز ناز و عشوه درازی با جزا بخشند که هر قدر که رسد داغ تازه جاب بخشند</p>
<p>شریک خویش خواهند اگر ظهور می باو محبت خویش اینقدر چرا بخشند</p>	
<p>از برای مصلحت شمس شود دشمن بماند خون رگ و گردن مرگان شتر زن بماند</p>	<p>در جنون عشق پاس خاطرش از زمین بماند غمزه از شوخی بقصد قصد من ایما نکرد</p>

جان در ایام جدائیها تن صد مرگ بود از برای عند لیبان در وفا پیغاره است در دولت دشمن مجاور جان مسافر میشود چشم در راه تو ایام عشق در چاه بلا روز رفت و هفته رفت شب همان بر جا چاره است در ترش روی نفعی زهر را شیرین محش در شب غم خواب را تغیر جان چاره بود	یکدور زری بر امید وصل اگر بر تن بماند اینکه گل از باغ رفت و زناغ در گلشن بماند غیر رفتن نیست در بانش از ماندن بماند منی از رستی های تو بر بزم بماند گزنه زیر کوه اندوه منش و امن بماند سست عهدی اگر منتهی موی آرد هن بماند رفت از چشم من و چشم نخب من بماند
--	---

چون طهوری از بهار عشق مردی ستبش

کز خس و خاشاک کوی از لاله سوسن بماند

تغ راندی همه های زندگی در تن بماند پیر کفان کو که چند یکمیت یوسف بغیر شب بماند از تماشای تومر بر بام رفت چاک بپزیر روزان تو خندد بر دلف در کنارت میکشم از حبه طری بسته ام عمر ما در یوزه مانع تو شد آتش زبان در انکاران تو حاصل هر کجا برداشتند با وجود آنکه باشد صدر رسوائی همین کو صدای تیشه فریاد در کوه و کمر منه ایجا خوش در رسوائی بکشد عشق	عمید من قربان شد نه جانم زردن بماند از شب آغوش خوشبختی به پیراهن بماند شد در حیرت برویش بار و زوزن بماند رشته زرین مهر از شرم در سوزن بماند در تحیل طرد و امانت بدست من بماند تا چراغ دو همان نمکشان روشن بماند توده های برق نه غریابی خرمین بماند حق مصیری و بیتا بیم در گردن بماند غلغل زنجیر من در کوه و بوزن بماند تا قیامت بزر با نهادن در بستن بماند
--	---

کرد حشرش ظهیری را بلای لاغری
آرزو فرآی آن ترک صید فلک بماند

مر در جلای آن رخ زیبا نمیرسد	کوسد ره کو آن قدر غنا نمیرسد
از خضر نیست تشنه در دوز لیکن	بیاری غمت بسیجا نمیرسد
خاک رسبت بدیده کشت خود میل در	این کل جز بدیده بنیا نمیرسد
از دست کنیم گم کرده با می چشم	مارا باین نگاه تماشا نمیرسد
عاشق بقدر خوبی معشوق شقیست	در عشق غیر من بزیفا نمیرسد
سر را معای پای منصور در دست	ایک ز شاویم زین پانیرسد
با من بگریه ابرو بدعوی خفا گریست	گو تر مباش چشمه بدیا نمیرسد
در سال ماه عشق تبان رفت دیگر	امروز هیچ وعده لغو نمیرسد
دارد بخش معاملگی شهری دلم	یک غم مخورم که ز صد جانیرسد
جان در میان سینه دول کنه نمیرسد	راحت ز فاع تو بسویدا نمیرسد
تا بر نشان پای سگانش کنز نشا	دستم چرا بعت دریا نمیرسد

تا راج دیده باش ظهیری که خیر نیست
در صبر و عاقبتی که بیایا نمیرسد

سجاست نازش بوسف که آن پرور دارد	غلام آن بد پرم من که این سپر دارد
اگر چه یار از خصت نشستن نیست	همین بسبت که بر خاطرش گذر دارد
ز دست بخیر بهایش شکوه رو گردان	مر است این بگله که حال من خیر دارد
صبار طعنه من ترک قاصدی که نیست	که صبر آمدن مرغ نامر بر دارد

<p>چو از صریح کنایت رساتر افتادست شب از ستاره چو از انجمن خیار شک مگر که کو کهن از کوله بار در ش گفت حریف کشتی من کو بعش غیر از من</p>	<p>ز مرحمت بغافل بمن نظر دارد بیاک کردن رود من سحر دارد که میستون صد امانه بر کمر دارد کمان مبر که بر ایم قضا قدر دارد</p>
	<p>فلک بقصد ظهوری کمان کین زه کرد چه غم زدای محبت دلش سپرد دارد</p>
<p>نقاب چون مریخ آن آفتاب بر دارد بدخل و مخرج نفس و ارسیدنی دارد نمان دوان ز پی ناته مان ره داند در آب سایه دیگر که آب رگدندش بر در وصل ز شادی چاشک بارانم پیاله بر لب از ان نکث میکند ساقی بزود آمدن قاصد آن شتاب نیست با متداوغمش دارد آن رسائی آه</p>	<p>صد آفتاب مریخ از نقاب بر دارد که آهش از نفس کس حساب بر دارد بس است گایه پای آب بر دارد به پیچ مژه با آفتاب بر دارد عجب که دیده ز رویش حساب بر دارد که مستی ز نگا هیش شراب بر دارد که نامه چون بگذارد جواب بر دارد که در مساحت گردون طناب بر دارد</p>
	<p>بعش طره ظهوری چنین حریف پیمات بقدر تاب و توان هیچ وقاب بر دارد</p>
<p>ز دیوبیت اینجا با مغرم صبا کرد اگر برین نکتشای گریبان تخیل برد از حد کاد کاد و کاد</p>	<p>به بیوشی توان شکرش ادا کرد کاستان را که پیر این قبا کرد لبت را عاقبت تمغای ماکرد</p>

ز ابرویت و گر گردید محراب غلط هرگز نخواهد کرد و غمت بهت دل ز بس بر جوشش بلبلید لب خشک آنقدر در ناله بچید تا در کشتی گردون که عکس بدریائی سر شک با شنا کرد	سماز قبله میاید قضا کرد بروی سینۀ من چشم واکرد آن تنگی برایت فکر جا کرد که حاجتهای چشم تر روا کرد بدریائی سر شک با شنا کرد
--	--

ظهوری ره بتسلیم و رضا برد
زبان نیت از چاک گفت و چرا کرد

نمی نالم اگر بر من جفا کرد بر غمم پا به غریب رانفترو بیک دیدن در آفل کردیم پریشان گوی دیدم مدعی را در اثبات مروت قاتل ما لبش آلوده و شام حنفت بکار ما نیاید هیچ خوبی بر خصمت ترک جنت کرد و ضو هالون تر در عاشق کیت عاشق	چه جرم او را و فایز اقتضا کرد بضر بخت خود را میوفا کرد ولی آخر کمی را در بها کرد ملم شد جمع عرض مدعا کرد بخون خلطید گانش را گوا کرد همیاید عت لوئی در دعا کرد چه خوبی خویش را در کارها کرد تماش جسا بکوئی او بجا کرد همارا استخوان ما بها کرد
---	---

ظهوری دستم بر عرصه عشقت
خود کار نمایانم که جا کرد

سحر بلبل چنان گل را دعا کرد که در آمین و بان عشق جا کرد
--

<p>دل و دغش چنان بر خیمید ز بس قربان بگویش بر هم افتاد چه ذوقی دارد از بیگانه گونی ز صاحب غشی یک دیده بردار چه سهل البس کردنش مایه داک بجوایمان ز رشک آورده بودم جدائی مرگ چون میکرد تقسیم هنو اداری ما بر رحمت افتاد</p>	<p>که از همشان توان هرگز جدا کرد برای عید خاک و خون خاک کرد بجوت من زبانی آشنا کرد که دل را تحفه جان بارونما کرد بصدر جان نیم نازش را بها کرد زهی کافر چه میدانم چاک کرد چه مردنها برای من جدا کرد عطش زور غری بر گیا کرد</p>
---	---

ز ساق و ساعد مردم ظهوری

نباید خویش را بیدست پا کرد

<p>حال پرسید مرا قوت تقریر نبود دشت و دریای خنوت ز شوریده سران سالمها عامل دیوان خموشی بودم بخطا باز تو امید عطا بدارم دیده از عکس تو بستیم که احل نشویم میتوان گفت که با هم شکرا بی دارند قدرت هجرت و در کشتن من بر دیکار چقدر خواب پریشان که ندیدیم شبی نامه طومار چپا گشته و طعنا کتاب</p>	<p>چه خوابی که دگر آلت تعمیر نبود پیش ازین هر طرف انموج زنجیر نبود بسیکس ما بس اندازه تقریر نبود تحفه عفو تو جز جرأت تقصیر نبود در نظر داشتن آئینه تدبیر نبود دوش باز هر تو کامم شکر و شیر نبود که شفا عکری اندازه تقدیر نبود دستبازی بس زلف تو تعمیر نبود خامه را خود بشکایت سر تحریر نبود</p>
---	---

مس ارباب خوابات از ناب شدت سخت از هر چه نان ره اخراج بهشت	حیث در صومعه از لای می اکسیر بنود آدم آگاه گز حکمت تخمیر بنود
	چون دوال خم تراک بنجود بچیدن از ظهوری ست که تخمیر ستر بنود
چه شکرش بر زبان خوابم که بیدار فرخ باشد کنم بر خوشیتن نقرین گراز اهل خرد باشم چنان بر دوستی ماهر چنین بر دشمنی قادی سپندی گو که با آتش فشانم خوب منایم نشاط و عشق نگین میت چندانکه نگین ز سرتاپی هر جامی نهم انگشت منایم به کارای سرآمد بوم هر که بار میگفت این چهار آمد بس فر باد را در بیتون باید	خوشا راحت که آزار کسی او را سکون باشد اگر در عشق بر چنین مرار شک بنون باشد کست از عشو پدران که ز فیاض فنون باشد مغافاقتد اگر در وی پذیرای تشون باشد اگر در جام خون باشد بجای باره چون باشد ز تاب درد باید پیکر کس از غنون باشد که در صبر و شکیبائی کسی چندین بون باشد که دستی نقش شیرین را بر زیر میسون باشد
	بیاد آه سر دش آنشی باید بدو آورد کسی با غم اگر همچون ظهوری گز خون باشد
در سر سودایان سودای سامان گفته شد شاخ و برگ گری که چه دارد ناله در کام و زبان بر سر خوان نوازش آن تکلفها چه شد شوق میدارد نگه دستی عجب در کارین کارمل از یاری سخت نگون گردید پست	درد کو فکر دگر کن فکر در مان گفته شد نوبر افغان نکر دم لب به افغان گفته شد شرم میدارم که گویم قند همان گفته شد بزکر از جیب چاک سر گریبان گفته شد پایش از جاب رفت و در چاه زندان گفته شد

مشک بیزد از خط نو خیز او دیگر صبا	در چمن کاری نداد و عطر ریحان کشته
کله کله عشق باز دسته دسته تیغ ناز	صید قربان گشته نو آن عید قربان کشته
از گدایان تو ام در کوچه فست و فنا	آرزوی احتشام میر و سلطان کشته شد

در پشیمانی طهوری هیچ تنهیی بیانت	اینهمه بر پشت دستش زخم زندان کشته
----------------------------------	-----------------------------------

افسردگی ز دل بخت ناله میرود	بیمیز از تنی که به تخیال میبرد
در گریه نیست فرصت خون کبک بزم	اینک جگر ز دیده به پر کاله میرود
در دوتو نشتر سجیجی برگرفته است	لاحت بجای خون زرگ ناله میرود
اقتا و پیش کار دلم کاه و کمر پاست	هر جا رود غم تو ز دنیا ناله میرود
هر روز غازه کاری آرزو چه تنجاست	صد خون فزون بگردن لاله میرود
بر تو بهای چله ثنیا ن ترجمی	یک جرمه می که حاصل چل ساله میرود
در کامکا و پی تنجیتل منضم	بر برگ نسترن ستم تراله میرود
ساقی چه گرم باده بگردن فغانده است	در بزم بحث شعله جواله میرود
از گفتنهای تلخ بشور شکری	تا لاج مصر کرده به بنگاله میرود
ببخورد و خواب حسرت تسخیر است	زین آرزو بد ابرو ناله میرود

باغ و بهار گشته طهوری از فعل داغ	تا سینه در میان گل دلاله میرود
----------------------------------	--------------------------------

کسی بمکنت فقر سرودی دانه	که در فرد تری از چرخ بر تری دانه
سپهر مانند طایس روز دیوانش	مجزودی که طریق قلندری دانه

<p>بجای عشق کسی سداگر توانی بست اگر بگم شدگان مهرش دی رفیق ببر ز خلق که خوان یوسفند به نه پوست مانده ذنی استخوان مرهم ز اوج موج محیط سر شک جراح ز صلح سمیران غیت بهر دهر کس مباد نامه بر آنکس که بنیاید پر هزار مرتبه گردد ازین نهان تنم فسر دگان تبنا پری عجب شوند ازان حریص تر افتاد در کار آن ترک به تیغ شاد هم آست تیغ غمزه او برای آنکه بدشمن سلاح بخش کند</p>	<p>میان آرزو و دل سکندری دانند عجب که خضر درین راه بهیری دانند برین مباحث که یوسف بر اوری دانند اگر نه دافع غمش سینه پوری دانند ازان گذشته که گردون شنوری دانند خوشا کسی که چو من جنگ زرگری دانند خردتست که قاصد کبوتری دانند اگر مراتب خوبیت را پری دانند شرایع که مل باید انگری دانند که صید صید گمش عیب لاغری دانند که در مصاف دل خلق صفیری دانند خدا نگ سینه نوازش زرگری دانند</p>
---	--

بگیر یاد طهوری ز من مسلمان

مباش منکر کافر چو کافری دانند

<p>ز ترک الفتش جانم بتن الفت نمیدانم که میگوید اگر صد جان بهای یک خا گوید ز هر کس هر چه خواهد در حضور غایبان گوید ز حرف روشناسی روی میازندمه رویان نیاید شد فراغ و عیش عالم حصه یکس</p>	<p>ز شوق صحبت او خلوتی نمیدانند نمیدارد درینج از هیچکس منت نمیدانند ز شوخی هیچ خط الغیب در غیبت نمیدانند خوشا شهری که در دره درو شهرت نمیدانند حریص افتاده دل در درو غمست نمیدانند</p>
---	--

<p>حیار احسن هر عرض خود کرد دست خوشحالم ز بیان بیوفایانست سازد غیر اگر کاری بسودایت ز بیم شرک با جان کرد دل بگریه باین آرایش از آرایش دیگر شو غافل اجل در قتل این دآن کند کاهی مدارا</p>	<p>که در عرض تنها مدعی و هشت نمیداند تعجب نیست خود را با تویی نسبت نمیداند بنایم غیرتش در عاشقی شرکت نمیداند مکن منع نگه مشاطه این صفت نمیداند مبادا فرصت هجرت را فرصت نمیداند</p>
--	--

با میدی که شاید وعده زان لب برون آید
 ظهوری میکنند جدی ملی مت نمیداند

<p>که فزون پرده پوشی از گل کرد بنگر حبیب پاره پاره گل آتش تیز کرد باخ خشک بزبان کیشمه چشم تو ساخت کعبه ساقیت شیخ میداند خرد و عشق هم سبق بودند خون دل گرچه زار و راهروست در شما بر صبا فتاد نفس حال زاهد نگفت زند یکس تا صبا بر کند بنکست تو</p>	<p>عاقبت راز بلبان گل کرد بیشتر بخودی ز بلبان گل اخپ شوق تو با تحمل کرد که نگاه اینفت در تغافل کرد فصل گل قبله شیشه مل کرد این ترقی دآن تنزل کرد سهل باشد اگر تو کل کرد موج همچون گریه ام پل کرد بود از عارفان تجا پل کرد منفرد خالی ز عطسه سنبل کرد</p>
---	---

ذوق خمسانه از ظهوری پس
 خوبشتر نگه تخیل کرد

کسانیکه سز زیب افسر گرفتند چراغ گل از تست در باغ روشن در وعده بستی و در انتظار بنازم بکا کل گذشت از کرم ترا باید البته رشکی بر تان بتخت جنون ز میدم تاجدار مگه تحفه زهر چشم تو گردد چه نازی که از ناز ناکرده ماند در اقلیم عشقت آب و هوا	ز پیشی بعشقت کم سر گرفتند بصحرا شدی لاله و گرفتند همه چشمها حلقه در گرفتند بتان طسره از دوشها برگرفتند که خود را بجای تو در برگرفتند ز داغ غمم حیرت برگرفتند همه جاشنها ز شکوه گرفتند به سجده بتان طسره و گرفتند که از بیدستان غم برگرفتند
--	--

طهوری ترا میرسد گر نزاری
که از کس ترانت فزون تر گرفتند

عشق بلا دست کوتا چرخ پست من شود هست و بود خویش را نذر محبت کرده ام در پریش تا به شکاری زستان بگذرد توبه ام از توبه فرمودست ساقی و نیست با وجود این همه بیای قتی در وعده گاه مدعی میدانم از انتقام فارغست	پانهم بر تر تننا زیر دست من شود جای آن دارد که دیگر نیست هست من شود شیخ میخوامم دو چارمی پرست من شود گر ثباتش غیرت عهد است من شود نیست حیرت اگر یک کوه از شست من شود دست پست اوست هم گرد دست من شود
---	--

می نهی دشتی بدل راه وطن میکنم
چند در غربت طهوری پای پست من شود

<p>شاهان بسا لکان مهت باج میدهند هر جا خدنگ نازکمان ابروان میدهند باید رساند رتبه افتاد و کی بسم بر دواک دار اگر توانی شست رشت کور خش کینه دشمن بغیر زین بکن از فرم ابدی نیاید اگر بدست چون از غمش بگریزند شوقیان آشفته گان زهن سیامت بدو آه یغما چه گنجا که نه بر یکدگر دهند نازک تنی و سخت دلی بگو گشته خمر</p>	<p>نعلین اگر کنند طلب تاج میدهند صند و قلمای سینه باج میدهند همت بلند پای معراج میدهند مرشته بدمست ز حلاج میدهند آخوند از پوست بستراج میدهند گردی ز راه قافله حاج میدهند افلاک را سفینه با موج میدهند تاریکی و گر شب باج میدهند چون فطلسان خزانه تباراج میدهند آهمن دلاان حریر تان باج میدهند</p>
---	---

در برده نزد عشق ظهوری اگر تیان

بازند ساز نقش بلیلاج میدهند

<p>در نبرد عشق عریانی حصار جان شود میچکس یارب نفیستد در پیشانی چنین شکوه های گردش گردون بدل گرد و بشکر گشته دیوی در نظر خشت محنت خانه ام کرده عید از جامه گلگون چه رنگین خویش را رخ جو در عالم فردی بر فرد و دوز نیست گشته خونم قیمتی از جوهر تیغ غمش</p>	<p>زخم تارک مغرور زخم بدن خشان شود چاکهای جیب تاکی جمع در دامن شود طلوع زرد و دل اگر غرض شب جوان شود میتواند بود که عکس تو حورستان شود گر ازین خواهد که رنگین تر شود قربان شود آفتاب از شرم او در زده گر پنهان شود بیم آن دارم که خدا بر سرش دیوان شود</p>
---	--

دستیاری چون جنون فغانه سوزایان عشق	بر سر بانداری تا داستان دستان شود
سعی کن تا دیده را در گریه سازی سمر براه	واقعت سرباش چندانی که بی سامان شود
شکر فرصت فوت میگردد و من بر انتقام	جمله تقصیرات باید تحمّل زیان شود
تیمش بر پا نزد در عشق ماصح و دوست	گداز بافش در رخسار جان من بمان شود
گر بروی گریه ام خندی جگر دریا کنم	سان خیل داغ ده تا سینه ام میدان شود
ملک تن بی شاه باند از تنهای فراق	گریه لبها کوچه بندی از برای جان شود
این همه خوبی که کرد انبارا بر ابرامیم شاه	میتواند شد که قحط حسن در کفغان شود

چون ظهیری در خرید در پنداری که دید

نیستش بر دامتاع ناله گر ارزان شود

اگر شاخ سنبل چو موتیو باشد	دماغم گنگار بو موتیو باشد
بصد خوبی خلط طرح کتابی	توانم کرد اگر نسخه روتیو باشد
بسوی حرم رو نیارد نمازم	نمازش اگر نی بسو تیو باشد
ندارم بخر دیدنت آرزوی	ولی عکس این آرزو تیو باشد
تمیزت خلط کرد در کار دشمن	بدست این چرا بد نکو تیو باشد
زهی عیش اگر گرد آن جدی حال	که کس در رفتار و برو تیو باشد
تواند اگر لاله رنگ تو گشتن	سمن هم تواند که بو تیو باشد

ظهیری خوش توبه میجو است

زمی خلط در کلو تیو باشد

ساتی کجاست کاسه ساغر آورد	وز عکس خویش فصل ماری آورد
---------------------------	---------------------------

<p>روز خوشستن نماند اگر آرزو بجاست این چشم پست هست که هر کس سفر کند مرغی که شوق نامه من بشود پرش در دلی که پیش تو گویم بعد مهید دوش و بری که آب بگرد ز شرم کو جارب جلوه تو مرگان قویست راحت یکی ز دشت نشیان دامن شاید که خوابگاه خیالت شود شبی</p>	<p>زین فریبی که زان کمر لاغر آورد بهر من ارمغان همه چشم تر آورد باید که هر زمان پر دیکر بر آورد نشنیده کن مباد که درد سر آورد مقدور نیست انیکه گشت در بر آورد طاؤس از برای چه بال و پر آورد کی سر زید دستی مرهم در آورد چشم تراز حریز نگه بستر آورد</p>
---	--

راحت گزین باش ظهیری چو بی رگان
 بنارگی که هر مرده صد شتر آورد

<p>چنانکه بفراقت به بقیاری چپند امید هست که گردنتیج به ظاهر ز زخم سوخت دلت زود مرهم آوردی نشسته مدعیانند بر همین و بسیار برای شستن گرد و کاب من باید گل مشقت راه طلب بفرق شگفت حریص صیدی و در دام طره تو دگر نداشت مشک شمیی چنان نسیم رساند مجیر گوشه دامن عجیب حسن نشان</p>	<p>بیاد دار که دادی با قراری چپند بوعده گاه کشیدیم انتقاری چپند هنوز سینه بداع تو دشت کاری چپند خدایا که بر پهنر از بسیاری چپند که در عثمان تو باشداشکباری چپند بجستجوی تو در پاشکت خاری چپند نماند جای مگر سردی شکاری چپند ز چین زلف تو در چین نفیسه ناری چپند ز گرد و دلی رخسار خاکساری چپند</p>
--	--

بسیر دامن محمد را روم ز شهر برون چه انتظار که نوروز میکشد هر سال	دلیم پرست بگیم مگر کناری چند وطیفه دار ازین شاخ گل بهاری چند
---	---

ایو ام عشق ظهوری اگر ضمان خواهند
همان ز خویش کنم وام اعتباری چند

باید که گل در آب باشد در صید گمی مباش کاخجا عیب ست که در محله ما آمد مهر برگزیده حسرت از چشم که چشم شوق و تهمان حرف همه چیز خوشگوار است ترسم بر آب روی دریا + این دیده ندیده رخ نیست مهابت بر تو تو شب ها	تا حال کسی خراب باشد کنشک کم از عقاب باشد همسایه دیده خواب باشد در آرزو انتخاب باشد ایو اے اگر کم آب باشد عیش ست که در دنا ب باشد آن موج که در سراب باشد بگذار که در نقاب باشد در سایه و آفتاب باشد
---	---

آباد بکنج شو ظهوری

بگذار که دل خراب باشد

بگلشت چمن فنی چمن سرور و انوار شرابی رخت در پیانه در می کشان ز بیم در دست گاهی نفس در سینه میزد بازادی چرا بر خود نبالده سرو درستان	نخل شد باغبان پنداشت غمش ارغوان که در صافی سخن بر سینه پیرمغان اگر گل بشنود بلبل نزاران و دستان ز شوق خدمت قدود امان بر میان
--	---

<p>بمجنون ره نمیکرد غلط که شوق چاک کرد بر سوایان کند تحویل بی اندیشه نشیند مگر در غارت تم از کج کاوی رفته آهنگ نه مطلق است از اخوان بچاه افتادن یوسف سپند از مهر و مهر روز میوزند بر طفلی چه آسودم که ناصح دیدت و انصاف بستش</p>	<p>حدی کن نایقه لیلی مهار ساربان دارد کنسی که ز بیم رسوا گشتن راز نهان دارد چنین معلوم میگردد و مگر صبری گمان ز لعل دیده با برشا همراه کاروان دارد که از شوقی تنهایی پیران از جوان دارد نصیحتهای بیجا کرد چندین تر جهان دارد</p>
---	---

طهوری غالباً سوز ندارد آنچنان مغری
 بنغمه دود بر شد داغ بوی استخوان دارد

<p>کرد بازلفت تو سودائی صبا باز از زد از تاشای تو زد و دیده حیرت جلا در دامنش تا زبان گردد برای آفرین بیتوانم آن شکیبائی ز نزدیکیان محال ابر را سر گشته کردی در هوای خوشین میرساند مرز و مردمان خود بنای عشق ساقی دارم که شاخ از غوان از عکسش آفتاب از تیره نخبتهای خود گردید داغ غیر یار دل یقین دانم نخواهم داد بار از چه می بستیم راه ذکریت بر برهمن</p>	<p>رنگ و بویت نو بهار آورد و برگلزار زد عید قربان تو گردید و در دیدار زد قادر اندازیت پیکان جمله بر سوفا زد صبر فیکرانه زد لاف و دور از کار زد هر طرف از قطره تر و سحر را پیکار زد اجرت او شهرتش فریاد اگر پرکار زد بر کشید از ساغر و بر گوشه و ستار زد فرمهای کوی او در سایه دیوار زد زدنهای نجات بی برگ من و بر بار زد راست پرسی سبزه مارا به در تار زد</p>
--	--

دل نبارای طهوری سینه لا محتاج دید

اگر رسیدش تخته درومی دم اثیار زد

لب اگر وقف دعا نتواند نکرد نزد صقیل اگر موج شرک نیرگی با چه تواند کردن نچه را که بخون گشته خضاب قیمتی خنجرش آلوده شد است آنچنان نیست که در عرصه هر گز هست بعالم درو گر می از شعله توان کرد جدا پشت آئینه شود آب ز شرم تا نه بنیده و تر شد چشیش از که باید طلبیدن تاوان	حق دشنام ادا نتواند نکرد دیده را عندق جلالتو نکرد که ازان به بچا نتوان کرد پرده پوشی بچا نتوان کرد خون بها ز خم بها نتواند نکرد همنانی بصبأ نتوان کرد جز بدو تو دو امانتو نکرد داغخت از سینه جدا نتواند نکرد سخت روی همه جان نتواند نکرد دیده در راه تو پا نتواند نکرد جان اگر روی نما نتواند نکرد
--	--

تا ظهوری نشود کوه تو گاه

شکوه گاه ربا نتواند نکرد

خیمه را فرمن کجا باشد هم بقاتل رسد بزخم بها شکر قد ازان شکسته بر میر تا که از لرزه جدا یثها یار انیست یاری اغیار	زناغ زناغ و بها بها باشد خون مارا اگر بها باشد که کسی در شکست ما باشد مند بند کس جدا باشد کاش می گانه آشا باشد
--	--

	<p>می پسندد او انمازی را غیسر با دیده سینه دوش ساقه ما چو باده پالاید</p>	<p>گر تماشای او قضا باشد خیر باشد چنین کجا باشد دوش ز باد پی رود باشد</p>
	<p>بر ظهوری حرام نالیدن درد اگر چشم برود باشد</p>	
	<p>حسن جزاین روی قبلگاه ندارد یوسف نقش باوج تخت نیاید گشته ز قربانیان حاتم بخش حسن گشت از نصاب باده فروتر داد بید آب خویش گوهرش سایه او روز را بقیه برآورد جلوه گمش صبح و شام گوشه است سینه بیاغ و گر گشت مشرف روح و خذف اندر که غیب است وای اگر جان ببال مرگ نبرد</p>	<p>عشق جزاین آستان پناه ندارد درد قنست هر که دل بجا ندارد عشق چو کویتو عیدگاه ندارد حق نگاهم رخت نگاه ندارد شه که ز خاک ربهت کلاه ندارد همچکس این طره سیاه ندارد چرخ بدانند که مهر و ماه ندارد دعوی خون گریش گواه ندارد شکر که در سینه کینه راه ندارد در خطر انکو خطر پناه ندارد</p>
	<p>چند ظهوری ز شرم محو گذارد طرفه گریخته هم از گناه ندارد</p>	
	<p>در دل عاشق فیاغ راه ندارد بایدش زنج و بن سینه درودن</p>	<p>دارد اگر راه دستگاه ندارد آه که ناموس غم نگاه ندارد</p>

<p>گمیه بهی کرده سر بدیده نیازم کاهش ازین بنشیند کنش نشیند سینه ز تاب جگر که اخت نفس را کج نه نشیند که نیست رست غروش سازه بهاری بعد از بار طراوت تابش آرزو روز وعده او را شکر دادم نبرد به گستن گوش جگر فی ازو شدست خط عذر تیر از گناه مثل شده آری</p>	<p>وای نفس آه سر را به ندارد پیکرم از سایه تکیه گاه ندارد سوخته بر خود دلش که آه ندارد هر که چنین ترک کج کلاه ندارد هیچ غم تشنه لبی گیاه ندارد آنقدر ایام سال و ماه ندارد شکر که میداد گاه گاه ندارد دیده ولی راتب نگاه ندارد جسم به از عفو عذر خواهد ندارد</p>
--	---

هست تو آنچنان امید ظهیری

کس چو ظهیری امید گاه ندارد

<p>دل شده و آله دکن ترک که دکن نمیکند جور کشد گر از بدن بهر فتنه پیر من شجوه عشق او همه پرده پردگی ورد باز بهیم دید با گر چه نمیکند نگه حکم مرشد از غمش نیست هم چنین دیوان عرصه باغ و بوستان نیست شکفته آنچنان مرده که بدو باغ دل بوی شکست میخورد دست دراز نیستم زیر نهال آرزو</p>	<p>قبله اگر شود وطن رد بوطن نمیکند چشم باغ دیگران سینه من نمیکند طرفه که پرده پوشی هم به کفن نمیکند پهن کنیم گوشها گر چه سخن نمیکند داغ برات اگر کند سینه که تن نمیکند غیر موای کوی او سینه چمن نمیکند از خم زلف عنبرین منع شکن نمیکند شکوه کا و کا ویم شیب قن نمیکند</p>
---	--

<p>حرف شماره نافه بازگو کدام بود + گر می شنواز خان ساخته گر خون مرا</p>	<p>بی گل نکشش صبا مفر من نمیکند آنچه بروج میکند روح بتن نمیکند</p>
<p>صورت بوسه کی گذرخت ظهور می از تا بوس تو غارت کج دهن نمیکند</p>	
<p>سینه بی بر تو داغی بصفائی نرسد خبر از دیده مجنونیت اگر وقت غمی غنچه از دل پیکانی من پر نزنند مهر راز میتد از بکیاره چنین دل صد پاره من بوی پیکان گریست نی خورین کند آباد و نه کشور معمور قیمتی تیغ تواند آخته بر دل عکس مه و خورشید سرفرازی دیگر دارند ناله سچید ز بس بر دل تنگم برهم ناله یائی بر زمین گر کشد از ضعف چه غم</p>	<p>دیده بی صیقل اشکی بجائی نرسد سروری نیست در آن سرکه بیائی نرسد تا ز باد پریرت بهوائی نرسد که پشنام تو کیبار دعائی نرسد شست بیداد مرزا و خطائی نرسد بادشاهی که تباراج گدائی نرسد دای بر خنوم اگر زوبه بهائی نرسد سجده بای تو بهر ناصیه سائی نرسد شد گره آه اگر عقد کشائی نرسد نیست ازان دست فغانم که بجائی نرسد</p>
<p>صیقل کرد ظهوری بی از پر تو زید گر با بینه اوزنگ ریائی نرسد</p>	
<p>راه صعبست مگر راهبری بر خیزد کوه غم بر کمر آن طور نیاید رفت کرده هنر هفت و یک گوشه نهایت</p>	<p>خضر خوبست ولیکن و گری بر خیزد که بر آه قدم از کس اثری بر خیزد دیده بر راه مگر دیده وادی بد خیزد</p>

<p>غنچه را ماده تنگی ز دل مستورست میشود تیز نظر و بنفشه رخ تیغ گردیده قیمتی کرده غمش و عده بچشم تخم سازند و از آن خرمن خورشید بپزند بسته تا برق غمش تل شده خاکستر دل بامیدی که ز بندش بکشادی بر بند هست در پاکی دریا نظری چشم مرا شاهد آتشی شاه آرایش خود که خواهد</p>	<p>میل دارد چو صبا پرده دوری برخیزد پیش روی جگر از سپری برخیزد چشمه دریا شده شاید گهری برخیزد اگر از آتش حسنش شری برخیزد بیم آنست که دود جگری برخیزد هر قدم در دشت آنا دتری برخیزد چه عجب که تبا نا نظری برخیزد هر طرف چون سحر آئینه گری برخیزد</p>
---	--

گر ظهوری است بجد و طلب خشک لبی
 شرط نیست که با چشم تری برخیزد

<p>گاهی انداختل امیدم ثمری برخیزد قاصدی را که بخت نامه مشتاقانست در راهش رخصت شبگیر سپه روی رست کرده ام بین متاع خرد و صبر و شکیب دهنی نیست باین تنگی و این شیرینی چقدر کز لک مرگان تو قربان دارد خاک کلاه و زین را پایه ز سنگست بلند به ننگ تری خان بنشینم و بگیر بنوازش رسد از خا بنده شاه نواز</p>	<p>که ز هر برگ بقصدش تبری برخیزد باید از هر بن موبال و پری برخیزد که بهر گام ز راهش سحری برخیزد که بگرد آورش عشوه گری برخیزد که بهر حرفش تنگ شکری برخیزد رگ کندی است اگر نشیتری برخیزد وای من کز من افتاده تری برخیزد نیست معلوم که چون باو دگری برخیزد هر کجا صاحب فضل و نهی برخیزد</p>
---	--

شکل اوراد ظهوری برادش شکفت با حریفان بصبحی سحری بر خیزد		شکر خسار تو آئینه شگون می آید تیغ از زخم زبانی و همین یک شبت کل خار مهت از تربت من خواهد است اتفاقیست که با کوکب من می سنج شاد بودم که شبنم بود و بوی شبیه میتوان گفت که می آید از احلاک سکون چه عجب گریم هر قبی کند چه خشک لب جلایک قمر و شستند صد تعلق تو هر طره خونم دارد فصل صحرست بانداز بر این گنجم گرم مایه دارای دکن هر که نشد	
که ز پشتش همه خورشید برون می آید بر تو در حشر همان دعوی خون می آید کی بجا ویدم از پای برون می آید کوه پاشنگ به بن تاکه فزون می آید بخت زور نمی دور و زخم شبه گون می آید نتوان گفت ز اخلاص سکون می آید هر چه گویند ازین بخت نگون می آید دیده ترس بر گریه کنون می آید خون من نیست که از زخم برون می آید چند از دست که هر روز جنون می آید لفظش افسرده و معنیش برون می آید		تا ظهوری خجل از چاره گریه نشود در دمن گاه پذیرای فسون می آید	
جان حسرت زده صد بار برون می آید پرده برداشته از عمده برون می آید غمزه اش دشنه بکفت تشنه بچون می آید خال خون بر زده برینخ بشگون می آید		تا خیالش بدل از ناز و درون می آید آنچه را بجلا کم ز سها میگوید بکاستان بقا مرده سیرابی ده عید را این همه شراب که بقرانگه او	

<p>من و این حوصله از خویش برون چونم مدعی دعوی رحمان کند و میرسدش بخت عشقت خرد بیده دارد خای چند روز است که بر بستر چرم عجب است مدت حضرت خان جز سخن بازان است</p>		<p>در فرو میکند را و خود چه درون می آید غالباً در کمی از خویش فزون می آید میشود نخته بقصدیق جنون می آید که بپرسیدن من به بحر کنون می آید به تماشایش سخن از سهو مصون می آید</p>
	<p>دوش گفتم که ظهیری از تو در قهرم من معنی لطف ازین لفظ برون می آید</p>	
<p>قدر ز امان رست یک بگو هر چند مهند گشته بر زمت شان فرض مراعات نیست نتوان سیر گلستان شهادت کردن مهریان چون پیرانند بگس با دق تنگ تجاشای پسر افغان فلک را نکشد هزریان آید و در آتش حسرت افتد بوسه گر چه بجانی دهد اما ندود که سجده کریان چه توان روتوان تا بمل ریشه مهر شیر نورس ندود</p>		<p>خار خشک در دستش بگل ترند مهند خضر افتد بقفا پای ازان سرند مهند فرق را تا بگل زخم تو زویدند مهند زهر فوشان تو که کام بشکرتند مهند گر ز رو تو چراغی بهر اخترند مهند هر دم از شعله به پروانه چرا پرند مهند عقل و هوش و دل و دین تا هم که سیرند مهند لیک جز هیچ درویش توانگرند مهند از کهن نخل موس کام نبوبند مهند</p>
	<p>گر چه افتاده ظهیری ندیده است کس در طلب گمشدگان ز عمت بهر بند مهند</p>	
<p>نکته حیرت ناخامه اگر نبوی</p>		<p>زهر از نامه ترا و دوشکر بنویسد</p>

<p>خود گرفتیم که در آن دگرش نام نهاد مژه شرح غم رنگین مرا میخواست اگر شود چرخ کبوتر نتواند برین خبر خواب ز بیداری او پستی بند بر جامه کوتاه زبانیست دراز گر نخواهد که شود نامه ز نام رسوا خشک شد و جازه بسبب طره چکانم بدو حجت جور که دمه شده ای ش قضا آه عاشق شب بجز این آتش کشید حذر دفع خطر تیغ نویسد همه</p>	<p>بیش از آنست حکایت چقدر نویسد بزم کا بهیم از خون جگر نویسد نامه را که شب من بسحر نویسد یوسف افسانه خود را به پدر نویسد سیم ساق کسی این پند بر نویسد میتواند که بعنوان دگر نویسد خامه تاکی سخن دیده تر نویسد بر سرم آنچه رقم کرده بس نویسد که غم خویش به کتاب شرر نویسد کشت تیغ تو در دفع خطر نویسد</p>
<p>نامه بی خاتم ماندست طهوری کشت که تواند دوسه سطر باثر نویسد</p>	
<p>جد از آن شوخ محبوبی چه میکرد اگر در باغ خود میداشت ضوآن اگر عقل از مهر مندی معشقت بوام دیده تا کردن فرو رفت گراز دستک ز نهامی غمش آه ازو گردوری افتاد دیو صف اگر گلزار خود را غنچه میخواست</p>	<p>بنازم شرم محبوبی چه میکرد چنین شاخ گلی طوبی چه میکرد نمی آمد بمحبوبی چه میکرد نیاید پیش اگر خوبی چه میکرد نیتادی بپاکوبی چه میکرد به محتسای معقوبی چه میکرد ز هر کیش مکتوبی چه میکرد</p>

طه‌وری را نگردد از دهنه نمون دلم با صبر ایوبی چه میکند	
خاطر عاشق آرمیده شود بیج عدلی ازین فروتر نیست بگریبان درمی برآوردست سخت سخت جگر اگر نمکند اگر از خویش دامن بکشند راز عیانست آه و ناله کجاست وہ چه نشنیدنی چه در کارست طعن نادیده کی بلاست بلا سرور نیست رفعت پاؤں آنجنان تیغ رشک تیز مکن ندیدن بر مہم رستم	اگر آسودگی رمیده شود که اسیری شمر رسیده شود سینه تاجیب اگر دریده شود لب علی کجا مکیده شود گوشه دامن کشیده شود تار و پودی بگر تنیده شود مہم باید کہ ناشنیده شود وای اگر دیدنی ندیده شود گر نہ چون شاخ گل خمیده شود کہ رگ دوستی بریده شود سینه کز داغ برگزیده شود
در تاشا گمش طه‌وری را ہر بن موہزار دیدہ شود	
رو بروی سپہ عشق فرو چون گردد تا چنگ است رگم در بدن از زخم درد کہ ز زخم پس سر آرد می مرہم را سعی فرمای کہ سیاب شوی در تفت شوق	عشق در روز بانداز شب خون گردد میتوان ناله چنان کرد کہ قانون گردد حیث دوست کہ افیونی افیون گردد کہ اگر گشتہ شوی قدر تو افزون گردد

میکند زلف سیاه تو مرا نامه سپید	سر خرو آنکه شمشیر تو در خون گردد
سینه گریخت دافع تو کشد نیست عجب	ای خوش آن سینه کنزد دافع تو منون گردد
سر و شمشاد شود در چمن آرزویم	آه از حسرت قدر تو چه موزون گردد
عاشق پرورش پرور گیانست غمت	نمیت لیلی که بعد کاهش مجنون گردد

بهر بیایه ظهوری ست دل مودین بکفت
نرسد هر که بسودای تو مغبون گردد

دوشش مل آه بچوبان نکرد	نامه مه سیاه تاب نکرد
عشق او هیچ خوار می نگداشت	که بغزت بمن حساب نکرد
عارضش آنچه باشقار تو	کرد ز نفس بشکنا ب نکرد
که از ان چشم مست راند سخن	که نفس در گلو شراب نکرد
تا قیامت به تنگ معموریت	خانمانی که او شراب نکرد
حسم ابروی حور آورده	شهر ارمنش رکاب نکرد
تحفه دهنش سحاب از سرم	پاکے دامن حباب نکرد
سایه را آفتاب بد قدش	دید شکس چاکباب نکرد
روشنی کرده خیره چشم مرا	زیره کو که آفتاب نکرد
ماند در پای جاد کس	که سکون خدا اضطراب نکرد
خواند مل صد فسانه حشر	لیک یک آرزو برباب نکرد

تا ظهوری نشد فرشته خصال
گگ اوترک اختاب نکرد

دل سرسینه فکاری دارد	ضررتی دارد و کاری دارد
چون کنم گریه سپهر از انجم	سبحه اشک شماری دارد
خار و خس سنبل در میان کس	کز رخس دیده بهاری دارد
کو سواری که خرم قراکش	حلقه از چشم شکاری دارد
شکر کافق و به تیغی سرکار	که سر کار گذاری دارد
گشته از آفت مرهم امن	سینه را داغ حصاری دارد
صبح کز جیب برآرد خورشید	منصب آئینه داری دارد
جگریم داغ ترا دیده امین	هوس سینه سپاری دارد

بر نظموری ست مرا شک عشق

کار با مردم کار دارد

گر بچشم مهر و مه گاهی غباری میرسد	باد طالع بر غبار رگباری میرسد
برند انگیزد بدعوی چرخ رخس ماه را	آفتابش کی بگردش سواری میرسد
فتنه ایام شایان طوالت دیده ام	شهر دل می بندم آئین شریاری میرسد
در دم تیغ ستم کوزا زین صیابین	زخم فرج جمع کن لاغر شکاری میرسد
در دوغم از فکر تشرف اثر غافل نمید	ناله پودی رشته است از آه تازی میرسد
گویدش دستم گل در بهستان نصبت	در بیابان بلا پاییم سخاری میرسد
راه گردانیده باز از توتیا بنیایم	دیده را کجلی ز خاک رگباری میرسد
آه گر مم می نشاند هر کجا تخم شریر	از غم خونتاب داغم برق زاری میرسد
گدیه میسازم حنائی زانکه میدانم باین	عاقبت کار من از دست نگاری میرسد

<p>بی نصیبان بهره دارند از بی مهرگی میرود از تار ظلم ناشنیدن بر نفس چون چنار از جلوه شمشاد قدش سرور</p>	<p>آرزو را حسرت بوی گناری میرسد بعد صد زحمت بهم گرناله داری میرسد در گریبان پاره کردن دستپاری میرسد</p>
	<p>و دیده ام سیراب میدارد ظهوری گریه را سینه را هم حرف آه شعله داری میرسد</p>
<p>در دبا جانم در قرب جواری میزند در گرد از م عشق شاید سکه بز نام زند ماهی تفتیده جانی می فتد در تابه گوش کوبنا شنیدن زن که مضطرب است صاف در جوش گل در دخیارم را گدخت هدم مانیت گو از همدان خضر باش میشود گاهی جبر من افسانه خوان ساربان ریشک طوفان کرد شور قلزم شکست روز و شب در پاس دل با آنکه میکوشم بجان گاه از بس گر مخفی ترن ببت در میدهم عید را خوش کرده رنگین بفضیه بازیهایی</p>	<p>دل با خراج اثر از ناله خاری میزند عقل ضارب است نقد کم عیاری میزند آتش من در سمندر گر شراری میزند صبر فرما سخت حرف ناگواری میزند بر مس خاشاکم اکسیر بهاری میزند در طلب هر کس دمی از چشمه ساری میزند جذبه آشفته گمان راه ماری میزند کشتی چشمه است گدازی کناری میزند شاه دزد زلفش آخر شاهکاری میزند مالش بخاله حرف داغ داری میزند از صف دلهای جان بازان قطاری میزند</p>
	<p>میرسد دعوی دارائی ظهوری عشق را از برای غیرت منصرف داری میزند</p>
<p>بصارت تو مباد این چشم روا دارد</p>	<p>حباب پاکی چشم ترم کجا دارد</p>

دلم که خورده سوید افشار تنگی او رسید قوت ضعف قناده تو بآن چه عقده با که تغافل بجایم انگنده است بجز برو نشنیدم معبر خویش از تو مرا که گفت که دکان عشق بکشایم عجب اگر بجواب سوال رنجه شود غرض از عشق همین است که غرض برینند شگفته روی ترا ز گل به خرس خاریم گرانی غم من را دورا شنیده گم غبار باد تن خاکیم در آن کوفته	برای داغ تو صد سینه دار جا دارد کز آه خیمه افلاک را بپا دارد ازین چه سود که مرگان گر بکشا دارد زهی مروت و انصاف یک بپا دارد در آن دیار که خبیس هوس بها دارد لبی که منت دشنام برد عا دارد بعد عازر سد هر که مدعا دارد بهار باغ خود آنکس که خوی ما دارد کمر شکستگی کوه در صدد او دارد که استخوان سگان نایغ را چا دارد
---	--

دروغهای ظهیری چه است مانند ست

لبش به تند زبانی در افترا دارد

هر که جز یادش بدل جا میدهد دیدۀ حیرت از او دارد جلا در دلم آورده تنگی را به تنگ هر قدر عشاق در صبر و شکیب هست امر فزایش ز فردا دور تر مفت من گیر و اکتم از بوسه خو یک ختن مشک آنگه خواهد سود خوش	خاطر خود را بنیسا میدهد لطف بین مرز تا شام میدهد از بزرگی خویش را جا میدهد میکنند اسرار مجرا میدهد وعدۀ امروز فردا میدهد میرسد جهان بر لبم تا میدهد منغراز زلفش بهودا میدهد
--	---

<p>سدره در پستی است از بالای او هر کرامت میخیزد از صفای دلان توبه درستی ز مستی کرده ام بهره از فقر زی نیستش</p>	<p>و اعطش بهیوده بالا میدهد و اعطای سینه بالا میدهد منشی مستان چه نتوانمیدم هر که شال خود بدیبا میدهد</p>
<p>گرچه از گفتن ظهوی بستاند در خموشی داد و غوغا میدهد</p>	
<p>دل را نکند دافع غمت پی سپر خود صد خلد بگل شمره هر گوشه نگام بر چهره فلک اشک نشان از کوب بر بوی پویند این آه غمت ترسم که زینجا به مسجد هم افتد در چاشنی تلخی خوابش دام محو در عشق چه بی بهره چه قدرت است و کورده عشقت شدیم آنای عیار بر من فلک آن پشت مکر است که میند</p>	<p>کز بی جگری کرده جگر را سپر خود چون هر خط او تو نم ز نظر خود در شام فراق تو بود از سحر خود دارم چو صبا تو شش کشتی در سفر خود ساقی گذارم بسر خود و بسر خود طوطی و گیس را زنی شده و شکر خود دیدم که چا دیدم پیر از سپر خود کز دافع زدم سکه بنام جگر خود روند و شب بچران تو روی سحر خود</p>
<p>گویند که از چشم تو افتاد ظهوی با و نکند تان فتم از نظر خود</p>	
<p>یاد می آید از عاشقان خرابش نمیدهند آن کز شمیم حباب تو گردد شامه مغز</p>	<p>تعمیر مایس آنیکه عذابش نمیدهند احباب در و سر بگلایش نمیدهند</p>

<p> مه که فروغ خویش نقابش نمیدهند تا از دل برشته کبابش نمیدهند آشفته گان که ز رحمت خوابش نمیدهند مشاطگان برای چه تابش نمیدهند بیچاره سائلی که جوابش نمیدهند تا بوسه بر عنان و رکابش نمیدهند لب تشنه که سرسراش نمیدهند حرصش در آب زنده و آبش نمیدهند </p>	<p> با آفتاب من قنار ز پرده چون بدر لب تر نمیکند بشار آن فرشته خو در شهر و کوفسان به بیدار سخته اند خونتاب دل مباد ز زلفش فرو چکد پاستخت کرده ام نتوان زود در گذشت خورشید و ماه شاهسواران نمیشوند ذوقی چنان نمیکند از سینه تفنگی از عمر خود بگریخته چشمیت خواجهر </p>
---	--

آبی زنده زباده طهوی در شش

سرسر تر شود چو شرافتش نمیدهند

<p> دستی ز کلف بروی دارد در یوزه رنگ و بوی دارد این خاک کدام کوی دارد انیسیت که آبرو س دارد آب مره ام بجوی دارد پیرایه شست و شوی دارد سرایه گفتگوی دارد زاده جسته جوی دارد هر کس بت شعله خوی دارد </p>	<p> مه پیش رخ تو روی دارد گلبن که کشاده است کفها گردش شده آبروی خورشید گل شبنمی غبار آن کوست خوش تازه شد آن نهال و بوی از دیده اشکبار رویم گل گوش کشاده سوی بلبل ساکب بجز خوریت قانع خرمین نه از خوشه برق </p>
--	--

	از ناله چو نال شد ظهوی از موبه تنی چو موی دارد	
چو پای انداز خواهی سر چه باشد اگر سنگ سر کو تو باین ازین ظرفی که مستان تو دارند ظفر از یک تازیماهی دردت کندر نگین قیامت راشهیت چو مرگانت به نشتر کاری آید دبان بر چرخ و یارای سخن شیر آتش هر دم جگر سوخت جهانی در تلاش آبرو بیند سخن ز خنده شکر لبانت	اگر خنفل دمی شکر چه باشد نباشد راحت بستر چه باشد اگر گردون شود ساغر چه باشد دو با یک جهان لشکر چه باشد جز این پیرایه محشر چه باشد جگر کاویدن خنجر چه باشد زبان بندیت این دیگر چه باشد سر شکم تفته شد اخگر چه باشد ضروری تر ز چشم تر چه باشد ز شور گریه شیرین تر چه باشد	
	دران شهری که باشد درد کسیر ظهوی قدر فسونگر چه باشد	
بهارست از هوای سر و قمری و خورشید چو ساغر مانده به با بازستان بیا ساقی نکته ری چه زگر شیراز باغم میشود شیرک ندیش ملاحت گزیند کش زبان کوته کسی کی کرد در هر چون علاج خود به پیوستی	دو بهتی خواند در نور و به بل کل سحرش آمد انشاءست این بکجاست مرغ می چه پیش آمد نصیبم نه به نختی زنجیر است کوش آمد تیرش صبر فراغت حراش خوش آمد اجل کردید عاجز از علاجش چون بهوش آمد	

لسان مار بر خولیش از غم ضحاک پیچیدم ز زخوردن بس کون خراج گدازایه داران منم در دانه پاشی خجیهایی دلق برچیدم	حکایتیهای اهل نپد هرگاه هم بگوش آمد بلا با بر سر گندم نمای جو فروش آمد که از صید موهها خرقة دام خرقة پوش آمد
--	--

بر بزرگترین قدش داده آبی نکرده اند
طهوری چون نباشد محولت غیر شمع است

زمره بام کسی پروانه دارد مسلم بر فراقت پیچگی زود چون حرف از زنجیر موت چه خوش تر است تنغ شعله شمع نیمباشیه از اندره گنج کلید خنده شادیت مرگان برایم بسته است افسانه عشق و در در قطره سر در بای مستی از و چشمی ندارد آتش نمایان پرمی صید است تا بر میکشاید	که شمع چو تودر کاشانه دارد که دست خار با بر شانه دارد سخن دیوانه بر فرزانه دارد فسانی چون پروانه دارد دل آبدی ویرانه دارد که از اشک غمت دندان دارد که بخت را بخواب افسانه دارد شراب ماکه حشم پیانه دارد که چشم از نگه بیگانه دارد ز خالشن دام زلفش دانه دارد
---	---

همان عشق از طهوری مستی دارد

به پرمی گریه طفلانه دارد

خواری گریه ام از شوق بآن عزت شد باید بالاتر ازانی بنگر پایی خویش	که یکی اشک بعد گنج گهر قیمت شد عرش فرش هدایت از کوتاهی همت شد
---	--

مرکز دایره سینه من کوه غم ست انتظاری که شود تکیه که وعده کجاست چند در بحر توان ز نیست بامید وصل رحم بر عذرت دشت بود این تو چشم نسبتی بود ازین بیش بخوبان مرا	عجی نیست اگر مرج هر عشرت شد اینچنین خون دلم از وعده بی دشت شد آرزو با همه در سینه من حسرت شد عاقبت آنمه بیداد تو بی منت شد سخت بیچاره کنون بهر چه بی نسبت شد
--	--

بود مرگان ظهوری تراوش انقیسم
در ازل گریه جو بر امتیان قسمت شد

با که ز دجرت دمی کز عمر بزارش نکرد گریه ام نگین شد امانیت این طبع ما یاد دای تا بر من راضی و لب تلکی کرده ام افسانه خوانیهای بخت خوش یار را باید بر آوردن بزنگ خوشیستن شکل پر دیر مسکین کو کهن است کشت زندنی آورده زاهد عاقبت یادش بخیر هره مند آنکس که کامی گاهی از ترش گرفت هر کجا بوی سمن زار گریه بانس گرفت	سینه کو کز خدایش کینه افکاش نکرد دید نه که حمانت جگر بارش نکرد از خم موی تو تازی زرب زارش نکرد کرده است ایام ممنونم که بیدارش نکرد نیست چندان رشک باغیا را غیاث نکرد بیوفایترین نگاهی تلخ در کارش نکرد پیر دریش دید صحبت دوا کارش نکرد بی نصیب از رحمت آنکو خوا بازش نکرد باغبان از شرم یاد نستر زارش نکرد
---	--

به اصلاح ظهوری تیشه گو برداشت

عقل عمری زده کاری کرد و همایش نکرد

پیش خدنگت از دل پیران نشان بیا	وز قامت تو قد خندان کمان بیا
--------------------------------	------------------------------

<p>تنهانه صبر من ز تو پاک و دور رکاب کردیم قطع زود سخنهای دیگران در زنگاه غمزه ات آسوده طرم شاید که لاله آشته باشد ز رشک رنگ در باغ دوش حوت زبان تو میگذشت کم مایه بود غمخیز سودا بیان نشد امید وصل بروی از خوان وصل بود و از دونه طالعیم مبر آن ثبات ما دل بود ضامن دو جهان شور و خجسته خوبیت دولتی که دوشش عصمت است</p>	<p>بنام من کسی که بدستش عثمان بماند حرف تو جوهر است به تیغ زبان بماند از فکر آنیکه زخم دگر در سنان بماند داعی که از تو بر جگر رخوان بماند تعریف غنچه دروین باغبان بماند یک غم نماند سوختن و جود زبان بماند در سینه هوس خلس استخوان بماند واد این اثر که باد گران جان بماند در دهن طفت نیم گاه نهان بماند ای عشق مرده حسن درین خاکدان بماند</p>
<p>خیر از کسی محو که کند دعوی توان خیری کند ظهوری از توان توان بماند</p>	
<p>شدم سرگشته تا کی خیر از پرچارم اندازد دلم گردیده نازک شیشه دارم باز میلزم بنزیر سر نهاد از موجه بالین در دل دریا بحسن خانگی بروم پناه از بیم رسوائی سخن مپیوده در کام زبان یکدگر چیدیم ز تاج قناب در شترش میبوم ضامن بنا شد لطفی در شور و خجسته زندگانی را</p>	<p>از ان ابرو گره بیرون برد در کام اندازد که ره بر سنگ لایخ بخت ناموارم اندازد اگر خواهی گذر بر چشمه جیحون بارم اندازد چه دانستم چنین در کوچه و بازارم اندازد نشد روزی که روزی گوش بگفتارم اندازد بگویش گر کسی در سایه دیوارم اندازد که مهر و نیلک بر سینه افکارم اندازد</p>

بهر جوهر جفا اقرار کردم در وفاداری زهی بخت نگون من نمیکرد باین راسخه تمامی عمر شد صرف نیاز و عجز ندارم چنین که عشوّه ساقی ز استغفار اقدام	ولی از رشک تیرسم که در انکارم اندازد که در چاه بلا هر ساعتی صد بارم اندازد خود را عشق نگذارد که در پندارم اندازد عجب که گفته و اعطی ز استغفارم اندازد
--	--

طهیری یا خود از بی تمیزی مشیو نامم
بعلم عشق اگر در بحث با انعام اندازد

تا عیاری نشوی جان تن آتش باشد شعله سر پنجه نیارد بگریبان گیری سختی که کند ایام علاجش ز میست شال پوشان پی همدوشی خوبان گیرند چاره زود ضرورت گستن دارد دیده ام شاه سواری که بچو لا گامش اینچنین ساقی اگر عزت زاهد دارد	سکه از تست اگر نقد تو بغیش باشد که نبر آهمن این طائفه روکش باشد میتوان کرد که برنا خوشی خوش باشد که نمودی دگر از جامه زرکش باشد اینچنین ربط نفس گر کشاکش باشد قسم جبهه نقبش سم ابرش باشد گزک او عجب نیست که بعیش باشد
--	---

منصبی داده آن طره کند مغرولش
گرنه ببید که دل خلق شوش باشد

خوی در آرایش آن عارض هوش باشد هوس خال خطی ساده دلا نزارده ره خویش را دل بدم کرده اندوه کشید بخت شوم چه تناسی خوشی بخت کجاست	که شنید آب فروزنده آتش باشد باید از داغ الف سینه منقش باشد غش شادی کنم آن خطه که بغیش باشد خوان وصلی که همان بوسه نکش باشد
--	---

<p>چند بیغایده حال کش و فش باشد مدعی را بطلب تا بزاخفش باشد خواب را بستر و بالین همه آتش باشد عجی نیست اگر رخس تو سرکش باشد</p>	<p>شیخ بر میسر و پایان تو رشک دارد سر تصدیق به حرف تو چون جنبانم سخن گرمی نومی تو گر آن نه کند سرکشان در پی فراق تو دارند سری</p>
---	---

چون ظهوری نتوان بر سر زد و گذشت
هر که هست باین کار سری خوش باشد

<p>هم قوی از تو اگر خوتری می باشد گر بدانم که بعالم شکری می باشد از جگر بجایان را سپری می باشد از پریشانیم او را خبری می باشد علاست اینکه دعا را اثری می باشد ابر را گاهی اگر چشم تری می باشد هر بومری شب عمر را سحری می باشد با اسیران بغافل نظری می باشد از غلبات بسجده سفری می باشد ظفری نیست جز این که ظفری می باشد بهتر از طلسم هیچ آستری می باشد</p>	<p>نتوان گفت ز خوابان گری می باشد کامم از هر تو در تلخی ناکامی باد تغ کشتن زمین تیغ کشیدن از تو گفته باشد بسزاف تو بادا حالم که دم آخر نفس اول و تنام نشد خشکی کشته من میسرش بر سر زخم تا شود محنت حسرت زدگان دشمن کم گما بهیش فزون باد که مغرور ترا ارمغان نقل پی سبجه ز باد آرم باید از خویش در ستانه شکستی خورد ایره نفر گرفتد بکفت قدر بدین</p>
--	---

میسر آرزوی چند ظهوری که میسر
گشت طاهر که در من خامتری می باشد

عشق اسباب تعلق چو بنیا ببرد عشق بیایک تباری چه کند با و گران کام آنجا که کند چاشنی تلخی عشق حشری ز گشتن از مشوه پنهان دارد در تن مرده بدشنام کشد جان محب ای خوش اندک کند دخل محبت چش نقش این کار ندارد ز سبک گمان ناله تیز زبان تر ز فغان میخوام	خمره شیخ حرم دختر تر سا ببرد عشق یوسف که چنان فن لیا ببرد ز هر حسرت گرو از شد متنا ببرد حکم نازیت که دلهای سوز ببرد که لبش رونق اعجاز میجا ببرد تن و اتم همه دل گشت که عذر ببرد که درین راه کسی نقش کف پا ببرد که بدر تو سلام نفس ما ببرد
---	--

خبر نیست که از درد ظهوری چه کشید

میرد بخیری ما ش بهر جا ببرد

کیست مارا که پیای زبیرا ببرد آنکه خود را شمارد ز سیه روزانش لوح خاطر ز جالت نه بکار نیست نیشتر اگف پا برگ سمن میداند عیشمارا همه از نقص غم آرد بیرون دل که خواهد رسدش تا رک حبس گره قیمتی گره ز سانسیم بر تن ساقی آن باده سرچش ز مخانه ساکهای جنونش نکند تنبیه	هم مگر بیکسئی مانجبر ما ببرد شام خود را بحساب سحر ما ببرد که اجل نقش ترا از نظر ما ببرد خضم خاشاک خود از رگدنها ببرد خشکی از خنده مگر چشم ترا ببرد پشته دماغ بدوش جگر ما ببرد زود خاک خذف آب گهر ما ببرد دوسه جامی که همه شور و شر ما ببرد خرد این خیرگی خود ز سر ما ببرد
--	---

میدنی گشت غم عشق ظهوری هر جا
عرض هر عیب بعض هنر با برود

تخته ریگ حرم بادیه پیا نبود اینهمه صلیب شدن درع و زهر چه بود طاقت حشر دل و دین همه در محنت بهتر آنست که باز سر طلب نهد لب در انداز فغانست می میزدیم چشمک عشوه اگر دل ندید عشاق را تب عشق تو طبیعت مشغول گردید غیر ترش پی کند نیست چنان مرغ شکار	گر گفت گوهری از آبله پا نبود عشوه ساتی اگر بال پیاز جا نبود مژده مار که مبت مادل تنها نبود در طلب گر چه که سالک گداز با نبود ناله را در دگر بر سر غوغا نبود بر سر وعده وفا ما بقاضا نبود به یکس نبض به تشخیص سجا نبود با صبا گوئی که بی تو بهر جا نبود
--	---

باد از ذکر میت کام ظهوری محتاج
نقل محاسن اگر از سجده تقوی نبود

چو گل شگفته دگر دل هوای باغ که دارد بخطر صدم آگنده مغر هر خس و خار بسوخت ظلمت شب روز با تمام بکی شد ز شور گریه در آیم که ابر اشک که ریزد کند گمشدگان در ره تو راه برانغم صراحی که بگردن کشتی است شهره ندانم	سری بیای جنون برده جوش طاع که دارد صبا گذار ندانم باغ و راغ که دارد نگاه شعله این نور از چراغ که دارد ز تاب سینه کبابم که لاله داغ که دارد لب هزار زبان خضر در سراغ که دارد هزار ملک مستی دل از ایام که دارد
--	---

چه بخوردی و جنون که تو نیست بود ظهوری

	چنین محامیان قره بادماغ که دارد	
<p>هر کار که نیک کرد بد کرد مشتاق که خواب در محک کرد بس نوم که بر سر حسد کرد پیرایه عشرت ابد کرد کا قبال کلاه ازین نم کرد در و دل بیدلان مد کرد صبر آمد آب در سبد کرد از شعله رخان شمع قد کرد در گردن دعوی خرد کرد در پرده صبح گوش زد کرد</p>		<p>آن را که قبول عشق زد کرد باخت ملان بمشتر آید جانے که سرور دل نیست از روز ازل عنیم را عشق طلی بگلیم فقر در کش باناله بهم نه اشت پیوند آوردن مال بخودی بار پروانه کجاست کاشم دود غیرت سر صبر از تن افکنند ببسل گمته شب جدائی</p>
	در هر سپرد جان ظهوری بگذاشت مراد فکر خود کرد	
<p>زنخل وعده خود جلوه وفا دزدند دهند جلوه و در تنگی قبا دزدند چه عاجزند که خود را زیاد دزدند که بوسه تنجیل ز نقش پا دزدند بریان گدوه که آب رخ میا دزدند مباد از نقش لبوی آشنا دزدند</p>		<p>بتان که صبر و شکیب شه دگرد دزدند چمن چمن سمن از باغ و بوستان بدن چه قادرند که ما را زیاد خود را نند روست صبر تیا نرا بکوه جلوه گران حمام باد بگل عارضان نگاه نمان مباز مجلس بگیا بگیا گزینان با</p>

نفس بجز شهادت توان دلیر کشید جگر گداختگان بخت طلب کشیدند سیاه روز کسی باش که غبار بهشت	اگر ز سینه تمنای خون بها وزوند باین امید که صد درد از دوا وزوند برای دیده خورشید تو تیا وزوند
--	---

مدار دست ظهوی از ان جریده روان
که انتهای ره خود در ابتدا وزوند

عشاق که خون حلال گیرند از عیش و نشاط پیش افتند تا راه جواب کس نیابند غلطیده بخون گروش حشمت عطری که کشد شمامه در مغز با سینه تفته در دل شب در گوشه شوق گریه هر روز از بهر وصال جانمانند تا ماه تمام عمید باشد از شرم بخود فرو رود سرود	امید دیت و بال گیرند و بال غم و طال گیرند لب قفل در سوال گیرند از قرع اشک فال گیرند از سینه شمال گیرند گر شعله رسد زلال گیرند سایمان هزار سال گیرند چون محراب که خیال گیرند ابروی تمام مثال گیرند چون قد تمام سال گیرند
--	--

از جبهه کاهی ظهوی
بپایه اشک آال گیرند

یاد تو غم کشیده را خاطر شاد میدهد من نیمه آنکه خود بخود ترک مراد خود کنم	چشم ستم رسیده را رو تیرا میدهد هر چه زیاده میسر عشق تو یار میدهد
---	---

از طیش او قباد بود بار غبار خاطری	گر و مباد و بر دلت خاک بباد میدهد
گوشه چشم و کین تیر که شمه در کمان	سینه صید میبرد و شست کشا میدهد
رست نکر و کار کس فرش بساط کجری	مهره نرد و استی نقش مراد میدهد

هست ظهوری ترا میاید در بیج تو	
هر چه دهند دیگران جان بمراد میدهد	

خوش آن گروه که آبی باه پیوستند	کنند تا فته احرام کنگری بستند
رهن کاهش خواش شدند و آسودند	دم قلع خاطر زوند و وارستند
ز شوق گریه سراپای دیده گردیدند	جباب سان بهوای نظاره بستند
بکفر ضبط گهرای راز افشادند	ره سر شک بر کاکه جگر بستند
چو گردد با دفشانند خاک بر سریش	بدشت سعی دمی گزینش بستند
ولاز مسجدیان کار اگر نگردد رست	کنشتیان سر کوی پی غلط بستند
خلل بر خنه مغر خرد و ران در شد	که سر رنگ سر کوی عشق شکستند
درست از تو نگردد و شکسته زندان	نمایا بعبده و اعط که تو بهاستند

ز عدل عقل ظهوری خراب گردید	
بلاک عشق گذاری که ظالمان بستند	

بلاکشان که دل از تیغ غمزه بستند	ز خم کنند بران مرغی و گریستند
ز چشم نم زده اشکی بر اشک افشردند	ز آه سوخته آبی باه پیوستند
ز ریل اشک طغیان علیه مهر بستند	ز برق آه با شیب بستند
ز تیز دستی سرب چو نام بر جاهد	ز شوخ خمی ساقی چو جام بستند

چه باده هست که این تلخ ساقیان بند
برون شست دل جان بکلمه نازان
خوشا معاصی خوابان دست سودا
نبار خون شهیدان چه علم نکشد
میات در نظر عکشان چه خواشیدی
گم که نیست تنگ از حیات خویش کس

چه نقشه است که این سبزه مطربان بستند
نبار آمده بر جایی خویش نبستند
نیم خورده خزان دل که خرد شکستند
خدا نگورده ترکان نازنین بستند
که از فراق غریزان برگ بستند
بکنج فروت احباب فرجه بستند

عروج که ظهوری بقدر مهت خویش
گمان نهشت که افلاک انقدر بستند

با قباب و شیشه زره پرتوان بندند
ز رشک خلوتیان فانی تمیق بست
با احتیاط قدم زن بر راه رسوائی
بغیر گریه پردهای خوش نکند
بساقیان چه کنم توبه ام چه جان دارد
ز فکای کعبه بسامم دیر عریانم
لقاب کیطون و دیده صد هزار چه سود
گم بهای تر خشک خندان بنیاز
بجای خانه چین و چوبین انچه خست

که بندگان ز خداوندیش خداوندند
که اهل صومعه از بزم نازده چندند
که ناصحان همه جا در کینگیه بندند
ز درد گرچه ضعیفان نباله خرسندند
بیک کرشمه بلای هزار سو کنند
بتان دهند ز راه حجاز افکندند
حجابیان بطبسم حیا نظر بندند
کز اشک تلخ طراوت ده شکر خندند
مپوش رخ که نظر مشکینان نمزندند

نشان بخت ظهوری بهر صیل رسید
که بر گمین دلش نقش دولتی کنند

<p>پاکبازان که بروی تو نظر باخته اند سپرانداخته در معرکه صبر و شکیب باتن زار تر از گاه بهر دوشی جان بعثت رحمت از آغوش دل افکنند بران آگند از روش یک صبا گام بگام جام از زهر و لب از فوّه لبالب اند نام پر از لب بام گذارد و مهیات پرتو دیده بریزد هوس دیدن حور</p>	<p>هر چه غیر تو باقبال تو در باخته اند شوق چون تیغ علم ساخته سر باخته اند در ته کوه غم و غصه کمر باخته اند سینه در آرزوی دافع جگر باخته اند بر سر راه خبر گر چه خبر باخته اند نفس زمرغه و کام شکسته باخته اند قدسیان در شکنج ام تو پر باخته اند زاهدان روشنی شمع نظر باخته اند</p>
	<p>مایه دارانه ظهوری بی اتقوّم گرفت که لبوهای تو اسباب مغر باخته اند</p>
<p>بوی تاثیر ز گلهای دعای آید دل تحقیق خبر پای ز سر ساخته بود میرسد قاصد جان میدهد اگر در پیش انتقامی بکشد وصل سحران آری دل با میدد اگر سینه صفائی گردد در غبار غم اگر گشوده ز خمار غم</p>	<p>خروده مارا که بهار دل مای آید انیک از پیش کسی رو بقفای آید جان احباب فدایش ز کجای آید فرصت در درک شانت دعای آید بغلی باز کند سینه صفای آید باد کوئی بهو داری مای آید</p>
	<p>خوش فرخت ظهوری نعل مہت عشق پرتو مهر در آغوش سہامے آید</p>
<p>ز دغهای جگر تاب سینه تاب ندارد</p>	<p>کسی ز سوختگان این جگر کیاب ندارد</p>

<p>کجا بدانه اشکم شمرده این غم من لبا لبست جهان از تجلی مهر روی کدام زاهد خلوت نشین در هر سو کدام غمزه بدر تاز دار صفت شوه تو شد آن کرشمه متعارف برق خرمینم برشت عشق تو بر سینه فغانانم بشغل دیده شب ندیده او آتش نامم</p>	<p>غم فراق کشان سحر حساب ندارد کدام دانه که در جیب آفتاب ندارد ز چشم مست تو فغانه شراب ندارد که صد چو فتنه ایام در رکاب ندارد بدگیران نگمت شعاع عتاب ندارد هزار کوش و زخم نیم سرب ندارد بیا که پیش که دیده کرد خواب ندارد</p>
	<p>گذیده است همه اغمای عشق ظهوری بریز بگر و سینه آفتاب ندارد</p>
<p>خوش آنکه ماتیان اصلاهی سحر دهد ز گردن خیره مادر من عبیر زند بجرات نفس از مالهای خود خجسته ز انفعال سلف گنده پیش نگذریم چرا ز ساقی مادم نمیند و غلط آفتاب چو سنجیم ذره خود را تغ و شور و میل کام یافت نزدیقت</p>	<p>ز طول جلوه او دیده عرض نور دهد مبدو سنبل با طره بخور دهد اشر و مهند افغان لب عبور دهد اگر بیاد تو بخت گم عبور دهد که تو به نفس از گفتگوی سحر دهد فروغ عشق بیانش که طور دهد که بوسه بر کنین شکری زود دهد</p>
	<p>صد آفتاب ظهوری بنده نبشت جفای عشق گریش به طور دهد</p>
<p>این شعله کز دنگم نور نگیرد</p>	<p>داع شررش در جگر طور نگیرد</p>

<p>زین ساغر لبه ز که لاجرم کشیدیم دارند گدایان صفای لهرین خم ناخن زنی نغمه بگسخته تاران تصابی فرقت که برداشته فرقم ای نقش که چشمم دل شیشه شیرین بر منبر ازو معرکه چپ بیاویم زان پرده نشین گشته که در کوئی در عشق با ستادی من کوئی نیست تا دل نشود زیر وز بکار جزا از زلف سیاه تو اگر حلقه کنم دام</p>	<p>ته جیب به بخنای منصور نگنجد عیشی که در آب و گل نفقور نگنجد در راه فی و ناله طنبور نگنجد این زخم که در سینه ساطور نگنجد در صحن طشت راجی شاپور نگنجد تا در لب و اعط سخن جور نگنجد ننگانه رسوائی مستور نگنجد فرهاد اگر در صفت مرده نگنجد تا یاج تو در کشور مهور نگنجد درد من جیب شب بچور نگنجد</p>
--	---

دوران همه نزدیک بی پنی علقه عشق
نزدیک ظهور می ست که از دور نگنجد

<p>صفحه معنی هنوز از حرف صورت ساده بود تا جگه خواران لذت ریشه جان پرورند طره که چین دامان نافه نجش رنگ تنگ آرزو از یک طرف میگفت دل از یک طرف جوش مستی در بر تقوی لباسی میدرد دیده را تاب رخی در جلوه خورشید داشت بهر خجول حسن تدبیر بدر سود سبک بود</p>	<p>کز تماشایت نگم چشمی بجهت داده بود خنده بای شکرین بر خوان نمک نهاده بود به شام به خجولان جیب خشن بکشاده بود در لب آرائی بلار اصد جواب آماده بود نجیه دلق درع از طره بای داده بود کام از حرف و لیلی در شکر افتاده بود مادر او را از برای عشق لیلی زاده بود</p>
---	---

عشق خوش آغوش افسانه یازدین داده بود	طالع یعقوب چشم از خواب محرمی واکند
	<p>تا شود از درو عاقل صفت طبع زده سنج</p> <p>لای پالای ظهوری گوشه سجاده بود</p>
<p>وصل خوش آغوش تنگی برلم کشاده بود</p> <p>دعای صبر چشم بر بفر جگر نهاده بود</p> <p>از شمیم طره با عیش مام آمده بود</p> <p>عشق بی پروا هوس را دست چیدن داده بود</p> <p>پنجه شیخ حرم در لعل ترسازاده بود</p> <p>روزگار تو بهار خرقه و سجاده بود</p> <p>قرعه پیدانگی بر آفتاب افتاده بود</p>	<p>دوش از نقش جدائی سینه لوح سازه بود</p> <p>بارگ جان نشر الفت سرفراز شد</p> <p>دل ز شادی در کنار عیش سرگرمی نهاد</p> <p>یاسمین بوسه در گلبرگ لباش می گفت</p> <p>ترسکاری نمی ارزید دست قره گیر</p> <p>قطره می میچکید دلاله و گل میامید</p> <p>ما تباب از شمع مجلس روز بر شب میفتاد</p>
	<p>ز دوستی کرد تقوی ظهوری خراب</p> <p>گریه از عکس لب ساقی نکات داده بود</p>
<p>نمک سودست اسلم خنده شکریه میگرد</p> <p>همین عشق نابود من آخر بود میگرد</p> <p>اگر بگذارم بش خود سر اثر فرسود میگرد</p> <p>زهی جاسی که ز داغ غمی ششود میگرد</p> <p>که از ته جرعه ساقی شراب آلود میگرد</p> <p>بیازار و فامی مایه رسوا زود میگرد</p> <p>ز آتش همپایان در چشم آه و دود میگرد</p>	<p>و گو شلم بنور آه صبح انزود میگرد</p> <p>بقار ابر سر کوی فنا و تر بیت دارم</p> <p>بضبط آه برون گشته تهدید نفس در آب</p> <p>خوشا چشمی که کام گریه گردد از دوا حل</p> <p>غلام زده سر شرم بنام تو به خود را</p> <p>مکان مدعی امروز و فردا تخته خواهد شد</p> <p>فرو نشانده آب مرگ تاب آتش مجنون</p>

ایا آن گرم خونیا مگر هم در محس دارد	که داغش در سراج سینه محمود میگردد
طهوری گشته تا در کوی او هر خط کرد و خود باند از طواف کعبه مقصود میگردد	
<p>ز چهره لاله رخان خون رخوان نیند هلاک تلخی شیرینیم زهی لذت امید سلسله گردن اسیران است عجب که شام غم بر گل سحر غلطه ز بلبل تفت حوران باغ وستان پس بغیر پیشه ضیفان قوی تیره و مباح سپر در پی زانوی رشک نشیند سز در جذب محبت که دل بر بایزا</p>	<p>ز چهره طره خنق به شام جان نیند که شهد خنده زهر هر نگه بر آینه نیند چنان برگ ز جو زرقاق بگمیزند چنین که در شش از اختران خاک نیند که آهین قشش را بشعله آونیند که غالبانه دگر بازمانه بستیزند نقادگان چو تعظیم خمیش بر خیزند بروز حشر ز آغوش ما بر انگیزند</p>
اگر چه دق طهوری ز تار پر مهر است چنان مگرد که زندان از او سپر مهر نیند	
<p>خوش آنسر که خود را بیایی سیاه بجائی که بال اجابت بریزد میان چیت بند و شمال صبارا حدیث مس سرد بازار خود را رسیدن نیارد رساندن محل پی سجده پیشانی بختیاری</p>	<p>جبینی بدایع و فانی رساند پروانه مهت دعائی رساند بگلبن پیام گیائی رساند بعض تفت کییائی رساند شنیدن بیابانگ درائی رساند بدرگاه دولت سرای رساند</p>

<p>ز تسلیم قربانان خون خود را ز ہی بخت سیراب تفسیدہ کشتی</p>	<p>بہ پیرائیِ مرحباتی رساند کہ برگے بہ نشو و نمائی رساند</p>
<p>ظہوری تو بوی بستر ناتوانی خدا بہر دردت و دوائی رساند</p>	
<p>گرستے قبضہ نماز آید سخن صید گاہ عشق و پیر حسن تن در دہر بخدمت عشق از قف نقش پای گیم روان گمیرہ رقاصتے تواند کرد و دجھان باختن سیرا و سے بد میت کار برے آید اگر انیت بحث رسوائی تا قیامت ز سنیہ محمود</p>	<p>دل ز وسواسِ کعبہ باز آید کباب انجا بصید باز آید گر نیاز سے بکار باز آید راہ بر تائب گداز آید با مہمان سے از ترانہ ساز آید از حرمینان پاک باز آید گمیرہ ستیغ گلہ نواز آید چہ مخمنا براہل راز آید نفس طرہ ایاز آید</p>
<p>از ظہوری توان صبوحی جست اگر از لغت احتراز آید</p>	
<p>خوش آندل کنہ اندرہ شادی بر آید نگہ دورہ ماہتاب از کناش ندانند اصلے ہوسہا مبادا مراد دل از بر نیاید ترسم</p>	<p>شد گم درین راہ و مادی بر آید متا غشش ز گم و کساد ی بر آید کہ ہمت ز دلا نہ را دی بر آید تبرسم کہ از نامرادی بر آید</p>

<p>بسیاری شعله بر خویش باله با حلاص نخت جگر نه بر آتش نه هر سینه محرمم راز گردد بهارست ز ابد بی باغ خود شو</p>	<p>گیا هی کنین تفته وادی بر آید مگر داغ دل اعتقادی بر آید یکی از هزار اعتمادی بر آید سبب داد که حیوان جادوی بر آید</p>
<p>گدائی کسے گزنگرد و طهوری ز کاوسی و کیقبادی بر آید</p>	
<p>کامم دگر از تلخی افغان گلدار نه شاید که کند پاک ره ما شفا کو خضر که از معذرت اشکی بداند ای قطره بی آب بر انگیر سحای ای درد نفس سوخته بر سار زنا ای کعبه دو از ناز کی ره نه آگه لغزیده مگر پای تبسم زیم اشک فریاد ز شرمزدگی بخت زینجا</p>	<p>افغان که ز طوطی شکرستان گلدار کو باد که از مور سلیمان گلدار از تشنه لبان چشمه حیوان گلدار از گردی پرشده که عثمان گلدار از ناله پر شعله که درمان گلدار چشم شده غلین منیلان گلدار کندیده گریان لب خندان گلدار صحن چمن از گوشه زندان گلدار</p>
<p>برخوان غم از هر مشو تلخ طهوری حاسد نشود شاد که همان گلدار</p>	
<p>عشق را اعتبار میباید پایداری نیاید از همه کس آرزو در کمنار میخواستند</p>	<p>برقراری فترت میباید مرد بالا سوار میباید آرزو در کمنار میباید</p>

<p>گرم خونی نشانه دارد تا ملاحظت نمک بکاربرد تبضرع غرور محتاجست دیدہ را طاقبت تماشا شیت</p>	<p>جگر داند دانه را می باید دل و جانے فکار می باید وعدہ انتظار می باید پردہ و پردہ دار می باید</p>
<p>مستی در دل ظهور می نیت بادہ بے غمار می باید</p>	
<p>بعشق بت دل از ایمان برآمد سر سودائی خود را بنام مراد دیدہ با سے تو تیا جوی ز طرف گلشن جان غنچه دل شود در ہر نفس صد نالہ توفیر نقش پر مدگی حرم ترش خست چہ دل کو بت لطف چارہ جو یا بہ نقشہ نیاز دیدہ خود را</p>	<p>ز رنگ ز اہدان رہبان برآمد ز سودائی سر و سامان برآمد ز گرد و حرص جہان برآمد باب چشمہ پیکان برآمد مستاع درد خوش ازمان برآمد گیاہ و ماکہ بے باران برآمد خوشا دردی کہ از دران برآمد نگاہم در نگارستان برآمد</p>
<p>ظہوری رارسد از حشمت عشق اگر گوید گدا سلطان برآمد</p>	
<p>خوشا عشرت کہ خاطر در ہم افتد ترنم روید از کام و زبانی دلی دم میتواند زوزر حست</p>	<p>غم داند وہ در دل بر ہم افتد کہ با آہ و فغانی ہدم افتد کہ تیغ محنت را بر دم افتد</p>

<p>شود کم در غبار عارض خسار چه مجلس با بیاراید تماشا نه شمشیریت در دست تفرش صفای گریه‌های صبح باید</p>	<p>معاذ الله که چشمه بی غم افتد چو روئے را نگاه‌های محرم افتد که چشم زخم کس بر مرهم افتد که برگدای عارض شبنم افتد</p>
<p>ظهوری بر سر کوی محبت کسی کو هست کوشد محکم افتد</p>	
<p>گر سپه بادشاه میخواست حسن سرگرم عارض افروست بهر اثبات سعی خود اظهار عفو در حشر چون نهد وینا تا سحاب کرم مندر و بار هر که دارد بنحوش امید آنکه نماید دو عالمش منظر مایه مهر غیبه معلوم است</p>	<p>بادشاه هم سپاه میخواست شعلای نگاه میخواست از تعاف فل گوایه میخواست تخمای گناه میخواست العطش گو گیاه میخواست چون تو میتد گاه میخواست نظر بر گاه گاه میخواست دوستی دستگاه میخواست</p>
<p>ما ظهوری بکوی عشق نکرد در خطر با پناه میخواست</p>	
<p>سراز سودای سامان فکری سامانی دارد بنام دیدار گریان نگندم قره روشن شد گر فتم فال بهر دل بمقصد میرسد آفر</p>	<p>بکنجی رفته پائی دل فرو میرانی دارد که از آئینه روی عالم حیرانی دارد بدشت غم و راقول که چه سرگشایی دارد</p>

کبابی باید از نخت جگر بخواند سوزی بجهد آنکه که میان طعنه دارد ببول خوبان خسک در حبیب جان از غیرت زندانی دارم گمزدین گرم خونی سرگرد و اندکی ناصح سرو بگ شکر زیری ندارد خنده شیرین نگه را کرده منع از التفات آمانیدند	خیال مست نازی میرسد معانی دارد اگر با عهد ایشان نخت هم چایی دارد که از باد بهاری خاطر بستانی دارد ز نخلت میگدازم صبر نافرمانی دارد چه واقع شد نگاه تلخ زهر افشانی دارد که بر ساعت تغافل دیده پنهانی دارد
--	---

یک خود را بصد سازد خط موزی خج در مجلس

کند تا مدعی را زیر بالا خوانی دارد

گردی از کوی در با بر ساد از با بای جلاے دیده ما ز غم راکت حسرت مرهم گاه خوش مستعد پرواز است آرزوے مشام بهیوشان ای خوشایین ابتدای وصل کشته خنجر تغافل او سخن بیوفائی خوبے میرد گرد چکار طره ز پیش سخن تلخ گفتمے دارد نگه با بے آشنا نازم	دیده جان بتو تیا بر ساد به غبار رهی دعا بر ساد درد را مژده دوا بر ساد جذبہ لطف کمر با بر ساد بهواداری صبا بر ساد نغمم حیران بانتهای بر ساد از نگاہ به سخن بهار بر ساد بحر یفان بیوفای بر ساد مدد کامل از قضا بر ساد دل بشر نیے ادا بر ساد بستمناے آشنا بر ساد
---	---

دیوان طه‌وری

حال خود میکند طه‌وری عرض
شمر بدرد دل گدا بر ساد

بر غبار سر راهی سر راسته گیرد
نگمش بزنگه من چه گناست
خوش را آهوز خمی ز گناست
ای خوش آندل که درو شعله آهی گیرد
سرمه از خاک بر چشم سیاهست
شاید از جانب تقصیده گناست
جهد آهیش گرا ز سینه گواست
کوح اندوه و بلا به بکاست

روشن آندیده که نور از رخ ماهی گیرد
عشوۀ عذر هم از زنگس بر عشوۀ اوست
زبید ارکشته شمشیر تغافل که نیاز
رخت افسردگی از دل بکنندیم بدون
دید از گریه میت ای سفیدست مگر
ابر رحمت که بود ارککل سیر است
دعوی حوصله غیر نگردد ثابت
نا توانی چون زد و من قدرت بین

هر که خواهد چو طه‌وری نقد در نظری
گر تواند نغم از عیش پناست

آگم بالب من ناله زبانی دارد
دل شوریده بر لعل تو کمانی دارد
هر که در عالم دل نام و نشانی دارد
بازو صبر یگر تاب و توانی دارد
لب تنگ آمده انداز فغانی دارد
من چرا عرض کنم شعله زبانی دارد
همچو امید وصال ابره ضحانی دارد

زنانیکه در دوش بدلم لطف نهانی دارد
تا که در تفرقه انداخته باشد ما را
پیش و انغ تو تواند که کشد سینه جان
چون عنان دل خود کام توان بازو
چند در کام و زبان ناله نغم بر سر هم
شرح سوزندگی آتش بیابی خویش
رخت جان در گرد و مگر فراقت جان

کاش ناصح بکرم از سر مایا بنهد که ظهوری نی لی از خویش بجا داند			
ایدل آسوده ولی چند غمی می باشد هوس الفت آهونگهان کشت ترا سرخ طر مشق جنون در نظر عقل نبه گردنی در هوس طوق بحسرت کیش در میان حرم رنج ننگه دو ضلالت جه هر گوهر دل را ز کدورت برد آ شکر بیرون شارسست کفایت شده ام ترک کافرش مست و سکاری در دست	خشک شد کشت تو در دیده نمی می باشد خبری نیست که از خویش می می باشد بر گل دلازه سنبل رقی می باشد در سطره پرتاب خمی می باشد پای بردار که مزدت می می باشد باش در کسب صفا جام می می باشد از حسابی که دران بیش نمی می باشد توان گفت که صید حرمی می باشد	نیست شیرین شکر عیش ظهوری سختی خویش را تلخ مکن زهر غمی می باشد	
دوش از عارض او را ز نقابی نکشید بزبان نکه از شکوه زبان نیست مرا بر جگر تنگی خضر دلم می سوزد ریو حسن دگر ان پیش دل مانگرفت بر دل غیر تعجب هجر تو زد خمیه به بین شیخ در مرتبه منکرمی زندان ماند سوخت در آتش افسردگی خود را به	زان گل ترنگه گرم گلابی نکشید از لبش جذب سوال ارجه جوانی نکشید که در حرش چه تیغی دم آبی نکشید ای خوش آن تشنه که میلش سربازی نکشید فانج از شعله هر گوشه طنابی نکشید خشم او بشو و عیش با تو شرابی نکشید پیش مستی ز جگر بخت کبابی نکشید		

ماتقلان جزو کس نیست جلدی	عقل و دهر عشق کتابی نکشید
مریم طافت طهوری بچه تقریب بود خویش را بر دم شیر خانی نکشید	
ز تاب چهره ساتی بستی جام میجو شد چه صیادانه خالشان دانه پشی کرده هر جا نشد روزی دعای شیخ را دشنام خود گاه خورد در آرزوی زنگه از آگوده حسرت ز دیوار حرم گرسایه افتد بر سرش رویه بچشم گرم غمی از دها گردیده ام شیرین پس طے بیابان فنا خضر نیاید لقب داغ درون در شعله گرفت پیرا	زگر میباش بر دل آرزوی خام میجو شد ز بس افتاده بر هم طائر دل دادم میجو شد حبست در حلقه او را دصبح دشنام میجو شد تهی دستی که از خوابان سیم اندام میجو شد سینه خجی که از غور شدید طرف بام میجو شد که شکری بلبش از تلخی دشنام میجو شد زالا زندگی صد چشمه در هر گام میجو شد نمیدانم چه خواهم بختل خوش خام میجو شد
برهان آورده از تلخی طهوری خویش آری ز زهر حسرتش دگام شد گام میجو شد	
چند بر نخل من شمر خندند تا بکے بنجیے رفوکاران کو چنان قاصدی شکفته می شیم از جلوه های روز وصال بر لب خشک خنده طرح شود از گل بوستان سبز خطان	چند بر آه من اثر خندد بر شگاف دل و جگر خندد که غم از شادی خبر خندد هر زمان یک جهان سحر خندد گرمی در روی چشم تر خندد غنچه دل شکفته تر خندد

<p>صحبّت حسن و عشق در گیرد من مستند و گرم او بدر خندد</p>	
<p>کام در زهر غوطه زد و قست بر ظهوری لب شکر خندد</p>	
<p>زهی عشرت غم کیاب خوش بسیار پیدا شد بجدا آمد برای خاطر ماکار پیدا شد حیا و عین استیلا از عشق آثار پیدا شد ز آهم باز قانون نقان را تار پیدا شد برای پاس دولت دیده بیدار پیدا شد فروخت کوبیا ساسایه دیوار پیدا شد چکارم با چمن در برگ نسرین خار پیدا شد چرا بر خود بنام راحت آزار پیدا شد</p>	<p>بمین درد و لب ناله های زار پیدا شد بجزایری برون می افکنم از یاد یک پیدا شد ز حسرت دیده خون پلا زده شست عشاء پیدا شد ز بزم غم نوای دل خراشی بر نیاید پیدا شد بروی بخت خواب آلود اشک غصه زد آبی پیدا شد نشد رنج مشقت در بیابان طلب ضائع پیدا شد ز خاشاک سرکوی ارم در بیب جان ارم پیدا شد نمک نهاده شود خنده بر خوان جگر خوان پیدا شد</p>
<p>کسی کم کرده خود را نیاید تا نگردد کم ز اغیاری به دل ز ظهوری یار پیدا شد</p>	
<p>اشک غم از ستاره بروی آلودد زهر از حمایت نکست بر شکردود نزدیک شد که در گرجان نشسته بود هر دم بزیربال جبال کمر دود هر خطه هوش بر سر راه خبر دود بی رخصت تو زخم چاره جگر دود</p>	<p>شبا چو از جگر لبک آه برودود خار از شمیم پیریت بر جگر دود تا دم که شمشیر مرده های دراز را با آنکه دل ز غم شده موی بنفشه قاصد رسید نامه رسانید همچنان بستان از دست غمزه شان کشته را</p>

ملکین نیازم آن گنہ جذبہ رنفت	ہر دم اگر ز خانہ چو طفلان بدر دؤ
خاکستر تن تو ظہوری رو دیباد گز آتش دل تو بدون یک شتر دؤ	
صبح ایام جدائی شام پرور میدید تانگار و دستہای لاله چشم خون نشان ذوق ما دارم موج اشک حسرت ہر دم از سر شاگ آتشین چون دانہ پاشی میکنم بسکہ سربای سران گردیدہ خاکِ تان خضر حمت دیگر از آب گوہ لب چکان لب ز کوثر رہ نیل بادند در صبح	وصل چون نقل آورد از زہر شکر میدید از رنخ کے باغهای ارغوان بر میدید کار زو در شورہ زار سینہ کمتر میدید شعلہ حسرت از منقار سمندر میدید بی بہار محشر از خاک درش سر میدید کز سرب وادی ماموج کوثر میدید بان حریفان بان کام صبح ساغر میدید
عشوہ گوہر ظہوری بانس حست منہ ناتوان غمزہ زان شتر زیتر میدید	
در عرق ز آئینہ رخسارش اختر میدید نگزد تا برسد کوی خرام او صبا نیازم آن قراک ما کذہ حسرت او ہر زمان شعلہ میگردد نگاہ از گریہای آتشین خویش را از زہر ناکامی بدون آورده ام یک سخن گردیدہ از سوز بدون در زامج	در تماشایش جلا از دیدہ تو میدید در چمن کی جلولہ لاس و صنوبر میدید صد غم فریہ برای صید لاغر میدید میفشانم دانہ اشکی و اخگر میدید میبزم نام کسے کز کام شکر میدید شعلہ صد روزخ از بال کبوتر میدید
پیش چون گیر و ظہوری از دکن ہ طین	

سحر صد بابل از ان چشم فسونگر میدرد

<p>آهنر جگر فگارم آسود گرچه سر آه خویش گرم هر خنده که مز لب برون کرد گوشت شده ریش از شنیدن یارب جگر مرا نگهدار اسراف زیاده نکندیم مارا بسیر ریت فرستاد صد شکوه فتاده بود بریم</p>	<p>تیغ ستمش بخونم آلود از آتش مهر کیت این دود گر دیده ز دیده گریه آلود لبهای تو ناصحا نفرسود از آفت زخم مرهم اندود خوش گنج شکیب صفت شد زود برفت تو آنکه جلوه پیمود گشتیم یک کرشمه خشنود</p>
---	---

آماده شکر شد ظهوری

آهنر شد اگر شکایتی بود

<p>هر جان باز سر و قدرت جلوه گر شود اندیشه جمال تو شبهای بی حور نزدیک بود و دوش که از تنگی نگاه خونی نیچکد ز رنگ ناله قدیم ساک عجب که بگذرد از گام امین آروست حرف دعوی تقوی دلا بساز حرفی ز روی گریمن مگر با گوسه صد زخم رشک دل بزخون نهاده سر</p>	<p>صد جان و دل سپید گزند کر شود هر که ز دل زبانه بر آرد حور شود زهر مرا معارضه باشکد شود کز خیم تازه که دو چار جگر شود در راه سعی با خود اگر هم سفر شود چندی دگر که خفته می آلود تر شود تا بلب تو ز زنده خشک تر شود تا کی جگر خنک غمش را سپر شود</p>
--	--

پیکان شست هم جز دل کی توان کشید	جان از شراب وصل مگر بی خبر شود
---------------------------------	--------------------------------

پنجیر لایع نیست طهیری از آن دور	تربان حلقهای کند نظر شود
---------------------------------	--------------------------

چمن چمن گل ریحان صبا برضوان داد	که خار کوی کسی عرض باغ و بستان داد
پیرای سینه جان خوش بشارتی دارم	کرشمه دشنه گذاری بنوک شرکان داد
باین شکست ندیدیم طره ساسی	مگر بتوبه ما دست عهد و پیمان داد
خبر نداد ازین کار درد او یار ب	زبان بسته مارا که سر بافتان داد
کشد و دماغ دل غیر چشم بر مرهم	دلم بسوخت برود و ز ابد برمان داد
علاج حجب برودن فصولیه دارد	بغیر زحمت جانان نمیتوان جان داد
ز آب و تاب نفیقه بهار باغ حنانه	گللی که پرده شش او هوای زندان داد
ز چاک جیب تو در گوش گل چه گفت صبا	که چاکا ز گریبانش سر بر دامن داد
بهار دیده مارا بلا که تو سپرد	کسیکه سر و خرامی بغیمه خندان داد
چه شد تو عذر خدنگ خفا می نشی خواه	دل ضعیف اگر تکیه به پیکان داد

تضا چو کرد جد دل برای اهل وفا	نداد دل به طهیری محبت جان داد
-------------------------------	-------------------------------

غمزه خنجر اگر نفیساند	مژه سخت جگر نفیساند
نتوان هیچ دید اگر نظری	اوشنی بر نظر نفیساند
مدعا حاصلست عاشق را	از دعا اگر اثر نفیساند
خشم صوفیست پای کوبی او	تا بخود دست تر نفیساند

لرزه رشک بر ندارد بخل شمع سوزد اگر هوا دارش عیب باقیست منع خویش کند	سر تا آگر نفیثاند سفید از بال و پر نفیثاند جرعه بر بی هنر نفیثاند
زرد ظهوری نهال خویش زین بازو غم تیر نفیثاند	
حرف تلخی که از لبش سرزد عقل در ماتمت و من در سوز بت عاشق تراش را نازم منکر تغنی سری بسینه کشید پارستانی ز جلو ساقی ماند در راه حسرت نعلین	رو صد کاروان شکر زد صبر را غمزه دوش خنجر زد تیشه بر پای عشق آفر زد هوس زخم سزقل بر زد برقمتای جام و ساغر زد آنکه بر آرزوی افسر زد
باز شوخی ره ظهوری را نگاه کرشمه پرور زد	
عشق رسید وز جان مار بر آورد جوش زرد آب جگر ز آتش حسرت تارک دل ز غم و جله خیر فرو خورد صبر چه از سینه عاقلانه بر زد کرد خلاصش ز رنج راحت هم در غم و شادی از من شکیب نیاید	عقل هر از جیب ز نهار بر آورد باد غم از خاک تن غبار بر آورد سینه جان داغ شعله خوار بر آورد شوق چو غوغای گیر و دار بر آورد غمزه کسی را که دل نگار بر آورد صبر مرا شوق بهیت بر آورد

<p>خزان گلبن امید را بنایم بوصل مگر میرسد که گریه بشاد شکر که کاری بکار و باز ماند دشمنی گو کند غیر بر اس ندادم</p>	<p>از بن هر برگ صد بهار بر آورد انیمه گوهری نثار بر آورد منکه تو ما را ز کار و بار بر آورد دوستیت کرد ما را احصار بر آورد</p>
<p>خون صبوری بجام رخت طه‌وری آرزوی چشم پر خمار بر آورد</p>	
<p>دلدم دارد بزرگانش سری چند کعب از سوز دل حزنی نشوتم اگر مهران من گردد بچند نمی پانز بر تیغ جور دوستی ز در در شک نالیدیم و گریه دید بصید مانکرد از رنگ آهنگ ز در او پر خمار افتاده ساقی</p>	<p>شکستم در درگ جان نشتری چند که ننهادم بر آتش دفری چند بگیریم از برایش اخگری چند که راه جیب پیاید سری چند فزون تر قدر از خود کمتر چند نغم منم به برای لاغری چند بیاد لطف فرما ساغری چند</p>
<p>طه‌وری که خطش نیست فردا مرا بس نیست فردا کو تری چند</p>	
<p>یکی در خود بگاه بغنی گلهای تر ریزد یکی را خانم در پایکی را شاخ گل بر سر شید بخت گردیدیم که هر دم حسرت تیغی ز روی دیده را فرموده ام گلگشت بستانی</p>	<p>یکی بر بستر از الماس حسرت نیست تر ریزد یکی را کام زهرستان یکی از لب شکسته ریزد در دهن سینه آمد صد شکافم بر جگر ریزد که صد تیغ و بهار از جیب دوا مان نظری ریزد</p>

که نخل انتظار و عید به با شمر ریزد اگر صد آفتاب و مه بد امان سحر ریزد صبا خاک سترم را از سریره ویران ریزد کفت خونی مگر بر بال مرغ نامه بریزد	نه پرور دست محرومی در آن آینه جهان را عجب که چون بند و پر قوی بر چرخ زمین معاذ الله بمبادا شعله در دانی سجد بیابان گرد او غمت نامه پردازی چه میدانی
---	--

محمودی ترسم تش در شب غم فغانی ناگه
دعای کنز دعای سحر سوز اثر ریزد

از بس غرور غمزه او جنگ جو نبود به شد طعنه از شکرت تلخ گو نبود امید خنده گرد لب آرزو نبود در مجلسی که صاف غمی در سبوح نبود هرگز گل بهار مرارنگ بو نبود هرگز گمان مهر آن تند خو نبود اشک غمی که تخم هزار آرزو نبود	در شب چه ناز بود که چشم او نبود ز هر نگه ز گوشت بادام تر بخت بهزنگاه چشم توقع نمی زد عیشم حلال باد که راهم ندا و بخت امسال روزگار خزان بر کلمه بخت جانم سپید منکر اعجاز مهر کو از چشم ناامیدی با هیچ جان بخت
--	--

چاکلی که داشت جیب محمودی زرد او
آنها هیچ رشته امید رفو نبود

خانان عشق مجنون را بیل خون دهد گره های آتشیم گره نمی بیرون دهد شوق گر ساغر بیاد آن لب میگون دهد عشق مرغی را که پرواز از سر مجنون دهد	دیده اشک خویش را گره سویی مون دهد عشق را دامن زاکسیر محبت تر شود بشگفت کلامی می پر هیز گاری راز دلق از برای دام لیلی میشود سیم رخ بخت
---	--

جان دهد سچاگی را چاره سازهای چرخ	کرده زهرم در گلو فریاد اگر افیون دهد
آرزوی حال مرغ نیم بسمل و شتم که ظهوری ست تینی تا سم در خون	
بهار آمد چه حاصل کردل من ننگ میرودید ز برق غیتی امین مبادم خرم من هستی کنم هر چند کوشش پیش راهم دور تر گردد ره احوال ناگویا معنی نیزند امشب گل حرم ان که در هر برگ صد پروردگی داد نظر در دیده میسوزد بسویش چون توچ ان دید	گل غم در ریاض خاطرم صد رنگ میرودید چرا که گشت ناموسم گیاه ننگ میرودید براه عشق در هر کام صد فرنگ میرودید که طور دیگر افغان از نهاد چنگا شیر بنخوناب جگر در سینهای تنگ میرودید که صد خورشید از ان خسار آتش رنگ میرودید
ز سوز دل ظهوری ابر چشم خشک شد اما نشانده طالع که تخم غم بر ننگ میرودید	
بیکار آید دلای کانه زخمی در خون نمیدارد خوشم در دشت حد بافت تاب جنون خود چه حد اشکباری در تنای تو چشمی را درون سینه مانعست دل را بند امید ریاضتهای عشقم داده استعداد وصل اما ترقی کنی نماید خویش را در کار بند بیا	در سینه اضطرابی بر دوش برین نمیدارد خود کوسایه بر فرق من همچون نمیدارد که وقت گریه از هر قطره صد همچون نمیدارد چرا خود را ازین زندان غم برین نمیدارد هنوزم ره بزم یاز سخت دون نمیدارد که خود را در پلای درد روز افزون نمیدارد
ظهوری اشک غم جانی نریزد در فراق تو که چاک از سیل خون دهن نامون نمیدارد	

<p>عشق تو ایل مبارک چشم حاسد و دریا خلعت بقیابی پوشیده زینده است نیت جان بازی داری خدا فرصت از بی هر دم شکر خندی گدای می کنم طرح محنت خانه افکنده ام در کوی در تلاش وصل میدارم طالع را معاف</p>	<p>چند روزی شعلات در پریان ستور باد دست رسوائی ز جیب گارت دور باد زخم شمشیری نگاه خورده ناسور باد زهر رشک طالع در کاسه فغفور باد یک جهان فریاد و مجنون هر طرف دور باد نام ما گاهی بقبری برش مذکور باد</p>
<p>عظم می باشد ظهوری عدل در دیوان عشق کشور حالت بوی رانی از معمور باد</p>	
<p>نویسم گر شکایت نامه از یار میگوید ز حسرت سوختم در اوقات شکستگی دبا نم گشته میرا ز گفتگوی شاد و ساقی چپستان قی کران لبها شکر بر کس و شای لبا گشته بیرون درون از رحمت دور دکان دلربائی را بمهر حسن کشتابی سری بر کرده از هر گوشه شاخ سنبل گل بجینش بای مرغ کان صد حکایت در میان</p>	<p>و گر بچشم ز غم ز خویش چون طواری میگوید کنم گر آرزوی سایه دیوار میگوید ز بانم گر نمیکرد با ستغفار میگوید نپاشی گر رنگ بر سینه افکار میگوید نگنم گر اثر از ناله های زار میگوید اگر یوسف باند بر سر بازار میگوید به بندی گر باین شفتگی تیار میگوید اگر گاهی بی برجم زند اظهار میگوید</p>
<p>بهر خمی که تیغ رشک بر جان ظهوری اگر گویم که میگوید بهر آزار میگوید</p>	
<p>خامت دل بر آتش صحر کباب باد</p>	<p>داد از خمار عشوه ساقی شراب باد</p>

<p>تقسیم دماغ دل چو کند خامه قضا شوقست میهان تهیدست نیز با بیر و گشت صحن شبستان آرزو ای دل فرب عده و شام خورده بر دل شمر و سوز فراق تو دماغ جان</p>	<p>در پای نام مار قمر انتخاب باد نخست شکیب و گره و صطرب باد هشب سرفسانه بدانان خواب باد نومید نیستیم دعا مستجاب باد دو رخ ز سوز سینه ما در سباب باد</p>
<p>گر دی مباد دست ز نذر و غمان تو هر جا روی سر شک منت در کای باد</p>	
<p>دل راز نکست گل رخسار فراموش باد که هر جا کرد که در هر جا گم شدیم از پیش طاق سینه درخشد نور طور صد آرزوی خام بیک شعله می نیم دادم بوی عطر گریبان دماغ سر گر بگذرد پری شبستان حسن او</p>	<p>عطر دماغ سوختگان دود دماغ باد وصل از برای جستن ما و سران باد خورشید سایه پرور قندیل دماغ باد پروانه از سر و گردن خویش دماغ باد فسیرین صدها بار در آغوش دماغ باد پروانه او فاده پای چرخ باد</p>
<p>دولت نهاده رویه منظوم بقدر عشق غلل جهای بر سرش از پرزاع باد</p>	
<p>صبر ارام ست در رمیدن باد گردنی خوش بلند کرده شکیب باد بهر عقل ماند ارد دست مینفرستم نثار تحفه جان</p>	<p>دل بر آسود در طپیدن باد غمزه در تنغ بر کشیدن باد چشم محمودست دیدن باد ایمن از خوف نارسیدن باد</p>

<p>پیش او طالع طعیدن باد سینه در ناله برگزیدن باد لب افسوس درگزیدن باد گوش را مژده شنیدن باد مستعد ز فرو دویدن باد</p>	<p>منع دل را که نیم سبیل است در و صد زخم رونما ده بدل حیف بودست عشق بادگران جوش نزد در لبم حدیث وصل اشک شادی بکنج دیده دید</p>	
	<p>تیغ شد غم ظهوری کرد محو در لذت چشیدن باد</p>	
<p>وفا بچو رو چنان کم نمیتواند کرد نظر بکوش و ز منم نمیتواند کرد ز فو بشته مریم نمیتواند کرد دلی که سرب ز غم نمیتواند کرد چه دشمنی که بر هم نمیتواند کرد که گرد دواع تو خواهم نمیتواند کرد</p>	<p>دلی که رام تو شد رم نمیتواند کرد کسی که لعش تیغ و خنجر تو زند مسح چاک گریبان بخودان کجا بعیش قدم بر قدم تو اندر رفت دلی که بادم تیغ تو دوستی دارم بگاه ایل و بر بستر امید نبال</p>	
	<p>سلوک یاده ناصحا ظهوری سلوک مردم عالم نمیتواند کرد</p>	
<p>غیر او در میان نمی گنجد منور در استخوان نمی گنجد خنجره اندر زبان نمی گنجد در چین دستان نمی گنجد</p>	<p>در تن از ذوق جان نمی گنجد نعمت خوان وصل در کاست گریه شادی بکار بر هم مکل و بلبل حریف حریف تواند</p>	

	پای بر خنسل بافته شده بهار پروای باد نیست قاصدلی		دست بر درختان نمی گنجد هتیکس در میان نمی گنجد	
	ظاهر و باطن طهوری است آشکار و نهان نمی گنجد			
از کمن پیران شدیم و نه جوانی بر نخورد چهره در گرد و هوس گم گشت و اشکی ره نداد نازهای یاد میدادم به بلبل ای دینغ سینه پروریم چندی برامید ناو که در صفت کاهل تنان از بسکینه خوانم و عشق زیر دندان هوس گردید لبها سخت سخت		رفت از پارفتن و سرور وانی بر نخورد مرد در لب داستان و هنر بانی بر نخورد خار باد و دل شکست و گلستانی بر نخورد آه ازین سعی عبث ابرو کمانی بر نخورد بهر مشق بخودی آرام جانی بر نخورد برای لبها بوسه کنج و بانی بر نخورد		
	خوش طهوری غافل می خواب پسین نزدیک شد سر کجا خوابی نهادن آستانی بر نخورد			
ز لطف های نمان دوش راز سودا بود طلب شگفته جبین انتظار گوشه نشین بجز حبش وفا سر نمی زد از لب لب بهر عشق و در که در بویع عجز می آید قبول و عده بچشم و فامها داشت درینغ و در و اگر غیرت اندکی میداشت		چنانکه دمتنا لب دمتنا بود نشاط بزم نشین غصه رشت پیا بود مدار زنگس بی باک بر مدارا بود هنر از جان گرانمایه سود سودا بود اگر چه مهر ادب بر لب تقاضا بود برای غیبه خوش مرگها متیا بود		
	زمانه عیش و طرب بر دستان میگرد			

	غم و طلال ظهوری نصیب عدا بود	
<p>در کنج غمی روی بدیوار نباشد آن سر که منرا دار مهر دار نباشد هر گل که بران گوشه دستار نباشد رحمت بران سینه که افکار نباشد آنکست جیب تو هوادار نباشد گر از میرزا لطف تو بدان تا نباشد در دلبه ب هجران تو ز نماز نباشد در روز جزا مست تو میثار نباشد</p>	<p>بیچاره کسی که ز ستمی زار نباشد در در ز انل شیر دلان بزرگفتند و انیست برای جگر یانغ و بهارش گرد شکست چون تبسم کمان نشان اعجاز مسیحا نتواند مهری کرد در جان بهمن بد و در پیشه زمار غلطیده بخونند چه کافر چه مسلمان بیوده نپرسند ز ماکر و مارا</p>	
	<p>فروست مانند یک جبه ظهوری خلدی که در آن صلح و در کار نباشد</p>	
<p>سنگ بر خنانه جام و ایانغ خود زنند آب بر خساره اش از خون مانع خود زنند چند بانگی بر سر کوی سراج خود زنند باز در گیرند و خود را بر چنانغ خود زنند تیره نجات گوش بر گلبانگ ایانغ خود زنند</p>	<p>ای جنون عطری که مستان بر دماغ خود زنند که میغزفتند گاهی و بهر خواهی سر در بند خودش را در چار سوانبی نشانی گم کنند شعله نشانند اگر صدره بطوفان فنا بز متابد سائیه بال ها بهتر از کس</p>	
	<p>سرخ روی گل کند از یانغ هستی در رخسار جام اگر بر قطره دامن مانع خود زنند</p>	
<p>دامن دشت به آغشته در گره آب باد</p>		<p>دل ز طوفان شرک در دم گره آب باد</p>

در دگر درمان پذیرست از برای شمنان میوه زخمی بدان دل پر خون زخمت در شبستان عشق دارد بوالعجب نیرنگها پهلوی دل ریش شد بر بستر آسودگی خنجر دست مروت ز در خلوت من تافت	زخم بی مرهم نصیب سینه اجاب باد نخل تنغ جوری از جوی جگر سیراب باد زود ترکوه تحمل مهر سیاه باد خار صحرای مشقت غیرت سنجاب باد ابر چشم رشحه شوی دهن قصاب باد
---	--

آه از سرم تکلف داد از قانون عقل
بعد ازین سکین طهوری فارغ از آداب

عشق آمد ز کاسه زهرم شکر چکید کاکر لب نخل جان نقل خنده زخمت پیکان غمزه تافته شد در شکاف دل در بحر حسن چشم گریز غوطه زد بر دشت منع گوشه دامان چشم تر در عیش شکیب تحمل فتاده برق	از شعله چراغ شب غم سحر چکید زهر آب شک ازون ننگ کمر چکید ز جوش گریه از شره با نیشتر چکید صد آفتاب ماه ز تاب نظر چکید بگذشت دایغ سینه ز خرم جگر چکید در یای شعله زرق هر شر چکید
--	--

دوران بزم امن طهوری بجام کرد
خونابه که از دم تنغ خطر چکید

دوشینه عشرت آمد از غم دغاسان در دشت شعله خیز جگر مرد شنگی از کل عقل چشم تماشا غبار دشت اقبال نخت بین که ز دیوان دوست	ریش جگر سلام به پیش بارساند خضر امید ساغر آب بقا رساند از گرد کوی جلوه صبا تو تیارساند تشریف بادشاه بدوش گمارساند
---	--

<p>چنان ز ترک چشم نگه نمهند این برق را توجہ شوق از کجا رسانند</p>	<p>گشتیم که چو کشته تیغ تنافسند شادم چه نیک خرمین بندار و صبر سخت</p>
<p>ز نار بندی به ظهیری حواله شد ز نار را نصیب ز نار و دارسانند</p>	
<p>چو در دوازده دست از عمار در مان بر نمی تابد اگر زلف پریشان جوش افشان بر نمی تابد صدای نکست نسیم و ریحان بر نمی تابد که ذوق عشرت جاوید نادان بر نمی تابد شگاف دل اگر نیش مخیان بر نمی تابد که سیلاب جهان شوق طغیان بر نمی تابد که شیت دست حسرت زخم دندان بر نمی تابد</p>	<p>دل زندانیات سیرستان بر نمی تابد پئی زندانیان آرزو چاه دامن داری ز دود داغ دل پیچیده عطری در داغ جان مبادا فوت گردد کینفس ز روزگار غم گل وصل حرم کی در گریبان طلب نری سحاب دیده تر مایه دیگر از کجا آرد جگر بخاری کن ای غیرت ز مجلس برنجیز غم</p>
<p>ظهیری گو که بار آرزو سنگینی داری در آید دل بنیر بار اگر جان بر نمی تابد</p>	
<p>بلی طوفان آتش باد دامان بر نمی تابد که این اقبال را جز چشم حیران بر نمی تابد که شوق کعبه روطی بیایان بر نمی تابد که گوش صبر و طاقت نام هجران بر نمی تابد که دوزخ شعله مضمون عنوان بر نمی تابد</p>	<p>لباس شوق ما چاک گریبان بر نمی تابد شگون از حرف مریم فال زخم سینه میگیرد مگر جذب توجه کوتاهی بر راه با دارد خدا بر سینه چاکبای شوق مانجشاید بدست سوز و هجران نامه پیچیده شد در هم</p>
<p>ظهیری در بیان درد دل از زبان داری</p>	

	زبان بکشا که حرف شوق بایان نمی آید	
<p>الوقاع ای سر غرور حسن خنجر کشید مرحبا ای دیده اشک شوره را حکر کشید تا حکامی انتقام خویش از شکر کشید شعله داغ ندامت تیغ صرصر بر کشید نیست جاویدی ز پس پرده پرور بر کشید از برای مصلحت طاعت بسر در سر کشید</p>		<p>الفرار ای عقل سلطان خون لشکر کشید جدا ای سینه ریش زخم بر رمج چکاند ز بهر شرکان عتاب آلود کار خویش کرد کی باب پند ناصح کشته گرد آتش شمع محفل کو بر افکند پرده فانوس ناز فرق شوق از حسرت زخم طاعت میبرد</p>
	<p>مژده دارد ظهوری با تو دارد غمزه سینه بکشا پیشکش با تو کن خنجر کشید</p>	
<p>یار ساغر اگر نگر داند تا مرا اگر دگر نگر داند تا لبش در شکر نگر داند که ورق باز بر نگر داند که بخون جگر نگر داند آفت بال و پر نگر داند</p>		<p>مے ما لبه خنجر نگر داند نه نشینم ز شوق کعبه بر پا نه شود گوش ز دوازده تمنی سبق مهر میکند تکرار دیده ام عار دارد از اشکی مکس است آنکه شعله شوقم</p>
	<p>نوبت غمزه ظهوری شد اشک در چشم تر نگر داند</p>	
<p>چاک صد کار با جگر دارد باز از دوسه یکدگر دارد</p>		<p>غمزه چون تیغ کینه بر دارد صد خرابی برای جان و دلم</p>

<p>کامل فزنت تا کمر دارد نغمه در دست نیشتر دارد که دلم صبر برده در دارد ناله‌های که این اثر دارد مزدافست ده که بر دارد دامن روزگار تر دارد بید امید که خمر دارد</p>	<p>بند برپای دل چرانه نهند بنفش شادی برون فتاد پو گوشه شوق منت بسیار زنده گردید در دودمان مرد عشق آلوده که اندر سینه دید بر روز خویش میگیرید نیت تقصیر باغبان وفا</p>	
	<p>آرزو بار خویش در هم بست با ظهوری سر سفر دارد</p>	
<p>مرو مرو بشنو ناله و فغانی چند لب رسیده ز شوق نثار جان چند ز نخل گلشن امید باخترانی چند رسیده گریه بهجران بجان زبانی چند بشکر وصل بخواندیم داستان چند</p>	<p>بیایا که هلاک اندنا توانی چند ز نامت رتو در خلوت فراق کشان خوش آنکه باد بهار وصال افشان امید هست که دل وصل یار در یابد سخن بشکوه هجران تمام شد و لب</p>	
	<p>درد خویش ظهوری حکایتی گفتی اگر بهر سرود اشتی زبانی چند</p>	
<p>نزار شکرت بر لب خاموشم بود شوق جبار و بکش پیشگیرم بود ذوق عیش مطرب از ذوق فراموشم بود</p>	<p>دوش اندیشه آغوش و آغوشم بود صبر میرفت و هوس رفت در میان آورد رفته بودند خاطر همه جز همه کس</p>	

<p>لذتِ شکرِ کامم برگِ فدقِ دودید عطرِ کاکل همه از مغرِ نشاطم جوشید دشتِ بر کس نگمی دیده خیرِ نغمِ دشت</p>	<p>هوسِ خامِ پستارِ قفِ جوشم بود بادِ دامن همه از آتشِ خسِ پوشم بود بود هر جا سخنی در لبِ خاموشم بود</p>
<p>همیش دوشینه طهوری از بیانِ برکت صبح صدرِ وز طرب کرده ره دوشم بود</p>	
<p>دل دگر چایانه در باره سر جوش زد خواست شیرین تر کن در کارِ زهر جوش را آتشِ پشته بر سینه افسرده رخیت عقل از سه دایِ جعدِ جود را باز خواند بر کشیدم خویش را مردانه از آغوشِ در طریقِ رشکِ دل از غصه بپلوی نخورد جز حدیثِ وصل در لبهای گویائی مباد</p>	<p>نعره مستانه آهی برب خاموش زد عشقِ اول شورِ بختانِ اصلاهی نوش زد دجله پر مایه از چشم بی نغم جوش زد عشقِ عطرِ چینِ کاکل بر بشامِ نوش زد بختِ کوسِ آرزوی دولتِ آغوش زد حسرتِ مابینِ نامی رقیبانِ دوش زد بر سر راهِ تنگایِ کوشِ فالِ جوش زد</p>
<p>چون طهوری انتقام از لعلِ کامی بکشید هر که جوش از حسرتِ لبهای همچون جوش زد</p>	
<p>می شوقی بکمت آورده دلم نوشش با تا بکی سوزد و صد آرزوی خام نزد یابش اندیشه سودایِ دگر پیش نهاد اشکِ آرزویِ طره دگر کاکل زده نصف درست در گردن جان زخم نمایان افکند</p>	<p>بچه میخوردی در کمرِ جوشش باد کامها همیه آتش کرده جوشش باد نغمِ هجر و طرب وصلِ فراموشش باد علمِ معرکه تفرقه بردوشش باد لعلتِ داغِ نمانِ تنگ آغوشش باد</p>

جان پر دانه ندارد خبر از راحت سوز	شعله در سپهرین از سر و قبا پوشش باد
آنکه تاب سخن سرد در فیا نش نیست	سخن عاشق و سوخته در گوشش باد
کاش ناصح نگه صورت معنی میداشت	چشم بینا چون دار دل ب خاموشش باد

تلخی عشق ره کام ظهور می نیست
زهر آیدم گوارنده تر از نوشش باد

از کسی مرده و صلی بکسی می آید	شعله تنگ در آغوش خسی می آید
محل را حدی شوق بیابانی کرد	کعبه در رقص زبا نگ جرسی می آید
شعله طور چو برداغ جگر جلوه دهد	نور امین بسجود قصبه می آید
گشته مفتون لب خویش با چشم قبل	گاهی از دل بزبان ممتسی می آید
صدارم گل بسرم ریخته از هر طرف	خوش صفیری ز شگاف نفسی می آید
بگیربان فلک شعله در آوخت بلی	باد از گوشه دامن کسی می آید
غیر پای فرو رفته بشیرنی کام	رقص بر شعله کجا از گسی می آید
برگ دریشه دل حسرت کا کلن چید	آه در جان شکستم تا نفسی می آید
چه برهن سیری گریه بمن فرمودست	اینک از هر فرقه زودا درسی می آید

باز فریاد ظهوری است که گذشته پر خ
غالباً از بر فریاد رس می آید

خوشا روزی که از کشت عائی ال اثر روید	بد شامی از مغرب تلخ من تنگ شکری دید
سر آید تلخ کامی زخت بر بندوبه روزی	هم از هر دم شکری شد هم از شامم سحر دید
زهرین نفعت خیر جان عشق را تا نرم	که نخل گلشن امید از آب تبر روید

<p>تمنایا بسیر باغ دل گاهی توان بدن ندارم رنگ اگر شست جباردگی بند بهر خاکی که بکیم در هوای او فرو گیریم هوای جلوه شا بد زند دامن بهار را اجل گر بکند پر کالهای دل براندازد برای دیدن جلا و مرگست این اگر گاهی</p>	<p>که جای سبزه از الماس حسرت نیست روید که پیش ناوکش از جان پیش من سپر روید از آن تانویه بار حشر خورشید قرص روید که در باغ تماشا لاله و گل تا کر روید بهرانش گل داغی که از باغ جگر روید بطلمت خانه دوری ز چشم من نظر روید</p>
---	--

ظهوری باز نو میدی تو خود بر یکدگرستی

مگر بیدار میدی بر سر راه سفر روید

<p>در چار سوی عشق جگر باغ جان خرید عشرت در دست کوه ناز و خضران دوست جان را گذار به سر بازار دل قناد در مخزن بصارت دل نقد سودرخت ای دل ز بستر مرض مهر بر مخیز این سر که سر قبله نمی آورد فرود</p>	<p>کام و زبان ز درد و خروش فغان خرید مستی ز باغ چیده او را رغوان خرید از آن فروخت تحت محنت گران خرید پدایه که خبیس مکان زلفان خرید که نرگ عشق عمر ابد میتوان خرید تارک برای سجده آن آستان خرید</p>
--	--

معلوم نمیم جان ظهوری چه قدر است

طالع میدنمود غم را بجان خرید

<p>دگر از زلف و کاکل روز من بقرم غلطه بازم شست ناز اندک شتابی بدی سهل غنا کو تا کند طرح ز کوه احتیاج من</p>	<p>دل از سودای فرکان برستان تیرمی غلطه که زخم کاری بر سینه نخیرمی غلطه مسموم دیگر همین عشق بر اکسیرمی غلطه</p>
---	--

<p>با تیدیکه شاید وصل را بندی نسیم بر پا زهی روتیو صبح کام برکش دامن محل گل باغ جان در خواب بر می رانج جان قلم در پیش انشای محبت ناله دارد گرفتد چشم زخم مرهم ایل بر نیتابی</p>	<p>را شک آرزو بهر دامن زنجیر میغلطد که مگر شش خلد بر ناله شکیب میغلطد مبارکباد عالم قرعه تعبیر میغلطد که منموش بخون در پرچه تحریر میغلطد خرو بر دم خروش سینه برایش میغلطد</p>
<p>طهوری شمع تعریف شمعستان میسوزی که مه پروانه سان شعله تهر میغلطد</p>	
<p>نه تنها در هر همچون چرخ غمخواری نمیدانند نمیدارند غمخواران ز غمخواری بجز نای مجزاز شعله همچون مروت ز نیار ایل بیک دیدن چاه آورد بر سر صبر طاقت را کند بر صفحی گل چون پریشان دشته سنبیل سحرش رشام عم و خواب بخت من جان بانه</p>	<p>که همچون طالع مایار مایاری نمیدانند نمیدانم چرا دلدار و لداری نمیدانند که چون بر دشت تیغ کینه ز نهاری نمیدانند اسیر او شوم طفلت پرکاری نمیدانند نسیم بوستان خلد عطاری نمیدانند چه خوابست این بگر گریست بیداری نمیدانند</p>
<p>برای عشق طرح خانه امید افکندم طهوری سیل راه و رسم معاری نمیدانند</p>	
<p>ز کام تلخی صد غفل عشق تبان روید مفرغ غیر از گلگشت باغ التفات خود توز حسرت آبی در جگر ناکه شست اما چه سوزست اینکه کیشاد از گردن سوز نوبت</p>	<p>بآب حسرت من کی بهار بخوان روید مبادا خارهای طعنه از دشت زبان روید همان در جویبار گریه من از خوان روید که اندر هر قطره در باغ جگر صد دای جان روید</p>

رود هر لفظ را خار بلای عاشقی دریا دماز شوره زار طالع من خار گلهای	گل تعریف حسنت چون زبستان بیان رود که زنگارنگ درستان بخت دیگران رود
--	---

بیاغ بخت بر سر خرمی را سایه افکندم گذشت آنما طهوری که بهارتا خن رود	
--	--

ره گشتگی ز دست حسرت سرنمی آید خیال غمزه کی در لاله زار دماغ دل گردد سبوی باد عشقی است امان از جانان کمن گو خواجه این اسباب که بر نوبت خود صد بند تنگ کو بسین تقویم بخت من چه خوار بیاروی صبر آمدوش در مجلس دلاگر متوانی در صف بیگانگان نشین پنی اظهار عجز می ل برگشزد فرصت جان	بسعی شوق کار پا اگر از سرنمی آید اگر در سینه پای صبر و شتر نمی آید و گر سنگ جفائی دور ساغر بر نمی آید که در چشم گدایان چشمت قیصر نمی آید که در کارم مدد از گردن ختر نمی آید ز طرز رفتش معلوم شد دیگر نمی آید که زن ز کس نگاه آشنا پرور نمی آید که چشم از عمده ناز و نغافل بر نمی آید
---	---

طهوری از زلال شعله خلق تشنه تر گردد سمندر بر کنار زرم و کوثر شنه آید	
---	--

طرب پرور دلی که ز محبت جان طالعی دارد خوش از خمی که برگردید از خاصیت مرهم بنام سینه از دماغ بلان سکه راحت توان چید بر دست تمنا دامن بران ز شمع شام طالعی صبح دولت را دهر پرتو	فلک فرسای سری که ترک سمان طالعی دارد بدا در دیکه از تا شیر در مان طالعی دارد اگر نهانی از دماغ نمایان طالعی دارد که از سر نخیه در وی گریان طالعی دارد سینه روز که از شمع شبتان طالعی دارد
---	---

<p>بنازم کاشم از باد و امان طالعی دارد بسم چون پشت دست از زخم دندان طالعی دارد</p>	<p>ز کوی جلوه می آمد نسیم خاطر افروزی و گرا آست غیرت بر زخم نیم جگر خواری</p>
<p>برون افکن ظهوری از زبان خست نرم بشکر اینکه از فریاد و افغان طالعی دارد</p>	
<p>گلی در جیب منجا هم که در دهن نمیگنجد که ذکر پر توش در قصه امین نمیگنجد که با چاکل مار رسته و سوزن نمیگنجد که سوز صاحبین داغ در گلشن نمیگنجد که دیگر آرزو را شعله در خرمن نمیگنجد جنون عاشقی در کوچه و بوزن نمیگنجد بلی زخمی چنین در خنجر دشمن نمیگنجد چه حال چون تماشای نگاه من نمیگنجد</p>	<p>حدیثی بر زبان ام که در گفتن نمیگنجد تجلی کرد بر طور تماشای شعله حسن سیر انگشت ز فک و نجیاری عجبی دیگر کن صلای بانع زان با نخبه آسوده جانان گمزد برق حسرت بر دهن آن گریه شوم برای غفلت زنجیر کوه و دشت میباید ریغ و دست بستم بجای این جز ناسور اگر قسم با طالع پرده بردارد ز روی او</p>
<p>ظهوری داده جان کوی در یکسی گویا که فریاد و افغان در پرده شیون نمیگنجد</p>	
<p>وی خوشا زهری که ز صد طعنه بشکر زنند شعله خوانان تو کی چایند در کوثر زنند از دم تفت گل زخمی مگر به سوز زنند سینه چاکان هم مگر به سینه بر خنجر زنند بازو شاهین نگه چون در قفایش زنند</p>	<p>ای خوشا دستی که ز دست غمی بر سوز زنند تلوگان ترا شکر ز خاطر پرده اند سرخ رویان ترا رخسائی در خاطر ست غمزه را کی از غرور ناز پرهای کس نیست گر شود کجوشاکل سیمغ فتواند گر نخت</p>

باز نگذار در خلوت سرا که وصل یار
گر چه خود خوبان سر انگشت طلب بر دارند

چون طهوری هر طرف افتاده صد بار
تا نترکان بر گرجان و لبران نشتر زنند

سکه داغ بنام جگر یازده اند این صد فدا که پراز گوهر اختر بینی می کشانی که ندارند غم از روزگار کام جان ز هر دوش است شیرین کشته شمع برو گو بکس ده پز خوش خار خار غم هم ز دل آورده برین نشا بخیری رتبه آگاهان است	علم دید بام نظر یازده اند غوطه در لجه آب گهر یازده اند باده در مجلس مفیس سحر یازده اند گر چه در روز ازل بر شکم یازده اند شعله انیسیت که در بال پر یازده اند گل زخمی که برق جگر یازده اند از می یاد تو راه خبر یازده اند
---	---

سپه یاس نسا زنده طهوری کاری
دل قوی دار که کوس طغر یازده اند

عشوه مضطرب ساخته دیدن دارد هوس خام بچوش آمده در سینه دگر دوشن خوابیخ از شیر حیوان ستم دام از تارنگه باخته چشم سبی آهو خاکی وادی الفت پویا عشق در باغ دل آمد بچمن سیر نیست یک لقمه زهری که نمیدد در کام	قعه بی لب لب و ده شنیدن دارد داغها بر جگر سوخته چیدن دارد در جگر نیش تیغ غمزه خلیدن دارد در قفس مرغ دل از شوق پریدن دارد دشت دشت از خرد و صبر رسیدن دارد بیدر بی حاصل امید بریدن دارد دست انایه صد کام کشیدن دارد
--	---

بار امید گرانست و طهوری عاجز که طاقت بیچاره خمیدن دارد		
ولاداری تمنا عشرتی چند نشان وصل بر دلخواه منویس دلم ده ناصحا در گریه کردن خوشا آن کاروان صبر طاعت چه میخواهند از امانت نینان بیک کشتن نخواهم گشت قانع	بنده در عشق بازی بدعتی چند که خواهد کرد دوران وقتی چند مگر بیرون نشانم حسرتی چند که خیزد از کمینش غارتی چند نغان از نسبت بی نسبتی چند برای دیده دارم حیرتی چند	
طهوری تا تواند زسیت چندی برو از مهر بندم تهمت چندی		
تنگامان ساغر خون میکشند بیدلان از حسرت قد کسی گریه دارم بوس کردم خبر از حدیث بوسه برستان بگیر العطش گویان صحرای غمت در رهت تعلیم پوشان از غباء	مزد کام تلخ شان چون میکشند آهها از دل چه موزون میکشند شریان رختی بهامون میکشند ساغر لبهای میگون میکشند تشنگی در نیل و جویون میکشند حیرت در حیت فریدون میکشند	
حسرتی در دل طهوری داده جا آرزو با رخت بیرون میکشند		
ماه من چون زنج نقاب کشد	سجده از فرق آفتاب کشد	

<p>نومبار از رخ عرفنا کش ترک چشمش نهد روان پروا سایبان محبتش چو زبند مائیه آتشین بیار کزان دل ز گرمای شوق میخوابد هست قدر آنقدر سوال مرا رتب عشق بین که نیلوفر عشق اگر دل دهد کبوتر را</p>	<p>در گل ولاله آب و تاب کشد که خدنگ نگاه تاب کشد دل زرگمای جان طاب کشد ابر مرگان من عباب کشد که کتابی با هتاب کشد که لبش رحمت جواب کشد چپتر در حق آفتاب کشد جگر از سینه عتاب کشد</p>
---	---

کحل بیداری بسازای بخت

که ظهوری بخیر خواب کشد

<p>سر بگر ترک سامان بر نخورد چشمه های خون ثمرگان منگورد بر پنجیدم بستر آه ای دریغ خواستم خود را برم از یاد خود آرزوی سیر چشپی داشتم پادشاهان عطر در مغز آورم کام جان شیرین نشد از بخت شوم میگردد دولت از کوی سری راه ما بر کوچه حیران فتاد</p>	<p>دل بدر دلب بافتان بر نخورد رگ بجنش های مرگان بر نخورد درو بید روی بدر بان بر نخورد بخت مستی کرد و نسیان بر نخورد از جگر بخت بدندان بر نخورد یاد گلزار گرمیای بر نخورد بوسه کنج نکلان بر نخورد که خرم زلفی بچوگان بر نخورد دل بدر جان بجان بر نخورد</p>
--	---

تا ظهوری را بغواصی برم
و دیده چون ابرنسیان بر بخورد

چرخ آخر مبراد دل با میگردد	کار بار است متوفیق خدا میگردد
خلعت وصل ابد بر قد با بریند	هزاران پیر من از شوق قبا میگردد
خشم بی روی که در عاقبت کایند	رویش از سیلی آیم قفا میگردد
چند روز است که بر چهره نمیدلشک	خنده یار بگرد لب با میگردد
داع حسرت که مبدوئی دل مبادید	روی بتافته از سینه جدا میگردد
بچه حسرت وطن قطع نظر کرد امید	بازش آید و به بیند کجا میگردد
حق بر خنده بجای که حسودان کردند	اشک در دیده ایشان بچه جا میگردد

نکستی نامزد مغر ظهوری گردید

هوش بهوش بدنبال صبا میگردد

خوشا صیدی که از زخم نمی بر بکیر غلطه	اگر سازد بزور شوق پا محکم بغير غلطه
خدا یا زهر غم بر کام جانم نخت بنوازم	تبلخی کن لب شیرین مانی در شکر غلطه
جلای چشم ترا ز چهره خواهم که چون گیم	بجای اشک بر رخسار خورشید تر غلطه
بامیدیکه شاید آرزو ما بر کند رنگ	دل صدا پاره شب تا روز در خون جگر غلطه
در آن کشور که گرد و باغبان عشق چمن پیر	ز غل آرزو هر غلطه شامی بر تر غلطه
ز شور عشق میخواهم بزور گریه غم را	که هر دم از جگر بر چهره ام نختی دگر غلطه
خیالی را نبوی تنگ در آغوش جانم	که عاجز میشود گاهی اگر خواهد که غلطه

ظهوری آن زمان بر بستر آسوگی غلطی

که دل از شوق مرغان بزمستان برنیشتر غلطد

چشم فغان تو پر داخته پستانی چند	آرزو از نگمش تاخته میدانی چند
نکمت جیب تو در صحرای گستان پیچید	بر دریدند گل و لاله گریه بانی چند
جگم راحت صداله جراحت دارد	از خند نگشته انداخته پیکانی چند
حرف شیرینی کنج دهنی میگفتم	رست ارکام و زبانه شکرستانی چند
نام کجایان نتوان برد که شد صرف کس	ده چه میبود که میدرشت کسی جانی چند
خاطری جمع ترا خاطر من یاد گذشت	داد از سرکشی طره بریشانی چند
تباشای حرم دیده کسی داده جلا	که بهر گام بریدست بیابانی چند
ساقیا از گنجه توبه زندان بگذر	رحم بر جال بریشان پشیمانی چند

وقت شکرت ظهوری که گزفتی حل

خورد اگر کشی امید تو طوفانی چند

شرار و فرخ دل دانع چون جان فرو ریزد	ز خجالت لاله خلد از کف خضوان فرو ریزد
سرافسانه دردی که زو این مرگما دارم	اگر بکشایم از هر حرف صد دربان فرو ریزد
خامییدی و تد صفهای صبر بپوش لپات	بیا بنشین که هر کس در دولت صد جان فرو ریزد
ملک برفق پیشانی زندگلهای رسوائی	ز کنج زگرش چون عشوه نهان فرو ریزد
بسنگ عشق نتواند اگر فرق تناسا	کجا از مغر سودای زعم سامان فرو ریزد
خوشا حالی که بر بالین بیاری ستمکاری	بانگشت ترحم اشک از مرغان فرو ریزد
خوشا روزیکه قاصد آید و از گرد محرمی	ز رخسارم بیاد گوشه دامان فرو ریزد
خوشا سر بسته مکتوبی که در غمخانه هجران	چو بکشایند وصل از منی غمناک فرو ریزد

شب‌ی خواهم ظهوری آسپندان سرزبین گویی
که دیوار و در کا شانه حیران فروریزد

شکر کنز بند خودی و شیر خاتم داند	مردم بودم بغم عشق حیاتم دادند
عشق ذاتم نگه صورت معنی بخشید	سر بصورت بکده حسن صفاتم دادند
ساقی حسن صفاتم می پی در پی داد	مست گشتم خبر از نشأ ذاتم دادند
بشست در دفتر دیوان قدر شد نامم	بر جهان غم داندوه بهاتم دادند
عرصه برچید امل است از کشت اجل	خاطر فارغ از اندیشه ماتم دادند
چهره در گرد بیابان هو گشته بود	در بین هر مژه صد نیل و فراتم دادند
طلبش آرزوی حج و نماز گشت	ذوق تسلیم منا در عرفاتم دادند
مستحقانه بدر یوزه لبی بکشودم	میلش غم راحت محنت بهکاتم دادند

دست پیمان محبت به ظهوری دادم
جای در گوشه توفیق ثباتم دادند

عشق چون جوهر بر خیزد بویا میکند	دافع را روی شناسی جگه یا میکند
کشته تیغ تغافل چون میلطید	نگه از دور بقرب تماشا میکند
تا زنده شعله بازار سلامت بر سر	صبه کم عسل بر خطه گل و میکند
بر سر کوچه بیچارگی از قوت ضیعت	مزد لبهای خوشم که چه غوغا میکند
لب جام از لب ساقی چو شدی سبک	آرزو خون جگر بر سر تقوا میکند
در بهم بزودن ملکوت صبر و شکیب	کار صد خیل و خشر ناز تو تنها میکند
بوسه افتاده عهد تو میر و بصر	حسن تو زهرنی عشق زلینی میکند

منقرضش ارد در خشن موتیو سود میگرد	نافه از طره لیلی نخیدی مجنون
<p>اگر نمیداشت ظهوری تفت سودا در دل قیمت دانع جگر سوز که پیدا میکند</p>	
<p>دل مرگان پرستم سینه بر خور اندازد که شور شک بدت در نهادش کند اندازد نظر از شک در حشر کی بر کوشش اندازد باین ز قمار و قمارت چون بر خور اندازد کسی اگر آرزوی خویش را بدست اندازد نشیند بخود و گوشتی بر آواز در اندازد که از فعل سمند آئینه اسکندر اندازد رخ زیبای ساقی عکس اگر در ساعه اندازد</p>	<p>سیم نخت کوتا پرده از روی بر اندازد که گذشت در گریه دست کو نخت چنان تخم درون تفتیده گرمای صحرای تنبایش کند فرش خضای جان فرق خورایاندا کشد در زیر سر بالین انومی مسیحا را خوشا حال کسی که بوعده در کعبه میباید خوشا حال کسی که افتد در میان آن خنجر درع از صورتی نماید صورتی بهتر</p>
<p>عجب گیسو خضیف نام مراد میا برون آید ظهوری خود را اگر بسجی اختر اندازد</p>	
<p>در روی که رو با کرد و روی دو اندازد کشت امید کاران نشو و نما اندازد از خاک رگداری که تو تیا اندازد دین مایه بیوفائی صد بیوفای اندازد مکشای تیر آسم ششم خط اندازد</p>	<p>بسبب هیچ کاری با کار ما اندازد کو صد بهار هر دم دامن سحر بزن از چشم اشک نیان گو باد رو بگردان از خضیف شک رشید بنار عشق باری قدم کمان شد از غم می مدعی هر</p>
<p>دل میدید فریت بانی خود ظهوری</p>	

بیگانه پرور یا آتشنا ندارد

ز تاب مستی حسرت چو من بچویش افتد
دور روز در پی ز یاد خرقه پوش افتد
هزار فقره در کاروان هوش افتد
بلاست انیکه تو نگه گران فروش افتد
روست بار امیدش اگر زدوش افتد
که دیک آرزوی خام شان چویش افتد
اگر ره گله برب خموش افتد

کسی که در هوس لعل باده نوش افتد
بروی کار افتد بخیر با اگر رندی
ز یک نگاه کمین گاه گوشه چشمه
ز جاده حسن بعد جان بها گذر سنگه
بکوی غصه دل از رشک خورده پهلوی
چنان بپوشد مکن گرم سرد مهرانرا
شکسته عهد تو برین سخن نماند

بعد فریب ظهیری زبان کشیده بگام

چنان مکن که لبش باز در خروش افتد

ستمکار مرا بشناسد اینهارا باد گوید
هزاران جان و دل گر قیمت کیتار گوید
ازو گر یابد را گلزار حرف رنگ و بو گوید
اگر خود را دل دیوانه اندر داغ او گوید
ز غمخواران یکی خواهم خجاک من فرو گوید
که دل با چاک حبیب و طاقت از فرو گوید

کسی را اگر کس نامهربان تند خو گوید
بیازار محبت منزند با ناک مراد از من
گدازد رنگ و بود و لاله و گل از رفتن جلیت
گفته با صاحبان خبری بخشد می گنج
کند دور روزم گرم هر چه از یاری و غمخواری
مگر تازگاه سوزن شرکان شود حاضر

بیز سرور و رخسار مستی نمی نهد بالش

ظهیری اگر چنین فسانه جاوید گوید

پارا بگنارند و بکوی بستر آید

آسوده دل آنانکه ز نوحهت بدر آید

<p>با سحران از هوس نکمت موسی در مشربون گرد بر آید ز دلسا مُرگان تو گرد شدگان را طلبد پیش رنگ رخ اغیار بشوید خوی خجلت ترسم که نهد رو بکے مرهم لطفت میوه چرانی ز برت سوختگان را در کام و زبان داد ز ند حرف تلخی</p>	<p>نپان ز صبا بر سر راه خبر آید آنها که بجانب بطریق نظر آید از دیده قدم ساخته بر نشیتر آید چون بالیان توبه نیزنگ در آید بگذار اسیران تو دلمیش ترا نذر هر روز چو از روز دیگر خامتر آید از حرف لببت چون بحدیث شکر آید</p>
---	---

شاهش بران قوم ظهوری که بکوش
تفتیده دل خشک لب چیم تر آید

<p>بانجبان آنکل چنین کسیر گلشن میکند دوستیهای که در کارش اسیران کرده اند مجرمان را ز هر دامن گرفتند بنود دل که تشر در جگر بر یاد مرگان مشکیت در شکنج دام گیوش گره خوش آر مید حسن خواهد چند روز دیگرش در کار کرد وقت حسن خط را هم صبحها را شام کرد</p>	<p>زود گلگهای پشیمانی بدامن میکند لیک آن نامهربان کار دشمن میکند بازوی غییر این زمان انداز کردن میکند از برای خار پاتدیر سوزن میکند اندک اندک مرغ دل ترک طبعین میکند غیرت خونها که حالا در دل من میکند و نه نمیداند چرا غش خانه روشن میکند</p>
---	--

آرزو مردو گرفته با ظهوری نامش
عشوه نپان که چانش چه درین میکند

<p>ندارم شکوه گر خاطر اندو بگیرم باشد</p>	<p>دل دلازمیخواه چنین باشد چنین باشد</p>
---	--

بدشنامم لپی آمده شد سخت دعا نازم بگرداند زره صدکاروان صبر طاق را خدا یا آگهی از حال من از حال دشمن هم جفاکاران کشد از غصه غیار یاران را خدا چنین آفریدست از برای طره و کامل	ملک را زین هوس از آسمان و بر زمین باشد اگر از گوشه چشمی نگاهی مدکین باشد چرا بحث چنان باشد چرا بحث چنین باشد تو هم ای بی وفا آخر همان کردی همین باشد نه بهر آنکه روز و شب کسی را بر جبین باشد
---	---

بدیق خاکسارها ظهیری میرسی وقتی

که شوخی را غبار چهره بر آستین باشد

باز شب ز گشت بلامیکرد پاس میداشتی بگوشه چشم تاب کامل بر غم بتیابان صبر حیا ره تعدی شوق گر چه بر بود دل ز مهر از کین چو بهیگانه چو بود آرس خوب میبود میوفا اینها	ناز خاطر نشان مامیکرد که تغافل با چاهامیکرد دست در گردن صبا میگرد همه جافوش تلاشها میگرد نه تو بجای خویش وامیکرد که بتحرک آشتا میگرد حسن گریه با کس وفا میگرد
---	---

من گنگنکار بودم و عاشق

بانظهوری چرا جفا میگرد

دل که در کنج هجر جا دارد لرزه زورگار بتیابنه تنج بیگانه کشیده فراق	جای در کام از دوا دارد بند از بند جان جدا دارد همه انداز آشنا دارد
--	--

جان بکاک عدم رسیده هنوز	روی امید بر قفا دارد
صلح کردند وصل و مجربان	درد ما جنگ با دوا دارد
ز حشم دهن نشانده بر هم	خنجر غمزه مر حبا دارد
کشته تیغ و دشنه مرگان	نگه تیز خونها دارد
چشم شب زنده دار گوشه نشین	حاجت گریه را روا دارد
مردن و زیستن نمیدانم	و گیری اختیار ما دارد

از ظهوری سخن ظهوری را

گرچه صبر گریه پا دارد

دل خود را بنایم حکم در دوا دارد	مدار کار و بار سود و سودا بر زبان دارد
بیا ای عشق بختی مبین سینه جانرا	که حسن از ابروی او تیر شوخی و مکان دارد
کسی در خط عشرت روی کامیدین نمیدانم	که مغرمی از سرخوان غمی در استخوان دارد
زبان آورده بیرون شعله های دوا میزدیم	بران روزی که با مغرول و جان میان دارد
چنان بر لب نهم هر خوشی با چنین درد	که فریاد و فغانش ریشه در کام و دوا دارد
بروی دل در می شاید کشاید همت جان	که فرق عرش سائی هم خاک آستان دارد
جو گل خندان بهستان مخیر اند لا روی من	چه خونین گریه اشک آن برای انخوان دارد
کنند تیغ شرم جا علم قلاب و هجرانش	ز خون تار و ز محشر خاک جوش الا مان دارد
صبا با میر محل گویند حال گدا بنارے	که دست عجز در دامان گرد کاروان دارد
خجل باش اندکی از رسید پنهان غم را میزد	سرت گردم کند افکن نگاهت تر جان دارد

ظهوری از تو با خود در شب کنج خاموشی

حکایت در حکایت و بیان داستان دارد

شب نگاهم میان نعمت ویدار بود دیده روشن سینه گلشن شکریا لب هیزبان خاطر احباب گردون را بقانون منیخت صیقلی بود از نگاه آئینه روشنند لان غیر در بانی سحر مبلوطی کردن نداشت توبه بر پایی شکستن داشت رخسار نیاز غمزه نشتر میسرساند و لب نمک برنیشاند	استخوانم مغزشد خوش راحتی دکار بود یار بی اغیار و می بی دُرد و گل بنجار بود چنگ افغان را رگ جان جسدان تار بود سینه تار یک جانان تخت زنگار بود کردمش خون در جگر دلداری چون بیدار بود عشوۀ ساتی ملای جان استغفار بود هیزبان صد جان شمار راحت آزار بود
--	--

سازگاری با ظهوری گرچه بسیاری شد

کار سازی انقدر از بخت بسیار بود

شکر کاخ بفراتم سر و کار آخر شد تا رقانون جدائی بگستین پیوست رفته شد رنگ خانی ز سر برده چشم ساتی دوری لطف بگردش انداخت بدر آید زو بال اختر طالع هسل تا رگیسوی کسی دهن بگمتا نشاند شاهد کام بغل بر دل من گوشتا ناصری لطف کنند از سر پا بتمند برو ایدل تو حرف دیگر اندوز که من	عمر آخر نشد و فرقت یار آخر شد در رگ وریشه جان ناله زار آخر شد همه غمها بتماشای نگار آخر شد صبح مست ست بلی شام خمار آخر شد ای خوشا عیش غم یار چو پار آخر شد مغز را آرزوی مشک تمار آخر شد عشق آمد بوس بوس کنار آخر شد بسر پای که آرام و قرار آخر شد با ختم هر چه بجز یار تمار آخر شد
---	--

در تماشا بدام دیده ندارم حجاب	منت آئینه و آئینه دار آخر شد
از گلستان رخسار حرف طهری سر کرد سخن خرمی فصل بهار آخر شد	
<p>تموز بهر شد دل غنچه پیرمده را ماند چرا هر دم نبالد آرزو در حسرت لعل چه رنگین میرسد از سیر در خونم کش ای غیرت بدوش از طره چو کان این آرایش میداد چه حاصل که ز خشست مروت پرده بردار ز در تنگ نسبت مرد مخور قوای ساق ز قید مکتب اندوه آزادم بجد الله</p>	<p>ز جان خون معیبه صید شکار خورده را ماند که دشنامش دعا های اثر پرورده اماند سپندی کو که صیاد شکار آورده را ماند که چالاخانه گوی از عرصه بیرون برده اماند ز سخت بدنگاهم گاه دیدن پرده را ماند بجامی گرم سازش ز ابد افسرده را ماند ز خوشحالی دلم طفل معلم مرده را ماند</p>
<p>با میدی که صیادی کند سر بجه را رنگین طهری آهویا بر بگلو افشوده را ماند</p>	
<p>در رشک قاتمی در بوتان شاد میلرز میران رشوک و جاشه شاه خیال ز بهی حسن بشیرنگر که چون رشید گرد مبا ما بر چنانغ دانع مجوران ندیلو ز بهر کینه خسرو هنوز از تربت تیرین غزالی که نکاهی صد بهر برش کند آید بر سواد خواهی میر بختیم بدیوانی</p>	<p>ندارد دست بر طرف نقابی باو میلرز مشوش که خا طراز و هشت یاد میلرز دل از نظاره خورشید مادر زاد میلرز ندارد تاب این آتش از باو میلرز گیاه تلخ میرویدی فرما میلرز چه خوش نزد یک ام آید دل صیاد میلرز که از بیدار و در کام ز بان قیاد میلرز</p>

ظهوری گر چه کاهی گشته در صحرائی متیابی
چو کو بد بر زمین سر کرده را بنیاد میلرزد

بروی سیر در باغ و بوستان بندد
با نیکه تهمت رنگی برادر خوان بندد
مگر که ناصح ما را کسی زبان بندد
بروی شعله زباله بر آشیان بندد
امید هست که دوری در و کان بندد
که چهره نقش بر این خاک آستان بندد
چنان نکرده که مغرم در استخوان بندد
اگر نه دست وصال تو زخم جان بندد

کسی که چشم ز روی تو دلستان بندد
بهار پیش رخت جلوه کی تواند کرد
بجز ملازمت اهل هجر نیست علاج
نمانده در دل پرده نه تاب میخوابد
اجل معامله نزدیک کرده خوش با جان
خدا کند که نشیند و گر چنان نقشی
فلک نبعت و حلم اگر همی پرورد
گیاهها همه زخمی و دهن تریت من

بجیب جان ظهوری هزار چاک افتد
اگر نه در غمت بازوی توان بندد

آب درخواست و چشم تری یافته اند
در بیابان فنا راهبری یافته اند
در دل تیره شب خود سحر یافته اند
چون نمازندگان جگری یافته اند
تا با قبایل غمی در دوسری یافته اند
مگر از تانده جوانان نظری یافته اند
غالباً بخیران هم خبری یافته اند

با نفس تفته در روان اشتری یافته اند
رو با قلم بقا ذوق کنان میزنند
آفتاب از شر شعله طالع پشند
عمر جاوید چکانند ز خونا دیمن
سالماسک سر کوی طلب ده بسر
اشتری با نظر طفت کمن بر این است
گر چه انداز نهان با خبر آگاهانند

	<p>با هوای طهوری شده خساره پست بر قوت دیده دران در شجری یافته اند</p>	
<p>از دل پر درد و امید و آوارفته اند در گریبان سحر شبهای لیدارفته اند هر زمان از چشمهای چشم در یارفته اند سینه چاکان تو داغ دل صحرارفته اند فیض جان بر صبح نفاس مسیحارفته اند بر سر راه تمنای دل یارفته اند زخمها را بدل و جان ز یارفته اند هوش از مغزش بوی جود عذرارفته اند صد چمن گل در گریبان یارفته اند</p>		<p>خاکسارانت ز رخ گردمنارفته اند شام نعم مردم بیا دگوشه دامان آه گرچه از تاب درون بر جیده آفتاب در فضایی شست در نهو بهارین لاله در شبستان فاش زنده داران غمت زیره هر شیشه گزینک حسرت گشته خود دیگران از دیدن یوسف بریدارچه گوش و اموال دستان یارفته اند خارجینان سرکونی ز باغ چهره</p>
	<p>کرده با محکم طهوری بر سرکوی کس کریم میدان او هر روز سر یارفته اند</p>	
<p>وقت نماز جانب میخانه رو کنند آنجا که خوب لذت نعمهای او کنند فرزاد و بیم از رحمت فرو کنند شرعی که ساکنان به ازین جستجو کنند در باغ ازو اگر سخن رنگ بگویند بگذار تا بحسرت دیدار خو کنند</p>		<p>صافی دلاان چشمه ساغر وضو کنند کی دست شان بایده غیش میوه منت میکشیم در دوزخ کشاده است ایدل ز خود بدون نهادی هنوز پا گلزار تاب شک شود آب رنگ بوی و بنال رشکیان چه فرستی خیال را</p>

	در حبیب جان نکند ظهوری هزار چاک تا دلبران تبار نگامش رفو کنند	
عجز را روی بر زمین دارد غمزه خنجر در استین دارد نمک خنده در کین دارد که چو امیتد خوشه چین دارد خوب میگیریم آفرین دارد چند خود را کس برین دارد هر که او محفل دور بین دارد		باز ابرو سے ناز چین دارد از برای شگاف سینه صبر میشود رحم تازه تر هر روز کرشته ام تخم حسرتی در جان قطره و هزار جیون ست صبر از بیدلان نمی آید هست نزد کیترب سواسے
	تا ظهوری شناس گشته غمی نه غم دل نه فکر دین دارد	
کا کلی ز خنجر میازو خنجر دیوانه باد گرم تر سے آید آتش بر پر پر دانه باد بام عشرت خانه اغیار حسرت خانه باد مست ناز و مست خواب با دوه فسانه باد وز زمین زار زانی اشک حسرت دانه باد شست و شوی داغها بر گریه متان باد جبهه خشم در سجود ساغر و چمان باد		آشنا رو میناید غم طرب بجایان باد شعله پر شمع از دیوان شایسته چمن بست آئین شهر خاطر را تنهای صیال یک شبی در خلوت لب بسته دیوانگان خوشه چینی از رو دارد اثر از کشت ما دلق زهد آلوده شد از جام سرشار کسی در سب و شیشه کی گنجد شراب بزم ما
	تا ظهوری افکند رخت سیاه روزی برون	

	بر تو خورشید رخسارش در کاشانه باد	
<p>شعله پر گشته آهیم بی آفتاب سایه جاده محبت بر سر بنجم قناد درده بازار میسند راز دل ز من بر خدنگ غمزه صد چشم حسرت و ختم دوشن در خواب غم از قوت قبیلان سوختم تیره بختی آورد سرمای دیوار عقل دامن آلوده را آلوده تر میسازد آن</p>	<p>آند و بار اگرد از کوره تاخیر باد خاک راهم فطلسان عشق را کسیر باد پای صبر از حلقهای آه در بنجیر باد منست یک زخم کانی بر دل نخیر باد حرف دور میای ای شایان لب قصیر باد راه سیلاب جنون بر کوه تدبیر باد آتش دشت شوی خرقه مند ویر باد</p>	
<p>خوار خواهد شد طهوری قوت غرض حالت حرز آتش مهر منعی بر لب تقریر باد</p>		
<p>رخمهای کهنه از شور تبسم تازه باد هر زمان از کشتو جان وصال غایبی در بیابان دیده بیدار بختی در راه بر گرفتن پرده زان خسار حدایت بدی با آنکه از مستی ندارد بهره</p>	<p>لعبان اشک رانیب گرانغازه باد در زبان قاصد امید صد آفازه باد مزد خواب با سان بر کوشش حازه باد گاه گاهی صرصر آه مرا اندازد باد از جدائیهای زخم وصل در خمیازه باد</p>	
<p>گوز آه من گل باغ طرب پیچیده شد لااله دشت غم از آه طهوری تازه باد</p>		
<p>مهرز انگونه بغیرای که کس برتابد آنقدر گریه بغیرای که از چشم آید</p>	<p>عشوه سر کن بطهری که هوس برتابد ناله چندان طلب از لب نفس برتابد</p>	

محل دادی امید منزل نرسد جد کن تا کشدش شعله غیرت بردار کو بخت پیش مرو غیر که آن تلخ نگام	ناتده سعی که افغان جرس برآید دل شب گرد که تو مدعی بس برآید شکری نیست که پروای گس برآید
وصل اندازه مانیت ظهیری میوز شعله کی تنگ بهر آغوشی خس برآید	
از درد کمن ناله دلا بار فرستاد گر خار غمی رفت بی پای دل مجنون سرخپه فرمود نبود آبله پرورد نازارانقدرش خانه نشین داد که مارا بسیار دلی چاک شد از دشنه حسرت	غمخوار غمی باش که غمخوار فرستاد لیلی زمره سوزن آن خار فرستاد شیرین کفناشکی نمودار فرستاد دیوانگی عشق بیازار فرستاد زبان زخم که بهر دل افکار فرستاد
کردی رگ جان رشته تسبیح ظهیری بلان مرده که زلفی بتوزنار فرستاد	
رو صد مرگ در کوی دل افتد بسان عشق حلای ضرورت ز سر گردانی پروانه غم نیست نه در بحر غمی کشتی شکستیم ندیدیم نیم بسمل قاتل ما نهان نتوان بیک عالم تقاش گزند مرگ دست آندم برآند	اگر یکدم زیادش غافل افتد که هر ساعت هزاران مشکل افتد اگر در پای شمع محفل افتد که روزی تخته بر ساحل افتد که صید غمزه او بسمل افتد مبادا سد هستی حائل افتد که از بازوی جان مرزول افتد

	<p>طهوری از شرابی گشته سرخوش که عقل از دیدنش لا عقل افتد</p>	
<p>در بان بکوشش آه در بان نشد یکره لبی گزیده بدنمان مانده تعبیر خواهبای پریشان مانده قفل کشیده از در زندان مانده زنجیر او بریده بسویان مانده تاخار او معارض امان مانده خند داغ دل چراغ شبستان مانده یک آرزو نماند که معمان مانده</p>		<p>مرویم و چاره غم نهان مانده بر داشتست چشم تننا هزار زخم یک روز شانه کاری آشفته کار دوران ز کار جمله فرو بستگی کشود اقتاده در نصیحت جان زبان کار نصیحتی نکرده جیب بگلهای دیگران با آنکه سخت مشعل خورشید بر فروخت صد سخت دل آتش حسرت کباب شد</p>
	<p>رضوان خجل ندوی طهوری بگوشه رفت گلکهای خلد خار گلستان مانده</p>	
<p>خوشا بیگانگی آشنا چون آشنا افتد خدا دادند که در دشت جگه خواری کجا افتد معاد افتد که کس در کوچه هجران زبا افتد که دامان وصال و بدست هجر ما افتد که چشم داغ او بر سینه اهل وفا افتد ازین اندیشه آلودم که باز هم بر ملا افتد بزاری گر چنین بر صبح و نبال صبا افتد</p>		<p>ستم بهر باشد مهر اگر بر بیوفا افتد شکار دل در شست رشک خم کاری دارد اجل از رحم اگر خواهد که گیرد دست نتواند مگر هم عشق او آرد بدون از نا کسی مارا بجراحت نیباشد بلی سخت است چندان بجهد الله که در گفتن نمیگذرد حدیث من و داغ دل محط میشود آخر ز گلزار</p>

	<p>بروی عافیت از رشاک چشم میل بکشاید کسی کنز شوخ چشمی چون ظهوری در بلا افتد</p>	
<p>همکارشان مباحث که کاری نکرده اند تیر و گان که فکر بهاری نکرده اند جان جمع از برای نشاری نکرده اند تا بر بساط عشق قماری نکرده اند گرد و میان خیال کناری نکرده اند صبر شکیب و عهد قراری نکرده اند تیرگان چشم تازه شکاری نکرده اند</p>	<p>آنانکه جان فدای نگاری نکرده اند در سایه نهال غمی چون طرب کنند بنگ خفت شمار در درج سینه شان از به دو باخت کینه نگر و گنج سوز ساحل برای کشتی امید و گیران از دل ز حرف رشک صبوی بفرود خونی ز نوک دشنه مگران نمیکند</p>	
	<p>تا کی بجز خویش ظهوری فغان کنی خوبان بکوی رحم گذاری نکرده اند</p>	
<p>ز عکس روی تو هر روز آفتاب بر آید ز بس برای تو جانم را اضطراب بر آید که عکس عارضت از ساغر شراب بر آید ز زره دانه فشانند آفتاب بر آید که در مجادله باد امن نقاب بر آید اگر ز عمده داغ جگر حساب بر آید رو ایدار که دو دودل از کباب بر آید</p>	<p>بهوی موی تو نکمت ز مشکنا ب بر آید سزد اگر رود از خاطرش وداع خیالت قدم بسوی تو بنهم خجانه لیک زمانه بران زمین که فروغ رخ تو داده خیالش نسیم طالع ما را دهر خدا توانه نمیتوان ز درون تفشکان شمر کسی را شب شراب با غیار وعده کرد خدایا</p>	
	<p>بشی ز رحم در آئی اگر بخواب ظهوری</p>	

	دمی که دیده کشاید فغان ز خواب آید	
بهسا رگش آیم اعتدال ندارد ز منم آن نخرم در لباس عجب فروشی بآه و دکنه نازم و طریق رمیدن بر زرد و مفتحه در ایام وصل کار فتاوت همه حکایت خود را بشرح و بسط نمودند بجد گرفته چو واعظ حدیث ساده لانا	دوام عیش محال است غم زوال ندارد بجان خواج که اطلس نمودشال ندارد درین چهره که صحرا می ختن غزال ندارد زمان عشرت عشاق ماه و سال ندارد زبان ماست که تقریر اهل حال ندارد چرا حکایت او حرف خط و خال ندارد	
	هزار سختی هجران حواله شد به طهوری زهی زمانه که یک راحت وصال ندارد	
ترا کیکه در آئینه خیال ندارد بیای سیر فرو کرده ام تمام جهان را ببوی کیست چنین پاره پیرهن گل را با احتمال دل خویش را عبث چه فریم بباغ هجر دلم را هزار جای ادب کن بذره بین که چنان مهر در کنار کشیدش گذشت در دزدان علاج چیت تغافل	خبر ز جلوه خورشید بر زوال ندارد بیا که مانع چو قد تو یک نهال ندارد ره بی بچاک گریه بانت از نهال ندارد تحمل از من و رحم از تو احتمال ندارد بدست رشک ولی تاب گوشمال ندارد چو حرف ما بمیان آید انفعال ندارد بعیش و عشرت خود کلفت ملال ندارد	
	به بین که چیت ظهورش تو خود برای ظهور ز خود نخواه که او قدرت سوال ندارد	
خیال او چو بخلو تسرای خواب در آید	بتن زهر بن مویم صد آفتاب در آید	

زبان زمان بد افتد چاک سینه کم چو ز من بد آید سیاه از قف آهم ز تاب حسرت چندان بهر شکسته بزم زند که شیره شوغلیش آب بر رخ بخت گناه گام در سوا قرار یافت نال ز راه آید و گرد تو گرد و نشیند	بتن بهر جنب مومیم صد آفتاب در آید بکلبه ام شب هجران چو ماهتاب آید که شور خنده او با دل کباب در آید چو از تیغجه بیداریم بخواب در آید گمزه نگاه نهان از در ثواب در آید بجاس تو دروغ گریا حساب آید
--	--

شدم ملاک ظهوری فریب عده و
که نشسته را بنظر جلوه سراب در آید

چون دل شود آزاد بزدان تو یابند هر چشم که شمیمت بزخار تو افتد این حکم که خس از خط مشکین تو راند خورشید اگر به سر بازار نشیند اندازد عین همین خلد بنا شد در خست توان سوخت غم و در خیال زین سخت کمانی عجبی نیست که فردا آن شور که خونابه کشاید ز جگر یا	خاطر که شود جمع پریشان تو یابند هر دست که دست بدایان تو یابند تا حشر سرش بر خط فرمان تو یابند جوش دل و جان بر در دکان تو یابند آن ذوق که در گوشه زندان تو یابند ز ان دافع که در سینه خامان تو یابند دلها همه به حسرت پیکان تو یابند بر خوان ملاحت ز یکدان تو یابند
---	---

امید که جان در تن از یافت ظهوری

جان در تنش از عشوه نهان تو یابند

خیر ندید از دروغ هر که شراب نخواست	و به بچه امید مرد هر که بر آفت نرفت
------------------------------------	-------------------------------------

<p>عشق معمر دگر ساخته عریان مرا عقل نشد تا بفهم تا نزد من بر خون ز نیت تصحیح یافت نسخه در نستکی حبیب ز حبیبی قناد کار رفوگر نماند خشم پس سر نمود صلح بغل باز کرد شکر که آخر ز من عمر حسابی گرفت پنجه قصاب ما باد بخون لاله گون کرمی دیدار را باز باندازه ده</p>	<p>باخته ام خویش را باز منم میر برود صاف نشد مشربجم تا انتقام بدرود هر چه بجز یاد تو که لک نسیان ستود دیگ جنون جوش زد آتش ناصح سر جمل با تم شست شکر که تقلید مرد نالہ صد قسم درد بر نفس من شمرود بر گلو آرزو خوش موسی پافشود حوصله ترنگ شد جام گاهیت نخورد</p>
<p>دارو در مان بهیج درد دو آنجش یار عشق بیل دل بجای جان ظهور می سپرد</p>	
<p>سینه ز تیغ سمت چاک با سر ز حکم بر زده امید زخم بوسه پیشانی نخچیر تو بت تغافل پی قلم کمر در هوس طره پریشان شدم انفعی دست در غم زخم خورد غیر کج زیره عشق از کجا عشوہ ساقی بشرابم نکلند عمر یکبار نشد صرف یار</p>	<p>سینه ات از کفیه ما پاک باد دستخوش غمزه بیباک باد بر دهن خلطه قراک باد تیغ بدامان نگه پاک باد آه عنم آماده بیچاک باد ساغوی از دست تو تر پاک باد فلخ ازین کار خطرناک باد بانج بدن را رگ پوی تاک باد شرم ازین خست و امساک باد</p>

یافت ظهوری ز غمی آبرو بر سر صد عیش و طرب خاک باد	چشم تقیب ز گس جانان کس مباد آلوده ساز گوشه دمان کس مباد در خاک و خون پمیده میدان کس مباد در آرزوی چاک گریبان کس مباد ز نگار خورده حسرت پیکان کس مباد تفل فراق بر در زندان کس مباد کفر انجین معارض ایمان کس مباد کس خوتو شور و خجسته نکند ان کس مباد خجسته جلوه در تیره دندان کس مباد	کس در کین و دین پنهان کس مباد خونی که تاب آتش شود قش نکر و پاک میدری که بز خون ملکیت خون او خوش عاشقانه شیخ فرو برده سر بچسب آئینه شد به قتل خورشید سینه ام دست اجل بکشد شکست ست باره هند و پسر تمام مدار است وای من ای دل گشت عیش تو شیرین بخنده خیر می که هست بر سر خوان فراق هست
بر نقد سود کیسه ظهوری عجب مدور جنس و فایگوشه دکان کس مباد	بی ترس رقیبان تو حیران تو گرد بگذار که گرد و سر مرگان تو گرد یک روز مگر پاک بدمان تو گرد امید که جانان تو هم جان تو گرد	آن کشته کند عید که قربان تو گرد جان غرقه نوشت از آن پیش که خورده بر چهره نشانیم غباری بصد مید من خود ز غم مرگ بدن آدم ایل
ز نهار ظهوری کشائی لب زاری هر خنده اثر دینی افغان تو گرد		

پوشان چهره دل بین بیش حشر برنمیابد چه سنگینست بر جان بلاکش بار آسایش برای کامکاری التفات ساقی دوران صباحی مگر از روی موی گفته در بستان جگر زخمی برای خویش گود بیع طالع کن به نیک و بد سرکاری نمیخواهم باغیاش چو مشتاقان دیگر از برای وعده و صلش معاذ الله خیال غیر که در خاطرش گنجد	سخن کمتر جگر شور طاعت بر نمی تابد تن چون کاه جز کوه مشقت برنمیابد سفال درد نوشان صاعج شرت برنمیابد که سنبل نکست و نسرن لطافت برنمیابد که ز سودای دغش سینه شرت برنمیابد بایشان کینه گرد ز د محبت برنمیابد ندارم انتظار وعده مدت برنمیابد دل آرمیه سیامان کدورت برنمیابد
--	---

طهوری اینجا نیست باز ضعف ناتوان ننگر

که باز ضعف ما را صد چو قوت برنمیابد

گر تیر رسد کنم تا با بهایی برخورد خضر تو فقیست رهبر در بیابان سلوک از خدا چیزی نخواهم غیر یک مدعا کاروان گم کرده ام در وادی بر گشتنگ در دم تیغ شکاف تا کی دارم کمان ساقی خونین لایخ شاد و درخشان که در صراف تغافل جلوه گزینش کین	تیره گردیدست دل شاید صفائی برخورد میر و هم راه وفا شاید بقائی برخورد گر نفس روزی بتا شیر دعائی برخورد گوش را کو نجت کا و از درائی برخورد میدوم هر سوی شاید خاکپائی برخورد صاف گردد از پایش پارسائی برخورد چشم دارم که تبسم خون بهائی برخورد
--	---

چون طهوری دارم با خود قرار بندی

در گردانی را خمر تا پاوشائی برخورد

شیرنی از شکر زنجالت بدرود عمریکه در بلای فراق بدرود خدا هم غمت دل دسه دزی بدرود از داغ راحتی که بمغرب گمرود این سیل کوچه وار که از چشم ترود کی از دلم غمبار بیاد خبرود ایوای اگر ز خاطر صهب نظرود در راه شام با چو به راه سحرود	شده لببت چو بر سر کوی شکرود یکسا نقش بدرود در هزار سال تا دود از سرای تعلق بر آویم از آردا بودن کشد از مغز استخوان خواهد نهاد در کمره کوه پشمه سار تا قاصد از هر پیر سستیمین نشان صاحب جمال راه نیابد بهیچ دل رنیز و فلک خاک که اکب شبت کین
--	--

با اهل روزگار ظهیری بعضی عشق

مکشای لب مباد که عرض هنرود

ندام شده عشرت زهر غم از کام میروید دران بستان که از پر بلای مرغانی ام میروید که در هر گام صد صحرای بی انجام میروید سجود در گه از پیشانی اسلام میروید گل صد آفتاب از ریشه هر جام میروید که در زبم تعرض زهر از بادام میروید همان از داغ سودا شعلا خام میروید	ز لب افغان صبح از سینه آه شام میروید همایون طائر دل ذوق بال افشائی دارد در آغاز ساوکن افتاده راه من بران واک دران تنجازه کی چندل و مید از جبهه کفرم دران مجلس که بر می بر تو افشاند دست تو مگر عتاب به خوان مدار انقل افشاندی ز تاب آه من با آنکه مغرب برق میجو شد
--	--

ظهیری لب گزینا محرم و محرم نمیفهم

چو چشم افتاد بر قاصد لب پیغام میروید

خوش آنکه شامم را بخت در سحر بچید	فروغ روی تو در منظر نظر پیچید
خوش آنکه خوابیالت چنان گذر که وصل	بگردنش کند از دست حلقه سر پیچید
اسیر غمزه او غیر ازین ندارد کار	که ز حسنم آرد و در پرده جلوه پیچید
کسیکه در وطنش زهر نیک باید خورد	چو مار بر خود از اندازد سفر پیچید
در دین سینه دل بخت بخت همچو جگر	ز شوق تیغ تو بزخوش چون سپهر پیچید
بدوش از سر کویت بر تم تا شارا	بیاد جلوه چو زلف تو بر کمر پیچید

اکمش ظهوری خود را ز تنی حسرت

بلد تیکه ز لعل تو در شکر پیچید

زخم آن غمزه قتال نزاکت دارد	تیغ برداشته اجمال نزاکت دارد
در بغل شبت غفلت پا خط بیرائی	راه گردانده که امسال نزاکت دارد
ناصحا خود آن نسبیست مفکرن کز پیران	نهر بر در دل اطفال نزاکت دارد
اطلس خواجه که در دیده جلای میریزد	نیست زینده تر از شان نزاکت دارد
سینه بر سینه دریا زده ام موج صفت	گرد بر ناصیه حال نزاکت دارد
بعنان گیری رحمت مگر آبی ز جات	طرز آشفته گی باں نزاکت دارد
در لحد زخم ستمهای تو گل خواهد کرد	روز محشر کفن آل نزاکت دارد

آنگهی ز نیکه ظهوری بچه حال فتاد

این نه پرسیدن احوال نزاکت دارد

منع دل پروانه بود از شعله شد بالش چه شد	خاطرش جمعیت اگر آشفته شد حالش چه شد
خوشی از خوشیش پیش فلکده در راه مید	نا امیدگی کو عجب تیار و نبالش چه شد

کشتی او بار کم قائم شود با طالعش آنکه پنهان قاصد آن آرزای گردش برین سال دیگر سال مادر آنقدر تعجیل نیست کشت زار شعله کاران خوشه گیرین کند حال عکسست عاشق میفراید در امید	گر ز بر خویش گاهی افتد اقبالش چه شد اشکارا اگر نمی پرسند احوالش چه شد آشنایانش در سخت امسالش چه شد دفع بر جان فرست از دانه خالش چه شد که بظا هر بد نشیند قرعه فالش چه شد
---	--

جامه آبی کرده در کار ظهوی خنده

شوق میدارد اگر برگریه آتش چه شد

داد از ان چشمان که خوابم با فسون بسته آب اگر از شعله تیغ عتابش میبکشد رو سفید آنکه خون بسته خود را به سعی عاجزان کوی پیشانی چه صاحب قهر کند تا بیا و گردش لیل نظر بازی کند چند بر دیوار کوی عقل سر کوبد کس نیستم زان توأم زاهد که بردوش عمل	آب از چشمم نرم بر نیل و جبین بسته اند مزد خا نیکه جوش مهر بر خون بسته اند بدیم شمشیر شوخ جامه گلگون بسته اند با چنین دردی زبان ناله را چون بسته اند در میانان آهوان صفت گرد مجنون بسته اند آه ازین رسمی که آنرا رسم و قانون بسته اند بار امید بهشت از بهشت دون بسته اند
---	---

چون ظهوی غرورده اند آنکه بر جان خنجر

نالها از ناله بر گهای قانون بسته اند

تشنه لبانی که آب تیغ چشیدند در نظر دوستان چو باغ شگفته اند از کف پر خار آه و ناله نداشتند	تیغ تغافل بر آب کوثر کشیدند در جگر دشمنان چو خار خلیدند گرچه گل از گلشن زمانه بچیدند
---	--

<p>فایز از اندیشه بهار و خزانند روی نمودی و سینه کشودی خاوتیان بر هوای جلوه قدرت</p>	<p>نخل تننا ز باغ سینه بریدند لاله دفسرین بزنگ بوی رسیدند بر سر سر که چو اشک خود دویدند</p>
<p>انس گرفتند با غمی چو ظهوری از طرب و عیش روزگار میدادند</p>	
<p>بیتو خوناب کشان تو شرابی ترند سیر آنا که نشینند بخوانم تو مردگان تو بسر شمشیر حیوان ترند تیر چشمان همه از حسرت حیرت مردند هر هم محبت آماده نسا زندان در شکر غوطه خورد گرچه سنج گاه سواد</p>	<p>که ز محبت جگر خویش کبابی ترند تشنه آنا که ز تیغیت دم آبی ترند ای خوش انجام که در موج سربازی ترند داد در حسرت ز بیداد فغانی ترند بر دل خویش اگر نیش عتابی ترند تلخ حرفان در پروای جوانی ترند</p>
<p>گشت آباد ظهوری که تباران شرکان نقب بر مخزن هر خانه خرابی ترند</p>	
<p>بقا گرفت بفرقم لوا مبارکباد غمم بشت خاتم بگل مبدل شد بشوه ساتی صفی درون دست طیبید که درد از علاج برود کنم بدیده نگاپوی بر سر کوی رسید کار بدشنام زیر لب ایدل</p>	<p>فنا برید بقدیم قبا مبارکباد در آمد از در خوفم رجا مبارکباد شکست تو به صد پارسا مبارکباد نوشت نسخه ترک دو مبارکباد نام شد بر پیش کا یا مبارکباد سپند خواه اثر بردها مبارکباد</p>

شراب عشق تو بر جام مبارکباد	از فوق میوه مقصود میبرد کامم
ز مروت شکوه ظهوری فراغتی دارد	رسیده بقای رضا مبارکباد
<p>سمند در در میدان جان عیار بر آورد اگر چه محنت هجران ز جان دمار بر آورد که نقد صبر مرا محب بر کم عیار بر آورد فروغ عافیتش از باده لاله زار بر آورد فغان که از گل مار و زکار خار بر آورد ز گوش مستعان بانگ زنیار بر آورد از ان شراب که منصور را ابدار بر آورد</p>	<p>خوشتم که خوانی عشقم باعتبار بر آورد ز بیم شک بگرد خیال وصل نگردم بصرف خرج کن ایدل ز رشک حرف دری ز تاب باده بر آرد گل ارچه عارض خوان زمانه گل بداند ز خار و رستم چنین است حدیث هجر تو هر جا که ریش کرد زبانه چرا بلند گویم سخن ترست و مانعم</p>
<p>بسعی نخت ظهوری سفید روز نگردم که روزگار مرا تیره روزگار بر آورد</p>	
<p>شد بر زهر تو ز جان شد لذید که نگه در چشم هم آن شد لذید در زبان فریاد و افغان شد لذید کی بکامش آب حیوان شد لذید طح شد صد شکر شان شد لذید کاسه های زهر بر جان شد لذید حفظ حسرت برین خوان شد لذید</p>	<p>داشت شوری از تو جان زان شد لذید میزبان گردید حسنت دور نیست داد عشقت درد و غم را چلشنه + خضر را تا شور عشقت در نیافت یک سخن از شکسته کنج لبست دوش در بریم وصال از رشک تلخ که توانی میهمان عشق شو</p>

گشت از هر شش ظهوری نکته پنج
دوستان تنگامان شد لذت

در صید گشت ز شوق یک تیر	صد سینه بدوش بسته پنجه
چون گریه مانگش تو سیراب	چون حسن تو عشق با جا بگیر
جو آن نکند که میکند لطف	ویران نشود کس تعمیر
هم پرده چشم مهران نیست	خوابی که نمود زرد به تعمیر
که دیم اجاره پشت داغی	صد خرمن راحت تو غیر
بستیم درون بشقه آئین	داغی ز جگر مباد دگر
این راه بگریه میرویش	از دیده خوشی خواب بگیر

بودت هوس جنون ظهوری

باین مهید از تو بوی زنجیر

نخلت زده لب ز خنده بگیر	شکران بستر شک در جا بگیر
شیرین شود زهر را شکر	روشن شود شام را سحر بگیر
نزدیک تر بشوق خواهم	خود را ز شکیب دور تر بگیر
نازیده توان بنا تو زمان	کاهی شود کوه را کمر بگیر
بردار موج گریه شب را	کوسیل سهره سحر بگیر
از جام اجل چه لذت دست	از عمر لب لبست برگیر
داغی بپذیر از چرخه	تاریک دلی باست برگیر
اندازه بزرگ همان است	هر چه جزاوست مختصر بگیر

عیب است ظهوری از تو تمنی
زهر مبد را بشهد بگیر

<p>تا نشود عشق و جوانیت پیر میچکدش حجاب خراش از صفیر خوست برودیت تیرا شد نظیر گر نه ز خاک رهت آرد عجبیر از جگر سوختگان زرد سیر کز شکر کام روا بود شیر تا بکنند ز نو گشتیم اسیر آب حیات ست غبار ضمیر نغمه تو دست برد چون به تر نیست ز داغ تو جگر را گزیر نفرش پا گیر نشود دستگیر</p>	<p>پیر بنجر تازه جوانان بگیر ناخن گل بادل بیل چه کرد داد ز آئینه زهی سخت روی جیب سمن و نشود بر صبا داغ تو در دایم سروری چاشنی عشق تو آنروز یافت نام نکریم باز او گ تغ تو گر دیده زبان حیات تن شود از شوق تماشا زره بر دل نرسد بمویاد مرگ بر سر کوی تو خرابست کار</p>
---	--

دور ز جان آفت این مردگان
تا نشود زنده ظهوری بمیر

<p>از دین طلبیده سان ز ناز محکم بستی میان ز ناز گر دیده عیان نهان ز ناز در سند شدا و عیان ز ناز</p>	<p>زلفت تو فرو ده شان ز ناز در خدمت کفر طره خویش سر رشته کفر و دین یکی شد ریشتم بجز از تار تسبیح</p>
---	--

	بازار من ست خانقا ہم +	پشیمینہ من دکان زرار	
	تسبیح شنو ز من طہوری		
	گر میفہی زبان زرار		
یارِ گشت یارِ آخر	بارے آمد بکارِ آخر		
وعدہ راداد آشتی بوفاد	اثرِ انتظانِ رِما آخر		
بوسہ کارِ سہراستپنی گشت	چہرہ پر غبارِ رِما آخر		
داد گلزارِ خندہ رازنگی	دیدہ لالہ یارِ رِما آخر		
قیمتِ نالہ بر بیع کشید	نفس مایہ دارِ رِما آخر		
صیر فی شد غم وز داغ نہاد	محکمہ بر عیبِ رِما آخر		
بروز از عرصہ گویِ یارین	عشق چاک سوارِ رِما آخر		
آنجہ ان رم نکرده بود از	کہ نگردد شکارِ رِما آخر		
	بر سر چار سوی رسوائی		
	شد طہوری دو چارِ آخر		
بدرون حیرتے درون آور	از ہوس خویش را بدرون آور		
سبکیامی بس گران عشق	بر سر عقل زو فنون آور		
میتوان نجبہ فروتا بید	قوت بازوئی جنون آور		
بر کند کار خندہ تارنگ	سمن گریہ لالہ گون آور		
در تر از وی نیستی خود را	بکمی از ہر فنون آور		
نایغ خود را کم از ہماے مد	در پرش سایہ شگون آور		

گبر میان خود فرو کن سر	دگر میان او درون آور
ز بد و افسردگی ظهیری چند	رو بنفدان گبر مخون آور
<p>پرده بر عارض چو ماه مدار دود میاید و نیاورد دست تا هوس در دسلی نیابد راه من و اندیشه دگر هیات طفل کردی بعشق پیران را باد بر آنگاه دار دگر پرتو دیگرست حسن ترا نوبه سار گل و گیاه مبین</p>	<p>روز ما را چو شب سیاه مدار غیر را بر فعنان و آه مدار حسم کو در دل تو راه مدار بکلی نیست این گناه مدار این همه شوخی نگاه مدار یاد لم را دگر نگاه مدار ریشک بر آفتاب و ماه مدار التفات گدا و شاه مدار</p>
شد ظهوری ز بهر چشم کیش	یک شکر خنده عذر خواه مدار
<p>رونق از دکان بدر چین و بازاری بخر سود در بازار تجریدست سودائی بکن در دکان منعان باید که باشد هر متاع ناز بگزین تا ز مادل بر نمتیا بد نفس صرفه دارد هم خود آخر از تو خوبان میخزند سرخ روئی سود این سود استم بر خود مکن</p>	<p>نیست گداز مشتری گیران خریداری بخر ترک تارک گداز باشد ترک ستاری بخر تا کنی در کار اهل عجب منیاری بخر تا سزانی بشنوی درد سزاواری بخر با وجود طاقت کم ناز بسیاری بخر ز خنمای کاری از تیغ تسمکاری بخر</p>

ایکه سودا میکنی با چین کاکل زود باش رشته باید چه در کف و چه در ایمان بگفت خلوتی بگزین که تنهایی نیارد از دحام بر گرفتاران آزادی گذشتن عیب دان بج حسنی رد کن نقد قبولت در کف است	همیشی بهیچانه از هر تار زنتاری بخر گر گره نکشود از تسبیح زنتاری بخر تانه بینی روی عکس آئینه زنگاری بخر چند بیکاری فروشی بی منه کاری بخر صد زیان بهتر ز یک انکار اقراری بخر
---	--

برخ خوابت ظهوری چشم برآبی نزد
تازنی بر آتش من باد دامانی بخر

برتابه ولا پیدی آه سر در عشق لباس تنگ طاقت صیادی سالا عجبش بود یاد مژه سجونت افگند عکسی که فروغ جان از دونه از شرکت عشق خود فروشان شد گفته تلخ من یقینیت ناگفتنی که بود گفته + کردی با خویش آنچه کردی	در بخودی آرمیدی آه سر بر قامت خود بریدی آه سر از آه خود رسیدی آه سر در خاطر خود غلیدی آه سر ز آئینه برون کشیدی آه سر ننگ دو جهان خریدی آه سر زهری بکمان چشیدی آه سر نشینی شنیدی آه سر دیدي که از و چه دیدی آه سر
---	--

گوگوشه نشینیت ظهوری

از خویش بدر دیدی آخر

نیست جسم از جسم من متیاب تر	نیست چشم از چشم من پر آب تر
-----------------------------	-----------------------------

بچ و تاب ریشهای جان میسر
 بخودی میباشد و بخود ترس
 سرفرازی در خور افتادگی
 صوم من شد جمله خصمهای خلق
 خنجر خود را به جبهه ان ادا بل
 شعله رنگین تر از آرم که دید
 نقد بازان را عیار دیگر است

از حشم آن طره با پرتاب تر
 صبر سیاب و ز من سیاب تر
 کامران تر هر که بی اسباب تر
 دشمنی از دوستی نایاب تر
 کس نمی بیند از دو قصاب تر
 اشکم از احسگر به بدن سیراب تر
 زاهدان از یکدیگر قلاب تر

فشک لب افسانه خوانی کرده ام
 گشته از اشک ظهوری مخم ات

روزم از بختم خضاب آلوده تر
 در سوال من خموشیهایی او
 آشنا میبایدم بیکانه کرد
 صبح از خون تاب داغ من شست
 انیمه گلهای تر در باغ هست
 بنجم از افسانههای خویش خست
 دیدیم آخر دامن پیپیز را
 سیر ساقی باخ نخی کرده دو
 مولوی عسلم ورق شوی نخواند
 برگرفتی گرچه از عارض نقاب

لطفش از ترش عذاب آلوده تر
 از سخنهایش جواب آلوده تر
 اختلاطم اختنا بآلوده تر
 سینه من آفتاب آلوده تر
 نیست از خبس گلاب آلوده تر
 صبح را از شام خواب آلوده تر
 از لب ساقی شراب آلوده تر
 کرد شب را اما مهاب آلوده تر
 هزاران بختش کتاب آلوده تر
 حیرتش دارد و نقاب آلوده تر

چون ظهیری کرده ام رفع حجاب
کشته ام لیکن حجاب آلوده تر

ای غمت گنج طرب را گنجور سینه از آه تو هم سنبل خلد سخت تلخ و دمانت شیرین هر طرف درد قوی مایه تو شد ز استادی غم آه مرا آن غزالی که اگر رام شوی گریه شور بدستور کنم کس مباد از تو بدوری نزدیک	صحت از حسرت رنجت رنجور جگر از داغ تو شد شعله طور بگرست میست و نگاهت مجبور کرد از ناله چلب با معبور نفس سوخته جانان مزدور چشم رضوان رمد از چهره حور گرده خنده شیرین ستور دور از دل شده کان مهر تو دور
---	---

شرح بی طاقی حجاب زنا

و اگذازم چو ظهیری بظهور

داغ تو اگر شود حسد یدار پیونددی تازه طره تو گرشته بین دشت عشقت برخوان نشاط باد روزی هر سال وطنی بهارست افسانه شام دوری تو تاکین تو بر نیاورد عکس	آرند چه سینه با بیزار صد بهمن گسته ز ناز از پای گرفته پای پرکار از مغر غمت یک استخوان دار از روتیورنگب ارخوان زار هر خواب که بود کرد بیدار برآینه رانده ایم زنگار
--	---

در ناله هم زیار خویش اند از ناز نیا ز چشم دارد	من مے تالم زیار اغیار گما ہے کہ عزیز مشوی خوار
کیبار ز خود مر مظهری ہر چند سری بخویش میدار	
بر جفا زن و نسا بکار مبر چون ز بیکانگان نظر بازی یا مہن کیست یا بدتمج بوی پیر مہن تو حق نیست این گدہا کہ ابروت دارد کار و بار انتہا پذیر شدہ است بیچاکس بھو مہن نالہ	درد داری دوا بکار مبر نگہ آشنا بکار مبر این جدا آن جدا بکار مبر در سمن کو صبا بکار مبر ہمہ در کار ما بکار مبر روش ابتدا بکار مبر درد خود پیچ جا بکار مبر
نفست بی اثر ظہوری چند درد عا د عا بکار مبر	
شد دعا محتاج و شناسی گدہ آہ در صید پریشان کا کلی ہر چه خواهد او ہمان خواہیم انجین گدہ میشود آرام من سو ختم صد بارہ میجو ششم ہنوز عیش جہم با جہم میزیم نہاکن	✓ ما و این ناکامی و کامی دگر ✓ ہر زمان میثافت گو دای دگر ✓ نیست غیر از کام او کامی دگر ✓ عام باید کرد آرامی دگر ✓ کو چمن از پنجگان خامی دگر ✓ سرخوشم از جہمہ جامی دگر

	در فایک گام خود برداشتم بان ظهوری مردمی گامی دیگر	
صبر بر جور و جفا از من نمی آید و اگر دست پاتاکی توان زد بهر پایش آرد قوت صبر جدائی نیست میگویم که گریه شور از برای خنده شیرین خواهد چشم شد بیکانه از هم چشمه بیکان در سخن گو باش زخم عشوه میزد عطر حنبت به نغمه که میخواست بیدار	بیوفائی بی وفا از من نمی آید و اگر در خوی خجالت شنا از من نمی آید و اگر عجز عرض مدعا از من نمی آید و اگر بهر دشامست دعا از من نمی آید و اگر آن نگاه آشنا از من نمی آید و اگر مهر شد لب مرجا از من نمی آید و اگر ره گرفتن بر صبا از من نمی آید و اگر	
	در جواب پند که چون و چرا در کار است با ظهوری ماجر از من نمی آید و اگر	
ای ز خود هم بیوفاتر بیوفائی اینقدر رو نما شد خود دل دینی که می آید کار در محبت گو نمدانی محبت از من موشان خالص نمی بنیم نیاز غیب را در چنین خرم بهاری ببلبل شمرده دل	آشنائی آنقدر زنا آشنائی نیست در سیل اشک ناشکیبان خود نمائی نیست در از خدا اندیشه کافر ماجرائی نیست در شرمی از انحصان یار ریائی نیست در از کج آورده برگ بنیوائی نیست در	
	شد ظهوری یار سائی و تو در تقلید زدی با دشمنیت یار سائی یار سائی اینقدر	
گشتم جدا اگر از تو ز خویشم جدا بگیر	این کار رشک کرد مرا بیوفا بگیر	

<p>فکر صواب لازمه عقل و عاقلی ترسم تمیز در تو بر زبان فتنه معمور کرده ایم لب از ناله های ناز ترانیا را سیران چه سست گیرم که آشنا بسخن نیست شکوه</p>	<p>این عشق و شقیست کنم گریه بگیر گو ناکه تو بر لب اغیار جا بگیر ما را ز تاب درو خراب و دا بگیر حسن تو گشته بخش کم عشق ما بگیر بیگانه را و گد بسخن آشنا بگیر</p>
---	---

میباش پردگی که نداریم تا شب
گو دیده امید ظهوری جلا بگیر

✓	چند در عشق دل کان دگر	✓	سود من هر زمان زیان دگر
	باغی شرم رنگ لاله چکید		شکم آورده از شرابی دگر
✓	گوش کن تا نباله پروازم	✓	دارم از درو در استان دگر
✓	میدهد آبروی جبهه بیاد	✓	سجده بر خاک استان دگر
	در دل مرگ کرده ام خونها		زنده که میکنم سجان دگر
	تا محبت ز خویش و ام کنم		ای دریغا چو من ضامن دگر
✓	حرف سازان مهر لب را	✓	بیزبانی دهد زبان دگر
✓	روشناسان کج غزلت را	✓	بی نشانی کنند نشان دگر
	بوی آندل که مغز پیکان نیست		جسد این تیر از کمان دگر
✓	اخترم را با وج بودی دست	✓	گر بیامی شد آسمان دگر
	نرمی از من مجوی در سخته		دار و این مغز استخوان دگر

از ظهوری برای بیمیران

	عشق آورده مهربان دیگر	
<p>کارگر شد ناله درد آمد بسکاری دگر بر میان زرد شوق نمانی معاری دگر عقل را بازار دوست از دکانداری دگر همین به بین با هیچ نیست بهیاری دگر فرض کردیست پاس غرت خواری دگر تا چه بکشاید شستم بر دزداری دگر بهر مرهم منویم خط بیزاری دگر</p>		<p>باشردم نیز نداده هوا داری دگر از بنای صبر طاقت نمی شان بلند دگر عشق دتی داد و دریغ شکست و دین دگر ساقیان خرد دل پار سایان کهن دگر عاشقم دشنام را کمتر ندانم از دعا دگر گریه ام را راست صدره گیریم زان دگر مخضر راحت بنام دل نه دغش مهر شد</p>
	آفت مرهم ظهوری دور باد از زمین راحتی رسیدن بستم از ملال فکاری دگر	
<p>نیست از احوال خود ما را خبر بر ما گیر راه بیرای اگر کردیم سر بر ما گیر ما گیاه خشک و تو گلبرگ تر بر ما گیر عذر رنگین شد بخوناب جگر بر ما گیر رخت دل انما ختم از فل بدر بر ما گیر میچاکس خود را نخواهد در بدر بر ما گیر احمد زین فکر باطل احس بر ما گیر بخت کس یارب نفیقدی مهر بر ما گیر</p>		<p>بیخودی سر کرد اگر حرف سفر بر ما گیر بر دل آشفته طغیان جنون افشوده پا گلشن کوی ترا بخار و خس میخواستیم اشک گلگون بر رخ زرد گمنگاران دودید کار ما از پیش بینی اینچنین افتاده پس بر امید آنکه نگذاری در رفتن زدیم خویش را حق بکشتن داده بودیم از فراق از برای غیب جویان کار پیدا کرده ایم</p>
	بر سر کوبیت ظهوری را وطنی یادیت	

فکر رفتن کرده از خاطر سفر بریا بگیر	
<p>پاس حکم از من نمی آید و گدازد حسن لیل باز خواند خویش را کار مجنونان بر سوئی کشید در امن دلهای پست از چاک حبیب بر نیاید در دل از اغیار دست در دقتا بانه بر بالید دست از عفرانی گشت رخسار غمش زخمهای سزانش در ایجا بست</p>	<p>منع بیتابی نفرماید و گدازد عشق بر مجنون نه پیماید و گدازد عشود و پنهان نمی آید و گدازد جیب در گداز نکشاید و گدازد دشمنه قمرگان نفرماید و گدازد استخوان ساطور نمیخاید و گدازد برزش اطم ختمده می آید و گدازد مرحسم را مرهم نیالاید و گدازد</p>
<p>جستجویش خوش ظهیری دور کرد در طلب یکدم نیا ساید و گدازد</p>	
<p>✓ سو ختم فرساقیان در بختن کام منور در هوس بختن تصف خون گشته خوش صبر منور عمر را میخواستم شیرین به تلخی از لبش با وجود آنکه نتوان بردیشش نام منور گشت حیرتخانه ام ویران و خاکش با درود گرفت از قطره پامیروم از سر برود در دل رفتم دل شب گرچه خوش کردست جا سجده روی و گدازد بتیابد از پیشانیم</p>	<p>مردم و از بوسه چینیان لب جام منور از نگاه گرم خواهد ساختن خام منور رخیت در کام اجل زهر و در ابرام منور هر کرا خواهد شود تنگ لبش نام منور از دحام در دو غم شد بر رو با هم منور میرود با آنکه صد خجسته در جام منور صبح دارد سینه بر سینه شام منور شرم با دم تربیت میخواهد اسلام منور</p>

لب بدندان زیر نیز انفعال قبل و قال فال میگیرم که هست از اشکاحت در گذر	خضم قادر بحث عاجز کش در از ارم هنوز سخره نیک و بد تقویم ایامم هنوز
گشته ظاهر میناسم چون ظهوری هر کین نوشیق را خاص می بنداشتم عامم هنوز	
حاصلم گردید هر کامی و ناکامم هنوز انفتی خوش در قضای جستم افتاده است با وجود آنکه دل بر بند نکینشست فاضلم آما همان بر خویش دارم باقی لب چش زهر غمی در شیر خواری کرده ام مستی این نهنگها گیر و براسیم هر زمان دل نیفتادست از طوفان آه آتشین مرغ دل را در قفس دارد هم از بال و پرش دزدش جا از برای هیچکس نگذاشتم در جوازش قاصدم دارد سخن عهد نامه دار	شعله بر آتش بر چیدم و خامم هنوز دشت دشت از خوشین برم کردم درم هنوز یک نفس آرام نگرفت آرامم هنوز هر دو عالم زیر بار دام و درد دلم هنوز میترا و طعن شیر و شکر از کامم هنوز شور صد میخانه سر نهاده در جامم هنوز بر دم گرداب داغ سینه آشامم هنوز عشوه ساز من نیاوردست در دمم هنوز و آنکرده در زبانش جایی خود نامم هنوز از زبان خامشی نشنیده پیغامم هنوز
گفته ام با دشت احوال ظهوری بار بار به عرض حال خود در پاس نهنگامم هنوز	
جانان کس نشود آن بستان هنوز جرم نیست آنیکه قرارش در نیست در بر و زور از ختم از نقش نه به نیست	از قاده دل قبول نخل مانده جانم هنوز دارم خویش صبر و قراری گمانم هنوز از علاج کعبتین بگشت استخوانم هنوز

<p>هر چند دل ز خنجر مرگان فلکنده تر معلوم نیست نهایت نافرمانش پیکان سبب مهر و آغوش و کشم بستر خاک آن سر کو یافت خود ترم در حوت دماغ تو جدم بقول نفس میزان راه و رسم نهادیم بر کمان</p>	<p>خود را بعشق غمزه زند برسان منور هر روز عشق میکنم مهربان منور ناجسته ناوک ستمش از کمان منور بالین بیافتت سر از رستان منور با شعله هستی اخ کس بمنزله منور بر خاطرست خوش سبکیا گران منور</p>
<p>سود وصال گشت میسر بعبی نجت شکست تیره دار طهوری زبان منور</p>	
<p>مردم و میسوزد از و جان منور هر طرف اسباب فرو چیده درد نیست نمی در جگر و میکشد غمزه همان دشنه کش و فتنه هست میشم و دل بحسابیکه داشت دامم از چاک گریبان پست تفرقه بر خاطر من گشته جمع</p>	<p>شعله کش ست آتش حرمان منور ناکه من هست بسامان منور گره غم کو به طغیان منور صفت شیکنت آن صفت مرگان منور جو رنهان لطف نمایان منور داد ازان چاک گریبان منور آه ازان زلف پریشان منور</p>
<p>چشم طهوری بهوش میکند گره غمزه خندان منور</p>	
<p>گرچه رسوا شده ام راز نهانست منور گرچه داسو ختم از رشک چنان میوم</p>	<p>مشکل حل شده محتاج بیانست منور بار دل گرچه سبک گشته گرانست منور</p>

مصلحت بردنم مهر نهادست ولی غمزه بر مغز جگر گزینکشد دشنه کین گز زبان از سخن ناله سری می پیچد همچنان از پی کالای بلا میگرم سجده داغ جنون میداد از جبهه شان	لب خاموش در انداز فغانست هنوز شهر راغیش بلاد برگ جانست هنوز گریه را بر شوره با حکم روانست هنوز کیسه سعی بر ساز سود و زیانست هنوز گرچه غافل شده دل قاعده نیست هنوز
--	---

کوه اندوه ظهیری ز کمر کشاید

تجنای تبان سپرو جو نیست هنوز

جان فدای طره خاطر پریشانست باز بیچاکس از بنفش دل در دو بیداری مباد شوش سبزه حانه دنبال سواری مییم بخت دیگر فکر باید کرد سختی میکشم ز تماشای بهاری دیده را گشتا گفت در درون می پیچیدم هر دم خیال طره در گذار طغتن افسرده جانی نیستم عشق مستوفیست حکم آورده دیوان حسن	دل کباب چهره صد شعله در جانست باز در درگ جان نشتر از نوک ترکانست باز کوه طاقت همچنان گریه جو انست باز واقعی ایدل که در بسترست پیماست باز هست نوری ز یک در عالم گشتانست باز ضعف را پیش داغ از طره ریخت باز داغ دل صد سینه دارم در گریبانست باز نیت دخی محفل را دشوار آنست باز
--	---

بر سر کوی ظهیری سیر میفرمایم

فاغ از گلگشت باغم زنده است باز

محنت بر میدورام شد خرمی هنوز بر چیده سوز مجلس هنگام است	مردیم ره نبرد بغها کمی هنوز ریش از خراش نوحه لب تلمی هنوز
--	--

جنس غمخیز خاندان بازار زر و زرگان بازار مهر اوت و مملو به نخل غم خجستان در موج بر آورده و بگر بی نسبتان حریف می زبده محرمی دادند صلح و جنگ بهم سپردند آیدشته	حال مرا مع سالمه در بهی هنوز کیسان بجا گشت من از بهی هنوز برزخم دل نکرده مکرم بهی هنوز مادر تلاش نسبت نامحرمی هنوز خصمی میان عهد تو و محکم هنوز
--	---

ترسم دلت بزرگ ظهور می شود طول

در چاره ممکن است مسیحا دمی هنوز

نخون ارباب وفا از خنجر بیداد بریز تا تراب سرت مستی مهر انگشتان گذند آنگه بر خنجر ز شور خنده افشاندی شکو باغبان چون کرده آهنگ قتل قریان پس زمان از هر سر مو پای و گیکه پرتاش گشته بیمار چشمی عدول دیدن دام کن گاه بگیا که می از اشکباری بر مخیز رهنمایی نیست در تعمیر راحت داغ را	خاکها شد گل نخون طلع بنای داد بریز مشتی از نقل و گزک در مجلس زلفا دریز زهر شیمی هم زکاة ناز بر فرما و ریز لطف فراخون شان در سایه شمشاد ریز در پیش چون خاک گردی خاک ره بر باد ریز جمله در شتر بهای غمزه فصا و ریز میتوانی کرد صیدش دانه بر صیاد ریز کو خرابیهای خود بر سینه آبا و ریز
---	---

تا زود خود ظهوری نشسته حاصل کند

در صبح جود یک صبح با و را دریز

سرافغ داغ کن ای سینه بر خیز از خود بر خیز تا عکسش در افتد	نداری مهر بر گنجینه بر خیز قولی ز نگار این آئینه بر خیز
--	--

نگشتی گرم از اطلس برازی نه بازیچه طفلان چه پیرست برین خوان نیست چیزی تهر از سر نشست و خاست از ساقی بیا	بسوزان خروست و شپینه بر خیز قوی در دهنم دیرینه بر خیز نداری لذت لوزینه بر خیز نشین در شپنه و آدینه بر خیز
طهوری صبح کن خود را که شامی بشبگیر صفای سینه بر خیز	
عشق می وزی از بهوا بگیریز ✓ می صحبت اثر دهد ترسم ✓ قدر بهیا نگی نمیدانم ✓ از شهیدان خون فروش مباح ✓ نگمش خوش چراغ میگردد ✓ گرچه خود را آب خواهد داد پس نشین پیش من عرصه نه در نه بستت تازه کاخ بقا	✓ درد میخواهی از دوا بگیریز ✓ از حسد رفیان بی وفا بگیریز ✓ و ام کن باز آشنا بگیریز ✓ روز محشر ز خون بها بگیریز ✓ نه کشتی منت از صبا بگیریز ✓ کو سر شک بگیریز یا بگیریز ✓ غازی غازی از عزا بگیریز ✓ بر کن و خمه فنا بگیریز
✓ حیف باشد که مدعی باشی بان طهوری ز دعا بگیریز	
خاطر دم خوردگان صید دلار است و بس جلوه که گوید باشد صد خورشید باوج فلک و عده خوابان نمیدارد طراری اند و فا	در سکار مرغ فل تا رنگه دامت و بس عالم آرد آفتاب گوشه بامت و بس در تسلی کاری فل طر ز پیغامش و بس

<p>خیر کے بنیم کہ فکر مطلب دیگر کنم دارم امر و رانچہ در کارست اہل عشق را شد غم گشتگان آخر کنون آوارگی عقل اگر خضرست ایوای توره دوست دل نشد سیراب کیبار از زلال شعلہ بوالہوس کو از زخمخانہ مایا مکش مقتدای دیرہم زرق وریائی میخورد</p>	<p>در زبان من دعا با نذر و شامست پس واخچہ فرواہم بخواہم علش و آرامست پس سربدنبال من سرگشتہ ایامست پس طہ صد وادی بپای عشق یکامست پس میوہ این حیرستان نالہ خامست پس عشق و رسوائی بجای بارہ درجامست پس فی ہین تقوی فروش شہر بدنامست پس</p>
---	---

نہ تیغ من شیرینی ظہوری گوش کن
فروش ترا باز ہر نامی ہر یکمست پس

<p>شیمے را نباشد منتی تا بر شام کس اگر قاصد کشد منت عاشق جابی آندارد عجبست در پردہ دل آرزوی نامہ می و بچم ملک را منفر بروج فلک تا بت پختی تمنائی غزالان و شکیبائی زہی خجلت ز مستی جبرمہ میکارم بخرمن بوسہ میر وید کنند کم شاہراہ صبح شہامی سہ روزان درنگ در تلافی کہ خیالی بینی از دشمن</p>	<p>براحت باد و ایم منفر از پنج ز کام کس کہ میگرد و دمش گیرا با نذر پیام کس زبان خامہ خوبان میگرد و نہلم کس اگر جوشی بر آوردی تنابای خام کس چہ میگردی اگر آرام کس میبود آرام کس بلی ہرگز نکردم لب چشی کام جام کس چراغ داغ دل ننہد اگر بہاہ شام کس ہمان خود میکشد از خود زبردی اتقام کس</p>
---	---

بجھان بچشا الزام ظہوری کی دست آید
سخن در لب گشتن تا نباشد الزام کس

گشتیم ناتوان ز تو که میتوان پس داد از تو داد داد مستدیکان بده در معیست شاد می اندوه هر دو صل با گریه گشته دیده بیکانه آشنا مارا که چشم پیش بیکانه از تو بود دعوت بغیر زفته فرو حال جسم جان تصدیق همزبانی ما جمله کرده اند شبهاک طوف کعبه کوئی تو میکند	بناز مشورت مکن از خود نهان پس آه از تو آه باعث آه نغان پس سودائی ایم قصه سود و زیان پس احوال دستان خود از دشمنان پس یکه زور از زبان تو گو هم زبان پس از شعدهای تفکده استخوان پس انکار تاکی از دل نامهربان پس مترکان قدم که میکند از پاسبان پس
---	--

بر چشم خورشیدان ظهوری ترحمی

در دل ز غم که خلیش نمان پس

حال چشم دور از ان رخسار میسر می پس صد وفا و یک جفا آید خریداری کیاست آتش ما را مکن در گلخن غم تیز تر نقد و خبیس هر دو عالم رفته در بیانگی خنده بیزیر هرگز آشنای لب نگشت خرقه گشت از دوست باز نهی خجی با جاک چاک غیر را در دوستی بمن نه با خود هم سنج توبه شاید بر شکست طره ساقی زنده	اشک غم شد حسرت دیدار میسر می پس دوستی را قیمت مقدار میسر می پس بلبلان را از گل و گلزار میسر می پس از زیان و سود این بازار میسر می پس دیده را از گریه مرشار میسر می پس دستان بود و حرف مار میسر می پس کمترست از خود از او بسیار میسر می پس از ندامتهای استغفار میسر می پس
---	---

حرفها باید نهفت از خود ظهوری لب نبد

	میشوم نو مید از غمخوار می پرسی	
	<p>هر چه باشد ز مهر پرست پیرس از خیم موی پر شکست پیرس از نفسهای آه مست پیرس اشک مارا اگر که بست پیرس که کله گوشه پر شکست پیرس طرفی از عهد مانده بست پیرس که ز دام غم تو جفت پیرس میرود کار دل ز دست پیرس از نبرهای نخت پست پیرس که باین روز بمن نشست پیرس</p>	<p>نیست مثلت ز مهر که هست پیرس حال چنان صبر و طاقت را صفت زور باد و غم خویش ای ز لعل تو خنده عهده کشای ماه رنگ شکسته دارد هر شکسته که رخیت بر دل با دانه گردید شاد می جاوید دل ندادی بنا توان پرسی عیب بالانشینی دشمن همه شبها ز روز من برداشت</p>
	<p>آیت کاری بجان ظهوری را از اسیران دل پرست پیرس</p>	
	<p>حرفی نگشته گوش زدوت کن خاری بست در کفر از گلتان کن در شهر و کو بهر نامهربان کن سوگند میوزم بگاه نهان کن کز تاب کینه سوخت سخن زبان کن بیجاست طعنه چون دوزخ عیان کن</p>	<p>با آنکه شهر گشته پر از دستان کن خوارم حریف سیر غریبان میشوم در کوی شکری غلط شکوه میزنم پنهان و آشکار نگه ضبط کرده ام افسرده کو بعض تنابرار جوش نامحسوسمند پند چه مهمیز میکنم</p>

آسان بدان چنانغ و غابر ز فتن	باید که کار مغر کند استخوان کس
و خل نفس بچرخ عجب گرد خاکند	بی صرفه من میشود آه فغان کس
تشریف زیب عشق ظهور می برشید	
هم جلوه اندشال کس و پریشان کس	
چون بود و دور تو دوران شناس	✓ ناله در لب شکن افغان شناس
غیر جانان شناسی ز نهار	ناشناس است بلی جان شناس
جو هر دل بنا گوهر چیست	✓ قطره خون شود عمان شناس
از مقام غم و شادی بگذر	✓ خاطر جمع و پریشان شناس
شوق را زور بر سر پیچ و در آرد	✓ چاک زن سینه گریبان شناس
دیده بر بهمن و حایل بردار	بنشین گنجی و دربان شناس
دم تیغیت بنت دم آب	✓ خضر و سر شمشیر حیوان شناس
گل خمیت گل باغ جنان	✓ گلشنی باش و گلستان شناس
✓ سود کم مایه ظهور می سهل است	
مایه داری غم از ان شناس	
عشق تو تبست و بهوش رخس	شکر که رستم زنگ بوس
شعله شد آتش ظلم فراق	سوختم ای وصل بد ادم برس
ره نرو پیش اگر یک قدم	گردل مجنوش نباشد جرس
کعبه دود بر سر ره گرو و	خار بیابان تو در پای کس *
باد به از خاک دمان سوال	از تو بجز نت اگر متمس

در سخن گریه ظهوری مجوش
شور مکن چید توان گفت بس

ای بی وفا ترس ترس از خدا ترس
نشد مریز در جگر آشنا ترس
پیوند جسم و جان شده از هم جدا ترس
بر خلق اهل محبت می فشار پا ترس
بر خیرگی مسوز ز طعن سجا ترس
در زرد دوستی ز حرف دغا ترس
ز آئینه تو روی تبا بد جلا ترس

جور و جفا ز حد مبرای بی وفا ترس
بیگانه را چو نبشش مگان دگر خوان
تا چپ دراز تو در دود جدائی کشد کسی
در تن نفس نماند ز دست خنای شک
بیجاست التفات تو با غیر و بد بخت
همشیار اگر چه صاحب نقشی مناز کم
پشت محال آه بهر تیره دل مده

در درت کمال یافت ظهوری گر منال
فکر گزند کن ز رسیدن دوا ترس

شق نگردیدست از شکوه لبت لبتک باش
دل ز غم خون کن خجل از گریه بیزنگ باش
جز بد برد آرزو مندی منال آهنگ باش
چند کبشائی بغل با آشتی در جنگ باش
جسم چون کاه هم مبین صد کوه گویا سنگ باش
نقد نامت هست جو یای متاع سنگ باش
نیست تا کی روزیت چون طرث گونگ باش
تا نه بنی عکس خود آئینه کو در زنگ باش

عشق بر خاکست نشاند بر او رنگ باش
در بنجر ناله بر آتش سنگن بخت جگر
بی اصولی گریه رقص بقیران میکنی
آشنائی با ترا منگند و بیگانگی
بر ستمهایش ترا زو گر بنام من ننهد
سود بازار زریان پر مایه دارد مرد را
بر کشاد چینه کس دیده خواهش مدد
و غط صیقل منزند ایام تنهاییست مان

گرم رو سوز و سراج منزل اول در زبان	برق شود رسا کان ایه بی فرنگ باش
کار تو بر کرده خوش رنگی طهوری شکو چند شکر پر دانه ملاقاتهای رنگارنگ باش	
ایدل از جگر سپر بر کش در عشق غم بلند دست بر اشک نعت شسته گردی چشمه بیکار بر نگاری در پرده شام دل چپ چپی دل تشنه چشمه سار غمت	ایمن شود تیغ بر خط کش خطه بفلک ز آه در کش در گریه طراوتی در کش صد باغ و بهار در نظر کش روشن شود پرده بر سر کش نم در درگ در شیشه جگر کش
در دماغ نفس نشان طهوری خامست بشعله آه در کش	
به بین یوسف و سجده مهر و ماهش نشید درست آتزمان نقش خاطر رسد صد خطر پیش از زندگانی نماز دشمن شاه بر خاکساران تجلی طلب وادی پیش دارد بسویطان بسایند طوق اسیری را بر کرم کونم پنجه داری می خورده هستم ز پنجه چشمه	بر آورده عشق زینهار چاهش که یازد نگارے کند تکیه گاهش بهریکه مرگی نباشد نپاهش که پامال کرد دست طوف کلاهش که طوریت در هر قدم سنگ راهش که بر ساق عرشست زنجیر آهش که در دست برقت جیب گیا هاش که صد دشت مجنون چراغد کاهش

در از دست سودا و زلف میاش	شبی کوبه پنهانی روز قیامت
	<p>ظهیری محبت بآن پنهان که صد کوه گردید یا سنگ نداشت</p>
<p>بر برده رعنائی ماه و سالش که یاقوت تر گشته مغر سفاکش که بر شعله چپیده موج زلالش که شرمندۀ پرستی نیست حالش دوانند صد جا صبا رخسارش که سازم خیال آشنایان با خیالش در آتش نبودی که از شکبایش که بخت جوانی ندارد سواش که شد مردم چشم مشاطه خاش بزلفی که افعی خورد گوشتش</p>	<p>خوشا تازه رویی که از شکاکش ز بهی عیش رنگین خونابه نوشی بسیرابی تفته جانی بنام چه شکست بر قدر بی اعتبار از آن بهیچودانم که هر دم بوی وصالش کجا من کجا در تلاشم چه عشرت که پروانه کردی بر آتش بگریه سخن بر لب بیزبانی بر خساره دیده ام دوخت حیرت دل خیره سر میکند و ستبازی</p>
	<p>ظهیری کجا پیشه کردی تواند که گردید بانفس خود در جوش</p>
<p>جانی کشم بهایش جامی کشم ز دستش بر توبه سایه افتد از زلف پر شکستش نمنا نها بگیریم از خندهای مستش تا سینه ندوزم از ناوکی زشتش</p>	<p>خوش آنکه نقل سازم لبهای می پریش بر گریه شور ریزد از لعل نوش خدیش از شادی وصالش بر بستر غم منستم گرد و نو نگردد و چاک دل فگارم</p>

<p>معلوم میتوان کرد از ناله های ستیش بار رکن که هرگز صی بی دم حبش</p>	<p>دردی بلند شیدی ناخن ز پوست صد جا کین دین کردست تهاطل</p>
<p>خواهد کند ظهوری تحویل کنج آلب زخمی که کرد دندان کاشت ستیش</p>	
<p>که ماه فاشیه بدوش بود پیش حبش بی در آمده اقلیم حسن زیر گنیش ز عزمه های نهانی نشانه ام مکنیش حلال باد اگر مدعی نداشت بر فیش ز بسکه خورده فرو خون اهل عشق بر فیش اگر بگردد کمم مرهمی زخج مکنیش که کوچ گردی من کرده است نشانه مکنیش که چشم کافر او رخنه کرد در دل و دیش</p>	<p>هنوز بود سر دوش دایه در ته ز فیش بر لب که فاش رسیده محضر خوبی ز صید کردن من می رسید گرچه بظاهر برای رختنت اینمه غریزی تو خم + غبار آن سرگشته کیمیای محبت میان زخم بر پستان زمر خویش غلام ز هر چه که بیا بم زتاب رشک خلاصم صدا زنده درع بر کس و بال نباشد</p>
<p>رجوع دارد دوران بدرد اوست ظهوری نشاط و عیش نماند ولی که نیت غمیش</p>	
<p>خوش پس افتاده بکوش بکوش حلقه طره تاب که در گوش نجاتم گشت بی اثر محوش بجای نظاره نفروش ضعف را دستی افکند بر دوش</p>	<p>سخت ناخفته بجوش بجوش منت چهره تاب که بر چشم ناخن ناله را خراشی نیست دو جهان سودا و لیلین نظرست که چنان ناتوانی که توان</p>

<p>تفتة صحرای عشق را نازم اینچنین دل نمیکشد بغل میرد خرقه جگر ریشان</p>	<p>از نقش قطره گشته دریا پوش گر نمیداشت سینه آغوش بجگر گوشگان دریا پوش</p>
<p>بر ظهیری مبال باد سخن گر نگردد بقصه تو خموش</p>	
<p>گنج خواهی ساکن دیرانه باش تا توانی گفت دل دلدار کو میتوان پیوست میباید برید خوش خماری رفته در غرت فرو سبحه و سجاد و درود صد خط آرزوی عیش تا افتد خواب صد جهان خواص در هر قطره است شاه مهران گدائی میشود غار قی شاید درون نارد زوز سخت میتیرد ز کشتن چشم تو بیج رشکی نیست بر کام گس</p>	<p>عاقلی داری هوس دیوانه باش تا شود جان از تو از جانانه باش میتوان شد آشنا بیکانه باش چند گاهی خادم میخانه باش در بنام ساغر و پیمانه باش در شب غم گوش برافسانه باش در تلاش گوهر یکدانه باش در پی آرایش کاشانه باش باز کن در خود متاع خانه باش خون مادر دیده کش مروانه باش دانع دار سیمت پروانه باش</p>
<p>در تو می بینم ظهیری از عشق در فن فرانگی دیوانه باش</p>	
<p>چون خوردمی از تبسم نقل ریزد شکرش</p>	<p>جان فدایش لبش دارم هوس سلفش</p>

<p>ز مزم و کوثر نذر آن گوارائی بپرس صد قیامت پایال اضطراب باشد رفت ظلم از حد و صالشی انجین فل مباد من و کیل دامق آتش در سراپایش رسد بر ریاضتهای مجنون نیست شکی آنقدر انجین پرده کی از شوق افتادی بخرج کو کهن در شکر راحت گشت سرتاپا دهن</p>	<p>از جگر تفتیدگان جویبار خمرش آه اگر بینیم بایم دیر تر در محشرش از مسلمانان چه میخوابد فراق کافرش گر بیاد دهن عذر را رود خاکسترش مهر لیلی بود فریه ساخت ز انسان لافرش وخل دارد التفات شعله بابال و پرش عشق شیرین تیشه هم برای زد هم برش</p>
	<p>انیمه خواری که در کولش ظهور می میکند درو سر میرد اگر میبود جائی دیگرش</p>
<p>مردۀ دریم در مان گر نباشد گو مباحش پیش ما سودایان سود و زیان یک بهاست چاشنی گیران ز هر گ قوم دیگرند ساکنان ز نیست جز گم کردن خود مطلبی گشت حاصل رتبه فغاندپی از فر عشق</p>	<p>شعله خواریم آب حیوان گر نباشد گو مباحش سر متاعی هست سامان گر نباشد گو مباحش لذتی در شیر جان گر نباشد گو مباحش در طلب خضر بیابان گر نباشد گو مباحش بخت نافران بفرمان گر نباشد گو مباحش</p>
	<p>نقد دین و دل ظهوری میتوان بجایه داد جنس ناز و عشوه گرازان نباشد گو مباحش</p>
<p>پیر من برگ سمن گشته ز لطف نیش سرور آتاب کمر میبرد از تاب کمر دای اگر نفرش پائی نبرد دست برو</p>	<p>ای خوش آنمگز که بویی کشد از پیر نیش میز چون هوس جلوه بسیر چنیش دل زار یک رسد برب چاه و دفنش</p>

ز خموشی که کند تربیت کام و زبان دل بجدست مگر وصل تواند کردن عجب از دلق و رع پاک براید در حشر بر در تبکده یکبار خدا را گذرے	هم زبان میشود آخر سخنم با سخنش سینه مد نظر غمزه خنجر فگنش بخت زندی که شراب تو چکد بر گفتش تا قدر مهرت از طاق دل بر منش
---	---

نذر کرد دست ظهیری که میرد از فوق
آورد بار دیگر وصل تو گر جان به تنش

چو سایه خاک نشینم ز ناتوانی خویش قلم بعیش ابد در کثمت به مین غمت ز سیر چشمی من حسن پروران غنند نیایم بنظر صد هزار باغ و بهار بهار رنگ بریزد شرم چون آرم چه پرست ز مغر استخوان بنار ایجان کسیکه پای دلش را بهفت خار غمی فدای طرفه جوانی شدم که پر و چون شکایتیم ز نامهربانی او نیست +	جگر نه از سر کویت برم گردانی خویش نظر کنم چو پنهانست کامرانی خویش که کرده ام خیال تو میمانی خویش زلزاله کاری شرکان از خوانی خویش بجاس تو من این چهره خزان خویش بر بچ ظاهری و راحت منانی خویش گلی بسر نند از باغ زندگانی خویش کنند صوف غمش پری و جوانی خویش بجان رسیده ام از دست مهربانی خویش
--	--

جواب هیچ سوال از تو کس نمخواهد
بر و بنا ز ظهیری بهیچدانی خویش

ای خوش آن بزم که گویم غم پنهانی خویش نست مقدور کسی طاقت شواری عشق	زلف و دوست و هم شرح پیشانی خویش دید جان راه گزینی بی آسانی خویش
--	--

خوی رشک از گداز قوت فروریزد رنگ اینکه لیلی به تفتِ هجر نگردد کباب میسر در راه بجای نگه اسه دیده بنام دارم امید که در سیر گلستان وصال ز لاله ناکشد طالع عاشق برودش عجز اندازد مانعیت مروت از تست	گر کنم تربیت گریه مرجانی خویش بود در سایه اقبال بیابانی خویش تو و نظاره خویش و من و برائی خویش حسرتی پیش نهم بادلِ ندائی خویش چون در آئینه کشد حسن تو معانی خویش بر زبست کسی دیده قربانی خویش
--	--

عشق گویا که معجاری دل بسته میان

که ظهوری شده معمور و دیرانی خویش

شوق بر آسمان بند و غبار باد و انش کند زیر و زبر تنها سپاه صبر طاقت را شگافی از بن هر خبیثه و نقش بر آرد سر فرود میریم از رخ گریه شوری مگر روزی ز جانی خم تیرش نخل عمر جاودان روید ز چشم خون نشان فعلین اده کعبه آوردم هوای سیر باغش را چه نسبت با دماغ ما ازین روز سیاه و خاطر آشفته میاید چرا دامن ربا بد بوها از خاکپای او	ز بس آغشته در خون شهیدان ک میاید برون تاز و نمایان عشو که از صف شرکاش اگر افتد ورع را چشم بر چاک گریانش به بخت تلخ من قندی بدر خند و مکدانش بجای آن نگذارند اگر در سینه پیکانش زبان عذر گو ظلمت بر خار بیابانش نهی اقبال اگر گنجیم ما در گنج زندانش که گاهی جمع گردد در کفر زلف پریشانش که میدوزد برایش جامه دست باد و انش
--	--

بذوق جورهای آشکارا من گرفتارم

ظهوری بر تو باد اعذر بالطبیعتها

ای نگاه تو خمر طاقت و پیش کرده کیفیت تماشایت حرف زهرت چو بر زبان آید تمنّی خونی چنانکه نتوان کرد شاهد ارکوه را کند کمری پند ناصح بلاست ایمن باد خسروان را پلاس در بر کرد دل بیاب و عشوه پنهان	نمک از خنده تو شمد فروش هر طرف صد نگاه را بیوش جوشد از کام تلخ چشمه نوش با خیال تو دست در آغوش بارد روی که دل نهاد بدوش عاشق بیزبان ز آفت گوش جسوه سرو قد دیبا پوش سردیوانه و می سر جوش
--	--

دل طهوری بر آه فنا نه نهاد
نیستش زهره فغان و خروش

طرح الفت کشد شست بختانیش نگمش رصفت شیران نزدیکم در سفر داشته تا شوق خیمه ای دوش خواب هویم را بشکر معاشیت با جنون عقل بدوران تو میسلشد منه از عمر کسی برده که در روز ازل	که ز مرهم برید زخم دل پنجهش که مرا صید کند آه و آه و گیرش صبح تا شام حکایت کند از شبگیرش مولدیت شده کام ز رخ تمبیرش به پیش کاکلش انداخته در زنجیرش شکر مهر تو آمیخته شد با شیرش
--	--

هر که دایم چو طهوری غم طفلی دار
در جوانی غم ایام نسا ز پیرش

زهی شکیب دل با خدا دهد دوش

نغان ز شمعن هجران و جور و بیدادش

تو لیت قصفت ندانم دلم چه خواهد کرد سجاسه خویش تبسم نمک نینپاشد بصرف و ناز که بر رقیب باید کرد خراب دلم از چشم زخم امین باد حبریده ناله صحرای سخت نخیر نراکت قد و تاب کمر چه می نمود	فغان اگر نرسد ناله بفریادش خجالتی ز جگر بای خوشچکان باوش خبر مرید بشیرین که مرد فرماوش که کرد آرزو در جسم رحمت آبادش که لاله میچکد از دست و تنج صیادش رقیب از ره تقلید در پی اقتادش
--	--

هلاک گشت ظهوری ز زندگی ندمد

خدای بنده و آزاد طبع آزادش

خوشا جانی که از لبت پریشانی رود تابش چه خالست اینکه دغش ریشه در مغز جگر دارد هلاک سخت آن فرخ شکام کافری خواند چه ذوق چشم ترا ز گرهای تلخ خود دارد ز بیداری خود طریقی نه مستم سعیا کردم متاع عقل و هوشی در دکان خود نمی بینم چنین عاشق نمیکردید زاهد بر نماز خود اگر لنگر شود صد کوه تمکین کشتی دلرا رفوبه میناید برکتان عصمت خوبان	خوشا چشمی که از روی عرفا کی دهد آتش چه زلفت اینکه در گهای جان نهد آتش صدای استخوانش بر دم ساطور تصابش فریب خنده شیرین بانی رانده در آتش بشی ناچار خود را عرض خواهم کرد در خواش ز پنهان غمزه بر هم خورده بازاری با لبش نشانی گز ابروی نمی آورد محرابش بیک ایما کشاند گردش چشمی بگردش مناسبیت با اغیار شهاب سیر مقابش
--	---

سرازیر مندی فردا ظهوری چون کند بالا

خدا یار روی دل از آندوی غیر تر تابش

دگر خوش بر سر سودست چشتم عشوه پردازش	بصد گنجینه جان وصل از راست یکنارش
فنان و ناله آخر شد چه شا احوال دل یارب	دوروزی شد نمی آید ز گنج سینه آوازش
جهان افروزی خورشید چند آن رخش نمی آید	بر انگن پرده از عارض رتاشک بگزارش
ملائم نغمه که می طرب گردون طمع داری	بصد زنجیر توان بست برابر شیم سازش

چه میداند ظهوری حیا لوح ساده دارد
نمایان ست از آئینه دل جوهر رازش

نکشتم پای ترو در سر میدانش	گوی سر بر بخورد تا بنجم چو گانش
بت بمیر اگر جلوه دهد بر زاهد	کفر آنگ در آغوش کشد ایش
قاصد این نامه بی نام نامم از دست	محض بر کاریم از سادگی عنوایش
کرده آشفگی رشک بر گم نزدیک	گر چه جمع ست دل از دوری نیکاش
خوشدم عافیت اندوختگان مجنون	از خبان جان که توانم در بلا گرویش
عاشق آنوقت کند میل حکم خایند	که لب عیب بدوزد و سبزدنش
از کمان گوشه ابروی تو یک تیر خست	که بر سیدین دل رنج نشد پیکاش

مرگ شیرک شده بچاره ظهوری چه کند
هر زمان هول فراق تو دود بر چاش

خوشتم بصب زلف فوق عمر جاویش	که یاس را نکند اختلاط امیدش
در آفتاب بیابان غم بچش لیل	حلال سایه کنان باد سایه بدیش
مخوز فریب که چرخ آشتی نمیداند	پیر از ترانه جنگست چگ نامیدش
نهد گدای درش چون میرد از کاش	بجو مسجد کند احتشام جشیدش

<p>که دام صبح سر از جیب باز برون کرد که دماغ سینه گردون گشت خورشیدش</p> <p>چو در کین بنشیند مگر بلیستش</p>	<p>که دام صبح سر از جیب باز برون کرد که دماغ سینه گردون گشت خورشیدش</p> <p>چو در کین بنشیند مگر بلیستش</p>
<p>جد افتاد ظهوری ز مجلسی بر باد با تالش سجودی ز فرق امیدش</p>	<p>جد افتاد ظهوری ز مجلسی بر باد با تالش سجودی ز فرق امیدش</p>
<p>خوشا وقتی که افسر یافت از خاک کعب پیش خوشا چشمتی که حیران گشت بر خسار زیباش</p> <p>حدیث بت ز بانیش را ز بهر حسرت اندازد ز کام بر همین جوشد اگر شهید تمنایش</p> <p>نپنج و تاپ بیتابی تن چون کاه میباید که گرد و تکیه گاه در دمای کوه فرسایش</p> <p>برون می آید آخر آرزوی تمحکا میسا ازین چشمتی که حسرت و دخت بعلش شکر بخش</p> <p>رمید نهامی آه و چشم شیر انداز را نازم که کرد از ادم از بهستی نگاه افست افزایش</p> <p>گناه عاشقان را عذر حاجت نیست میگوید که در روز جزا بخشند و امتق را بجزایش</p> <p>بآن وقتی نازی شد روی شیخ شهر ما که بی باکانه در میخانه کرم لای الایش</p>	<p>خوشا وقتی که افسر یافت از خاک کعب پیش خوشا چشمتی که حیران گشت بر خسار زیباش</p> <p>حدیث بت ز بانیش را ز بهر حسرت اندازد ز کام بر همین جوشد اگر شهید تمنایش</p> <p>نپنج و تاپ بیتابی تن چون کاه میباید که گرد و تکیه گاه در دمای کوه فرسایش</p> <p>برون می آید آخر آرزوی تمحکا میسا ازین چشمتی که حسرت و دخت بعلش شکر بخش</p> <p>رمید نهامی آه و چشم شیر انداز را نازم که کرد از ادم از بهستی نگاه افست افزایش</p> <p>گناه عاشقان را عذر حاجت نیست میگوید که در روز جزا بخشند و امتق را بجزایش</p> <p>بآن وقتی نازی شد روی شیخ شهر ما که بی باکانه در میخانه کرم لای الایش</p>
<p>ظهوری بسته نرم آند در اطر فانی مگر روزی نیاز از در آید مجلس آیش</p>	<p>ظهوری بسته نرم آند در اطر فانی مگر روزی نیاز از در آید مجلس آیش</p>
<p>هر چه با ما کند آنشوخ بلا میرسدش میگشده اهل وفا را بجای میرسدش</p> <p>پرده از چهره زیبا جو یکس نمی و دیوان خواهد اگر روی نمایسدش</p> <p>دم تیغ شمشیرم زخم جگر است دعوی زختم بهار و جزا میرسدش</p> <p>هر کجا پیر بنه دهفته خیال شکیب کرده در آرزوی خویش قیام میرسدش</p> <p>اگر از خطر سمن زار بدن فرماید کارا عجز مسیحا ایضا میرسدش</p>	<p>هر چه با ما کند آنشوخ بلا میرسدش میگشده اهل وفا را بجای میرسدش</p> <p>پرده از چهره زیبا جو یکس نمی و دیوان خواهد اگر روی نمایسدش</p> <p>دم تیغ شمشیرم زخم جگر است دعوی زختم بهار و جزا میرسدش</p> <p>هر کجا پیر بنه دهفته خیال شکیب کرده در آرزوی خویش قیام میرسدش</p> <p>اگر از خطر سمن زار بدن فرماید کارا عجز مسیحا ایضا میرسدش</p>
<p>گشته در مجلس آیدان ظهوری عیش</p>	<p>گشته در مجلس آیدان ظهوری عیش</p>

پهلوی حسن اگر یافته جامه سیدس		
ندادم گرچه بگ و ساز آغوش بخور از بال اندازد بر آتش + لباس عاریت رسوا دریم چو صبر خویش خواهم بر بیدین خوشا حالم به آبادی خرابم هو سهما در تن من مرده بودند	برقص افتاده ام بر ساز آغوش کند پروانه چون اندازد آغوش بنجر عسریان نداندر آغوش چنین گرمی کنم پروانه آغوش شدم پالم پست اندازد آغوش دگر نشان داده جان عجز آغوش	
ظهوری کے بد رفتاد از پست شمیم طره شد غماز آغوش		
سنبل دماغ باخته عطر سنبش از نازکان که داشت چنین کاکل و کمر کردی جان خراب نگاهش اگر نیاز گوگل به بی نیازی خود انقدر مناز بی طاقی خراب کن کار دیگران سامان کار و بار همه بر بدیه است در جگره جریده رونش و بندره از خار خار حلو تیان ساقی آگست	گل صد زبان که نقل کند حرفی آتش زبید ز نازکی کمرش زیب کا کفش کاسه بگوشه نهادی تفافش در شهر شره ساخته گلبانگ لبش عاشق خراب کرده صبر و تحملش آسوده آنکه نیست دماغ تاملش همراه راه رونشودگر تو کاش کو خرقه که جبره نکر دست گل کاش	
دارد به بین عشق ظهوری متانتی خود را خلاص کرده عقل تزلزلش		

<p>که توانی بدر انداز مرا از دل خویش که با وارگی آسان نه کنم مشکل خویش نم امیدد که خشک کنم از گل خویش ساعتی خوش کنم و باز ستانم دل خویش مغلی میشود آخر جرس محل خویش باقی آورده ام و میطلبم فصل خویش میشناسند غم و درد تو سرتزلزل خویش نیستم آنکه حسابی نه کنم بادل خویش</p>	<p>سهل باشد که بروم کنی از محفل خویش رشک بالیده ترا فتاده دلم متیر که بدل موی تنم مهر گیاه ست چه سود تا شدم بیدل از و خوش نزد من کینفسی گر فغانی شکند در لب و ناله روان خرج بسیار و شکیمبائی کم چه کند ناله و آه بهر سینه مجاور نه شوند هر چغائی که کنی شکر برابر دارد</p>
---	--

صرف کردست ظهوری همه گاه بی مل
بامیدیکه شود کینفسی غافل خویش

<p>گر دون بر باید که شود سرمه ما بش بس معرکه با بر شکند طرف کلا بش خود را زده دل یک تنه بر قلب بش فرضت که بیرون کنم از هفته ما بش زین کوه تکبر که نگیرند بجا بش آنگس که ز صوئی تو دور آزند تا بش دارند چراغ مه و خورشید بر آتش دیوانه که دارند زرنجیر نگا بش خوش شبت و پناهی حق با دنیا بش</p>	<p>و دو یک بر آورده ز دل خشم سیاه بش بر کج کلان معرکه داری بس آید شاهی که بیک جمله بهم بر زده صد از روز من اندوخته این تیرگی ایام خود را همه جا خواج بک کرد چه قدر گیرد سر راهش نکمت سنبل خواهیکه با فسانه رخسار تو آید دیوانه زرنجیر نگاه تو نه گشت مهرش عادل ز ستمهای جواد</p>
--	--

	اثبات وفاداری خود کرد و طهوری دعوی که کند مدعیانند گویش	
منتی بر ناله دارم از دمان کام خوش گو سپندی ز هم از طاقوت آرام خوش در حرم کردم نازی جبهه سلام خوش تا نیندازد فلک خورشید را از بام خوش داده اند ترجیح صبح خوش را بر شام خوش خوش را کردم خوراک خیزش بر بام خوش هفته را از جمعه مالامال در ایام خوش میگرفتم پادشاه از جامش بنور جام خوش		کرده ام حاصل ز در و بیداری کام خوش کار و بار بخودی هرگز باین سامان نبود بر همین آلوده دار و دست دل تجانه را میکنند دانسته تیغ خود سپر بطرف بام روز هجران دیدگان می باشد از شب تیره تر سایلان گاهی کریان را تقلید افکنند جمع تر می سازم در جمعه و می خواستم من چنین باقی چنان می بود اگر جمیع اینان
	عشق ناموسم کردار و طهوری کوشی فکر تنگی بادت کردار برای نام خوش	
نمازه رو کرد دیده از چشم تر نازی کیش هر گلی دل گو جدا از زینش تر نازی کیش بر جگر دندان نه از هر بی هنر نازی کیش نیست عیبی گاهی از اهل نظر نازی کیش مدعائی در میان نی گو اثر نازی کیش		دانع دار در گرم خونت از جگر نازی کیش کا و کا و نوک ترگان نقب جان منیر نیست آسان شهره بر شهر بودن منیر ناز دنیا نرا بناید گرچه ناز از کس کشید کرده اند اهل دعا دستی بلند از هر کنای
	تا نگردی گم نییابی طهوری خوش را خود سری سنگ همت از راه نازی کیش	

بو عطر پیر خرد ساعتی نشستم و دوش
 سخن نهادم بین می داد و داد سخن
 در معالیه از وید و لبران در بند
 مباحش از مژه با سینه ریش نشسته نا
 چراست لب تمنای بوسه در دلم
 ترا چکار که کامل رسید تا بکمر
 رسید کار بجای زنگنه پردازی
 چو عشق دید که در چاه عقل می افتد
 زکات لب ببرات من کشود زبان
 مباحش نمایش بر دوش در عیان
 کنند قافله سالار هوشیار بریا
 سخا است همه لقمه های عقل و خرد
 نبوش زبان می سر جوش حربه چنان
 ضرورت غداش می بناخن غم
 از نذر بر پیش طوف و آبجوشی
 بدسته بندی زلف نبفته میوان بود
 همین بید که عشق گشته صیدم
 نیاز بر نماز است عجز به زهد

دل سخن نشنو بر کشید پنبه ز گوش
 باین سرود که میگویی که از زبان سرود
 نه ناز کس بخرونی نیاز خود و بغوش
 مشور کنج دهن تلخ کام شبیه نوش
 چه است دست بغل دل محبت آغوش
 ترا چکار که نگذشت طره سر دوش
 که بیم بود شود لوح سینه ام مقوش
 ز محبت نه پسندید خویش را خاموش
 که تر جان طلب از گوشه های پندوش
 که وار دن تواند عنان نفس خموش
 که خویش را گذرانیده از کرب و هوش
 در تجلیه اش پرده شنیدن گوش
 بیشع شهر که از سر بر زفته بوش
 برای گرمی هنگامه فغان خروش
 نفس بقافله ناله گشت و چاوش
 مرو باغ چه بنبل کدام فرزنگوش
 که کرده در دهن شیر خواجه ش فرگوش
 بگوید که دیتی کعبه تو بس سرگوش

برای طعن مبادیه کوش

میرود عشق پیش و حسن پیش	بی نقاب او ندیده هیچکسش
بچه رو سر آورم از خاک	نکشد گر بجز سرم هوشش
حرف پیونده آه از آن کس نیست	کز گشتن می خورد نفسش
دل از انصاف یافت و آیه خود	دارد آن مایه غم که هست لبش
خنده ورودی باغ شروانی	گریه ورود خانه اش
بسر کوی خود مرا بگذار	چینی کو که فیت خار و خش
ساربان نیست این بیابان	بجای رانده ناقه را جرش
از قف ناله لبایش نیست	گرمی بود آینه قفسش
کس خویش آنکس پیش ساخته است	که خیر بکیسی نبود کسش
پاک لیسیده ام خوشا شهید	که نیا لوده سایه ملکش

نشد این طهوری از سنگ نفس

تاریا نیست نکر در در کسش

سیر گفتن گوی و اگر در لعل سخن سازش	چو گوش افکنده ام از ناز برگردید آوازش
چنین جستی برای عشق من چار میباید	سری دارم بپا اندازم گرد اندازش
ز بس شغل نیازم فرصت خاریدن میر کو	نیازم مستی حسن است و در غایتش نازش
گر از نامحر میا برکنارم نیست جرم او	ز خود عالم حیا با خود نهادم در میان ازش
بعجب حسن از حد میرد نامهربانیا	بعجز عشق سوگندست یاری مهربان ازش
نهد باز نگاهش کمتر از کنجشک عنقا را	بیال عشوه سازید بدگاهای که پروازش

<p>بشور گریه از شکری و در شهر متنازم ترا خود از نقاب آخر بدن می آورد شوق</p>	<p>که از شیرین زبان تلخ گوی کرده ممتازش زمن مجنون شود از خود هم اگر گویم بر اندارش</p>
<p>پس از مرگ طهوری بر سر خاکش نه پیا بر انگیزند تا در عرصه محشر سرافرازش</p>	
<p>شد وعده قضا مکن فراموش مار از جفت از یاد بردی افسانه مار بود خوابت بادرد و وانمی پسندم هر چند که آستان نشینم هر چند گذشته از دعا کار ساقی بشکست طره خوش درد حسم باده نیست زاهد پروانه مگس زیر پفشان بر ناله جرس جند بارت</p>	<p>فرصت ادا مکن فراموش بدینیت وفا مکن فراموش بیداری ما مکن فراموش اما تو دوا مکن فراموش نمودن جا مکن فراموش همدم بدعا مکن فراموش کز قوبه ما مکن فراموش تطهیر ردا مکن فراموش انداز هم مکن فراموش بارست صدا مکن فراموش</p>
<p>شد خضره بقا طهوری کو خضر فنا مکن فراموش</p>	
<p>خوش آنکه عشوه گران گوشه کشاندش بدشت مهر و محبت طریق صید نیست به تخم دانع بکارندگان آن نازم</p>	<p>باود هندی و دور خود ستانندش که صید رام کنند آنگهی رمانندش که از زمین جگر در زبان مانندش</p>

<p>دلی که عشق و جنون قوم خویش دانندش میان سوختگان خام سوز خوانندش ز ساعز تو اگر قطره چشانندش اگر نه از حدی بهای روانندش که گرد چهره شمال و صبا نشانندش که نارسیده طفلست و میرسانندش</p>	<p>با این ترا که بودست حق کرم کردست غنید داغ ز پروانه داغدارانت سزد که توبه بدریا کشتی مهشل گردد کجا باقیه اشک این کربوه طلی گردد ز بکیسی نرسد شکوه خاکساران هزار تیغ رسد بر سرم نمی نالم</p>
--	--

چه دست و پا که ظهوری نزدیکم خود
 مگر بهجت آزادگان روانندش

<p>نشود ناله دم پاکانش گله نیستی مژگانش گفتم از محک پیاانش بگری خویش خورد هاش چه زنی بر محاک هجرانش کرده شوق تو چنین انداش بر گلستان رخت تاوانش گله کله دل و جان قربانش در حنلاب ترمی داناانش</p>	<p>در و کا کوده کند درناش نتراد و زنگ هیچ دلی سستی رشته خام از فسم میزبان بین که چه خوان آرایه کم عیارست مراقده شکیب قیمتی تر گری نیست ز اشک بانج هر گل که نیاورده بار عید که کوی بر اهریم هست ز ابد خشک چمن زفته فرو</p>
---	---

از ظهوری ابدی گشته سخن
 شعر بهر صفت شه پاش

<p>نه گرفتیم بباغ و امانش جسم کردیم هزار سواهی تا لبش با لبم غلط نه شود و رفتن خوشتن فدا طونست درو با هم دلم امید گرفت تیغش از تنگ نیست بر سر خنک گرد جولا نگاش گفت خونت عقل طفلیست در محله عشق داغها لقمه های خوان جنون دیده ترز شوق کعبه گذشت خنده در غنچه کی بیا داریت هر چراغی که میکنم روشن که بعد جان شنیده یک دیدن</p>	<p>پرنک مردم به گل گریبانش که شود خرج طعنت پنهانش کنم اول نشان بداندانش منکر خرد سال و نادانش تب خطش کشاد و ربانش که فرستم سری بیدانش ده چه رنگین شدت میدانش که خون کرده شک بارانش بخت فرقی که گشته مهانش زمزمه چند در بیابانش گریه های شگفت تا وانش روغن آرم زمغیر طوفانش چشم شوخ تو کرده از دانش</p>
<p>بر ظهیری ست مدح عادل شاه گشته دیوان عدل دیوانش</p>	
<p>انگند عکس ساقی مادر شراب خویش شیرین کسی که نه بر تو کینه است چاشنی تمکین از آنکه ز خل بجا خرج میکند بر زمین نمانده در عمل عشق باقی</p>	<p>ساغر کشان چرا نشوند افتاب خویش آباد آنکه ساخته عشقت خراب خویش تحویل دل چرا نکنم اضطراب خویش صد بار کرده ام بن خود حساب خویش</p>

<p>خواهد کشود دام گرفتج جدا خنک فولا تنغ عشق ز کان قروت است نهی تفته دشت طلب نیاز پاک کو خیز گزیدگی هنر برگزیدگان</p>	<p>هرگز ریا نکرده ام از قضا خجیش حاشا بر آتشم نباشد از آنجیش کوثر سجام تا کنی و سپهر خجیش ایام را خجالتی از انتخاب خویش</p>
<p>در گوشه غم از مره جارب بستانیم کز پیشگاه دیده برویم خوابیش</p>	
<p>خوشدل آن کز قید جرمان شد خلاص وصال آن سالک که در شست طلب سپهروی زندانیان جایافتد اشک شد با چاک دامان بخیه ریز در دراکا هیدنی در پوست بود دل ز حسرت های غایب گشت خن این زمان پاس دل نازک شد عاشق از مهرش برون و از دست</p>	<p>یوسفش از پنج زندان شد خلاص گم شد از خضر بیابان شد خلاص خاطر از فکر گلستان شد خلاص از نوکاری گریبان شد خلاص گویال از رنگ درمان شد خلاص از تنهایی پنهان شد خلاص شیشه از آسیدندان شد خلاص دل گرفتار است اگر جان شد خلاص</p>
<p>حل اشکال ظهیری شد بی خوش ز قید بد آسان شد خلاص</p>	
<p>اگر با من شود دلدار مخصوص ببین سادگی شد بانگا هم ز شور خند های شکر آگین</p>	<p>سزد گل میشود با خار مخصوص نگاه و نگرش پر کار مخصوص نمک شد بادل افکار مخصوص</p>

نیاید شد انمقدار مخصوص بهم گشتند پور و تار مخصوص	نیازم مینند باناز پسלו پی تشریف در بانان این کمی
ظهوری پیش ازین این غم میخورد چرا گردید با غمخوار مخصوص	
براه تو کوه و کاه در رقص از شوق تو مهر و ماه در رقص افتاده چو دار چاه در رقص زیر قدم تو راه در رقص میحانه و خانقاه در رقص مستانه فتاده آه در رقص انداخته صد نگاه در رقص افتاده گل و گیاه در رقص	ای از تو گدا و شاه در رقص ناکرده بنجاک آشنای پای از پست و بلند راه عشق است در جلوه گشت بس فرارس از رندی و پارسائی تو آز جبهه فشانی غم تو هر قطره خون بسمل تو در باغ صبا زد از تو راهی
افتاد چو رستان ظهوری از دلبر کج کلاه در رقص	
گشتیم و گره ندارد اعراض کردیم بدر ندارد اعراض کامی بشکر ندارد اعراض در مغر جگر ندارد اعراض دامان سحر ندارد اعراض	بستیم نظر ندارد اعراض از سر بهوس از دل آرزوست در زهر تو لب گرفته داریم زخمی تو بر سینه بنالده از رویه شرم خبار افشانده

	صبرم ز سحر بندار و عرض		باقا فله نصیحت آمد	
	آراسته سینه طهوری از دایخ دگر بندار و عرض			
	گرفت گشتن بر آسمان فرض از درد تو ناله بر زبان فرض گرم دیده نیاز هر زمان فرض آرایش تخیل از عخوان فرض افسانه خواب پاسبان فرض بر چاشنی شکرستان فرض بر صیقل کاهی خزان فرض بر تنغ تو باد استخوان فرض		عشق تو بود برای جان فرض بر دل ز عجبم تو آه واجب از ناز پیایم تو بر خلق بر دیده خویشان ز رویت شبهای عجبم تو بر خموشان از هر توشکر کامکاری اظهار غمت بر من و ایسا گرم دیده بلند گردنی چند	
	در کوی عجبم تو بر طهوری گردید شاط جادوان فرض			
	درد اگر پیش نگردد و در چسبیت غرض غیر دشنام تو ما را از چسبیت غرض گفتم از آرزوی قد و تو چسبیت غرض مدعی یافته در کویتو چسبیت غرض در گلستان خود از منع چسبیت غرض نستانی و جهان روی نه چسبیت غرض		گرم نبرد برایت ز بقا چسبیت غرض شکر را چاشنی از تنخ شکر حرفان ست بخت پیران که ز پا بس تو نزدیکتر نکته ای نشود جای دگر نیست گمان گرم بیا لبت میوی تو جهانی چه شود پروگی تا نشود پرده نگر دو گفتم	

<p>قیمت تیغ تو دارد بر سودای همه چه نظر با که بجزست نخورد دیده فرو</p>	<p>خون مارا برساند مباحیت غرض بر سر خوان تا شاز صلا حیت غرض</p>
	<p>چند روزی و گرش گرم جفا خواهی کرد خواهت گفت ظهیری زود مباحیت غرض</p>
<p>درد اگر کردی بد زمان اختلاط رفت بجز و وصل از یادم که کرد گور فو گمرشته در سوزن کش دفع او از گرم خونهای شیش اختلاطش باللب او غریب بود قادر انداز نیازم کرده است بر سر میدان او اندازه نیست تباکی هر دم در آیم از دوری</p>	<p>کی باو کردی دل و جان اختلاط از غمش خاطر به نسیان اختلاط کرده چاکلی با گریبان اختلاط میکند با سینه ریشان اختلاط بالب من کرد و دندان اختلاط مقرول با مغر سیکان اختلاط با در را با گرد جولان اختلاط در نیگیر و بد زمان اختلاط</p>
	<p>یک جهان مردن ظهوری کرده جمع آه از شوخ پریشان اختلاط</p>
<p>مسرود از بگینمان گرچه گناهی بخلط خرمین امینی اش سوخته از برق خطر چون کمان جلقة شید و قد من از سجد شکم آن دل و دین که شود تحفه تاراج تو کو موجر عشق گران سنگ نساند سبکش</p>	<p>چشم دارند ز چشم تو نگا سه بخلط سینه جز داغ تو گر حبسته پنا سه بخلط بر دل اندازد اگر تیر تو را سه بخلط و ده که بر قلب گدائی زده شا سه بخلط گرچه با کوه مقابل شده کا سه بخلط</p>

من که بهشم که بهدوشی خوبان بروم	دسته بالاله و گل گشته گیاه به بلفظ
غیر در دعوی اثبات و فاداری خویش	از دل او گذرانیده گواهی به بلفظ
راست شد قصه افسردگی ما آخر	بر نزد سوز جگر شعله آه به بلفظ

ظاهر است اینکه نداری به ظهوری نظر

افت از عشوه پنهان تو گاه به بلفظ

ای ز زهر تو کام جان محفوظ	وی ز حرمت غمت زبان محفوظ
در دیویدگان عشق ترا	سینه از ناله و فغان محفوظ
بگریزندگان عنبره تو	از نیم چشمه سنان محفوظ
بلبلان را شکفته روی تو	کرده از باغ و بوستان محفوظ
معن ز تابد فتنه و غمت	از نفس گشته استخوان محفوظ
تا ز پروانه بر نیامد دود	نشد از شمع دودمان محفوظ
دل نمیداشت پاس ناله شب	گر نمی بود پاسبان محفوظ

ذوق دارد ظهوری رسوا

گشته از عشوه پنهان محفوظ

در دنداری ز مد او چه خط	و مکش و از ناله عمدا چه خط
وصل حرم نیست از اهل حرم	تا نشوی بادیه پیا چه خط
آبله گلگیر نشد در بهت	خار بر آورده از پا چه خط
وزع تمنای سیه جبهگان	گر نشود باغ سودا چه خط
گر نکشد چاشنی هر زمان	در شکر وعده تقاضا چه خط

<p>گر نخورد دیده اهل نظر در دهنان گردیدیم فرصت حسودتیاں گوشه بیباکی فصل بهارست و جنون خانگی این عطش ما عطش خست نیست</p>	<p>صیقل حیرت ز تاشا چه خط گویم ازین ناله رسوا چه خط گر نمایند ز تقوا چه خط سر نهادیم بصر چه خط غوطه نخوردیم بدریا چه خط</p>
<p>ز بهر غمی نیست ظهوری بجام کام اگر شد شکر اندا چه خط</p>	
<p>بهر وصلش دلاکش تصدیع در بیابان سعی گم گشتی فکر رفتن مکن بر شک بساز ساخت بوی تو کار بهیوشان ای که رانی نفس بر اندن ما در دودل راز هم گریزی نیست آشنائی نمیتوانست نه کرد</p>	<p>ما کجا و کجا مکش تصدیع کو در گریه مکش تصدیع بپیچ جانیت جاکش تصدیع بعد ازین گوصا مکش تصدیع رفته رفتن ز پاکش تصدیع بهر در مان ما مکش تصدیع نیستی آشنا مکش تصدیع</p>
<p>با ظهوری حساب کن بوفا بهر ترک جفا مکش تصدیع</p>	
<p>سوز عشقت که پروانه بال و پر شمع گشته پیراهن پروانه قبا میرسد چتر افراشته از جلوه پروانه برق</p>	<p>خویش را اگر متر از شعله کشد در بر شمع که کند پیرهنی از پر خود در بر شمع باد از شعله چراغ کنهد انفسر شمع</p>

ماه و خورشید بیرون آید بزم خوابت پروانه شود متحرک از غم این که بیرون سوخته پروانه او از مایه بی پروانه چه دغست هاس	در شبستان تو که عرضم هم لشکر شمع که در بال و پر خود را ورق دفتر شمع میرود شب به شب دو و درون از سر شمع شدرتش اوج گرفتت میال و پر شمع
---	---

عیب باشد بکیماز جگر سوختگان
بان ظهوری نیک گشته لکن لنگ شمع

سرمه ایدیم لبان چه نزع تازه شد ز جسم بر هم چه سخن گفت و گو بزم نشینان دارند و امن از رشک صبا بر چیدیم ما که از خون جگر میدوریم دل ما را سر رسوائی نیست گشته ضائع جگر از خامی داغ	جان سپردیم بجان چه نزع بر سر ملک سلیمان چه نزع گرچه کردیم بدرمان چه نزع کوهر عطر گریبان چه نزع کودره رشته بزرگان چه نزع نیست گر عشوه پنهان چه نزع چون گذشتیم ز تاوان چه نزع
--	---

جمع گردید ظهوری دل ما
بابت طره پریشان چه نزع

از همه خود را بر ماندم دریغ محض افسردگیم مهر شد قاصد آهی نفکندم براه بر فل ریش از هوس غمزه	ای بیچ میسر از همه ماندم دریغ سینه بد اغی نرساندم دریغ در عقب اشکی نداواندم دریغ سوفنس الماس براندم دریغ
---	---

<p>قیمت خون رفته ز بجهی باغ جگر میوه رحمت نداد آه دم همدمم خورده بود</p>	<p>بردم تیغی نفت اندم دریغ گلبن زخمی نه نشاندم دریغ بر نفس خویش نهادم دریغ</p>
<p>جزو نمی داشت ظهوری کف بر دل از ان هیچ سخناندم دریغ</p>	
<p>غیر از تو نهادم جگر داغ در کوزه عشق ته بته خام از پر تو شعده جمالت داغ ز شمارا گرچه بیش است افشاند شرر چراغ عشقت چون شعله آتش کشد تیغ در دل نه نشست رست حجت از مرهم روزگار میوخت</p>	<p>فریاد چه طلم کردم در داغ ماند آنکه گشت سرسبز داغ گردیده بگریه چشم تر داغ صد سینه سپرده ام بهر داغ اندوخته سینه سحر داغ روید ز جگر من سپرد داغ تا نکیه نکردم جگر داغ گرسینه میگرخت در داغ</p>
<p>در تفکد دل ظهوری جوشید ز روی یکدیگر داغ</p>	
<p>من و ز کوی تو غم سفر دروغ دروغ جفاستان تو جاد جهان نمیدانم ز هرین تلخ تو کامم چه کاما که نیافت ز خاک راه من اکیس آب روی بر بند</p>	<p>کجا من و خبر این خبر دروغ دروغ من و تفکر جلای دگر دروغ دروغ من و حکایت شهید و شکر دروغ دروغ من و جدائی این خاک در دروغ دروغ</p>

سمندرم نه گس شعله شعله در پر باد ز شک و شکاب لبی لب امان نییابد امید هست که چاکلی دگر بران دوزم بیای در دوسریای نقبلان زید ز جلوه بای تو اهل نظر نظر بندند	من و ملاحظه بال و پر دروغ دروغ من و شکایت مرگان تر دروغ دروغ من و زوئی شکاف جگر دروغ دروغ من و معالجه درد سر دروغ دروغ من و بغیر کشادن نظر دروغ دروغ
--	--

بکوی عشق قطره با سحر من میدارد
ظهوری و ز بلایت خد دروغ دروغ

دیده ام منبع شکست و جگر معدن داغ نزد ظلمت افسردگی از سینه بدر پنجه شعله چه گیر است گریبان نازم باد و راز دلم افسردگی غنچه طبع تخم ز آهک نقشان سینه اگر کاشته نبش میاید و در نوش فتادست حریف	هر از داغ نهم تا بد خوشن داغ نکشایند که از هر طرفی روزن داغ جگر از پرده دل ساخته پیرایه داغ خوش را خوش چمنی ساخته از گلشن داغ راحت انبار کند دل مگر از خموش داغ سینه افسرده از آن گشته چنین شمن داغ
--	--

باج بر تو طلبد شام ظهوری از صبح
خادری ساخته خود را ز درخشیدن داغ

تن فسیده گشته گلشن داغ خورده سنبل ز تاب بم تاب نیست کار تو اضع مینا گر شناده کیل نهگست	تباشای گلشن آمده باغ شده انگه ز شک شک دروغ فرق خم باد و سجود ایاغ نغمه بلیل و ترانه ز داغ
---	--

نہری پی بزمِ راحت پر پروانہ را فستید کنند سمن امروزی بوی دیگر داشت	نیست مجروح اگر زبانِ سراغ تا بہ بنیند جلوه ہای چراغ دوش جلیب کشتودہ از داغ
--	--

با خیالی نشسته در کبھی
بر ظہوری مسلت فراغ

ابوالموس منیند ز عشق تو لاف شکوہ کردہ ز طاقت ما در مصاف فراق عمر گذشت برو کاروان وعدہ تو کعبہ را از نسیم در گاہت قدر بیداد خود نمیدانے ایکے بی جرم تیغ کین راندی دل ز اہد ز تیر گے نہ بد	تیغ عاشق کشتی بکش ز غفلت گر سجدی درین زہی انوار لافہای شکیب و صبر گزاف ہر طرف در کمین ہزار خلاف بر جبین گرد آرزوی طواف ترسم آخر شود مکن امراف بشنو از جوش خون خروشین تا بدردی کشان نگردد صاف
---	---

رو ظہوری بدر در شک بساز
نیستی مرو ہجر ہرزہ ملاف

بر در عشق کے باست حرف صد مسیحا بجز مقرر نہ خواہش از وفا براہ آورد طرز بیگانگی نمیدانے	این من در ظل غم کجاست حرف درو مارا کجا دو است حرف بخت عاشق کہ بیوفاست حرف ذوق مکن ذوق آشناست حرف
--	---

	باش آزاد مبتلاست حرف		دل زرگمای خویش زنجیرست	
	یافته رشک بر ظهوری ست پاس دارش گریز پاست لهن			
	مرده در دیم دربان بر طرف بنجینه چاک گریان بر طرف بوی سنبل عطر ریحان بر طرف سیر گلشن گشت بستان بر طرف فکر سر سودای سامان بر طرف گد نویسی نامه عنوان بر طرف شرمساریهای نسیان بر طرف دستبازیهای طوفان بر طرف		شعله خواریم آب حیوان بر طرف راز با درو امنت از چاک دل از شمیم طره میگوید مشام بر سر کوی تو پا از پافتاد غیرت عشق تو بر بنگاه زد از وفا گاسه گنجانان خویش با دیادت عذر تقصیرات ما شمع ما را عشق در فانوس برد	
	ز در ظهوری نقب برگنج وصال سینه کاویهای مژگان بر طرف			
	قدر محرم نمی شناسد حیف حیف آدم نمی شناسد حیف چشم پر خم نمی شناسد حیف آه پر خم نمی شناسد حیف ساغر خم نمی شناسد حیف جوش زخم نمی شناسد حیف		یار مهدم نمی شناسد حیف غیر را برگزیده از عالم آن طراوت نمانده در سنش زلفش از تاب خوشتن افتاد دل ما را چو آئینه بشکست اشک شورم بید زلف فرو	

<p>عقد محکم نمی شناسد حیث دل پر غم نمی شناسد حیث</p>	<p>کنند بنیاد دست بختان را بدعتها سے بیو فایان را</p>
<p>ریشک پر مرده ظهیری را دل خرم نمی شناسد حیث</p>	
<p>پرید طائر راحت ز دام حیث چه حیث نشد شراب محبت بجام حیث چه حیث در آتشیم ازین جوش خام حیث چه حیث برای دیده بی نم بودام حیث چه حیث باز آه و فغان ناتمام حیث چه حیث ز کام ساخته کارشام حیث چه حیث</p>	<p>نگشت داغ تو با سینه رام حیث چه حیث خمار کینه چپا کرد تا چپا بکند بجای خود نفسا ندیم شعله و اخگر نکرد ضامنی شوق قلزم اشک بصد امید دل انکاره بود غمخوارانه به پیش کاری گل و چین صبا فرست</p>
<p>نفس شیده ظهوری برای بدنامی علم نگشته ز آه سنام حیث چه حیث</p>	
<p>رحم کن اگر میتوان داد از فراق غرق شد دل دریان داد از فراق سوخت در هم جسم و جان داد از فراق ریش شد کام و زبان داد از فراق نیست جانی در میان داد از فراق گشته دشمن مهربان داد از فراق خشک فی از استخوان داد از فراق</p>	<p>گشته ام خوش ناتوان داد از فراق باد و مرگان تو طوفان میکند اینچه آتش بود کردل سرکشید تا بکی این ناله های خوشچکان لشکر غم بسته صف از هر کنار آه از نامهربانهای دوست تا بکام مغز آتش می برم</p>

روید از لب شکوه دستان هر	داستان در داستان مجاوز فراق
باز دل افتاده در صحرای جان	کاروان در کاروان مجاوز فراق
<p>آرزوهای ظهیری خاک شد</p> <p>ساخت حسرت کار جان مجاوز فراق</p>	
صافها در دوشرب عاشق	اصلا مسرع نه بهب عاشق
خرد و عقل مصلحت بین را	ساختن غل منصب عاشق
صبح آغوشی هوس که نهد	سینه بر سینه شب عاشق
نه شکایت ازین نه شکر از آن	مطلب دست مطلب عاشق
دست در استین کشیده طبیب	سوخته نبض در تب عاشق
نال که کرده پردگه از آه	ناز معشوق بر لب عاشق
<p>تا ظهوری ز خود تهی نشوی</p> <p>قابلیت نیست قالب عاشق</p>	
عرش در سایه ام ز پایه عرش	از سرم کم مباد سایه عشق
در گدائی همان بکنده عقل	خواج که کن خویش را بایه عشق
در دبر وای وای تا نزنند	نشود حاصل تو وایه عشق
از شب خون آرزو خطرست	نکمی گریه و ن طسلایه عشق
دارا اگر نی علاج گامی نه	گفته منصور در کنایه عشق
سرخ رویند عاشقان در	خون ناب ست شیر وایه عشق
بهین شیخ را اصلا نزنند	نیست گر صندلش صلایه عشق

	چون توانم صریح عقل کشید	من که فصیده ام کنایه عشق
	مغز گاه است آفتاب خرد بان ظهوری در آبسایه عشق	
	کامرانی خاصه ناکام عشق تازه رویی شنبه از باغ حسن بر سر خوان محبت خاص و عام شاهباز حسن چون پرواز کرد رازهای این شکارستان میسر صرف شود بهر کوه و صحرایان که هست حسن نکشاید زبان در عذر گوش کسوت اندوه و خوشحالی ببرد کوه شد بر دامن صحرایش	گنجهای کام زیر کام عشق هوشیاری جرعه از جام عشق سیر حشمان صلاسه عام عشق کرده جانفش بر کنار با عشق حسن رسوای تپه در دام عشق وصل ضامن زرادای دام عشق بشنود روزی اگر پیغام عشق بر دست عاشور و عید ایام عشق طاقت و آرام بی آرام عشق
	کی توانی شد ظهوری نیکنام تا نسازی خویش را بدنام عشق	
	شور عشقت قتاده در آفاق روز دیوان ناز و عشو تو آرزو دوش خورده بر دوش پرور اشک ز آرزوی تبار ناز و نازکی کشند از هم	بیتو گردید طاقت همه طاق دفر حسن دیگران بر طاق صبر بدست و پای ساعد باق و امان چشم یکجهان شتاق دل معشوق و خاطر عشاق

	دارد امید داری ورنه	در فراق چیرانه مرد فراق	
	بر رخ زرد جلوه کرد دست اشک رخ ظهوری از راق		
<p>میسردا کسیر راحت مایه از آزار عشق کی توان در دوا دئی مقصود برد از پیش کار نگو به عرفان نگشتی از نیت ورج وجود تا بسازی ثبت نام خویش در طو عاشق یاسمین نجبه برولق ورج از قطره رنجیت عقل بیرون نامدی از عده بحث گمان آنکه آئین بندئی مصر جهان حسن کرد همتم حالیت مشق سر فرازی میکنم</p>	<p>مینویسد نسخه از مهر شفا بجای عشق بر همه کاری نداری که مقدم کار عشق که نگشتی ساحلی امواج دریا بار عشق همتی جوی و در آ مردانه زیر بار عشق چون بدو انداخت ساقی ساز مهر شفا عشق که ننگید دید بر بان یقین اسرار عشق میکند یوسف فروشی بر میر باز عشق بر توان کردن سری روزی مگر از دار عشق</p>		
	<p>نیست باک از ناتوانیا ظهوری هنرم عشق همتی جو در آ مردانه زیر بار عشق</p>		
<p>باو بر خوردار دل از راحت آزار عشق از قفِ دشت هوس مغرم نمی آید جوش میچکاند ناله ام گلبرگ تر از دیده با بار همت مهره پشت طمع را خورده کرد راه کی بیرون برد از دوا دئی سر گشتگی تار قانون شفا از نبض مانبند و قضا</p>	<p>صد حیات عشق کو از مهر صرف کار عشق جای خود و اگر ده ام در سنایه دیو از عشق مثل من میخواست نالان بلبل گلزار عشق منیر غم بر چرخ استغنا با ستطهار عشق نقطه دل که نگردد مرکز پر کار عشق خضر سازد مرده را فیض دم بجای عشق</p>		

از درد و دروازۀ غیرت خدیو عقل را نه	بر کشد لشکر کشد هر جا سپه سالار عشق
کرده ام بر دیگران جبار حضرت را مراد	کو چو من بر پایه امروز در بازار عشق

در سر اخست صد غم نهان ترود میکند
کرده جانی ظهوری غالباً اظهار عشق

باید از خنجر غم مل چاک	نا توان خفت شاد و در دل خاک
گلشن تن بمین شد شوق	شد ز خاکشاک صبر طاق پک
خویش را جان چه پر دلائی نگند	بر دم تیغ غم سزاه ضحاک
نرسد در شکار گاه کس	بهج سر را شکایت قتراک
ای منجم ستاره شناس	ماه و خورشید نیست بر افلاک
ناصری پیکو گمنم باشد	عاشق و صبر و ناصح و ادراک
کرده پیوند ریش جان را	مست چمانه تو بارگ تاک
دیده در گریه میکند اسراف	گر تو در خنده میکنی اساک

ریشک سازد هلاکم اردانند
که ظهوری برای کسیت پلا

دارم از مین عشق پر نیزنگ	دل بیک رنگ و در درنگ رنگ
درد های قوی و جان ضعیف	عضو های فراع و سینۀ تنگ
باید و نیک کار آخر شد	از در آشتی در آمد جنگ
هر که خواص قلزم عشق است	گام بیرون کشد ز کام تنگ
وصل خاست هجر گویشین	تیغش از خون باز در رنگ

<p>نام و ناموس از تو ای ناصح که ظهوری ز نام دار زنگ</p>	<p>بر کام ناله خیران فوقِ فغان مبارک جنس بلا شدیم سوختریان مبارک صدرنگ غصه و غم بر میان مبارک شور و فغان به بلبل برگستان مبارک لبها بگفتن آمد خونین دلاں مبارک کلاما شکفت در هم بر باغبان مبارک نهارت ز در آمد بر استخوان مبارک</p>	<p>دایع جگر نوازت بر جسم جان مبارک روز سیاه دیدم چشم امید روشن آراست خوان عشق و از قوط عیش بستم برداشت شوق روی هر سکوتم از لب زخم از نمک ندارد نشت عمر شیرین هر سو نبفته خط سبز در باغ عارض از ترکناز چشمی پایال گشت طاقت</p>
<p>رسواشدی ظهوری ز عشق سیرتخی شیرین حکایت تو به هر زبان مبارک</p>	<p>کشتی دل سحر خارشکست رشک گشته باقی ماجرا رشکست رشک کوه طاقت تو تیار رشکست رشک خدمت خود کرده پار رشکست رشک آشنای آشتا رشکست رشک در فضای سینه جارشکست رشک گشته ام از جو دجار رشکست رشک بردهای مد عارشکست رشک</p>	<p>عقل را بر کار رشکست رشک بر لب چون و چرا مهرست مهر گشته از آسیب چشم سرمه سای دیده ره پیاست در دشت طلب شد با بیگانه بیگانه از هجوم درد بهر ناله نیست ناله درد جدائی زخت بست رو بگردان گو اثر لب کرده پشت</p>

از گریبان جگر برکنده شد	یکمهای اشک مار شکست شک
خویش را گم کرد آخر در طلب	شد ظهیری ز نهان شکست شک
<p>ای ز قدرت سرور استان دل ناله من در دهر می آورد حسن را دارد چنین مستور آه یکجهان جان از کجا آورد کسی بار بار در امتحان دم نجات عشق در میدان از دوا فکنند کوی گشت جولان گاه ناز دلبران جان و دل بخت و نعمت چون گوئیم جای جنبیدن نماند خسته اورا مزاج دیگرست</p>	<p>آه زلفت بنبل در میان دل در دمی چند ز مغر افغان دل نشا رسوائی پنهان دل آه اگر خواهد کسی تاوان دل تغ خون مرگ در حقان دل عالمی گرویده برگردان دل خوش تماشا نیست میدان دل این دل جان آمده آن جان دل نیست غیر از درد دل در مان دل مانده زیر کوه غم دامان دل</p>
حیرت قربانیش آرزوست	چون ظهوری ملذذ هم حیران دل
<p>بر سنگ گوی عشق شکستم سبوی دل از ساکنان دشت محبت نشان ببر هم نسخه خرد شد و هم دفت رضون پرنور نغمها که کشت ز مزم از جگر</p>	<p>آمد بکار خاک ز سبزه آبروی دل صد جستجوی گم شده در جستجوی دل چون ریخت از قلم رقم گفت گوی دل گریند اهل زمزمه از با میوی دل</p>

<p>روید بجای برگ همه برگ جادوان تا بهر فرق عشق شود رسته چیده اند رنگی ز بوی غنچه نمیداشت گر صبا بکشا در معالیه بر بهم زبان کنه روی نیافت دوش خیالت بلاشت</p>		<p>نخل حیات اگر نکشد خم ز جوی دل گلهای حیرت از چمن آرزوی دل در طرف باغ جلوه نمیداد بوی دل هر دم برون بروز غم از غصه گوی دل بیرونی که کرد میاور بروی دل</p>
		<p>ساجوی خون ز دیده ظهیری نمیرود در کشیش عشق نیست تمامی ضوی ل</p>
<p>بی داغ تو سینه باغ بی گل خمنی نه سینه چهره یافان آباد در چشم جادوی تو از جلوه کامل تو آهم استادی شوق کین چیست بجبران تو عیب میثارو از موضع بدرفتادگانیم</p>		<p>وز درد تو ناله رشک ببلبل از جوش می تو دست غافل در هر رنگی هزار بابل در نشود نمای شاخ ببلبل از موج بر آب دیده ام پل در کشتن دوستان مائل می سنج نگاه در غافل</p>
		<p>هر چند کمنی حمایت غیبه دوریت ظهیری از تنزل</p>
<p>نیاز بود و نبود خودی نیاز ایدل هنر نهانی خود را بروی کار آور بیای خود بدر خانه تو آمد عشق</p>		<p>نشسته نقش مرادت غلط مناز ایدل که غمزه شده مائل تبر کناز ایدل بروی خود در دولت مکن فرار ایدل</p>

<p>چنین حرف دگر هیچ جانی یابی نفتوان خبر از نشأ حقیقت داد تو خود معبری کن بخواب دیدم روش گر است انیمه جنس وفا بیا بکشت چون غم طلب از بزم وصل برخیزد بجون خویش وضو ساز در روز خویش بیا چنین که معرکه را نیست گرد آشوبه ترا چکار برو گوشت تماشاکن عیار گیری نفت در محبت خود کن ملز بر سر این نیم جان چه تیرسی</p>	<p>سبا و حیف خوری خویش را بساز ایدل نخورده باده زمینانه مجاز ایدل که درشت کسوت عشقت ز خون طراز ایدل بخوابی در دکان امتیاز ایدل برقص ای بر آهنگ احتراز ایدل اگر به قبله ما میکنی مناز ایدل سمند عریده بر قلب عشق تاز ایدل فتاده کار میان نیاز و ناز ایدل رسیده پسر کوزه گداز ایدل فدای عشوه آن چشم نیم باز ایدل</p>
--	---

مدار کار غموی نفتوی عقلست

حدیث عشق شنو کار خود بساز ایدل

<p>خاک که ز خون ماسود گل از عکس تو دیده در تحلیست بگذاخت خیال این آئنا خط بر همه آرزو کشیدیم برقت که باشی آگه از ما گشتیم ز حال خویش غافل از چایب محلی و کیلست</p>	<p>گر بفشاری فرو چکد دل آئینه نهاده ام مقابل از داغ تو منت ست بر دل رستیم ز فکر با سبب باطل گردابی سحر است ساحل کشتی بکنار چون ز ساحل در گفت و شنود آبی محمل</p>
--	--

صد مرحله هر قدم سپی افتد	هر دو که گشت در سرانج منزل
بر خواسته از میان ظهوری دیوار و در بسته نمائند و اهل	
<p>سوزی نشانده باز عرق بر چینِ دل گلدسته بند گلشنِ غمت دست جان تیغی بجا باده آینه زخمی بکار رفت از فتنم ز چهره پر تو خورشید عافیت کو جان سبیل دولت جاوید مهر کن صد خرمن مراد ز هر خوشه می نم زاهد بهمن پائی ما خوشیش را مکش *</p>	<p>بیتابی گشته دگر در کینِ دل * خونابه روان شده از استقینِ دل پیشد جهان ز غلغله آفرینِ دل انگشته در عکسِ روان با جبینِ دل گردیده نقش نام کسی بنگینِ دل خالی که گشته تخم امید زمینِ دل بر کیش عقل باش که صحبتِ یمنِ دل</p>
رفت خودی ز خانه ظهوری بروان بکنند در اقطار مقدم خلوت نشینِ دل	
<p>برداشتی نقاب ز دیدن بر آدم یوسف کجاست نیز از قفا حسن تو بر دست آر میدنم از دست غمره از تاب در گشته نفس آلتِ فغان بر شاخ گویان گلستان آرزو در دوستی ملائیم کرد تربیت آن ببلیم که شکر نفس از دم دم</p>	<p>در گفتن آمدی ز شنیدن بر آدم دل خمیه شد ز دست بریدن بر آدم کارم تمام شد ز طپیدن بر آدم وز کج غم ز آه کشیدن بر آدم دستم گرفت عشق ز چیدن بر آدم گل گشت خامی ز خلدیدن بر آدم فرسوده بال و پر ز پریدن بر آدم</p>

<p>شادم ز تنگ جامه دریدن بر آدم</p>	<p>از خودی بسینه دریدن بر یکار</p>
<p>از جمله بست دیده ظهوری چو بد چنک تعلیم دیدنم ز ندیدن بر آدم</p>	
<p>ابر را از گریه خود شرمساری میکنم مستی از شوق چشم پر خجاری میکنم دایم من پر در باندا ز شاری میکنم هر زمان دامن خود را لاله رازی میکنم بر امید وعده مشق نظاری میکنم نیست حد چون منی این کار و باری میکنم از تو پنهان و دولت گاهی گزاری میکنم کرده آهم خوش کنندی صین کاری میکنم</p>	<p>چشم بی نغم را بکاوش جویباری میکنم نیستم مرد غمنازی می افسند ای خوشا چشمی که دارد گریه و استین گریه رنگین شد هوای دهن صحرانما می نشینم چشم بر در میروم از خود بدر در سر و کار تو جان کردن غریز انرا رسد مهریان تر از منی نامهربانیا چرا در کمین گاه اثر صیادیم بهیوده نیست</p>
<p>چون ظهوری در حسابی گزینم سر و قرم هر گز ارباب محبت را شمار میکنم</p>	
<p>بر پیچیده ام خود را حجاب است انیکه در چشم چنین پیچیده در می در من چون دو پای چشم نشد روزی که بگریزی در آن لب و پای چشم بنزای هر سحر بدست و دامن صبا پای چشم چه محتاجم بدشنای اثر بار و دعا پای چشم نشاط آرزو در هم چو طومار و فای چشم</p>	<p>من از وصل ابد بر خویش از حیران چو پای چشم بسم روزانه خورش کردست نکند انیکه میگوید نشانی از دل آشفته من کس نمیگوید کجا قاصد ندلب بر پیام کسی چون من رود و باد و تیرسم آبروی اعتبار من بجز حسرت چو بر خورم ز نخل مهر میخوام</p>

نگاهش درم بنگانگی فرصت همی یابد	برای نرم زندان زهر را می دراد او پنجم
<p>ظهوری خرقه پوشی کرد اقامت در گردن چو آب چشم خود را در نگاه آشنا پیچم</p>	
<p>بهرش سینه بی کینه خود را بیا پریم جگر گون شد در اشک رشوق بریان مقابل عکس آن خورشید مرستت بخیریم اگر از ساقیان باشد امید روز بازاری نسازم در چه آه و ناله را بر یکدگر عاشق</p>	<p>بکنجی هزاران گنجینه خود را بیا پریم برنگین کمنه با پشیمنه خود را بیا پریم بصیقل کاری آئینه خود را بیا پریم بصد شنبه شب آئینه خود را بیا پریم بدر دو تو غم دیرینه خود را بیا پریم</p>
<p>نشد شیرین ظهوری ناله در کام روزی نیز هر دو دلو زین خود را بیا پریم</p>	
<p>نشد روزی که یک روزی شبتان جهان چنیم نشان تا چند بر لب چشیم از دندان هوس نام ندارم بیش ازین طاقت نگاهش دهم رخصت زبان از دیده خورشید خیزد چهره تر گردد بهار گل بسرسبزی چنان در سایه رویاند ز گلگون گریه کاظم کرده شوق لاله زسازی ز بیداری نمی یابی کسی پریایه تر از من بحرفی عیوانی کرد شیرین تلخ کامان را چه با منقر غزوان کرد اقامتای غمخواران</p>	<p>که بشنیم همه شب بوسه در کنج دهن چنیم که از لب بوسه کای بر لبش نشان چنیم که زارهای زیر لب بیالای زبان چنیم فروغ حرف رخسارش اگر در دستان چنیم بهر رگی ناله آرزوگر صد غزان چنیم ز سرین سرشک گونه در ارخوان چنیم ز سودای تو صد بازار در کنج دکان چنیم چه شکوه که از نام تو در کام دهن چنیم شکسته چند از سنگست گرد در استخوان چنیم</p>

<p>انزان گویا ظهوری و عده لشکر دمی ارم بکوشتم خواب بخت خود و چشم پاسبان جنیم</p>	
<p>روشن چراغ حسن که پروانه خودیم در پیشگاه کس نشستم زبردست تیرنج نیست رشک شرخواب دیگران بعیانه نقد هر دو جهان در حساب در قطره کیت جوبه که انداز از حرف کرده ست عشق چاره عقل و علاج خود را نکرده گم نتوان یافتن ترا</p>	<p>آباد گنج عشق که ویرانه خودیم بالا نشین بسند غمخانه خودیم بیدار بخت شورش انسانه خودیم قیمت شمار گوهر یکدانه خودیم انداز گیر ساعده و پیمانه خودیم ز بخیر با کسیخته دیوانه خودیم گشتیم آشنا بتو بیکانه خودیم</p>
<p>بر سعی بخت گشته ظهوری سپند سوز بر تاب تفته غم او دانه خودیم</p>	
<p>بدایع تازه از شعله بر سینه بر جو شتم برای پرنیان پوشی نشاندم دست بر عالم سوز کالو و گیمهای تمام هفت به بگذارد شدم عکسی که گنجانم مگر خود را در آغوش فرو خوردن علاج گرمی افسر و گمان آمد</p>	<p>دل گرمی در آغوش آورم از سینه بر جو شتم شوم گرم سماع از خرقه نشینم بر جو شتم چو از می گرمی ساتی شب آدینه بر جو شتم تنها صورتی دارد که از آئینه بر جو شتم محبت خام میگردد اگر از کینه بر جو شتم</p>
<p>ظهوری یک صبحی دادم خوابم من خود را که تا صبح خزان از بادیه در شینه بر جو شتم</p>	
<p>خوشتم که سینه پر داغ هجران دارم</p>	<p>زبان محراب لب ناله و فغان دارم</p>

فسرده را سفر ملک سوز روزی با
بدایع حسرت او دیر کرده ام سودا
چنین که خوارتر از خود کسی نمیدانم
ز شوق گرم دوی آه تازیانه شد
بایه داری شبگیره خواجیه صبحم
بلند همی خویش منعم دارد
زبان گرفته کنار از حدیث باج بها
فرزنی و کمی کوه و کاه از من پس
هنوز گریه بگشتم بدایع روشنی س
باین هوس که شاری مگر بفرمانم
حدیث بود که خواهم بجا بیاورم گفت

برای دایع غمش سینه ارمغان دارم
هزار جان و دل گرم چون زبان دارم
مگر غریز تر از خود کسی گمان دارم
ز پا قاده ام و برق در غمان دارم
صفای دل بجان بکاروان دارم
یکی ستاره مگر در نه آسمان دارم
حکایت گل رخسار در میان دارم
که طاقت سبک حسرت گران دارم
روم بسجده که پیشانی نشان دارم
به نیم جانی خود یک کنار جان دارم
بصد هزار غریزش بر زبان دارم

دهد بلای جدائی برگ پیوندم
اگر نه جان ظهور نمی خود نشان دارم

چون دایع تو چسبید سینه دار منم
سپند راست بر آتش هزار صبر و قرار
بزم رشک بآمیخت و هر شهید وصال
که ام غم که نه و زبیده با دلم عشقه
اگر چه مشتری خنده تو بسیار است
نشان یافتنم گشتن مبارک باد

خوشم از آنکه بعیار خوش قرار منم
قرار یافت که بی صبر و بی قرار منم
هلاک گشته تریاک روزگار منم
روم بناز که معشوق روزگار منم
سزایک جو کشانید دل فکار منم
نماند هیچ امید ای امیدوار منم

خوش آن شکار که کردست صید تراکی عسلم فراخته بروعهده خلاف توئی زجوی خون تو بشود دست را که رنگینی	مبصید هر که گفتد افکنی شکار منم حکمر گداخته در و انتظار منم تو نور چهره برافشان که شمسار منم
--	--

بباغ و باغ ظهوری مبر سیر مرا

ز داغها زده سر سیر شعله زار منم

ز قید باشدم آزاد مبتلا که منم جدائی تو سخا بد شد چندان بمجمیع که شود شمع چشم جادوت فتاد کار تقلید فتوی دارد مگر ز دیده غبارست گرد راه ترا بکنج وصل فرو رفت گر چه پایی امید	نماند غیر تو بیکانه آشنا که منم در آرزوی تو چندی چنین جدا که منم بسعی معجز غیبت مکن رها که منم صواب دید چنین آیت خطا که منم ز اهل رتبه که محتاج تو تیا که منم هنوز دست بدر یوزاهم گدا که منم
---	---

نظاره کیست ظهوری چشم ما دیدن

شدم زبان خموشی سخن بر آن که منم

باب روی نام روی بر خاک در می دارم تأین تبرک مشتی از خاک حرم بروم و ما دم در تن آب عقل اگر از العطش خیزد شکست توبه خوشتر باشکست طره ساف منزد در مجلس تفسیده جانان گر بوسم جا ز نیم لافی ز رشک این دآن گویدم فارغ	بسی فشکے پی در یوزہ چشم تری دارم از ان شد کاه گیر انم کف خاکستری دارم شراب عشق را نامزم بهر سو گوهری دارم برای روزگار زبده فکر زیوری دارم بهر دماغ او در گرم خونی محضری دارم نذارم هم خودش باور که گوید دیگری دارم
--	---

چسان گنجیده در یک قطره صد دریای پستی	بطوفان محبت از دل خود لنگری دارم
در آن مجمع که از پنجه خود گویند صیادان	اگر خواهی توانی گفت صید لای غری دارم

زیادیم وایه خود رفت تا دیدم ظهوری را
زکات حسن گریختی ز خود سکین تری دارم

بیج و تاب زلفت در هم خورده ایم صاف عشرت چون نباشد ناگوار شکوه با دارد نفس از نمشین رنج با برویم آما می کشیم از علاج طالع مانیتش * از گزند زهر که زدیم کام	گشته خاطر جمع بر هم خورده ایم درومی از خنجان غم خورده ایم دیرتر بر ناله زدوم خورده ایم تنگ راحت زخم مرهم خورده ایم رام باید گشتنش رم خورده ایم ما که شمد اهل عالم خورده ایم
--	--

دانی بایت خورد از روزگار

زو ظهوری شست محکم خورده ایم

تلاش اینکه ز صبر و قرار خویش برآیم خندان محفل فرورخت جمله برگ و برم را بموج گریه شب رنگ روز خویش زدوم امید با بودارم خطا مباد گمانم ز رعد های تو بروید راه نهادم خوش آنکه کردن و نا کردنم بکار نیاید ز تاب باده گلستان عالمی شده روی	مکن عهده عهد و قرار خویش برآیم بباغ عشق درآیم بهار خویش برآیم مگر که صیقلی روزگار خویش برآیم نموز با نند اگر شمر ساز خویش برآیم که در حضور تو از انتظار خویش برآیم بکار و بار تو از کار و بار خویش برآیم تنی بباغ و هم لاله زار خویش برآیم
--	--

<p>دخترانه مهر و وفا کشوده ظهوری بصره مرت نشد آبدار خویش برآیم</p>	
<p>زبان نکشاده و ناله افغانی برو بندم لمی جنبید هوا ای دوستان بوستان تا سان غمزه اش در زخم بندی کرده استادم چرا افسرده باشم از برای خود زخم فالی بیاغ عشقم از هر بلبله خوانند بلبل تر و کانه بسته شد یکیک بیازار ز نوکاران</p>	<p>تن مردن کنم تن هر نفس جانی برو بندم برای دلکشی حرف زندانی برو بندم علاج زخم پیکان اینکه پیکانی برو بندم چو من از گرم خونان کیت شبانی برو بندم گلی خواهم که غوغای گلستانی برو بندم روم چاکه بدست آرم گریانی برو بندم</p>
<p>فراموشست چون عداکمن گوید من هرگز نظوری گریزی عذرستانی برو بندم</p>	
<p>دل ساز غم مراد دادیم نقشه که حرفین خام ما هست عشقی نه با ما در آمد دل خدمت دیگر و عمری دل را نفس مکر و طوفان دل ساخته مست را از ما را در بحث صنم بهمان را در بیج قوا خیم دل بکفت داشت تا عکس برآید از دوشی</p>	<p>دین مژده بجان شاد دادیم بهر چه دله نهاد دادیم از حیه برکشاد دادیم ناله بسینه یاد دادیم ناموس غمش بیاد دادیم کم حوصله را چو یاد دادیم الزام با عفت دادیم دین بود که در مراد دادیم آئینه با تحساد دادیم</p>

	افغان که نشد فراشته کم	هر چند که بیش باد و آدمیم
	از رونق کار غم ظهوری	تزیج بران نقاد و آدمیم
<p>از پستی هراس فنا برتر آدمیم با اهل عشق آنکه منور عشق میکند ایام گو بطلانت بی طاقان نیاز نی چشم بر نگه نه زبان سخن دو کی زیر بار منت مرهم شوم ز زخم عقا شدیم تا نشود سایه بار کس خاطر نداشت وسعت بکتاب بیشتر دانستن طریق منازل توقف است</p>	<p>رفت ز تو در اوج قبا برتر آدمیم شد عیبها نه بر سزا برتر آدمیم با کثرت جفا بوفای برتر آدمیم از خوشی تن بشرم و جفا برتر آدمیم ناکرده یک اثر بد و ابرتر آدمیم عشقت فلک دخل ما برتر آدمیم از دگدایان به تنگ جا برتر آدمیم گشتیم کم ز راهها برتر آدمیم</p>	
	انگفته عشق گرچه ظهوری عیار تو	ز آهین فردتری ز طلا برتر آدمیم
<p>با آنکه بلبلیم چو پروانه سوختیم بر خود سپند از دل فرزانه سوختیم بالا گرفت آتش ما خانه سوختیم در آرزوی گنج بویانه سوختیم از گرم اختلاطی بیگانه سوختیم خواب سوختیم آن که با فساد سوختیم</p>		<p>شمنی گشت گلشن کاشانه سوختیم کردست حق مداح دیوانگی کرم بمخون بد و آه سیه کردیم بر عاشق آشنائی فسرده مشکست نقدی نبیه کاری همی زدیم خاکسترش چو سرمه بیداری شد</p>

کم شعله آتش است بهند و زبانه است گیتی فتنه برده ز فافوس کاشکه	آتش چه تیز بود چه مردانه سو خنیم از شعله داغ چون پر پروانه سو خنیم
گر دیده مست عجز ظهوری ز باقیان عجب درع آتش چمانه سو خنیم	
با نساخت ساقی منجانه سو خنیم مینخواستیم خرمن بجای صلی نهیم اول گمان پخته گر چه داشتیم از نخت فتنه تا نکت کس شکایتی درد دل مست آنکه تبارک شد دست تو شد گریه آتشین خبر دیده ما پس زنجیر ساخت بهر خود از اشک ناله دار	این معجز خار که مستانه سو خنیم دمقان شبیم خود زلف دانه سو خنیم آخر ز شرم خامی پروانه سو خنیم خواب جهان آتش افسانه سو خنیم غمخوار را بکفت زلف شانه سو خنیم بی خانمان نگه که نگه خانه سو خنیم از تاب رشک گریه دیوانه سو خنیم
از بی عدد مباد ظهوری بدر رو این حرف آشناست که بیگانه سو خنیم	
اشک نگین گشته هر سوسیل خون سرداده ایم شعله آهت ز موج گریه بر هم ریخته پیش بندی از برای گریه ام بیافته است چوب گل از کف بنه زنجیر آهن بر کمر مرهم از زخم جگر برده ام آسوده ام دیده بودم آمنه سر در پهلوی پای ل	قطره ام دریا ز بر دیده چون سرداده ایم آتش آب درون از برون سرداده ایم چون بیابا لیل برگردد کنون سرداده ایم برده ام خود را بصحرای جنون سرداده ایم نیش کتر میخویم ما فسون سرداده ایم در چه سخت نگوشت سرگون سرداده ایم

شاہباز من کہ عفتار ابد اند پشہ منع روح کو کہن در خلد پروازی شدت از گریبان تو در پیر این جس و شگون	در شکارش باشد بخت زبون سر دادیم در بهشتش برده ام و بیستون سر دادیم هر شبی چاکے باند از شگون سر دادیم
---	--

راز مینالہ ظہوری باز در زندان محفل سخت بیدرت صد بارش فروغ ادایم	
--	--

میچشم ز تو در کام شکرمید زوم زور خورشید شود شعله اگر بخش کنم منع سینہ بد بھائی من آباد است گرچه خارم ز خلیدن پل نہ اختہ است راہبارا ہمہ این عشق سپردین ای خوشا چہ کہ از رنگنا عشت زور آنچنان آہ مرا پر تو دغش کردست میشود ہر طرفی حریف حکایت بہان گریہ نگین تر و رنگین تر ازین نہا میرد خندہ بانیاں برای لب شک	رو شتم کردہ اگر شام سحر مید زوم این فروغی کہ ز رویت بظلمید زوم در دمی کام و از نالہ اثر مید زوم تغ میکردم و در معرکہ سر مید زوم از کمین گاہ جہان بخت و خطر مید زوم میکشتم عیش و آئینہ وزر مید زوم شعلہ از گریہ خورشید شرم مید زوم قاصدان را ز زبان بسکہ خبر مید زوم کوہ را اگرچہ شقائق ز کم مید زوم خوشہ خشک کہ از گریہ تر مید زوم
---	---

نخل را پیش ظہوری بنشانہ ہر جا نالہ را از چمن سینہ اگر مید زوم	
--	--

بکودہ و دست نشو ش چو ناز میگرم ز ہم نیگیلہ زود و دناہای سر شک	برای تشنہ لبان چشمہ سار میگرم خوشا جنون ہمہ زنجیر واد میگرم
--	--

در انتظار سرشکم لگن حسابی بود	رسیده وقت رشوق نگار میگرم
پیرست از گل روی تو پرده پرده چشم	برای خود همه باغ و بهار میگرم
بنامی عجبی عیب میشود قربان	چو کشتگان ترا بر فراز میگرم
امید آمدنت را آب خواهم داد	اگر چنین بره انتظار میگرم

ز بیم آنکه ظهوری غمی مبتها
دهد زگریه بدون هوشیار میگرم

عشق هیچ رجوعی باعتبار ندارم	خراب تا کنم خموش را قرار ندارم
نظیر هر نفسم صاحب اختیار چه گوئی	هزار بار شنیدی که اختیار ندارم
چه دولتست که ناگه در چو نجاتی	حریف وعده نیم تاب انتظار ندارم
دلم بگریه حیرت ز آرزو شده خالی	چه آرزوست که با شکست کنار ندارم
سرتین صبا از زخم غبار برود	چرا دروغ بنامم که عکسار ندارم
برگ سبزی اگر تحفه حاجتم افتد	میسرم نشود رنگی از بهار ندارم
زیاده ماندن این صحن کرد مهر محبت	نخل ز نخت خودم شکوه زیار ندارم
کشا دوستم لم برده ره بخانه نردم	یکی نباخته ام طالع قمار ندارم
اگر چه بسته در زنگاه خالص بوم	تلافی شده در بار عایم کار ندارم

چه بیدریغ نفس خراج ناله کرد ظهوری
تمام صفت شد اکنون ز یک هزار ندارم

ای عجب کامگار ناکامم	چه قدر نخته آنقدر خامم
بوسه خواهم مگر که لب نه گزنی	ست کردت لبچشی جادم

اثری بادعای پاکان نیست سخن زهر از زبانم رست باغ گویب میدراز شکم آفتابی میان روز که دید ترسم از ناز در برو بند سازم چون پیشوه طلب دام گردیدیم آزاد سے	لبش آلوده شد بدشنام که شکر راست گرد و از کامم سینه چاک بت گل اندامم چشم بر باد گوشه بامم از لبش گو برون میانامم مایه صد گذاشت ابرامم بخت گردید گرچه در دامم
--	---

عیب خود کامیم ظهوری بس
هنرمین بس انیکه خود کامم

کرده شوق حرم سبک کامم از عنبر پی برای صبح وطن جوش در خجنگی نیباش از لبش فعل بوسه ناکی چند نتوان صید اجتهاد کم کرد بعد نامحرمی صبا میداشت میتوان با برهنه منم بنجید روز در عیش وصل بشمردم برگزیند سپند میوزم	نیست بر دوش بار احرامم مینمستد شگفتگی شامم ذوق دارم ز خام خوش خامم قرعه غلطه نخورده بزنامم بر میدان مگر کند رانم گرم میداشت قرب پیغامم نیست کمت ز کفر اسلامم یکی از نعمتشان آیامم چشم زخمی نصیب آرامم
---	---

این زبان آوری ظهوری چند

تا بکی المتزام الزام

وقت اگر عجیب بقا سر فرو کنم	در خلوت دلش کشم در فرو کنم
داروی غم که بر دل خود کرده ام فرو	هست از ناله نوبت دیگر فرو کنم
خواهم که گریه از نفس آورم خویش	که تاب اشک شعله با خنجر فرو کنم
بابی دکان محال نیست غمزه را	رگهای دل تمام به نشتر فرو کنم
از من زیاده کیست مرید زمانه ام	بر روی مهر باورش شد فرو کنم
لشکر شید بر من زخم عیب عار	وقت آنکه فرق بمغفر فرو کنم
زین تاب وقت که در جگر نامه چیده ام	خوش شعلها ببال کبوتر فرو کنم
هر جا که حوت ز هر لب میکنم بدر	لذت ز باب شهد بشکر فرو کنم
عود محبتی که آتش نهاد دل	دامان روزگار به مجر فرو کنم
در زیر لب بباغ سرایم اقامتش	بالا دومی بسیر و صنوبر فرو کنم

از سیر قطره چو ظهوری بدروم

خمی نه بایدیم که بسا غم فرو کنم

از تاب گرم خونی اگر آه بر کشم	جوش هزار لجه بهر قطره در کشم
غیری تلاش دارد وصیت پذیر نیست	عکس ترا از آینه خواهم بدر کشم
غمتی ز درد خویش نهم گردوش کوه	هر لحظه ناله و گرش از کمر کشم
عیب دریده چشمم از صد مهر نیست	کردم تلاش آنکه ترا از نظر کشم
بر کائنات جریه نشانم ز آفتاب	بام صبحی که بروی سحر کشم
دارم غم ترا کت پای سگان او	کو خارهای درد که از چشم تر کشم

بیچاره بلبلیم که ز بیداد خار و خرس باز و کشاده در محد تنگ چون دلم	خنجر بقصد خوشیتن از بال و پر کشم ای عشق همی مگر اورا ز سر کشم
--	--

در وصف زهر او و ظهوری کنه بیان
مقصودم اینکه چاشنی از شکر کشم

ز اهل غم غمی در یوزه دارم ز خود بیرون ز غمتم در نیامد توان اگر چه چنینم که در رفتن حق آرد راست از فکر سجودم همه بسیار با از هر که خواهد بدلای سفالین خلق شادوند ز زهرش لذتی در کام چیدم طراوت بر گل صبحم نماندست سخن در محرمیت کرد چندی بنمناوری هلاکم کرد و ناصح	فسون دارم و می در یوزه دارم نشد بر اغم می در یوزه دارم ز ابر غم غمی در یوزه دارم پی قاست غمی در یوزه دارم من آرام کمی در یوزه دارم ز حق جام مجی در یوزه دارم ز زخمش مرهمی در یوزه دارم ز ترنگان شبنمی در یوزه دارم نگاه محرمی در یوزه دارم ادبی بی غمی در یوزه دارم
--	--

نشاط جادوانی از ظهوری

هلاک بر دمی در یوزه دارم

ز غم میسوختی در یکیسی با داد میگردم ترا گفتم که ترک بنیوری کردم مکن باور بزر شوق نقش شاد بودی بچه طاقت	بدامن آتش خود را همان خود باور میگردم بحرفی خاطر غمخوار خود را شاد میگردم گر غم باز پیش از آهمن و غولاد میگردم
--	--

سرد کار این تنارا که در زخم تو بر غلظم
 پیاس طاعت مستان اگر با موری بوم
 باشک تلخ پر شد جوی شیر از صورت شیرین
 مرادی دارم و کنج شکم را دقش کردم
 به بیداری نسید گردند اگر افسانه خواب
 بحکم تهرمه آبی میند بر آتشم آخر
 بحر فی را ضمیم از داستانش ای خوشا رود

منزلان را اگر بجملگی صیاد میکردم
 همه صبح و حیات را بصبح او را میکردم
 سخن در بستیون از حسرت فریاد میکردم
 اگر گرد قوی گردانمش آزاد میکردم
 بزور ناتوانی ناله را فریاد میکردم
 اگر نه از چه اول خاک خود را یاد میکردم
 که می پرسند حرفی داستان بنیاد میکردم

مروت نیست با این دستگاه در دوزخ میشد
 ظهور می آباء و ناله گریه یاد میکردم

دامن دل ز کف زوت چنانش بکشم
 آمد از پیشگاه دیده بکا شانه دل
 پیش رویش که چراغ همه کس روشن است
 گوهر حق پر دین به نثار آرد چرخ
 دل مباد از غمت داغ شناسی سوزد
 ای تیج در می تیر از درد سبک مغری نیست
 شهد هر پوسه بکامم ندهد و اند لذت
 پنج مر و وفار کشتنی نیست چنان
 کیسه سود بمر مایه عشق ست آباد
 صرا ایدل که همان را درون زارش دارم

نیست در دست عثمانم که عنانمش بکشم
 وقت آنست که در خلوت جانمش بکشم
 گردم از خویش زند شمع زبانمش بکشم
 هر کجا نقش کف پای سگانش بکشم
 بهتر آنست که بر سینه نشانمش بکشم
 بخت من ناله اگر خواب گرانمش بکشم
 دام امید که از کنج دمانمش بکشم
 باز و سیم وزری کو که کمانمش بکشم
 خرد آنها که خرید ست زبانمش بکشم
 رگ گردن بنگر تاب توانمش بکشم

گشته خوش سپر ظهیری و علاء حسن نیست
که بتن خانی از ان تازه جوازش بکشم

<p>بیالده داد از من گر بجا هر جان بیدارم اگر خود را بطفان بخت پیری دانمیدارم که متیر سرم نشنید گرد تعطیلی برادرارم رو و هر جا غبار راه کوشش همه بادرم فرا موشی اگر عید دست گوهر کنز مکن یارم نیم من از بس کرد جان تو کل میکند زارم مبادا غم شود شادی نمیگویم بغم شادم که نتواند گرفت از ضعف شدت ناله فریادم کشیدی دزد زبان قدر حدیث سر و ششادم که عقل و هوش خود را جمله با قاصد فرستادم</p>	<p>پیام روی نشام پاکند گر عشق بنیادم گنهری نیست چشمم را چو صبح از اشکبارها در ذوق جوانی دانی شد بر رخ دیگر باب روی محتاجم ره در یوزه می پویم بسوز از خاطرش گرفته ام بر جان خود گیرم درین ره ساکنان را توشه پردازنی نمیشد بفیض و سیر میگردم سخن بر عکس می باید ز قانون ست بیرون نموده در دم تند می دارد بحرف نخل بالایش لب من کی چمن کشته که خواهد انتظار اینجا کشیدن حسرتی دارم</p>
---	---

ظهیری از خطا کردی من تکلیف خندید

ز راه سیل نشین بکطرف در گریه افتادم

<p>بزد عشق مشرف شوم شریف شوم ز خویشتن تبرارم مگر لطیف شوم غم آمده است پیرو دغم ضعیف شوم که با هیچ بخش فلک ردیف شوم مباد در نظر خویش هم ضعیف شوم</p>	<p>خوش آن تمار که در باختن جریتم توان زلال بقا کشت در گوارائی رسیده مژده بالید غم بکا همدان ز خویش پیش نخواهم بلبه نمیخواهم چه چاره غیر سفر بردش گران شد هام</p>
---	--

اگر چه نام مرا از زبان قافیه ماند حریف تیغ تغافل که میتواند بود	بهر کجا سخنش بگذرد در دین شوم نعوذ بالله اگر غافل از حریف شوم
--	--

شکر لبان به ظهوری ظرافتی دارند خوشم که مانده ناقابلیم ظریف شوم	
---	--

سری در سجده هر روز ندارم بشوق از سر که میگوئی زیادم خفیفم گشته اموج از موج شکم تجصیل نعم در کار داریم چنان دارم ز هر کس مرچای ز خاک کوی و از خشت کوی نشان مثنی صافم همین بس توانم خوشیتن را جوهری گفت	جز این در قبه دیگر ندارم بصبر از خود کس کمتر ندارم نگویم طالع از خست ندارم بر ات عیش و رفعت ندارم که غیر از خود کس دیگر ندارم بسر بالین تن بستر ندارم که غیر از درد و ساغر ندارم بنارم اشک بی جوهر ندارم
--	---

ظهیری را اگر خواهم بنجم کسی سنگین تر از سنجبر ندارم	
--	--

در یوزه دشنام ز لب رفتم و رفتم آن سعی در آقا گریم بود که قاصد تا منفعل از سزانش خلق نگردی امید که شنیدی و تاشنوی از کس رضعت به پریشانی ما داشت رجعی	شرم زد عا باد دعا گفتم و رفتم آورد پیام تو نوشتم و رفتم آنها که شیدم ز تو نهفتم و رفتم ما گفتنی چند بخود گفتم و رفتم جمع از کمر و طره برآشتم و رفتم
---	---

چشم ترم از جسم فروزن بود بگوهر طے کردن قمر بانگه جانها بقدمیت ذوق ست که گردد کس چمن کس	از منتقب مرغان همه را ستمم و رفتم بر پهلوی سبل شدگان ختمم و رفتم از تازه گلی حیث که نش گفتمم و رفتم
--	---

یک رفته ظهوری از تو نشود نبودست

صد محدث از خویش پذیرم و رفتم

در جهان جانیت در کویتو بی میروم خامشی دارالامان ست از دلبان برداشت دستها از غم بسزدوم ز بختسم تیره تر تا بر آید گوهر مقصود با لباس خشک بیم ویرانیت شهر و کوی را از گریه ام در تہ دندان من نقل سرنگستان بست کار من سر بر زدم گز خلافت شرح عشق عشق کیجا محنت فریاد و مجنون کرد جمع	وامم کردم صد شکست و ناشکیبا میروم گشته هر مویم زبان و خوش بغوغا میروم میسرتی دارم بنا خجست بالا میروم سیند بر سیلاب و چشم تر بدر یا میروم آفتی خلقی چرا باشم بصحرا میروم باد و بیا بر جریان باد بیا میروم غیر را خوش یاد غیری داد فتوا میروم بر کمر کوه بلارنجیسر بر پا میروم
---	--

مایه و تر میبارم از ظهوری خویش را

اول بود آند اینجا من رسوا میروم

از مقید غم نهان گرد آشکارا میروم کو دماغ آنکه با بهره توانم ساختن مردمک در غوطه خدای گه سری بر میکنند راه می بینم که پیش آید مگر بگشتنی	تا کنی روزی بسووم یاد عدا میروم میگذرم خویش را اینجا و تنها میروم ده چنان در گریهای مرد بالا میروم ره خرامیدم و از من چه تنها میروم
--	--

<p>چون نگودی هیچ پروائی بمنز رفتنم دستگاری در محبت زین نغشده حاصلم از تماشای تو محرومی نصیب کس مباد میتوانی کرد یارب خراج را آئینه کرد توشه آوارگی نچست نجت خامکار</p>	<p>منم از مردن ندارم هیچ پروا میروم از فغان عاشقان عشقت بهر جا میروم لحظه جان کندم دارد تماشای میروم کاش میشد سال و ماه امر و فردا میروم میکنم صد سعی و زار رفتن آما میروم</p>
<p>چرخ در کین ظهوری خوش میان بسته است باد سدره محبت بی محابا میروم</p>	
<p>بزم نشاط از دیگران مبرغمی خوش کرده ام عشق و جفونی بجیدی صبر و شکیبی اندکی هم در نگاه اولین گشتم نهانهای خود دلخواه زهری خورده ام شده و شکر یا نخلتی تسویه وحشت کرده ام در فکر ایست یاس کو تا سخته موئی کنم شکرانه آشفته</p>	<p>احیای مردن میکنم عیسی می خوش کرده ام در پله سنجیدگی بیش و کمی خوش کرده ام دل خوش کن رسوا نیم خوش خرمی شکرده ام روی نشاط و عیش را زیبا غمی خوش کرده ام میایدش را می شدن آری رخمی شکرده ام در ریشهای جان دل پیچ و خمی خوش کرده ام</p>
<p>فکر ظهوری کرده ام در گوشه و ارتنگی از اهل عالم میتم خوش عالمی خوش کرده ام</p>	
<p>ز رویش میسریم گونه در گله دار می چنیم نشاط هر دو عالم پله بیکانگه دارد بلند افتاد دعوی عاقبت از چوب منصوری بر روی کار من هر خجیه افتاد بر چیدم</p>	<p>ز خویش می نویسم شعله بر طومار می چنیم چو بر کالای دکان غمش باز ارمی چنیم میرری میکنم کرسی بپای دار می چنیم بکام آمد آخر بر لب اسکاری چنیم</p>

شگون دیگر و فال مگر باشد سیرانرا بروگو باغبانج در ابطون باغ و بستانش بکتاب خانه در و تو در تعلیم شب خیرم شبش گر میشود خواب گران فسانه روش بضبط آمد تغافل تا چه آید بر سرم آخر لب پر خنده ساقی دگر بر تو به ام خندد	کشاد کار با در عقد بای کار می چنیم کل خوشید من در سائیه دیواری چنیم سمرخوان بلبلا نماند در منقاری چنیم به بیداری همه پیش نظر گلزار می چنیم منهایتهای خود را جمله در انظار می چنیم چه در کام و زبان پیوده استغفار می چنیم
---	---

برایش کردیم خوابگاه می نهیم بالین
ظهوری کوشش شبگیر در انواری چنیم

کوشب که ز چشم تریشتم طشت از چه بخون مانهادی در باز نموده تازه روسی شرکان به شار با و دستیست تا کام زهره را و نیاورد داغخت بدرون بر اند خون تاب پروانگیشت نصیب پاکان آهیم بودع گریه سحر داد	در موج هر سحریشتم دست از تو ستیزه گریشتم تا روی خجاک دریشتم دریا و ریاه گمیشتم لب از سخن شکریشتم دامنم که دل و جگریشتم از چشمه شعله پریشتم در دل هوس اثریشتم
---	---

در خشکی راحت ظهوری

رگ از نم نیشتریشتم

سخنما و قف گفتار تو کردم	نظر بانذر دیدار تو کردم
--------------------------	-------------------------

<p>مستاع ما همه عجز و نیاز است نمی آیم برون از عمده لطف نبود از دوستی در یوزه رحم مروت ساده طورت کرد عدا چه دیدنهای رسوائیش اغیار نمیگردد چون از توبه پامال بیازاید مژین داور ندان</p>	<p>خرید از خبیس بازار تو کردم قیاس جور بسیار تو کردم ز شوق راحت آزار تو کردم چه خود را خوب در کار تو کردم ز خود پنهان باظهار تو کردم بزور جامه سرشار تو کردم گذاری بر خشک زار تو کردم</p>
<p>ظهوری میستی از تنگ چنان دو عالم یک نظر دار تو کردم</p>	
<p>گر دیده ایم سوز و در اخگر فتاده ایم پیرمده خنده بر لب خشک از قف درین ذوق نیست با مذاق موافق فتاده ایم بالین قبول نیست ز گلهای بانغ خلد از دست رفته کار مجال تماش نیست قادر نبود بر دم آب در سراب ما زشت نقش چنین خضر را چنان</p>	<p>رگ گشته ایم و بر دم نشسته فتاده ایم در تازه روی از قره ترفتاده ایم در تلخی از تحمیل شکر فتاده ایم از خار کوی عشق به بستر فتاده ایم یا چون کنیم بند که از سر فتاده ایم در سکر اقامت دار سکندر فتاده ایم در عرصه حیات برابر فتاده ایم</p>
<p>در خار زار خرقه ظهوری شگفته دل بخیود نکبت گل ساغر فتاده ایم</p>	
<p>پیریم و جام مردنگن برگرفته ایم</p>	<p>وز جیب است توبه شکن برگرفته ایم</p>

از حرف شد بوسه لب لوده نیستیم رفت آنکه در خیال وود و ستیاری نگذاشتیم دیدن و گفتن بدگیران همدوشی سبک قدمان را ولی روست آورد خوش معامله هجر در میان از اشک لاله رنگ خانبندی کنم	چشم موس ز کج و مهن برگرفته ایم از طره پنجه گفت ذوقن برگرفته ایم چشم از نگاه و لب ز سخن برگرفته ایم از دوش باز رحمت تن برگرفته ایم جهان داده ایم مرگ بتن برگرفته ایم دل از نگاه عید شکن برگرفته ایم
--	---

در غرتی نقاده ظهوری به قدم

گم در خیال راه وطن برگرفته ایم

دوشی نخورد قصر شهبان خانه بدوشم بیتابی ما این که بر خسار تو محویم مضمین حدیث تو چه گفتن چه شنید ناصح شده سر گرم نصیحت بدم سرو در هم کش کلامی شکیب اینهمه کردیم باشد که دهر روی خریداری عکس پیمانه سر است درین شست جگر تاب در عمده ساقیت مراعات حریفان	سر حلقی از ماست بلی حلقه بگو شتم گویای ما این که بحر تو خمو شتم خوش دولت ما جمله زبان همه گو شتم بر شعله نهادست که می در دم و جو شتم در بیگانه عشو گران پاک فرو شتم صیقل گری کرده دل آئینه فرو شتم از تشنگی راه طلب بادیه نو شتم مالیده بیوشی و کا میدۀ هو شتم
--	---

مستی ز کسان نیست که با خوشی تن آید

غم نیست ظهوری که خراب می دو شتم

ریشک هجران که بدرمان گفتم
خویش را باز پشیمان گفتم

<p>باغبان را سزاسازی بود فارغ از فکر سر و برگشتم بر لب طعنه من نجیب زود سخت روی در گفتن واکرد گر نداشت سزای باغشیر خویش را ساخته عید دگران با همه خیسرگی و پر جگرگی</p>	<p>خار و خس را گل در میان گفتم ز خشم را مغفرت و خفتان گفتم با تو تا حال گریبان گفتم سخن مستی پیمان گفتم این سخن از چه پریشان گفتم اینهمه پیوده قربان گفتم حرف در وصف خراسان گفتم</p>
<p>با طهوری چقدر حرف سفر بود و شوار چه آسان گفتم</p>	
<p>همچنان مهر بردبان دارم داد از ناصحان پذیردش جبهه آسمان خواهم کرده از حسرتی چه خوش پریم عشق تشریف زنده پوشی داد ساده گردید لوح پرکاری هم مگر خود سپر توانم شد روی گرمی ندید داغ از دل خواهد آمد یقین به تسکینم تا سفارش کنی بخود ما را</p>	<p>شهر پناهِ دلفان دارم چقدر بخونده زبانی دارم سجده نذر آستان دارم آرزوهای بس جوان دارم شال مار شک پر نیان دارم نه دلی بر سر زبان دارم ناوکی چند در کمان دارم جگر چند تر جان دارم اضطرابی بخود گمان دارم میل دارم ترا بران دارم</p>

مهر بان گرمین شوی سہلست	رتو امید بیش از ان دارم
	راز شد فاش در تمام جهان وز ظہوری جانِ نہان دارم
دوش خوش شکوہ رانی کردم پہلوئے کردم از وصال تہی برنخمنہاے زیر بود زبان ہندوی دہشتم پسند طبع بادگر راہ عذر آب زخم توسن آہ دہشت جولانی لب خود را ز حسرت لعل	خویش را تر جانے کردم پہر دم پہلوئے کردم زیر لب زیر خوانے کردم خجلم ترکمانے کردم از جبین خوی فشانی کردم بنفس مہنساے کردم بگنبدین نشانے کردم
	با ظہوری ز سر گرفتہ عشق زور پیری جوانے کردم
طرفہ صیدی کشیدہ دہ دامم جسم و جان رست از ہوسن بختن لذت بوسہ کردہ ام حاصل بحث طاقت چو در میان آید نمکین پستہ ام بشور آمد ظرف نیش از قرابہ بود سبب جان و دل گشت رہن مہر وفا	خوش رمی کردہ صبر و آرامم نگہ گرم کردہ خوش خامم کہ گذر کردہ بر لبش نامم ہمہ طہنلان و ہند الزامم تلخ کردہ است ز ہر یاد نامم عشق خمی نہ بخت در جامم صبر و طاقت کہ میدہد وامم

صبح پروانه بهتر از شام	شام بلبل ز صبح من خوشتر	
بر طهموری چه منت از قاصد بکیسی بار ساندۀ پیغام		
بده ساعتی تا نگویم کدام فرو رفت خمها بگرداب جام کند گرمی تو به مستی حرام ببالم که در دوستداری تمام مهر بوی بخود نیفتد مشام ترا شکبدم صبح پرچیب شام من از شور خجاست شیرین کلام بزهرت مگر برگزیند کام	بیاساقی از زاهدان ده پیام ز دریا کشتم باین تنگ ظریفی حلالم چاک کرده ام شب بواعظ بنارم که در دشمنی نارسام به رنگ حیران نگر دزد گاهم ز آه دل شب سیف زورم شدم تلخ کام تو در دهر لیکن شکر پاشنی در خود از شرم دزد	
طهموری نیارد سر او سلامت همان بی جوابی جواب سلام		
مه و خورشید در آئینه چیدیم چه شیرینی که در لوزینه چیدیم هزاران گنج در دیرینه چیدیم بموی خمر و شبنم چیدیم بدل مهرش بجای کینه چیدیم ازین مستی که در آئینه چیدیم	ز داغ و روشنی در سینه چیدیم ز زهرت تلخی در پوزه کردم که کردست اینچنین آباد خود را نمودی در پرند جامه زیان با سایش بدل شد رنج و شمن تمامی بهت را کردیم شنبه	

حساب صبر اسال ظهوری

همه در ذمیر پاریه چیدیم

<p>زیر تخت کام رانازم شب در ذمیر طراوتی میخواب عشوۀ نیم کاره کارم است انیمه الفت آنیمه دشت خالها ماند زیر سنبل خط مهربانی فزون کنم با خط طرح با خاص گردمنت با همه امید شد بنومیدی</p>	<p>راه دورست گام رانازم گریه صبح و شام رانازم عشوۀ بامی تمام رانازم همدم گشته رام رانازم دانه چینی دام رانازم شیوۀ انتقام رانازم اعتقت و عوام رانازم آرزوهای خام رانازم</p>
---	---

یافت عزت ظهوری از خواری

رفت قدر احترام رانازم

<p>بچو دم پاس رازمیر سدم عشق مست حقیقتم کردست دو جهان در قمار با یک داور کرده ام خویش از خانه برون خوار تر از خودی نمایی بنیم نفس از کوتاهی برون آمد همه جا قبله طاق ابرو است</p>	<p>پاکم از غش گذازمیر سدم می جام حجب ازمیر سدم رندم و پاکب ازمیر سدم میسکنم در فرازمیر سدم نازش از امتیازمیر سدم آه زلف درازمیر سدم روی هر سو نمازمیر سدم</p>
---	---

	به نیاز اینچنین علم شده دیده بی عکس تو نمیازد	چه قدر بر تو ناز میرسد های و هوای حجاز میرسد	
	چون ظهوری با اختلاط دلم از نشاط احرار میرسد		
کو شتم که در غم بدل و جان فرو برم دارم بدست فسق خون از گریه سنگان دستی بر اے عهد بدستی نهاده ام سهلست بزدن بگریبان مهسری گل کرد آزدوی حرم راه نازک ست از تاب شعله غیرت اخگر بود گهر دربان هر آنچه گفت همه ناشنیده گفت بر تشنگان زخم خدنگ جفا ببار		کام و زبان نباله و افغان فرو برم رگهای دل به نشتر مرگان فرو برم سازم ز موم نیچر بسندان فرو برم با او مگر سری بگریبان فرو برم پا از سمن کشم بغیلان فرو برم گرداغ دل بسینه عثمان فرو برم آن نیستم که حرف ز رضوان فرو برم تا چند آب حسرت پیکان فرو برم	
	خوش مست گشته است ظهوری و گر مخند ترسم که در دسر کشد افغان فرو برم		
ولی دارم بجانان میرسانم با میدیکه از دست غم اوست منم مستانه بهر خیر و عشق نفس از دودمان آه مانده است برای سینه های تو گرفتار		شود که صرف دل جان میرسانم بهر حالیکه گریبان میرسانم گرمیابان را بدامن میرسانم نزد لب با افغان میرسانم ز داغ دل گلستان میرسانم	

<p>سراشتگان را در پهنایش علاجی نیست جز پاسبانیش دری نو کردم از گلخن بگاشتن ز اول کرده ام قطع عداوت بر نخل ملامت کس مچنید نغمی اشک عقیقی و عده کردست</p>	<p>تبرک فکر سامان میرسانم گهی در وی بدرمان میرسانم چمن در کنج زندان میرسانم محبت را بپایان میرسانم سر انگشتان بدان میرسانم ز قرقان رشک مرجان میرسانم</p>
---	--

ظهوری را برای یک شدنها

بدین نامهایان میرسانم

<p>کمره گل سوز محبت و اغدا افتاده ام بضطرب من بر آرد آفت تسکین بی صید او گشتن چه حدی است بود منتظر کرده نیلی سیلی گلاب من روی خزان ویر ترمی آید و خون در دل خوب میکنم نزد داغ خود نمی چنید بجز بر سینه ام سفر بازی میکند دعوی گواه افتادست ویده بودی در میان بهر بلای صحبتتم پانهاد از شمسواری صبر طاقت در رکاب گشت رانج از رواج شوق سیم گریه ام</p>	<p>لاله زار از دیکران در شعله زار افتاده ام خوشد دلم و بر بقراری برقرار افتاده ام زخم هم کاریست در خون شمر ساز افتاده ام سیر خاطر کرده یادش در بهار افتاده ام و عده بجد رفته و در انتظار افتاده ام کرده خوش با من جریفی در قمار افتاده ام از غریز انم بدانم انیکه خوار افتاده ام خوفتم بین کز نیمه چون بر کنار افتاده ام نمیست در دستم عثمان اختیار افتاده ام از گداز بوته عنم در عیار افتاده ام</p>
--	--

جوش عشقی از برای خود ظهوری فکر کن

بردم تنغ جفای روزگار افتاده ام

جز تو کس در جهان نمیخواهم
 میکشم آه سر و از دل گرم
 مثل من در معاملات کست
 پس زخم تغیا زده ام
 داستانهای گفتنی دارم
 راستان جمله چیست نهند
 هر که رسواست خوش کند رسوا
 چشم ناز ترا بک نکند
 تهمت ست آرزوی خاطرشان

بے وصال تو جان نمیخواهم
 نخل عمر را خزان نمیخواهم
 سود بیش از زیان نمیخواهم
 راحت را یگان نمیخواهم
 گفتگو در میان نمیخواهم
 تیر خود بر نشان نمیخواهم
 اکتفات نهان نمیخواهم
 با کست پرگران نمیخواهم
 خصم را شادمان نمیخواهم

دل ز من مهر و ام نمیخواهد

جز ظهیری ضمان نمیخواهم

کاست تن جانفرائی دارم
 شوخ گردیده عشق ویده باز
 چه عجب بگذرم گراز مطلب
 بحدی ره بریده ناته شوق
 بر شکسته شکستن اندامم
 گهر چه بگانه من او نشود
 بخودی دارم میتوانم کرد

سوخت دل روشنائی دارم
 کیستم خود نمائی دارم
 در طلب تندبائی دارم
 گریه مایهائی دارم
 وه چه خوش مویائی دارم
 من باو آشنائی دارم
 شربت خوش ادائی دارم

حق آہش نفس نکرده ادا بر لبے تیز کرده ام دندان کاش دیگر کنے کرم نکند	در حق خود ادا دے دارم میسل گلبرگ غائی دارم از گریبان گدائی دارم
گشتہ نہر لب منِ ظہوری جمع شہرتِ دوستائی دارم	
کما ہست کہ بیاخاری در آرم ادا از ناخن و دندان بریزد پریشانی من با من سری دشت سویدار را بنور شیدی در آرم کنم جبذی و از مبلغ برآیم قبولم ہست او بہرچہ باشم ز آہِ حسرتم در لاف بانی ہمہ یوسف فروشانند اخوان ز مدتا خط کشتم بر دفتر خویش بعشق خود میان می بندم جفت نگردد کفر و دین ہرگز بیک گام	بخاطر تازہ گلزاری در آرم بدلِ دردت اگر باری در آرم و گیکے سر مہر کاری در آرم بدلِ چون یادِ رخساری در آرم مگر خود را بمقدارے در آرم بہر انکار استداری در آرم بہ پودِ آرزو تاری در آرم روم خود را بیازاری در آرم غم خود را بطوماری در آرم بدم تکبیر ز تارے در آرم برہ شکیہ انوارے در آرم
ظہوری سخت بہنجوری مغرب بجای راحت آزاری در آرم	
عشق در آئینہ حسنِ تو ادراک کنم	تیرہ گردیدہ دل از رنگِ ہوس پاک کنم

<p>ای خوش آن جامه که آرائش عشقت از تو با همه لاغرم آرزوی فربه تن دروغ از عشوه ساتی هوس آلوده بود از در و دشت سزد که همه مجنون دید گریه را پا بود از پیش بدریا افتم عشق خواهد بستاند بد بدول دیگر بر سر کوی تو عمر سیت چمن افتادست</p>	<p>تا یکی حبیب بانداز رفو چاک کنم در کمینم که شکار خم فراق کنم بکیدن لبش از یاد مگر پاک کنم بسکه دیوانگی از در و تو در خاک کنم مژه را که بتنا توتو نمناک کنم میروم مشورتی بادل بیابان کنم که گل و سنبل او را خس و خاشاک کنم</p>
---	---

صاحب همت عالیت ظهیری آری

نیستم سیت چرا شکوه افلاک کنم

<p>هوشم ر بوده که فغانی بر آورم دارد دلم معامله بفراق وصل ناچیده این گل از چمن آرزو مباد در کمین چرخ ناله خذنگی کشیده است ترسم که راز نامه از دل بد رفتند مهری برای محضر راحت ضرورت شکریه بخت شور کنم بخش مصر در دستان رنگ نخت تا برم بکا</p>	<p>خاموشیم زبان که زبانی بر آورم گاهی حساب سود و زیانی بر آورم که زرد چهره را بخزانی بر آورم از قامت خمیده کمافی بر آورم رسوا شوم که آه نهانی بر آورم و غمت سینه پوش نشانی بر آورم که کام لب بکنج دلمانی بر آورم به حوت را بلاله ستانی بر آورم</p>
--	---

آلوده تر از طلق ظهیری ست دهنم

از دیده ابر نور فشانی بر آورم

خواب آسوده دلان را همه دیوانه کنم بامیبی که بیای تو مگر دانه کنم شعله را میکل بال و پر پروانه کنم که اگر شکوه کنم شکوه بیکانه کنم ای خوش آنروز که در مغرولش دانه کنم دارم امید که این کار کرمانه کنم چند روزی بروم خدمت میخانه کنم	مهر رخبر زلف تو گمراخته کنم مژه از اشک چه دریا که در رشته کشید شمع و این جلوه بر آتش نبرد بر کس آشنائی بمن اینطور مقرر کرده است از برون گروم و از ذوق گنجم در پوست و دیده در گریه ندانسته بخیل هرگز مژه در صومعه جاروب کشتی کرده بسی
--	--

سخن گنج طهوری زده تا در گوشتم
صد نوائی برم آرایش ویرانه کنم

نشا در شبنم و شاد پیامم نور بر آفتاب پیامم نکه بر کباب پیامم بر جهان خراب پیامم سرمه در چشم جواب پیامم صرصری بز نقاب پیامم که رستم بر کتاب پیامم بر سوالش جواب پیامم بر نفس چچ و تاب پیامم بر بهار شبایب پیامم	چون بیادت شراب پیامم از خجالت و هم نذر فروغ گریه در جگر بشور آم یا منتم گنج عشق آباد نتوان دیدنش بیدار چهره نمودنش بعد او شرح تن غمش از ان شست بسخن لب کسوده خاموشی بایدم آه طره تو کشید عشق و پیری خوش است گر به
---	--

	بر ظهوری و دیده بتیابے بسکون اضطراب چایم	
رنگ دارم به نشتر بگذرانم بتحصیل مطالب بر شستم نمی باید فرو خورد از فروزان کنم دعوی که نیل در خشکند سجد من پسند آستانست ستد از من اگر در عرصه زرم زخم بر آتش غم دامن چند فسون دوستی فانوس سازم زهی حسرت که هر دم زخم فریب چرا ایفونی زهرش نگردم	دس دارم بدیبر بگذرانم براس دل زوق بگذرانم عجب کز چرخ دیگر بگذرانم گواه از دیده تر بگذرانم زواج آسمان سر بگذرانم به تنیش خود و مغفرت بگذرانم تبث دل را ز اخگر بگذرانم چراغ از پیش محضر بگذرانم ز پیش صید لاغر بگذرانم که خلقی رازشگر بگذرانم	
	ظهوری دوزخم در دل ریاقیست چنان خود را ز کوثر بگذرانم	
رندی شود کز کام دل زان لب شکر جان بکنم آورده آمم نکستی کو سنبلیله مودسته کن عشقم معنم ساخته در قلزم بی طاعتی تا کی بستی عهد من از بوم باشد نکته خور در سینه ام صند و ده ابرو کمانی خفتند	در بوسه آن سبب ذوق از زخم دندان بکنم در رنگ دارم گریه از لاله دامان بکنم با آنمه بی لنگری کشتی بطوفان بکنم جیدی کنم در محکم جان بندان بکنم بر شست نشینم مگر دل را ز پیکان بکنم	

در عشق طبعم شد در گشتم بهاری در خزان در چیدن بزم هوس چند آنکه دل ز دوست با بیعانه جنس و فاقه دو عالم داده اند در موج ابراهیم شه در یابی معنی گشته ام آب رخ زهد و درع با خاک کو آمیختیم	در گوشه غم بشکفم زندان زستان بر کنم بر سر نکر دم این جفا که فکر سامان بر کنم بی رونقی ریزم برون بازار و کان بر کنم از نکته های گوهرین گوش سخنندان بر کنم در مجلس مستان کنون جام بهاران بر کنم
--	---

کردی ظهوری را چنین فسانه در نا محوی

ترسم که شهر و کوی را از راز چنان بر کنم

بدو افتاده ام خاصیت از دربان بر چنیم دل آمد در طپیدن از درون تنم برون افتد بسیل شیم لب شکان چه نسبت نیل و میون چون چون داغ میبارد باند از نیار من سند از من گر ایندای بار اشتیاق خود بماند با وجود ظلمد در بیرون ز بس ثلگی ایم مهرست و چشم تر خدا رزی کند روئے	کشیدم جام زهری لذت تنگ شکر چنیم جگر را سخت سخت آرم شکاف سینه بر چنیم بجای قطره کودریا که در مرگان تر چنیم اگر افتد ز فرقم از برای سینه بر چنیم اگر با کوه کویم صد شکستن در مگر چنیم ز بس یاد تو در خاطر بروی یکدگر چنیم که غشیم نگه در چشم و حرف از لب بدر چنیم
--	---

ظهوری از تنای این آن قطع سخن آوی

روم کنخی بریدن در زبان لاله گر چنیم

در بهار از لاله داغ دل بهامون میبرم دیده را با گریه دیگر شوق صلی داده است اهتمام و گوشتم بین کز سر خوان صال	میدهم عرض جنون و عرض مجنون میبرم دجله اشکی بچنگ نیل و میون میبرم محنت و غم از فصد غیش افزون میبرم
---	---

<p>تخته شوخی که از کیش دلم گزیده خون حرف زهرش گفته ام شکر لبش را میکند بزتاب عشق بالا دست تقدیم هوس خالی از آهین بی چون سنگ میباید</p>	<p>صد دل پر مهر از یک قطره خون میبرم درد طغیان میکند گر نام افسون میبرم میبرم خود را از بزم وصل ممنون میبرم این همه خواری بفرانخت بیرون میبرم</p>
<p>عشق اشک گیری بهر ظهوری میکند بر سر عقل و خرد و زنی شب میبرم</p>	
<p>شود آلوده گر ز روشب ایام میثویم نفس هادسته می بندم شکایت بینه میرویم غبار خود گرفته همیار باده نوشانم گر افتادست از بام بلند طشت ناموسم بزم هر عمر شیرین را برون آوردم از تلخی چنان چنینم در صید افکنی کرتیغ بیدارت خوشا زندی که در میخانه راه خدایتی دارد کنم پا پس تا صدم لب از گفتن زبان بندم</p>	<p>زهی گا ز که صاف صبح و در د شام میثویم ز غم خون آب میسازم ز دل آرام میثویم ز رخ زردی با کسیر شقائق خام میثویم صدا آورد و در پیچید دست از نام میثویم شدیم از جاشنی گیران ز شکر کام میثویم بجوی صید وحشی خون صید رام میثویم زلای خضر میجو شتم بدو و جام میثویم ولی با گریه منضمون جمله از پیغام میثویم</p>
<p>ظهوری داغهای تازه تو بر جگر چیدم بموج شعله از دل حبه شهام خام میثویم</p>	
<p>رخم شگفته تر از نو بهار میدانم ز من حدیث شکایت و قرار میبرم چه کوتاهی شده دست تصرف خویش</p>	<p>غمم زیاده تر از غلغله میدانم همه حکایت عهد و قرار میدانم بعد تو همه را هیچ کار میدانم</p>

<p>می زخمکده عشق رفته در جامم طراقتی دیگر از شبنم است گلشن را خوش است علم اگر ز یور عمل گردد زمن کناره مکن بدم از میان خود را بروزگار خزان ناله های من گردد</p>	<p>که مستی دیگران را بخار میدانم صبا کوی که ز در بختار میدانم چه شد که علمی و حلم و وقار میدانم قسم بپوشه اگر من کنار میدانم شگفته ترک تو گوئی بهار میدانم</p>
<p>نهاد داد ظهوری بایتش بر خاست که در بساط محبت قمار میدانم</p>	
<p>بر سر کوی وطن میبایدم در صف پیمان در شان میستم در نهادم گر چه شوز و زمزم نیستم پروانه هر شعده تا توانم بر دوغش رهبر شیشه های زهر بزرگام شکست حرف حسنی نیز نم فرو نفس در صد اعم کو گلاب و صندل کس نجات بیل و قمری مباد بیزبانی لب بگفتن کرد باز از قبا پوشی پذیرفتم ز خود</p>	<p>از غمی جانم تن میبایدم دلبر بیان شکن میبایدم آبی از چاه وقتن میبایدم شمع شمع انجمن میبایدم سینه رشک چمن میبایدم شکر کج دهن میبایدم صد بهارستان ز تن میبایدم صاف ساغر در دهن میبایدم طلوع ناز و زغن میبایدم صد زبان در هر سخن میبایدم خلوتی در پیر من میبایدم</p>
<p>تا ظهوری در سخن دکان نهد</p>	

رخصت شاه دکن میبایدیم

دیده را پرده نشین کرده بیدین فتم برگ و پی دیگر از طره کامل چید زخم عشق خرم تر از کجوزم افکند خبر شکستن نبود رابطه پیوستن از دل تیره چرا رشک دل شب باشم سجده دائمی بود تمنای جبین میوه نخل ندامت همه از روی با تا بمنزل برسی بال و پری میباید	پنبه در گوش نهادم بشنیدن رفتم پیچ و تابلی بهر آه کشیدن رفتم خاطرم یافت قراری بطلبیدن رفتم تا بر دوزم و خود را بر بیدین رفتم غیرت سینه صبحم بدیدین رفتم کرده پیری مردانیک بجهیدن رفتم لذت از می بهر انگشت گزیدن رفتم بدیدین نرسیدیم بر بیدین رفتم
---	---

گلزار رخ کرده طهوری نگم

دید صباغ گل خلد بجهیدن فتم

از خودی گاه گاه برخیزم آرزو دستگاه نشینم چند در ماه و هفت غنیم آفت در بی رخ تو آه کشم گرچه لبهاستی کنز زخمن کار ایمان و کفر ساخته شد گر بقتلم گواه میجو صد گرد از خاک بر تو انداخت	که با کو که گاه برخیزم چند حسرت پناه برخیزم خواهم از سال و ماه برخیزم که بر دز سیاه برخیزم دیده پر نگاه برخیزم از ثواب و گناه برخیزم صد هزاران گواه برخیزم من هم از خاک راه برخیزم
---	---

خنجر از شهرک ظهوری شست
تر زبان عذر خواه بر خیزم

<p>دیران تو گردیدم آباد برآیم از شدت درد تو فغان باز شد از گرم روی در بهت آب شد آتش در عشق تو خواری من خبر بیزان گردیده سبک ده رنگینی عشقم روز و شب شام و سحری نجات دهم باغوشستن آورده ام این مهر و محبت یک جلوه موزون تواند برون</p>	<p>در بند تو افتاده ام آزاد برآیم کز خویش بهر ای فریاد برآیم خاکم عجب نیست اگر باد برآیم تنگین تو ناگشته چنان برآیم شیرین تر ازانی تو که فراد برآیم کز تفرقه انیت را و راو برآیم شاگردی خود کرده ام شاد برآیم صد بار بگرد گل و شمشاد برآیم</p>
---	--

در عشق طاعتم ترم از موم ظهوری
در عهد شوم صلب بغولاد برآیم

<p>مستم راستی با توالم عشق چندانکه بشی دولت بشی همه اوقات من عشق پرست آسمان برگرفته ام ج و حنیف سبکی داده عرض سنگینه خستم جاه را فراتر هست از غم گشته چهره ام کاهی</p>	<p>بدولم گر عشق ابدالم همه دولت تمام اقبالم گشته خالی از روز و شب سالم از فراز و نشیب احوالم عرض حسردار برده مقام خرده گیرد به پرنیان شالم چشم تر را به گریه آلم</p>
--	--

<p>مشق دایع و الف چنانکم مرغ دایش نفس نمیخواهد جان ندادم بادل بجان آگه از حال محرم خوشیم</p>	<p>در نظر سر خط خط عالم تفس من بود پرو بلم گشت بیوده آخر اجمالم دشمن آگه مباد از عالم</p>
<p>عاقبت پیش میرم کاری خوش ظهیری گرفته دنیام</p>	
<p>رخ بر رنگ زر از دیدن سمن نمی دارم درو کردم هوسها سینه اثار محبت شد کبش کوشم بر غیر و برگ کردن تماشا کن بعالم هر که از خیل اسیران دوستی دارد بامیدی که شاید گلشن روزی بسر آید بقصد عالمی گریختن خشم تو عسکم کرد بجای عشق میر کاروان مایه دارانم هوس دارم که از نادیدنیها چشمم بر دوزم بشاگردی قبولم کرد و انای هنر پرور</p>	<p>گریبانی پر از خاری ز گل پیرامنی دارم بعشق از خوشه چنایم ولیکن جز منی دارم ز هو باریکتر در زیر تیغش گردنی دارم بسوی دشمنی نازم چه زیبا دشمنی دارم نهاده دیده با بر راه کنج کلخی دارم ندارم هیچ پروا از محبت جوشنی دارم متاع دین و دل بر برگذارشیونی دارم نگاهم رشته می تابد ز مرگان سوزنی دارم ز استاد غرور یک نشان در هر فنی دارم</p>
<p>ظهیری دل بکسب مانع از عظمت بر دوارند چنانان میکنند شهادت روحش روزنی دارم</p>	
<p>در آه و ناله تقصیری نکردم بزا به صحبتم گریه خوب نبود</p>	<p>چه حاصل فکر تاثیر نکردم چه بهتر کسب تذویری نکردم</p>

اگر در عقل گردیدیم جسد رنگ رسیده نباده پیکره عشق پیشیم دل پیکان طلب رنجید از من ز اهل جلد و جدم میتوان خواند دینغ از گریه های دانه دارم بپریری خدمت طفلان ضرورت	ولی در عشق تدبیری نکردم که در انوار شبگیری نکردم تلاشی بر سر تیری نکردم که در تقصیر تقصیر نکردم بی پای خنده زنجیری نکردم بطفلی خدمت پیری نکردم
--	---

بگنج آباد چون گرد و ظهوری

بوی رانیش تعمیر نکردم

سودانده باز از ره بازار بر آیم *	وز سود و زیان کم و بسیار بر آیم
تدبیر حسد و گرچه در آورد بکامم	عشقت مددگار که دکار بر آیم
واعظنه کنی منع که از دیدن ساقی	میسند که از قوبه گنگار بر آیم *
خار و خس کوئی شدم از بخت بهاری	در خاطر امقاد که گلزار بر آیم *
سرتا قدم از غمزه شدم سوس الما	مرهم شده از سینه افکار بر آیم
شاید بدر افکنندگی در نظر آید	گرد و دل غارت زده صد بار بر آیم
از ناله سازم مگر این کار بزارے	آن زور ندارم که باغیاب بر آیم
از باد سر کوی تو خواهم سرو پای	خاکم بامیدی که هوادار بر آیم
بینانه خود دینی و عجب نستانم	کو سمع تو که مبلغ و مقدر بر آیم

ریش جگرم تازه نگذار ظهوری

مگذر که از راحت آزار بر آیم

<p>خطبه رفعت دارای وکن میخوانم درفس پرده نماند مگر افسرده و شکایت که زارباب محبت شد و دم</p>	<p>رخت برزیده این منبر نرینه کسشم داع یک نخت منور است که در نیه کسشم خصم بادستی از دشمن اگر کنیه کسشم</p>
<p>گس خوان هوس گشته ظهوری عیشت کام در تلخی شیرینی لوزینه کسشم</p>	
<p>بسان چند دین گفته جابه جا گیرم نگشت اختر شکم ز خوردنشان تر نه آن رهت که ز خود نرینند پانی آن رسیدیت بیدار بختیم وقت است چشم که جای گرفتند دیگران بنیم غبار رگدزیت هست سر نه چشمم لبت بکار بدشام چون نمی دارد زخمی شد تیغ تو آب گشت چنان</p>	<p>ببال عشق بزم خویش اها گیرم بگاه گریه همه خورده بر سها گیرم کسی ز گشتگان کو که رهنا گیرم که طفل خواب ز شیر فسانه وا گیرم اسید هست که در خاطر تو جا گیرم برای دیده خویش تو تیا گیرم مگر بسع اثر کار دعا گیرم هزار برق جدریشه گیا گیرم</p>
<p>فتاده راه ظهوری تفته پشت بلا خوش آنکه جالب چشمه فنا گیرم</p>	
<p>راه تعریف چو در کوی شراب اندازم قابل تربیت صاف توانم گردید * شرط کردم که سوالی بگذارم بر لب ساعتی خوش کنم در نصرت گریه بدهم</p>	<p>شیخ را ندو ترا ز رند خراب اندازم خویش را چندی اگر در می نلب اندازم دیگر انرا چه به تشویش جواب اندازم وقت شد کشتی افلاک بر آب اندازم</p>

<p>تا که از کوی تو محروم ترم ساخته عشق دیدن وصل تو این کایه بیدار نیست</p>	<p>خوشتن باز برای تو خراب اندازم بهر تسکین دل این عکس خواب اندازم</p>
<p>گر طه‌وری موس مریم طفلی دارد خویش را بروم شمشیر عتاب ازم</p>	
<p>در محبت ذوقتون یکب نفهم بلبل اندازم باند از فغان صبح طرف گلستان باشته رو وای وای و مکشان ناله ام رشک آب خضر خون ز رخسار تا گریبان غرق در آلودگی کلبه ام دارد سبزه از خوش تخم عشق جمله در انبار من</p>	<p>دستمی گرد دوستی دار و منم در هوای طوق قمری گردنم باطر اوتهای شام گلشنم لای لای چاوشان شیونم ریخت از هر قطره جانی در تنم پاک تر از نیل و جیونم آفتاب از تابان روزنم خوشه چنین یک صاحب غرنم</p>
<p>هر چه میگویم طه‌وری کرده ام گردن من پیشکار گفتنم</p>	
<p>چرا بر خود نبالم میپرورم برودشتم اگر مطرب باین شوخیست خواهد کرد قاصدم نظر تریشندگان دارند آئین نگه کردن و هم گزینش ایادش ز حال خویش می افتم بزم هر چشم داور است آب نشترهای نرگان را</p>	<p>که بوی دولت آغوش می آید از خوشتم و گریه ساقی با این بنیست خواهد کرد مدبوشتم ز من پرسید آئین سخن کردن که خاموشتم منم در خاطرش از عیدگان عدا فراموشتم نشاندست لذتهای نش غمزدور نوشتم</p>

<p>نشد پنج ورع ضائع دران میخانه اقدام محبت بی رضای او تواند کردن این شیخی زبانم بر سر کار آسپهان آورده حرف تو</p>	<p>که ساقی مایه خم میکند در کار سر جو شرم خیالش خویش را می افکند هر دم آغو شرم اگر خواهند توان خبر جو شرم ساخت خاموشم</p>
<p>ظهوری را برون آورده از تنگ عریانی بدایع فعل کسوتخانه عشقت قبا پوشم</p>	
<p>در دوزخ زدل لمبی ناب شسته ایم افسانهای زهر تو گردید گوش زد پدایش جمال مسوزان نقاب ناز فرسوده شد ز وعده کتان یکب و صبر جوشی نرنه بیای کس خون یکبیا جاییکه جفت ابروی او طاق دلبست باید زبان پاک برای حدیث عشق در عشق طرفه واقعه دیده رستم از بجزر دو سنگامی خصال خوشیتن تصحیح داده نسخه حسن سلوک خویش چون در چاکنیم که اکسیر پیشینه ایم</p>	<p>در جوش داغ سینه بخوناب شسته ایم از پردای دیده شکر خواب شسته ایم در چشم تیرگی مزار آب شسته ایم شبهه اشک شوق چو متاب شسته ایم بس لاغرم دست ز قضا شسته ایم از موج اشک غم خم محراب شسته ایم هر حرف را بعد نفس تاب شسته ایم از خون دل هر بر سر آب شسته ایم هر و محبت از دل اجاب شسته ایم در اختلاط صفو آداب شسته ایم تغ بیوس ز کشتن سیاب شسته ایم</p>
<p>کس را بعشق نیست ظهوری توان ما از زلف تابدار بتان تاب شسته ایم</p>	
<p>بجاک افتاد در کویت چو راهم</p>	<p>ز سر زخم بران پا سر براهم</p>

<p>که اثبات محبت کرده چون من دله دارم نیز بر بار کوهی چه کردند ببحال عافیت تا سیه ترگشت چشم سر به بریش ز موشش بیش ازین بکمت نچند بچشم آفتاب از دهر کمتر به تشبیه رخ عالم فروش بخون غلط اندم هر روز یار ثواب عالمی از دهر آتش باز آدمی چکارم راست گویم</p>	<p>برای دعوی خصمان گواهم شوم کاهی که بار خلق کا هم نبودندی بلامگر پیناهم مگر افتاده بر روز سیاهم قسم ریحان سنبل را با هم نیگنجب جمالش در نگاهم چه منتها بر خورشید و ماهم پرست از عید قربان با هم اگر سوز و سپندی برگناهم اسیر شوخ چشمی کج کلامم</p>
---	---

ظهوری از گلی گشتم بهاری

خندان رنگی ندارد برگیا هم

<p>غمزه گو که ز سونس بدیم غیش افتم خلق را پوست چه در هم دم از میغری سروران را همه بر سروریم ز شکی نیست کینه سود و زیان مندر به لاغر نکنم در هم عمر بسقائی زرم شده صرف ای خوش آن کام که از دهر تو در خوش افتد دین و دنیا می خود آباد نگردم وقت است</p>	<p>همه الماس شوم در جگر رشش افتم هیچ کاری به ازان نیست که در خوشش افتم همچو نیست که از جلد شهبان پیش افتم بیش از آنم که بسودای کم و بیش افتم نسبتی نیست که با پیرمغان خوشش افتم دارم آن بگ که زمرگان تو در پیش افتم که بسروشت یکی مسعم در پیش افتم</p>
---	--

نخاستم رند و ملاست کش و سوا بایتم	و نه نگفتم که چنین مصلحت اندیش افتم
	مهربانان وفا کیش طهوری دیدم میروم از پی یاران خفا کیش افتم
جهان را بنغم فروخته در شاد کرده ایم از راحت زمانه نگر و خراب دل خواب نفس بلبائی حسد یاد دهم کرد گردیده ریزه ریزه رنگ تو آفتاب از قفسه گلشن غم و گریه ای آن میسر جان سخت تر از خود نشنیدیم در وفا بر ما ستم نمیرود از کس که تا کس با دوستی چگونه شود پیره در شرف	خود را از شوق بندگی آزاد کرده ایم خوش سینه را بدایع تو آباد کرده ایم زین ناله ای پست که بنیاد کرده ایم لب باز و قفس ناله و فریاد کرده ایم دل را بشعلهای جگر یاد کرده ایم در مهر کنج کاو سئ فریاد کرده ایم این داد باز حسرت بیداد کرده ایم گر خصم کرده خیر هر گاه ادا کرده ایم
	از اشک صبح و شام طهوری است بهیچانه اندیشه طراوت او را و کرده ایم
روی پر گریه چو بر خاک نیم سخن را که نه و مصنوع است بایدیم بخت اگر آرزو سئ پاکبازم دو جهان یک دوست ساغر مرا تبه حشم دادند چه قاشقیت گریبان عشق	چشم را دیده ننگ نیم رنگ آئینه او را ک نیم دیک بر شعله خاشاک نیم نرد را با ختن پاک نیم مستی در تنه تاک نیم سینا در گرو چاک نیم

آهوی شوخ ترماد دل بدیمیم آورم فرش ره رفته بخیا	که سری در پی فتراک نیمیم بستی چند برا فلک نیمیم
تا ظهور می کشد از لطف تو آه در نفس ناله بیباک نیمیم	
ایماه شدی شمع بجاشانه مردم مجنون بهان مهر که میو بگر اکنون در تربیت چشم سپه شوق چاکر دلها همه پیمان بدم تیغ تو بستند دو تیغ که داغ تمنای تو هر سو تا دور شود پیش نگیرم که در مان در شهر شکر دی آوازه همیشه	دو سانه از گرمی پروانه مردم لبلیش گرفتگی پی دیوانه مردم از گرمی سفیدست سیه خانه مردم از عمر ابد پر شده چایانه مردم صد توده جگر ریخته بچایانه مردم خوابم شده بیدار از افسانه مردم چشمی شده هر روزی کاشانه مردم
بیکانه او هم شود نیست اگر وفق خوش طور ظهور شدی بیکانه مردم	
بس است خواب ز افسون فسانه بگذارم تلاش شادی غم بر سر دل از هر سو اگر نه ریخته ترکان کجاست خار را خوش آنکه پیش درت بستم چنان افتد بنام مغر حکیر که گذارم ز مردم بطاعت که سر و گردن کرم فرای	بیکار و بار در آیم بهانه بگذارم میانه کنسم و در میان بگذارم که به مرغ نگانه آشیانه بگذارم که بالشی به جبر آستانه بگذارم برای سینه ز داغ خزان بگذارم که جبه ز تو در سجده خانه بگذارم

مراست خود غم جوش از آنکه میانم	غم زمانه باهل زمانه بگذارم
چو در خیال بیشا طگی شوم بخود	زیچ در غم آن موی شانه بگذارم
خراب گشته ام از درمل علاج نیست	که چون برون روم او را بخانه بگذارم

ز آه و ناله طهیری دمی که دادم نهند
ز دل بصید غم و درد دانه بگذارم

چون رشقت شراب خورده لم	در دگر بود ناب خورده دلم
آری آری نجات خواهد داد	عشق از خورده خواب رفته لم
چشم بنیایان گویا کو	دم به تیغ حجاب خورده دلم
گشته سیراب شعله زار جگر	که بهر تو آب خورده دلم
شد نصیبش نه قطره آب	غوطه باد بر سراب خورده لم
عاشق طره بود آسانست	چقد ریچ و تاب خورده دلم

از طهیری ست مرهم طفش
زخم تیغ عتاب خورده دلم

شدم از سران سر بیانی رسانم	جبینی بدایع و فانی رسانم
ضرورت شود کاری از بیانی	بفریاد و افغان صدائی رسانم
بی دایع خوان جگر گستراند	با فسرده خوانان صلائی رسانم
ز سر و گل و لاله چون باز گردم	بخاشاک کوئی دعائی رسانم
چو خون مرا به ازین نیست رنگی	بشمشیر گلگون قبائی رسانم
چو بومان بصحرایم آشیانی	ز دایمی تبارک بهائی رسانم

مگر غم کند پستی من که پشته بهست رفیقند با من نورین	بدیوار عشرت سرائی رسانم که آوارگی را بجائی رسانم
درین خاک نشو و نما هست خود را طهوری بآب و هوای رسانم	
چرخ را اگر خود کردم در تماشای دیگرم بی غلط در بعد رنگی داد کار قرب ما صرفه در احتیاط بیش و کم کم میکنم ابر نیسانی کجا چشم خونبارم کجا بر جرات دست ما کسیر ناسوری نرود در خراش اهل طمع خوش و خراش افتادم کاسه خورشید لیسیدن نمی آید ز من	اطلاش را شال شبارم تماشای دیگرم هر زمان نزدیکتر از دور باشی دیگرم گشته ام دیوانه در عقل معاشی دیگرم اور گهر بارداگر من لعل پاشی دیگرم زوغی در سینه ام ناخن خراشی دیگرم میکنم هموار خود را در تماشای دیگرم کو فلک از کین دهد هر روز آشنای دیگرم
کرده ام خود را طهوری بنده درگاه شاه چرخ را در سر بندی خواجہ تماشای دیگرم	
سیر گل کرده هوس خازره بردارم بتمشای ز قین میبردم سخت یلند من که باشم که در معذرتم باید نرود قبله اجدی تو سازم فلک آرم نبار دست کوتاهی انوار بتزلزل نرسید استقام برده مشوه گراز بسکه نشانند	سر پیاس ترا مرده کله بردارم نغز از بهر درافتادن چه بردارم خجلتم باد لب از عنده گنه بردارم بسجودت کلفت از جبهه مه بردارم روی از راه بشبگیر نگه بردارم توانم که دمی چشم نده بردارم

	افسر تارک اقبال ظهوری سازم گفت خاکستر اگر از دوشه بروم	
فروشم تا بقدرت فرق از خنکس او آرم کشا و جبهه ام ظاهر کشاد دست ظاهر تر سبک روحی چه پر سی گر نه منیران بنجین رسیده محضر ختم مبر تیره روزا نش فرو چیدیم بکام خویشن اسبابا کامی کنند ختم هوس چون خوشه ددل شود مین برخ کف میکشم از گرجست زفته می بینم نباشد عیب بد عهدی هنر گشته سازا نذا خوشا چشمی که بی تهریب هر ساعت فرو گوید	نشد روزی که سودا می بیازار مراد آرم نیایم داد گرد زرد نقشه بر مراد آرم کنم پاشنگ کوه و کاه را از خود زیاد آرم ز صبح سورشام ماتم خود را سودا آرم بباز و برگ خود را بر سر برگ مراد آرم کنم ارشله خونی باد و برقی در نهاد آرم چو در خاطر ز طور جلوه دانش بیاد آرم جوی عهدش از پیمان خود صد اعتماد آرم کنم بادیده نمناک ماتما بیاد آرم *	
	مرد باد از غم اکنون گستن در نفس دارم ظهوری آه را خواهم شوق امتداد آرم	
اگر چه عشق تو نمود ثلث پیایم تب نفس همه از تاب حسرت درو بمن گمان محبت که بیش ازین دارد نگار خانه فقور افتد از چشمم بوسه کاری لبهای خود گردم پیش نگاه بهتر تاشائی نگه میدار	ز دل بصیقل عشق تو رنگ بزدایم امید هست که نفسی پیاله پیایم ضرورت است که در دوستی بغیر ایم بدینت نگمی گر گئی بیارایم مگر بسجده در گه سری بغیرایم برخ عشق در افتم اگر بیایم	

بهای عافیت عقل دور از مه کس برفتن خس و خاشاک بسته جاربوی بعشق گرچه نداری ز من رحیم تری علاج درد سر زهد صندلی دگر بست	بهشت و حور چه باشد که دیده بکشایم بدیده در ره او خد متی بفرمایم هزار چشم که بر خوشتن نبشایم روم بمیکده پیشانی بپالایم
---	--

قدم نهاده ظهوری بادی پمان

هزار بادیه در هر قدم به پیایم

زیم خوشنوی با خوشنویم ز خضرم التماس این مدد هست بسر افتاده خوش سودا کمال خیالش گرچه نه کردست انو مرو هر دم مگردان روی از من ز خاکم نرگس اعجاز روید	بدم بابد مگر نیکو بمیرم که تشنه برکت ارجو بمیرم جدا از حسرت هر دو بمیرم همان سر بر سر زانو بمیرم که رود در قبله ابرو بمیرم اگر زین نرگس جادو بمیرم
---	---

برگ خود نمی میرم ظهوری

هوس دارم برای او بمیرم

چنان خواهم که گر خواهم بمیرم باین حسرت اگر جان او خواهم کنم در حشر دلهای زخمی از زیش حلام خون دل در جام کردن بمیزانم چه حسرت دارد و چه شغال	ندانم از کد امین غم بمیرم تو ننداری ز دامن هم بمیرم اگر زین زخم بے مرهم بمیرم حرامم گزیر شک جم بمیرم چیز از فکر پیش و کم بمیرم
---	--

<p>جگر تفتیده در زهرم بمیدم اگر چون مردم عالم بمیرم</p>	<p>بیابان حرم زین تفتۀ تر باد چه متیرسم ز برگ بے طراوت</p>	
<p>بیکبارم نمی راسه ظهوری که پیش روی او هر دم بمیرم</p>		
<p>نفس بردستان یار بندم قدم برگردش پرکار بندم که روزی دیده بردار بندم بصد قفل اردر اظهار بندم چنان بر چنگ افغان تنم بندم محالست اینکه هرگز کار بندم چو در خاطر ز کویت بار بندم ز فرگان دستهای خار بندم ز غوغای گلش منقار بندم کنسم در یوزه برگانزار بندم سزوزین غمسم اگر زنا ر بندم</p>	<p>زبان از قصه اغیار بندم ز سرگردانی این ره چه خوشتر نگه متیابم و این چشم دارم کلید عشوه در ساعت کشاید نفس متیاب تر از رشته خام چه سود از علم و از صبر و تحمل بخوار آورم غم بر دل تنگ بجای لاله و گل بے تو دریاغ بے بلبل از گل روی تو گویم طراوت از خس و خاشاک کویت مراد عشق سنجے با بر مهن</p>	
<p>بد خیال نمک گردم ظهوری که بر ریش دل انگار بندم</p>		
<p>شعله ور شد و دود برخاستم دفع عجب از فرود برخاستم</p>	<p>غم تفتی نمود برخاستم گر نمی کایم از هر شعله کاست</p>	

<p>خوش بکام آسود برخاکستم گر قنادی دود برخاکستم جبهه میفرسود برخاکستم توده میشد دود برخاکستم</p>	<p>جای در آتش سمندر خوش نکرد حلقه گردیدی بر آتش همچو موی گزن خورشید آتشم جستی سجود آتش را گرنمی بودم زبان</p>
<p>آتش عشق و جنون میکرد دود با ظهوری بود برخاکستم</p>	
<p>باغ کردم ز سمن خو سازم قبله گزینان خم ابرو سازم صبر را غیرت آهوی سازم آنجنان درد که دارو سازم کار خود را همه یکو سازم چند در دیدن خود رو سازم ماه و خورشید ترازو سازم کوها هیکل بازو سازم</p>	<p>کار خود را بخیاں او سازم کعبه در سجده فتد چون نزلت تا دهم رم ز شکار اندازی کنم از ناله گریبان در خواست عشق کوتا ز دور روی برهم روی بنامه که بخود کردم از جالوت بجلی بنج خم کنی همچو کمان گر پشتم</p>
<p>چون ظهوری ز وفا جو یا خم برخ از گریه چرخ سازم</p>	
<p>خوار تر زین نتوان گشت بیا تا بروم صرفه راه درین است که تنها بروم در مد او اطلبی تا بمسی بروم</p>	<p>جای در بزم اگر تنگ شود و ابروم خضر نیست سبک و می پنهان من گر حسابی ترازو نیست بسی مایه درد</p>

بر خود از ذوق نبالیم چرا ز شاد شیوه زده پس از نشاء زندی زیباست گوهر راز مرا سینه دریا صدست نسکت موی تو بیعانه گرفتست عکسی از خال تو بر مرکب دیده افتاد باشد از وصل اگر خصلت آفتفت	پرو بای لبش نیم بالا بروم میکشتی با پس سر کرده بقوا بروم همه گریه خود تالاب دریا بروم ای خوشا سوداگر در سر سودا بروم دردل اهل نظر تا بسودا بروم با نهاده همه جا بر سر سودا بروم
--	--

چون ظهیری ز تو برخویش زبس بالیم

آنقدر جای نماندست که از جا بروم

از بدو بخت مست سخت خفا میکشم جوهر عشق تو کرد خون مرا قیمتی کار نفس مشکست درد جدائی بلاست حشمت او گوهر و غیرت من گویان برده ز من در نقاب عقل و دل دین نیت بختن بعش چوین بختن بیجان ساکت وقت خوم برده سجاده گرم خدمت نزدیک کرد پیر من او را با جگر خویش راه چون کنم از انتظار	نالہ ندارد اثر درد دوا میکشم تنی اگر میکشے زخم بها میکشم نالہ جدا میکنم آه جدا میکشم حیف بدشنام اولب بدعا میکشم بر سر سقمت جان روی نا میکشم نازجا میکند نازجا میکشم خار ز پا میکشد خاربیا میکشم تا بکشايد دلم ندب قبا میکشم از لب او وعده با بیده وای میکشم
---	---

منع ظهوری مکن صحبت ز دیوان خوش

نقل بقا میدهند جام بقا میکشم

منکر نیم که عاشق و دیوانه نیستم
 بلبل ز ناله هست ز من صبح خیز تر
 از بیم آنکه ناله بلبل در دهن خواب
 وصلم بهم و شاقی خود کرده سرفراز
 گاهی هزار خرم من آتش و هم باد
 خود را از ترک ناز و نعم کرده مخراب
 نامحرمان کجاست که از محرابان شوم
 گردیده گریه حقیقی و ناله نچو دار

شکر خدا که عاقل و فزانه نیستم
 وز ننگ گر مخوئی پروانه نیستم
 شبها ز درد گوش برافسانه نیستم
 گوهر در مکتوب که در خانه نیستم
 دین طرفه ترک صاحب بکدانه نیستم
 گر گنج نیست در تو و دیرانه نیستم
 چون آشنا شوم ز تو بیکانه نیستم
 مشاطه بانه و شانه نیستم

پیان درست تر ز ظهوری ندیده ام
 با توبه در شکستن پیانه نیستم

صبح است شام روشنی در سحر کشتم
 رفتم که واکم گره تار و پود خویش
 پروانه گرد شمع چه افسرده میبرد
 در دیده ام چو سوزن گران شبانه
 حاشا که سر کشی ز من آید بزیر تیغ
 مشکل اگر بدجله و حیون بسر رود
 در طالع ست غنچه کول را شکفتگی
 صورت نگرم بصورت فریاد چون سم
 روشن شد از حکایت خطش سواد لب

تمخت کام چاشنی در شکر کشتم
 مهر ترا گم برگ و ریشه در کشتم
 برقی ز شعله آرم و در بال و بر کشتم
 گر خار بگذارت تو از پای بر کشتم
 گر سر کشتم ز فخر بر افلاک بر کشتم
 تشنه ست قطره قلزم و همان بر کشتم
 خود را بر بگذارد نسیم سحر کشتم
 بنیجه است کوههای غمش بر کشتم
 خود از نفس سحر مه و مهر در کشتم

اگر چه لبش نمی جویند بر فشانندگان	چون گوش دادیم که ز قاصد کجتر شمر
دعوی استحقاق و ظهوری خلاف نیست بر خویش و اکثرم بغض او را بر کس شمر	
نشد که ز مهر و زردان سینه دزدوم مگر ساقی ز زندانم شمارد تبا بیدین چو دغم دیده بازست ببالا دستی افتاد گویا ز عکست گر چه دغم دغم دارم مگر رعنائی اطلس پوشش خود را	نغمی در سینه بی کینه دزدوم روم از مهفته تا آدینه دزدوم که داعی بهر دل در سینه دزدوم ز باجم آسمان باز نیه دزدوم که از مشاطه آئینه دزدوم بشی در حشره لشنه دزدوم
ظهوری گر ز شرعی دلت زد برایت زیر در لوزیه دزدوم	
ز رسوائیت پیش و پس چه باشم نمود از منعمان بود از فقیران بخیر سندی ندارم بر بهار شک مباد ابا کسے کاریم افتد چرا در بوستان غنم بنالم	اگر رسوا نباشم پس چه باشم همان شال خودم اطلس چه باشم بخواش غیرت گر کس چه باشم خوشم بانا کیسها کس چه باشم توانم بود طوبی خس چه باشم
ظهوری بیشتر از پیش افتاد ز هر دایس تری و پس چه باشم	
بسکه گوشتی بر امید گفته او میکنم	در جدائی با برگ هر زمان خود میکنم

زندگانی میتو و شوارست دور از شمشاد
 بانغم مجنون چه بچشم این غم و اندوه خود
 مودم و مالیده ام در نیجه گیری شیرا
 تر دماغ ز در گارم بر دماغم میخورد

و وصل با مردم غم از خویش کیسو میکنم
 سیرت فرما و با سنگ ترازو میکنم
 زیدم در خدمت اگر دعوی بر زو میکنم
 سبیل ز سرین شام و صبح چون بوس میکنم

عشوۀ هزارانی گویا فطوری خورده بود
 خنده با در گرانی تا برافه میکنم

در وصال تو چون در خیال باز کنم
 بشوۀ سخت قدام ز کار میخواهم
 رخ تو قبله نمائی ببرد باد است
 امیدوار چنانم که فرق عقل و جنون
 بصیدگاه غمت شاه باز کنج شکست
 باز نمیی تو گرچه نیست غیر از تو
 در آنچه حرفه تو نیست حرفه من نیست
 برای دماغ تو انداز صبح می آرد
 کشادن گره کار بسته در پیست
 ندیده دیده محمود و خمی اب هنوز

زینم از تو با خود هزار بار کنم
 که ناز نای ترا به کار ساز کنم
 بهر طوف که تویی و در جرم هزار کنم
 بتاج شکر دماغ تو سرفراز کنم
 که نم تقاش که خجک شایه باز کنم
 بحسن عشق آوازم که بر تو ناز کنم
 مرغ از من اگر از تو احقر از کنم
 روم برابر خود رشید سینه با کنم
 امید کوه خود را اگر دور از کنم
 رعایش مگر افسانه ایاز کنم

بدستی چو فطوری دیگر نباشد

گواه خصم چه دعوی اختیار کنم

بوقت خود ز زبان به عرض کنم

نیاز گل چو دران کو بخار عرض کنم

<p>گهی بوایه رساند نهار پیشی را نماند در جگر آب دزد و دیده تر ز شور خنده شیرین توقع ام نیست نهند رشته ز نار را رخ تسبیح + غمش مباد که غمیان شود همان بهتر</p>	<p>اگر حکایت صبر و قرار عرض کنم جواب گویید صد چیز سار عرض کنم که بیک دل و جان نگاه عرض کنم اگر ز غرقه خود بود و تار عرض کنم که در لباس غم روزگار عرض کنم</p>
<p>پس حال ظهیری بلاست گریه زار نمود بانه اگر حال زار عرض کنم</p>	
<p>از شمیم چین موئی در خنق افتاده ام مهرت را مغز دیگر داده الحق عشق من لذت شهد بهم گزین آرد به شور نیست منت گرتانم باج ضعف لایع راست میگویند پنهان نجستی دار در من شمع گروانید گرد سر را آرد کرد + خاطر من در زندگی از کار مردن گشته جمع از تجرد و رلباسم حروت باید زود همنوز</p>	<p>کشته ام در خاک کوئی در چمن افتاده ام بر درانم پوستش در بر همین افتاده ام تلخ کام شکری کنج دهن افتاده ام کاهش این در بلای کوکهن افتاده ام چند روزی شد ز چشم خوشتن افتاده ام بر پیم از ذوق برپای لکن افتاده ام از غبار خاک کوئی در کفن افتاده ام گرچه با عریان تنان هموطن افتاده ام</p>
<p>پیش خواهد رفت کارم در نای شهر یار چون ظهوری خوش بدینال من افتاده ام</p>	
<p>عند لیمیم داستان گلستان آورده ام خون تو لعلت بهار من بر هم چیده ام</p>	<p>غنچه سان در یکدلیها صد زبان آورده ام در تموز بهر منبر استخوان آورده ام</p>

<p>از دیار عشق و ملک آشنائی می رسم به دفع دشمنان اندر عصار دوستی سینه را محض بدایغ محرمی گردیدم کوه طلال دائمی از سینه ام بر چین بساط امانتی جویم ز بهمت خوش بلندستان</p>	<p>مهربانی و محبت از معنان آورده ام از خضر باقره امن و آمان آورده ام آشکارا از پنهان را نشان آورده ام بهر دلهای انبساط جادوان آورده ام از برای سجده فرق فرقدان آورده ام</p>
	<p>مینم چون حرف عهد از عهد می آید بد گریضان باید ظهوری اضان آورده ام</p>
<p>آبرو از سجده خاک دری میبایم می نهد خوش بالش نرمی بزیر سمر کوتاهی گردیده پامال در اندی در هم خشک لب چند انتظار گریه شادی کنم دارم انداز ز شار و صل حیران مانده ام عمر را از خوی مرگان آب باری کرده ام</p>	<p>قطره ام از تشنه جانی کوثری میبایم از خس و خاشاک کوشش ستبری میبایم دست و پائی مینم بآل و پری میبایم زودترین گریه مرگان تری میبایم آری از جان قیمتی تر گوهری میبایم از کمن نخل تنافوی پری میبایم</p>
	<p>شرح اندوه ظهوری گشته در طواررج ثبت سانم تا غم خود دقری میبایم</p>
<p>بجستجوی تو آن سعی در قدم دیدیم گره آه ناسره باشد نفس نیگیرد نیاز و ناز ندانم دگر چای بافتند نمیکنیم دگر شرح سینه ریش رقم</p>	<p>که باد را بتکا پوسه مستم دیدیم شدیم صیرفی غم ز بسکه غم دیدیم که در لباس همه تار و پود هم دیدیم از ان شگات که در سینه قلم دیدیم</p>

<p>نگر که در پی بوبیت رویده بود صبا از حرف زهر تو در کام خویش رانده شکر هزار سجده تو حید چیده بر سر هم ز قحط گریه غم دیده خشک سالی دید</p>	<p>که وقت صبحی پیش لب بسته دم دیدیم ز غار راه تو گلزار در قدم دیدیم بنام تنگده پیشانی صنم دیدیم که گرد در بن مرگان بجای نم دیدیم</p>
<p>زیاده باوشکوهش همین ظهوری بود بجای قصر کسی را که محتشم دیدیم</p>	
<p>گلیم و خار ره عشق در قدم دیدیم بنفشه زار شب از بحر سیر آه خوش میسرست قدم گردن شقائق را نظر نبوت ناراج دیدگان کردیم بی پای مودی افتادگی بنفقا دیدیم هنوز چند کمان در خم جوانی است رو بیا و ببالای آتشی از دست</p>	<p>نهیتم تا قدمی تارک ارم دیدیم برای گریه بمن زار صبح دم دیدیم سرشک را جگر پاره در قدم دیدیم غنیمت هر چه با کرد مغتنم دیدیم ز چرخ کرده دوستی از روی هم دیدیم ز بار پیری قامت اگر چه خم دیدیم که جام برکت دوران خاک چهر دیدیم</p>
<p>فروتری به ظهوری سپرده برتری شدیم پیش که خود را بچشم کم دیدیم</p>	
<p>بازادی چنین هوش با صد بند میگردم لقب بیوده گرد پاس او رسم میدارم کشاد مهت زندان رسد روزی بفرارم بنفشه غیز زهر چشم لذت زندگانی را +</p>	<p>ندارم احتیاجی لیک حاجتمند میگردم سخن بشنو خطایم در سراغ بند میگردم اگر در صحبت ز باد گاهی بند میگردم نگاه تلخ را گاهی بشکر خند میگردم</p>

گسستن کردگار خویش بکفت بشما می نل خوشا بتیابی خواهش ز فکر وصل میر فتم هوس دارم نمایان تر شود شیرینی تلخی	دوم در هر برگ و پی از پی پیوند میگردد اگر دانم که چون حاصل شود خرسند میگردد که باز هر تو گردد آرزوی قسند میگردد
	وگر میجو شرم از ساقی ظهوری است میگوئی چو پی منکرانه گردد توبه و سوگند میگردد
خشک است کشت ناله فغان آب میکنم چند آنکه باد میبرد خاک من شود اشکم که ابر را جگر از شک سفته ام رسواییم عیار ندارد در آتش از پای سر و آبرو غم گزین نیست مشاغلش میکنم و آفتاب را بر غیر تیر میکشد و در کشاکش شد کمنه زخم ناوکش اما بدایغ تو تا ناله را سبک بکند بی طراوتی	تشنه است زخم سینه سنان آب میکنم در آتش آنقدر که توان آب میکنم آتم که شعله را بدخان آب میکنم دل کوره گشت راز نهان آب میکنم در پای سر و خویش روان آب میکنم از تاب خجلت آئینه سان آب میکنم از زور غنچه زور کمان آب میکنم از بیم چشم زخم نشان آب میکنم در سینه درد دای گران آب میکنم
	میلاندم در آب ظهوری بفرص حال در تاب و شرم کام و زبان آب میکنم
جسم است بونه قدردان آب میکنم زنگی مگر داند از رخ بهار و درد تا ناگوارش نکند گوش را گران	در بیج تست سود و زریان آب میکنم در سه زمین چهره خزان آب میکنم شده سخن بطاعت بیان آب میکنم

<p>در شاه راه شنبهستان مباد کرد طعنه زن که ز غم نایان همان شست گفتی نمیشود دم از گریه تو نرم دل را که ز هر گوشه ابرو نخیده است تا پیکری از روح بریزم برای خویش آدم کتاب حیلۀ شرعست از برم</p>	<p>آدینه را بکوی مغان آب میکنم از بیم زهره در گران آب میکنم بنشین ببین که سنگ فسان میکنم از ذوق شهید کنج دلمان آب میکنم قالب تمی شد رست روان آب میکنم نام شراب در رمضان آب میکنم</p>
<p>دل را غرض نهند ظهوری بر دلم از تاب سینه جبهه جان آب میکنم</p>	
<p>بغیر یوح عبث قید عقل و هوش کشتم بلاست عشق که چون شعله خام سوز کشتم ز دیش سینه زند ناله در دل ناخن بجان رسیده ام از زاهدان افسون هزار کام و زبان بهر نیم حرف نکرد حدیث شهید کشانم ز چاشنی افکند عجب که راه تواند ببرد بر دوشم</p>	<p>فشد که از ته این کوله بار دوش کشتم نداد دست که خونی بیای جوش کشتم ضرورتست خراشی که در خروش کشتم سری بصحبت زندان باده نوش کشتم سخن سرائی تو هر کجا که گوش کشتم ز حرف نیش تو کامی مگر نبوش کشتم بشام هجر زبس آه صبح پوش کشتم</p>
<p>فرد قدر ظهوری که جبهه ری کردید گهر به تحفه چشم گهر فروش کشتم</p>	
<p>شراب شوق که نیست ذوق هوش کشتم مبشوق گریه ز منت کشیدم فارغ</p>	<p>ز بیم چون بدم خویش را بدوش کشتم هزار منت از ناصح خموش کشتم</p>

<p>چه حلقه‌ها که نهادست طره بر سرم پیاله گرچه لبالب دهند می لبریز ز طوف بایغ بگو بلبل شکسته بوم پلاس در بر و سر نیچه خشن بازان خوش آنکه مایه افتاد گیش حاصل شد</p>	<p>کجاست بخت کز آنهای که بگوش کشتم بهوشیاری مستی بهان بهوش کشتم قفس بگوشه دکان کلافروش کشتم که زلف سمبران حیر پوش کشتم سپهر سرکشی گر کند فروش کشتم</p>
--	--

برم بدست تحسین خود ظهوری را
 هزار نسخه سخن از سخن نویش کشتم

<p>گیرند از کتابم گر حسب حال مردم خوش عشق گشته رنگین کردست عازه کار باغی ندارم اما هر دم ببار آرد میگرد بخت شورم کاش آیند که میکرد شد لوح ساده من سر مشق عشق سالان قراک نازنینان برابر برنتابد بگذشتم از وصالش اربع دیگر نیست امید وصل جانان بندی نهاده برپا دورا نامید واران محرومی وصال پیوده نکته سازان افتند در زبانها</p>	<p>خورشید و من ز وصفش آید بفال مردم رخسار آل مردم از اشک آل مردم بار دل بر ایم نازک نهال مردم تلخی و طیفه من شکر مقال مردم از بسکه دیده بستم ز خط و خال مردم بردار کو تمنا چشم از دوال مردم مشروح نیست دیگر فکر وصال مردم ایوای گریه بودی فکر محال مردم بیداد کاش حبران یکدم محال مردم خود را برون بآرم از قیل و قال مردم</p>
---	--

در کج غم ظهوری جاروب آه بستم
 از سینه پاک ز قلم فکر و خیال مردم

آبی بریز بر دل گاه از خیال مردم روز و شب از وصال در یوزه کردی غیر از تو کیست لائق تا با تو عشق باز شاه و گداز عشقت شریف بخت در بر نام مردم آنکه هر جا از فقر و فاقه نالد بر پشت بسته چنبر بازوی صبر و طاقت در هر تو حرامست بر خلق زندگانی بر روی هم فتادی هر سو نهرا گرفتن بخت کسی ندیدی هرگز و بال کوکب بیباک باش و میباش ترسان نیست کجا	نبشستی و بگری آنکه بحال مردم نوروز و عید بآگند در راه وصال مردم خوی کرده گلزمین را از انفصال مردم از جامه خانه او و میا و شال مردم مهر و محبتی بس مال و منال مردم زلف تو ذوق دارد بر گوشمال مردم خوردند و چه خونها بادا حلال مردم دادی اگر جوابت راه سوال مردم هجرت اگر نگشتی گاهی و بال مردم از جامم چه شکستن مشکین سفال مردم
--	---

از جان تفته خود غافل مشو ظهوری

ز بهار تر سازی لب از زلال مردم

مل را که ریش بود بر هم نهاده ایم کردست رست پیری من کار عاتم گردیده از هوای حرم گریه آتشین این داغ نیست بر سر هم چید بر جگر یک روز بیش گرچه ز بهران زفته است راز هم بسا و آفت بیگانگان شود بزم و گشته غنچه دل از سمو مسم	از عیش بر کشیده و بر غم نهاده ایم در سجده تاریکی ز قد خرم نهاده ایم در اشک داغ سینۀ زفرم نهاده ایم بر آتش نهانی خود دم نهاده ایم صد ساله موندست که بر هم نهاده ایم مهر سکوت بر لب محرم نهاده ایم از سر موای خاطر خرم نهاده ایم
---	--

راحت طلب همیشه ز آزار خود کند عزت بآن توان نتوان هیچ کردست	تا من ز خوار از مرده برهم نهاده ایم بنگینای عهد چه محکم نهاده ایم
دنیا و در هم از تو طهوری بر فلکن دل در شکنج طره در هم نهاده ایم	
آما ده از مصالحش عیش و فراغ مردم دادست هر گاهی زان زگس خماری بر سینه نقل و غش بس لاد و گل من این بند گو شنیدن کردست پشت بر تو خواهند دور و رضوان ریحان و سنباش یا اندازه که باشد پا در طلب نهادن داد از سیاه روزی آرام من چه پرسی خویشید دافع گردد از عیب کم جلایی	شب کرده روز ما با چشم و چراغ مردم خمنا نهایی سستی سر در اینغ مردم تا کی نگه سپرانی بر اینغ و اینغ مردم رو س سخن بگردان از بید اینغ مردم بوی که کامل او ریزد دماغ مردم ندید اگر نشانش تن در سر اینغ مردم تا صبح دیده هر شب روی چراغ مردم آئینه گرد بر آرد از حبیب دافع مردم
ز بهرت چرا ظهوری باج از شکر نگیرد ریشک های گردد از عشق زانغ مردم	
جوشن ناوک خطر مایم تنج بر خصم میکشیم ولی آتش کینه چون برافروزیم بار و تر ز ما نهاسانیت ابر چون تر نباشد از نشک	دل ده زهره جگر مایم از برایش همان سپر مایم گرمی اخگر و شر مایم مهر جابر دم تبر مایم صاحب دیده مای تر مایم

کس چه داند که جنبش فرجست	رگ پر از نوک نیست مایم
همه در خط شوق می پیچم	کو کبوتر که بال و پر مایم
چه توان کرد حق اثر داده است	شور شیرینی شکر مایم
<p>خام سوزی شدت پروانه از ظهوری برشته تر مایم</p>	
جیب پیرای سینه در مایم	پای برجاس در بدر مایم
توقه و دایه های ساخته محبت	خنده پرواز گریه گر مایم
عیب بار امه گرفته عیار	محک نقد هر مهر مایم
فرقه را که زیر تیغ بلا	پای افشوده اند سر مایم
دست بردوش سایه از پیش من	کون اندوه بر کمر مایم
کم جلا گشته عینک در مهر	نظن را فروز هر نظر مایم
تری چشم و خشکی لب هست	کار پرواز بحر و بر مایم
نخچه از نقش تخته نبشت	زور بازوی سیم و زر مایم
<p>گم نکردم بخود ظهیری را پیش نه پای راهبر مایم</p>	
سے برگ که نیست تر بخارم	رفتم بفضا که سر بخارم
در حسرت کحل خاکپائی	تا که بهوس نظر بخارم
ریشم شده زخم صدف من	هر چند که بیشتر بخارم
از راه تو خار خشک چنیم	هر گاه که چشم تر بخارم

بیکاران را همه نهم سر از دماغ نهم بر جسم ناخن پروانه ام از خوشی کنم ضعف من شال بزارد او قصب تب	کوفت آنکه سر بخارم تا معن زد دل و جگر بخارم از شعله چو بال و پر بخارم زین نسبت دوش و بر بخارم
---	--

خارے کار د اگر ظهوری

مغزش بدم تبر بخارم

خوش آن که گفت باده شام گروم بجوش آورم بازویک هوس را چو بلبل برای دم صبح میرم چه نقد شکیب و چه جنس خرد را سراسیمه از آفتاب سرائی گر باخجانی از هر روان خوش نیاید کمال کمال است نقص است نقصم بسجد و گر خدایت از من نیاید به تجانه خواند ناموس کفرم مصیح نشد فرصت این ندادم	زخم تحت مستی جرم جام گروم پس از سنجگیها دگر خام گروم چو پروانه گرد مرشام گروم کنم حله را سنج و بی دم گروم دوم سایه دوش گروم هر بام گروم رپی پیش دارم سبک گام گروم ز خاصان عالم اگر خام گروم به خانه شایده خدام گروم چرا در حرم ننگ اسلام گروم که بر نسخه صبر و آرام گروم
---	---

ظهوری است حشر کش از حیرت خود

مرانیت کامی که ناکام گروم

همترم بین درمنائی وصال افتاده ام	ماهی تفتیده بودم در زلال افتاده ام
----------------------------------	------------------------------------

سایه دماغ جنون از فرق عقلم کم مباد
 نیست زنجیری که نتوانم بشیری پرورید
 از ضعیفی با چگونیم داد عطر طره
 کوک گردید پست با هم خوش نی وطنبورا
 دست و پای منم در موج خیز عرض حال
 خامه خواهد بنام من رستم زو مایه
 نیست اکنون منتی از پریشانی بجال من
 با ذحاکم را برد و آتش آیم را بسوخت
 چرخ گردان رشتهای روز و شب بر می تند
 مصرع در کشتن شمع و چراغ آرزو

در پناه آفتاب بی زوال افتاده ام
 از نگاهی در کنند آن غزال افتاده ام
 انقدر قوت که در راه شمال افتاده ام
 کم جوابست او و من هم کم سوال افتاده ام
 در محیط خوی باب انفعال افتاده ام
 ز آنکه در کامش نمایان تر ز مال افتاده ام
 رشک بر احوال خود دارم ز حال افتاده ام
 خورده بر هم طینتم از اعتدال افتاده ام
 حیث آزادی بدام از ماه و سال افتاده ام
 آتش در حسرت من مال و منال افتاده ام

صد جهان جان از گبارام طهموسی هزاران

از چه درون که بر آورد وصال افتاده ام

بهم خشک است از سوز جگر چشم تر جوشم
 نمایان تر شود از پرده پوشی عشق رسوا
 ز برق حسرتم دوی نزد بر خرمم هرگز
 بفسادی چه دستی برد بالا غمزه شون
 با فسون کرده ام صد دیده پنهان بن هر
 تف دماغ برون اندرون تسی بهم دوت
 زهری لذت شدم از چاشنی گیران شدم غم

بزور شوق از فواره ترکان بدر جوشم
 خورشید از خنجران جامی به خامان بخت تر جوشم
 شد انبار آرزوی خام تاکی از اثر جوشم
 ز ستر پا همه رگ کردم و بر نیشتر جوشم
 که هنگام تماشا بر دور و بام نظر جوشم
 نفس هم شعله شد خواهم که خوش یکدگر جوشم
 نماندست آن کس طبعی که دیگر رشک جوشم

که چون پرتو زنده زورش توانم بر بحر جوشم	که گرم کرده است ساقی و صبوحی با دهن صافی
کنند گرمی من چندانکه کمتر بیشتر جوشم	نرا تشپاره گردیده ام خوش بخت تر خامی

ظهوری دیده گردیدیم آما بره قاصد
که او گرم خبر گفتن شود من بخیر جوشم

خدا شکیب دهد بر خفاست میدانم	ممن و وفای خود او میوفاست میدانم
اگر نقاب بر افتاده از شمال و صبا	نمیکنم گله خود و هست میدانم
نه طور اوست که بامدعی شراب خور	کباب گشتن من است میدانم
نداد خضر بر آتش حیات خویش بیا	بنکست که صبا شناست میدانم
چه مغرور که شد از عقل و هوش بیگانه	شمیم نافه چین از کجاست میدانم
نه جای من هر کوشش نه جانی بگویم	نیاز زندان بجا بجاست میدانم
بالتفات چرا عاشق التفات میکند	عنائش اینهمه من چرا میدانم

سلامت از تو ظهوری من ملاهما

که عافیت طلبی با است میدانم

خوش آنکه آینه دیده در جلایم	هزار دل همه بر عشق رو نما بکشم
اگر چه کوه شکوه ریاضتم کاهی	نشرده جاذبه بالی که کمر با بکشم
بمبند باید اگر نصب شرف دان	بفر عشق های یونی از جا بکشم
بهر کجا که شنیدن مری خواب نهد	فسانه از لب بیگانه آشنا بکشم
بقای خضر چون مرگ در قفا داد	مگر که زخت بسر حشمت فنا بکشم
کشم ز سوختگان ام صد نفس هر دم	که آه زلف در مازی بدعا بکشم

هم برآمده در دای طبعیت نیست	که صاف و درو به پیانه دور بکشم
حدیث لاکند پیش عارضت سون	زبان هزاره در پیش از قفا بکشم
مگر نشسته ام اندر کین نکست لهن	که انتقام مشام خود از صبا بکشم
قرار داد دل انیست مشورت کردم	حریف ترک وفا پیش از جفا بکشم

سوال از ظهوری بزرگسازان نیست
بگوش حلقه زندان پارسا بکشم

عشقت بمیان جان نشاندم	مهر همه بر گران نشاندم
تا ناله لبی رسد بر آورد	بس زمره دزبان نشاندم
بیخوابت زبان بناله بخت	بهسا همه در فغان نشاندم
گوش و د جهان بحزن زهرت	در شکردستان نشاندم
در دیده زمره ک شب روز	بر راه تو دیدبان نشاندم
نوشاب سرشک چشمم گرویم	آوازه ارغوان نشاندم
از صفه سینه شعله داغ	بکرسی استخوان نشاندم
آواز جرس چه گریه فرات	گردد ره کاروان نشاندم

خود را بحایت ظهوری
در جبر که عاجزان نشاندم

سود آوردم از سفینه گویم	نخل پروردم از شرر گویم
دم مشاطگی بر آوردم	عیب را از یور مهر گویم
کیست در بحر و بر قرینه من	از لب خشک و چشم تر گویم

از شهیدانِ سرسری باشم عاقبت کوه را بخواب کنم روزی سر سینه بدیده کشم حنظل حب چاشنی کورم تا بدیم خدنگ و دوزش با دیم گفت حرف و دهن او میزندیش بر سخن گش	قصه سر اگر بسر گویم اگر فسانه کمر گویم سخن شام با سحر گویم بعد ازین زهر را شکر گویم جگر پاره را سپهر گویم اگر از پاكے نظر گویم هر نفس را رگ و رگ گویم
--	---

نتوانم که از غمخواری بود

گرچه بقدرم انقدر گویم

بحسرت هر سحر تا که سر راه صبا گیرم غزنی خاصه اغیار کو سیر و جفا بین بدار و خانه خود آورده ام پای در اوار باین بیچارگی که قطره در عرفات می افتم کنم دعوی نزدیکی که میخوانی ز دورانم وگر راه سخن از کوچه دشنام گردانی لبی در تربیت دادم خدا روزی کند روزگار چه بجا بود عمری حسرت جمعیت خاطر	نشد روزی که روزی دیده را در تو تیا گیرم برای مصیبت حاشا که خود را بی وفا گیرم بسیر بوستان عافیت دشت بلا گیرم بزورش تا کشم از سحر بازوی شنا گیرم توانم بود اگر بیگانه خود را آشنا گیرم بگو شرم باز روز چند و نیالی دعا گیرم که جو سنا ز دیم تنی برسم خونها گیرم مگر در جگر که شوریده حالان تو جا گیرم
--	---

ظهوری خدمت میخانه سازد صاف نهانها

ز فیض دروغواری خاطر را در وفا گیرم

<p>بجیج تاشای حکمت نشستم نه صبر و نه طاقت نه قدر و نه غرت کمر بسته عشقم از سالکانم فرو شویدا از لعل گلگون اشکم زخم قشیه خوش تیر و ستانه ما بکیش شهیدان نمازی گزایم فداوم بر مرگان اوتابه نشتر پریشانم از طسره او بگویم</p>	<p>ز دماغ دل آئین بائینه بستم باقبال عشقت ز بس تنگ و ستم ز چین و چرا آر زو حبت جستم بناز و بدرد تنخ رنگ بستم لطافت تراشی ولی کند و ستم بمحراب خنجر که حیرت پرستم چه رگها که در نوک نشتر شکستم که طر فی زنجبت سیه بر نه بستم</p>
--	---

ظهوری حلاست نقل تبسم
تو و خنده خود که من گریه مستم

<p>عشق تو حکمران است که من این آن کنم بیرانه سال عشوه شوخیم طفل کرد در بزم سود و دست می کیگان منهد راحت قسم محنت سختی کشان خورد اشک مرا نواخت ز رنگینی غم داشت بروی دل در حرف و حکایتش بر بستر زیان سمن افتد بجا که مرگ</p>	<p>خود در میان نیم که چنین و چنان کنم بودم درین خیال که خود را جوان کنم پرمایه ام معالیه بازبان کنم صلبم نصیب باد که مغر استخوان کنم دیگر گهر عقیق و سمن ارغوان کنم اخراج حرف غیر ز کام و دمان کنم گر نفیس گیری تیپ هجران بیان کنم</p>
---	--

کردی هزار بار ظهوری بجل مرا
دیگر ترا چرا بشکست امتحان کنم

همچنان طفل مزاجیم اگر پیر شدیم
صبر بر باد عشق و جنون مهانست
ذوق چاکب نفسی ناله زبایان دارند
بیج تن پی سپر زلزله همجرب باد
حسرت از رشته کشادست جنون باغزار
سینه گرم دماغه چه خطر با دارد
گرچه گشتیم کمان در ته غمهای گران
گشته ام از ته سودای تو خوش گرم سفر
مصرفی میطلبد خواه گرم خواه ستم
گرم مردانگیم العطش شعله ز نیم

کوچه گردیست بجا که چه زمین گیر شدیم
از خرد سیر بجا میدن زنجیر شدیم
هر کجا درو بد ز تاخت عنان گیر شدیم
همین خرابی مشکرافت تعمیر شدیم
ایچنین چسپیده کن از ناخن تدبیر شدیم
بنفس صاعقه حسد من تاثیر شدیم
آخر از رشک در آورده شدم پیر شدیم
روزی سوخت بسر سایه شبگیر شدیم
تو همه مرتضی با همه تقصیر شدیم
لکسان مرده که سیر از شکر و شیر شدیم

سحر از بلبلیان تو طهوری آموخت

شوق فراق عنان کش شد و نخی شدیم

چون حدیث عهد و پیمان کرده ایم
صد حسرت آه همین بر دور دست
دل با و خواهی نخواهی داده ایم
بر طرف شد سیر باغ و بوستان
اشک رنگین گشته از شوق حرم
شرمساری میکشم از دوستی
نیست از زلفت بکف سر رشته

شیشه را سر کوب زندان کرده ایم
عشق را آری نگهبان کرده ایم
قطره را در کار عمان کرده ایم
باغ و بوستان را زندان کرده ایم
لاله در حبیب و گریبان کرده ایم
خاطر جمعی پریشان کرده ایم
بر نفسها آه تا دهن کرده ایم

<p>ببج تماشای حکمت نشستم نه صبر و نه طافت نه قدر و نه غرت کمر بسته عشقم از سالکانم فرو شویدا ز لعل گلگون اشکم ز غم قشیه خوش تیر و ستانه ما بکیش شهیدان نازی گزادم نقاد مژمرگان اوتا به نشتر پریشانم از طسره او گویم</p>	<p>ز دماغ دل آئین بائینه بستم باقبال عشقت ز بس تنگ و ستم ز چین و چرا آرزو هست جسم بناز و بدرد تنخ رنگ بستم لطافت تماشای ولی کند و ستم بمحراب خنجر که حیرت پرستم چه رگها که در نوک نشتر شکستم که طر فی زنجبت سیه بر نه بستم</p>
---	--

ظهوری حالات نقل تبسم
تو و خنده خود که من گریه مستم

<p>عشق تو حکمران است که من این آن کنم بیرانه سال عشوه شوخیم طفل کرد در بزم سود و دست توی کیگان منهد راحت قسم محنت سختی آستان خورد اشک مرا نواخت ز رنگینی غم داشت بروی دل در حرمت و حکایتش بر بستر زیان سمن افتد بجا که مرگ</p>	<p>خود در میان نیم که چنین و چنان کنم بودم درین خیال که خود را جوان کنم پر مایه ام معالیه باز یان کنم صلبم نصیب باد که مغر استخوان کنم دیگر گهر عقیق و سمن ارغوان کنم اخراج حرف غیر ز کام و دبان کنم گر نفیس گیری تیپ هجران بیان کنم</p>
--	--

کردی هزار بار ظهوری مجمل مرا
دیگر ترا چرا بشکست امتحان کنم

همچنان طفل مزاجیم اگر پیر شدیم
صبر بر بادۀ عشق و جنون جهانست
ذوق چاکب نفسی ناله زبایان دانه
بیج تن پی سپر زلزله همجرب باد
حسرت از رشته کشادست جنون باغزار
سینه گرم دغاده چه خطر با دارد
گرچه گشتیم کمان در ته غمهای گران
گشته ام از قف سودای تو خوش گرم
مصرفی میطلبد خواه گرم خواه ستم
گرم مردانگی که العطش شعله ز نیم

کوچه گردیست بجا که چه زمین گیر شدیم
از خرد سیر بجا میدان زنجیر شدیم
هر کجا دردد بر تاخت عنان گیر شدیم
همین خوابی بنگر آفت تیسیر شدیم
ایچنین چه پسرده کن از ناخن تیر شدیم
بنفس صاعقه حسد من تاثیر شدیم
آخر از رشک در آورده شدم پیر شدیم
روزی سوخت بسر سایه شبگیر شدیم
تو همه رحمتی با همه تقصیر شدیم
لگسان مرده که سیر از شکر و شیر شدیم

سحر از بابلان تو طهوری آمخت

شوق قراک عنان کش شد و نچیر شدیم

چون حدیث عهد و پیمان کرده ایم
صد حسرت آه همین بر دور است
دل با و خواهی نخواهی داده ایم
بر طرف شد سیر باغ و بوستان
اشک رنگین گشته از شوق نرم
شرساری میکشم از دستان
نیست از زلفت بخت سر رشته

شیشه را سر کوب بر سندان کرده ایم
عشق را آری نگهبان کرده ایم
قطره را در کارخان کرده ایم
باغ و بوستان را زندان کرده ایم
لاله در حبیب و گریبان کرده ایم
خاطر جمعی پریشان کرده ایم
بر نفسها آه تا دوان کرده ایم

از پشیمانی مگر بستیم خیمه خار خار کعبه و تبحانه چند	بشت دستی نذر دندان کرده ایم کا و کا و شیخ و رهبان کرده ایم
با ظهوری در میان کی می نهیم قضه کنز خویش پنهان کرده ایم	
آفتابی در نقاب زره پنهان میکنم کرده ام خوش در هم با شکیب و طاقه میکنم بیزن بچش از دل بخار آلود چند از هر سو خلد و رسیده خار صدها شوق خوش افشرد پای من کنم دستی روان حرف صلح ناله و لب در میان دارد زبان ناله مرغوله داری در دل شب آرزوست حرف نعتی گفته ام خود را و در دم بود است خوش تر بها میکنم در شوق خشکیست پای	میشوم گم در خود و کار نمایان میکنم میکنم بتیابی و خوش سرسبامان میکنم عشق اکسیر است آری جسم را جان میکنم مشت داعی شعله داری در گریبان میکنم هست شوری و ز نهادم قطره عمان میکنم چاکهای حبیب را استخویل دامن میکنم حلقه در گوش مرغان سحر خوان میکنم مست عدم حیلتی در کار بیان میکنم دیگران در گریه من در خنده طوفان میکنم
انقدر بیداری در هت پستی خوشت حق و در فرصت ظهوری را پشیمان میکنم	
تا یک جفا بکار برد صد وفا کنم در حبیب گل موی که این چاکها فتان بگرفت خون ز جگر تیغ تو قسمتی عالم سیاه که بیهوشم بلای اشک	دشنام بایدیم بچه عجزی دعا کنم بر سر زبر خاک ز دست صبا کنم آن نیستیم که آرزو خون بها کنم کور زگار چه توانا تو تیا کنم

<p>صبحم همه بشام دم اتحاد زد ترسم فرو کنند در خنده بنیان هرگز نمیشوم بغزینی چو دیگران</p>	<p>روزی نشد که روز و شب هم جدا کنم گرفتم شود که سیر گریه و گفتم خود را هزار سال اگر بیونا کنم</p>
<p>از خود بر طهوری اگر نام خواهم بیگانه شوز جمله منت آشنا کنم</p>	
<p>بر سر آنم که دیگر ترک خود را سر دهم سخت و شور است جان از شک و دل آید شعله خوارم میکنم پدانه دل تربیت غیرتم دار زگی بر خویش می پیچم چو مار شاخ و برگ میدهم از رشک که تقلید را</p>	<p>دیدم خوابا نیم ز شرم و زبانی دردم گردم در عجب رنجام که آسین تروهم زهر میدانم که در پیش گس شکردم فوش بی دوقان مشو ترسم که نیشی دردم نیستم نخلی که جز مهر و محبت بردم</p>
<p>از طهوری شد چراغ آرزو روشنی از ضعیفی شعله اش را تکیه بر مصر دهم</p>	
<p>تا چند گریه بجا خواهم بجا بگیرم خوش آنکه باد طالع برقع کشید روزی یک روز برادم شگفتانچه دل از بس درون بیرون پر گشته آفتنا پیغام من که گوید از خیل بکسینم خندید در رخ من درو شگفته او</p>	<p>اها شتا بخند من آشنا بگیرم گنجینه های گوهر در رو نما بگیرم کوشادی وصالش با خند بگیرم یک گریه گردم سر صدر عا بگیرم هر صبحم بزاری پیش صبا بگیرم صد دیده و ام خواهم تا برود بگیرم</p>
<p>دیوانه ام طهوری شادی غم چه دارم</p>	

از خوف که بخدمت که بر جا بگیریم

شدم محو زیر تو شکر شناسم ز برگ گلیم نیز سازند بالین نیام فرو سر بر خاکپای رصد بندی خنده صبح از من اگر خوارم از نسبت او غنیم ز قندی نگاهت گردیده موزون	ز دم بر بهر آب تو کوثر شناسم ز خاشاک کوئی تو بهتر شناسم ز گدن فرازان افسر شناسم شب گریه از اشاک اختر شناسم خفت قیمتم لیک گوهر شناسم برو باغبان من صنوبر شناسم
--	--

اگر کم کنی خویش را ظهوری

سری در هم نه که در بهر شناسم

شوق آمد و تخم گریه کشتم دو رخ به نفاق دشمنان باد نتوان خطر در کشید بر ما افسانه آئینه ست و رنگی معاری عشق اینچنین ست بر قامت بخت حلقه کردم	بر دیده برات نم نوشتم کز دولت دوستی بهشتم خود را از ورق بدر نوشتم گر در ظن حسود ز شتم که صومعه و گله کنشتم آهی که بعشق طره ر شتم
---	---

حسرت تراود از ظهوری

هر چند که آرزو مهر شتم

به نورت که از جمله بگشتم نشدم جسم و جان تخته خجرت	بریدم از خود در تو انگیستم غممت را بخون تا نیا میختم
--	---

<p>در ترتیب اسباب دل فایزیم نگه دامن افشاند بر قوتیا ز شوق طلب چون برآوردش هوای تو در سینه پرواز کرد</p>	<p>غم و غمش در یکدگر ریختم بزرگان غم را بهی ریختم زهر قطره ریخته بر انگشتم زهر موی پائے درآوخیتم</p>
<p>طهوری بگردم کجا میرسد بفرنگ از غمش بگنجیم</p>	
<p>ای خوشا که چشم تر در یکشتم تلخی ایام از شیرین نهم خار خود را جلوه گلبن دهم قوتی در چرخ همت نهم خویش را از سخت پمیان کنم خلعت همت بلند آن کوتست هر دم از نقاشی نیزنگ عشق شهر و کوجای شنای گریخت</p>	<p>گر کشم آبی فلک یکشتم زشتی اغیار را زیبا کشتم شال خود را پهلویا کشتم سیلی بروی استعدا کشتم انتقام شیشه از خار کشتم دامن عریانی در پا کشتم یاد خود بر خاطر صد جا کشتم سینه بر سینه صحرای کشتم</p>
<p>بر طهوری ترک تازی آوردم علاقش را تحفه نغمای کشتم</p>	
<p>رو بسویش از همه سو کرده ایم در ته پای کندی کرده چین عشوه های وصل نهانی بچشم</p>	<p>با خود و با خلق مکر کرده ایم قوتی در زور بازو کرده ایم از اشارت های ابرو کرده ایم</p>

<p>سرمد در چشم بصیرت بار بار اهل بابل جزو شاگردی شدند بازوی شاید ببالیند نیم که ستم که لطف با خود میکند زخم می بندیم پیکان میکشیم</p>	<p>از غبار خاک آن کو کرده ایم خدمت چشمان جادو کرده ایم تارکی تحویل زانو کرده ایم ای خوشا تا خویش را او کرده ایم یاد او بهیوش دارد کرده ایم</p>
<p>از نظوری کو پیچ آن طره سر جان فدای هر سر بر کرده ایم</p>	
<p>گو به ز جوش اشک بدیا گداختیم میکرد دود آتش مهر و سبب محبت فرق جنون ز حریت یکدفع خست بر بیکاه راحت و محنت رهم قتاد مهر و لم تب غمش افکند بتر آمد برفت و عده میسای فروختن این روی شعله ناک نیا ورده آفتاب در دشت جستجوی ره از دست ز قنار پر عرق نکر دم اگر مهر وصل شد</p>	<p>از تاب ناله لاله صبحر اگداختیم آمد شعله صبر و مدارا گداختیم صد دفاع پیش در دل شیدا گداختیم سود و زیان ز گرمی سودا گداختیم از رشک نفس جان میسای گداختیم در کام گفتگوی تقاضا گداختیم از دیدنش بدیده تماشا گداختیم تا گل نکرده آبله در با گداختیم میسوف حیرتم ز تناسا گداختیم</p>
<p>رشک جگر بسوف نظوری حرف نیست در کوره غمش تن تناسا گداختیم</p>	
<p>آرایش باغ خویش کردیم</p>	<p>دل گلبن باغ خویش کردیم</p>

<p>از طره شمیم سنبستان بر خوان ملاحت تبسم مدرخسکه بخودی و مستی گم کرده سخن زبانش پیمپیده نغم گزند مصر</p>	<p>تحویل دماغ خویش کردیم مها نای دماغ خویش کردیم در کار ایام خویش کردیم از خضر سراغ خویش کردیم تعودیه میراغ خویش کردیم</p>
<p>خون در جگر خزان طهوری از لاله رانغ خویش کردیم</p>	
<p>رخت بقا بگوشه منجانه بردیم اکسیر عشق از مس ما گشته جلوه جز ماحریت سادگی ماکه میشود یک شعله از جیب نفس بر آورد در عشق لازمست مراعات کف و دین چشمی که آشنای جالش کنیم نیست شاید بخواب مرگ قد بحث و دود در صیدگاه سینه تنیدیم دام آه تا قفل حاجتی نکشاید کلیدی بزننگ خون بازده نغ تو خویش را</p>	<p>خضرم ولی بچشمه پمانه بردیم خود را بجای گنج بویرانه بردیم شطرنج عقل از دل دیوانه بردیم صد دماغ نذر سینه پروانه بردیم که دل کعبه که بضم خانه بردیم عرض نگه بدیدن بیکانه بردیم صد گفتگوی بر سر افسانه بردیم غما شکار راست ز دل خانه بردیم بس سعی در شکستن دندان بردیم این غم زیر خاک شهیدانه بردیم</p>
<p>از لیده موی تو طهوری نتیجه داد از چبه بر موی تبارن شان بردیم</p>	

صد سینه بهرین سرخام کرده ایم فرز انگیزت شهره بدیوانگی شدن را اندر حرف ما بزبان نشسته شد بستانیان گلخن کوئی مجتیم تا بنده باد جلوه گریهای روز وصل از رنگ زهر آئینه سینه گشت پاک صعب است و فضا می چربان دل از تشنگی میسر سرایت هر صفت	داغی اگر ز سوختگان ام کرده ایم از چنگیزت کار اگر خام کرده ایم زین جنظلی که تربیت کام کرده ایم خاشاک خشاک گل تر نام کرده ایم شب را سحر ز روزنه شام کرده ایم صیقلگی به شسته یک نام کرده ایم زین عادت که در شکن دام کرده ایم بین عکس لاله آئینه ما شام کرده ایم
--	---

رحمت برد عا کتال بطلعن اگر

ابرام در گدائی و شام کرده ایم

کوشتری که فصل دکان برگرفته ایم نشیده ناشنیدنی هیچکس را ز در ملال تا نکشی کرده تیر آه تا دور رکاب رخس طلب پاناده ایم کاری دگر گفتن و دیدن نمانده است هنگام دیدنست بلی حایه نماند	سودست سود را بزبان برگرفته ایم از غیر حرف عشق زبان برگرفته ایم از قامت خمیده کمان برگرفته ایم از دست اختیار عنان برگرفته ایم چشم از نگاه لب زبیاں برگرفته ایم سند نگاه هم زمیان برگرفته ایم
--	--

خود را ز بیم زخم ظهوری مکن خموش

بخروش اثر زبانه و نغان برگرفته ایم

بنام ننگ را در عشق بازی نام میدانم	بکام نام را دی را مراد و کام میدانم
------------------------------------	-------------------------------------

<p>شدم روشن نگیر و زنگ شب آئینه رزم گدایان در مخانه رازید شه نشاهی مراد هیچ عاشق بر نیاید جز به بی صبر نمی بایست در بال ملائکت سوادون حدیث غیش سر کن منجید افسانه نو شوم کند پامردی آشوب هر که گردش چشمی همان در اول صدره باخر مینوی از ره</p>	<p>بیاض صبح را عکس سواد شام میدانم کلاه شمشیر جبر را حباب جام میدانم اگر رم کرده صبرم طاقت آرام میدانم چه حد من که سوزم آتش را خام میدانم بخواری کرده ام عادت دعا و شام میدانم یکی از دستبازان گردش ایام میدانم قدم بر جوش نه آغاز را انجام میدانم</p>
--	--

ظهیری عیش صاف سینه صافی از دل صفت

همه از بهمت رندان در دآ شام میدانم

<p>از تیر آه من ز تیر یا شکافتم خون میچکد بخاک و جنون خوش منم گشتم باشک گر به مستانه بخیه ز غیرت دلم گذاخت که بر حیرت تو بود چربی بغیر حرف گدایان عشق نیست زور نگاه بین که بهنگامه وصال شد تابه آب خاک بر جستوی گل نیل غمش ز دیده تر میرود هنوز</p>	<p>از سیل اشک سینه در یا شکافتم از خنجر بلا دل شیدا شکافتم خوش عارفانه خرقه تقوا شکافتم هر چند آرزوی تمسک شکافتم بوج ست بوج قصه دارا شکافتم صد صفت نگه ز شوق تا شکافتم در سعی بسکه آبله در یا شکافتم رفتم بمصر خاک زین یا شکافتم</p>
--	---

از هر تیغ بهر ظهیری حکایتی
 گفتم کج زهره خاما شکافتم

کو شرم تا بکے نفس ملامت کس شرم مردان شکار شیر شمشیر میکنند بر من خیال میسرکاری حرام کرد از مهر بان خویش نیتا و کاخت مستی کجاست این جگر چاه سوزنا چون بلبل اسیر فشانم غمی برون در منقل بلا فگنم نخت نخت دل دنبال محله فگنم ابر گزیده	ای عشق مایه که مهبت نفس کس شرم مطلان چند دام تدر و دیوس کس شرم در صید باز رشته بپای مگس کس شرم پای پیام روی اقبال پس کس شرم نیشش لذت شمر تازہ پس کس شرم خاک جگر مقابل چاک نفس کس شرم بوی کباب در نفس منفس کس شرم سیراب ناله راز گلوی جبین کس شرم
--	---

پچین کند ناله ظهوری شب روی

تا حلقه بگوش غرور عس کس شرم

از روی تو بدوش در گرفتیم آغوش یگانگی کشودیم لب از سخن تو معتبر گشت شود همه غفلت و بکام بنگینی گریه زور عشق ست مگه گونه بوسه خنده کردیم از ما نتوان کناره کردن	از پیش چپراغ برگرفتیم خود را و ترا ببر گرفتیم حرف همه مختصر گرفتیم تا زهر ترا شکست گرفتیم نوک قره در جگر گرفتیم خونی که ز چشم تر گرفتیم خود را از میانه برگرفتیم
---	--

از پرتو حنا طر ظهوری

پس شام که در سحر گرفتیم

بخت اگر داد و نداد چه غم
گریه تازه روز در کارست
گریه خود خنده میتواند کرد
آتش اشکم از تبسم داد
رخصت از دواغ یافت سینه تنگ
یاد من محو گشته در یادش
آب مرگ آتش فرو نه نشاند
مایه داران زیان نمی بینند

در با هیچ خوش فتاد چه غم
ناله از کار اگر فتاد چه غم
خنده را اگر بآب داد چه غم
قدمی پیش اگر نهاد چه غم
بغل اگر برو کشاد چه غم
گریه نمی آمیش بیاد چه غم
رفت خاکم اگر بباد چه غم
باش گو جنس با کساد چه غم

گر خطوری بقول در بندست

بر جنون دارد اعتماد چه غم

از دم تعبی نگه تن بیدارم هم
از روش جلوه آه بر آه انگشتم
بند تمام بی کشم تیغ و تیغ آورم
فرق نبرویم پیش غم نمک شد دست
گوشه دامن آه ماند تر کوه ضعف
گر چه ندارد کند کنگره ایوان وصل
بهتر تماشای حسن میرشاهین عشق
از خس و خوار می حبیبستان کیم
توبه پر پیروز کرده شکستن دست

سر نه حیرت کشم دیده بیدارم هم
وز خلس غمزه خون بچکیدن هم
یوسف و یعقوب با کف ببردن هم
در پی زانوی حیف لب بگردن هم
اشک بک گام را پائی دیدن هم
ناله شکیه را تا بر رسیدن هم
فایده عقل به ابال پریدن هم
برگ گل ولله را نوک خلیدن هم
محضر ناموس را زحمت دیدن هم

گر بن هر موی را گوش شنیدن هم بختم امید را سر بجز پند هم	آمده نزدیک لب حرف کسی نیست محل دل در حرم پای بدامان کشید	
	بخت ظهوری بسجی دهنن لک گرفت بازو اقبال را درد کشیدن دهم	
بحرف لبی حرف هدم به بندم در حلقه سوز و ماتم به بندم وزان نقش بر خاطر جم به بندم کشادی برین راز بهم به بندم پیل موج بر سیل شنم به بندم بدان ترکان بے نم به بندم طلسم برین اسم اعظم به بندم چو تعویذ بر بازو عشم به بندم که گلدهسته ناله خیرم به بندم که بزرخم خود ننگ مرهم به بندم که دل را بران طره حکم به بندم	خوش آن که غمی راه بر غم به بندم ره جلوه رنج و راحت بر آرم گدائی کنم خاطر ساده نقشه بیون افتم از پرده رمزد و ایما رشب خیزی گریه تازه روستی ز سیرابی اشک دامان موجب نیار و زدن تا دم از عشق کس بر آنم که از رشته آه دل را بناریده بر سینه باران دردی نخواهد روا داشت ناموس تیغی باین طالع هست دارم تکیه	
	ترا دادا که راز زخم ظهوری ز خون و جلد به چشم محرم به بندم	
هم از تحمل و صبر و نیاز میترسم ز داغهای محبت گداز میترسم	هم از تقاول بیداد و ناز میترسم شماره بر جگرم چیده شعله غیرت	

هزار بار بران میشوم که باز کنم بزرگوختیان خصل دانع بزار است ضرورتست بقانون عاشقی گاه کسی ندیده که فشر را استخوان گذرد نگاه شاهسواران کرشمه میگیرد ز غرقه پوش حکایت بخرقه محتاج ریا بجز اخلاص مهر بالا زرد سبا و صحبت ارباب خلوتم روز	بروی خویش در هر چه باز میتیرم ز غیبت جگر سینه باز میتیرم نیاز دنا ز زنا ز دنیا میتیرم ز خبش مرده های دراز میتیرم بگوشه روم از ترکناز میتیرم فرو برم دم از افشای راز میتیرم ز داغ جبهه اهل نیاز میتیرم ز پای کوه دوست دراز میتیرم
---	---

ز بند عقل ظهوری گریز در خون

شوم خلاص ازین حیل ساز میتیرم

از زبان کارنال ساخته ایم خیل امید بریم خورد شکست گرد جولان است کون مکان بود دار العیار سود از است بادش بانه کرده ایم قمار خورده دل ز خیم غمزه ساقی طوق ما با گلو بریده شود کیمیای حقیقت ست مجاز	نفس خویش را توخته ایم سایت فتح بر فراخته ایم گرچه از خود بد رشتافته ایم منکه داغها شناخته ایم داد اول خزان بخته ایم مرهم شیشه را بر ساخته ایم هم گریبان عشق فاخته ایم صد یقین در گمان گذاخته ایم
--	---

از ظهوری نصیحتی دارم

<p>با همه غیر خویش ساخته ایم</p>			
<p>باز خود را در تمنای وصال انداختیم گوشت در یوزه کن در کوچه آفتاب رشک جان گردیده تن در سیر گلزار آفتاب کرده بر تارک های بخت بال فانی چین زلفی نافه بر جیب بخت کشود شرح بیدای محبت در میان آورد دل</p>	<p>اضطراب آسوده بانی در زلال انداختیم ره بهر کوب از کوسه و بال انداختیم از لطافت دست بر دوش خیال انداختیم شا به زدل بدام خط و خال انداختیم صد شامه در گریبان شمال انداختیم سینه را در تنگنای انفعال انداختیم</p>	<p>زیر دست خود ظهوری داد جا خود قرار صد را در بخت صفت نعل انداختیم</p>	
<p>چو در حجاب رو دیار حجاب بگیریم ز دروهای نفس خای کا مران بجزو شم به طوفان جگر گردی تا به نفیست مراد تلخی و شیرینی زمانه بر آید باشک حسرت از دیده آرزو تیر او در آفتاب خست تا نکاه خیره گردد در پیرار سولم ز رخ بجنده کشادی در اشک شور غلطیده دیده خوابم</p>	<p>چو شمع شعله بر آرم آفتاب بگیریم در غصه های جگر کا و کامیاب بگیریم بر آتش تو بصد شعله کباب بگیریم چو شهنشاه بجنده نیراب بگیریم ز بیم زلفت از بس با اضطراب بگیریم برای دیده بتیاب خود نقاب بگیریم ز کاه چشم بکاری که یک جواب بگیریم چو آفتاب تو جا مست با تهاب بگیریم</p>	<p>پرست دیده ز روی اگر شب ظهوری رهین خنده صحبت آفتاب بگیریم</p>	

<p>از پا قناد حیرت بر جاست آفتابم گزینیت سوت پای پیون ذره برام نتوان ز جامی ز قفس بست و بلند بر تلخ و شور عالم آغوش باز کردم بیداریم ز هجرت تا روز و رکبست بر ذره جبره زیم خورشید نخت گرد بر روی گریه من خندیده غنچه او در صورت تحنیل چون ابر دیده باز</p>	<p>بر ضعف ریخت قوت آسودم طراجم رومی در آسمانم چشمه بر آفتابم که آستان نشینم که آسمان جنابم شد لبی نمک زو بر سینه کبابم شاید شبی خیالی تن در دهر بخواهم تا بید عکس ساقی بر طالع شرابم صد باغ تازه رومی افشاند بر کلام از تاب رشک سوز و نظاره جبابم</p>
--	---

از طاقت ظهوری حرفی قلم رقم زد
بر کند بقیراری شیرازه کتابم

<p>نئے آید از من که منم بیازم لب بسته بر من در خنده خفام نذار و طراوت گل خنده رقم نگندم بره گریه ای پیاپی طواف حرم فرض شد میتوانم طمع کرده ام از گدایان کوئے مچینا دزخم دگر در دم از دل کشم حلقه در گوش شهبای بلبل</p>	<p>باین شوق با گریه کم بیازم که کاری ز ترکان پر خم بیازم که از گریه صبح شبم بیازم نفس کو که آه دادم بیازم ز شور آیه اشک ز مرزم بیازم سفای کز ان ساغر جرم بیازم اگر بیدین زخم مرهم بیازم با پی کز ان زلف پر خم بیازم</p>
--	---

ز نامحرمان سیم من ظهوری

	که در راز داری بحرم بسازم	
<p>غم گران بسم سبک فتان بخیزان میبرم گرد غم بر رخ بیابان در بیابان میبرم درد سوزی آورد افغانم افغان میبرم ناله خونین بطوت باغ وستان میبرم شکلهای دماغ را سر در گریبان میبرم میروم انیک بهامون باد دلمان میبرم از میان غمگساران شلخ مرجان میبرم خوشی را خوش تنگام از شکرستان میبرم کز دل بچرم خود یوسف بزندان میبرم هم برای خاطر زیادت نگهبان میبرم</p>		<p>باتن چون کاه کوه غصه بر جان میبرم نیل در نیل اشک محرومی زمرگان میکشم میبرم دین در گرانی چون گدازنی میکنم از جگر هر خطه زور گریه لخته میکند چرخ و انجم را مبادا پنجه در دلمان گرمی در جیب دارد آتش مجنون هنوز زین سفر مرگان خون آلوده گردد سوخت بخت شور از گریه ام خواهد نگراری ست پیر من در تنگنای پاره کرم زین چو هم بگرد سینه از دغمت حصار می نمیم</p>
	<p>منع تقلید اندکی از هر دو جانب ویرانه زرد می آرم طهوری را بشیمان میبرم</p>	
<p>بجنگ فخر روم چاک از گریبان بنگردم کنم دستی روان چاک از گریبان بنگردم که از لبها برات آه و افغان بنگردم بشور غم جگر در دیده طوفان بنگردم که گوی سر ز فکر زخم چکان بنگردم دل جمعی که از دلت پریشان بنگردم</p>		<p>خوش ست آن پر دلها دل ز پیکان بنگردم شود دماغ اندرون سینه و حسرت برون آید زرد و مایه داری دستکاهی حاصل گردد محیط گریه موج با بیهوشی بر نمی آرد از ان افتادگانم به سر میدان جولان ره شوریده حالان میروم شاید بستان آید</p>

سبا و از سر کار چنید مغر من نسیر شب من نیز در راه حرم کوست بخوابی گبستم ز خمی شمع که از مرهم بهر نیم درمان قاصدان کی مرماند از حدیث ما	اگر بی سنبلی نکست ز ریحان برگردانم که در هر نمکیا مش صد بیایان برگردانم ندارم ناکه درودی که درمان برگردانم اگر در ناها مضمون عنوان برگردانم
---	--

ظهوری خوش خویش افکنم دست تقدیر
که از افسردگی بادست شادان برگردانم

چو خشک لب غمت چشم ترنگردانم سست درم مددی کرده شعله طالع سرم بپا بزندان غرور دهن عجز ز جو رچند بشتا طگی رود زاهد چو بگسلد به تنار تو عقد گریه من بکام تلخ سخن برب بیان دارم بجستجوی تو تا مردن این سکرچی مرغ بسلم افتاد این هوس در سر بدرد عاقبت ایدل نمیتوانی ساخت بگریه دل شب گریه رنگ دل شوم بزار تیغ خطر در نیام هر عمل است	ز اشک بر مره خفت جگر نگردانم بشعله که بران بال و پر نگردانم که دست گرد که چون کمر نگردانم اگر بدیهه در آید نظر نگردانم سر شک رشک چشم گز نگردانم ز شرم زهر تو نام شکر نگردانم که خویش را چو صبا در بدر نگردانم که زیر تیغ تو خودی بسر نگردانم ز ناکه تو بلائی اثر نگردانم ز سینه راه صفائی سحر نگردانم درین مخاطره نیت مگر نگردانم
--	---

در آتشی که ظهوری ز پر قوش سوز

صد آفتاب بجای شر نگردانم

دلم رپست اگر گریه بزرگوارم بجلوه گاه تو گر کوه بر سرم گردد چه زهر پاک ز کام موس بجایم کنم زیر قوت ندر خشید اختر طالع دلم بوعده راحت در آتشی نفس زدم نشود و منی عقی	بشیشه جگر میش بزرگوارم زخ از تفتج تاب نظر نگردانم اگر بوسه نبی در شکر نگردانم که از رخ تو شب در سحر نگردانم که داغهای ترا بر جگر نگردانم زبان به سخن مختصه نگردانم
---	---

بجیش مره سفتی دل ظهوری
چگونه در رگ جان نشیتر نگردانم

نفس گداخت و گدازه بزرگوارم چنان کشاد بکنج تنم در خلوت گدای در بدرم یک دم این اقبال دوید گریه تبارج دیده حکمت قتاده در دهن عام قصه خاصان کنم نصیحت ناصح ز کور بینای خوش سنجبت احرام کعبه دل نگاه آید و از تاب صد موس سوزد	بسینه این تفت جانگاه بزرگوارم گر آفتاب بزرگرم ماه بزرگوارم که خاطر از موس شاه بزرگوارم که سیل اشک ز بنگاه بزرگوارم حکایت از لب افواه بزرگوارم خطاب کور کمر از جا بزرگوارم ز راه دیر با کراه بزرگوارم اگر بحیرش از راه بزرگوارم
---	---

ز راه بخیران آه گداز ظهوری

بکوشش دل آگاه بزرگوارم

زهر گر آید و بخت شور شیرین رودیم	دست دوران گر خاک افشانند سرین رودیم
----------------------------------	-------------------------------------

گلگشتی چون گلشنی گزیده در آسایش فتد خضر را باید که باشد رشک بر احوال ما بر بخوشد تا با شک از سینه گوهرهای غم حیث تقریبی که دشمن میکند از کار ما سعی در آزار ما چندانکه باید میکند	از خاک دوزیر مپلویا سیم گسترده ایم با حیات جاودان روز نخستین مرده ایم و مبدم بر دیده تر استین افشوده ایم خویش را از حلالان آفرین پشورده ایم مانید انیم آزدون ازین آزرده ایم
---	---

صاحب رشیم جگر برانک خوشیم تادرت
چون ظهوری رونمایی چهره نگین برده ایم

چاک اگر سر نیچه میار و گریبان دافیم پیش عید خویش منخوایم چون قربانان بر نفس و خاری سرکوبی اگر افتد گذر بنض دل در دست تنائی بلا عشق با از شام آرزو پیچیده عطر سنبه دلکشایی کوفی سیر خاطر میکند عشق دارد الفتائی این نخواهد شد کمن برزبان که حرف زهر اوست لبها برکنم	میکشد گرداغ حسرت سینه جان دافیم باتن آغشته در خون چشم حیران دافیم تا گلی چنین زباغ بخت دامن دافیم تا بنوک نشتر قرغان رگ جان دافیم نسبتی دارد دماغی سر بر سحران دافیم گاهی ارگوشی بخت باغ رضوان دافیم و اگذارم در دریا خود را بدندان دافیم بر گاو گریغ اورا دست شیران دافیم
---	---

تار و دار لوح یادم نقش نام دیگران

چون ظهوری خاطر خود را بنسیان دافیم

طلی نشد راه حرم خود را بر دافیم در لباس محرمی طبع صبا باید گرفت	با جرس در ناله آوازی بر آواز انگنم پرده شاید از جلال شاهد راز انگنم
--	--

نقش پایا بقاد از خوش در طلب معنی دارد صغیر طائران صبح خون میتوان سرخچه قدرت بر درخت تافت در زنا گونه یا قوت تر باید فشانند دل به بیکان نسبتی دارد بیا خوش راز عریان میشود بر روی شرح و نشان	خوشی اهر با نذران صد لاله باز افکنم خواب غفلت تا بکی گوشی بر آواز افکنم عشق چون صیاد شد گنجشک بر باز افکنم گر نه در چشم خون بالا سرافراز افکنم بر سر راه نگاه ناوک انداز افکنم پردۀ رمزی بدایع چشم غماز افکنم
--	--

ز د طهوری در دکن شیرازه دیوان معجم
بهر دیوان غزل خود را بشیر از افکنم

نوشته رحیم مسلمانی مسلمانان نگاه صد زبان امان بقصد صدی نرید بسوی او اگر بنیم شود رشک پر نی نامم دل هوس صحن باغ وستان چه میگیم رو اندر هر طرف موج سرایم عطش گویان تنم در آتش و هم و نیارم سینه خود را چو در بزم تخیل شمع اقبالش شود روشن چه دشوار است ضبط ناله بی اختیار آه	نمیسر سید عشق بت چه بخوابد زایانم بر سوائی پیامی میفرستد راز پنهانم بزیبائی که در کنج تخیل کرده حیرانم اگر میشد بجای از کشاکش قفل زندانم چه میگوئی باین گشتگی خضر بیابانم بدان دایع گو میزگرد و دین گریبانم طیبه پروانه سان خورشید بر جانی شبستانم کشد از بیم بیدردان زبان در کام افغانم
---	---

سر آوارگی داریم خون بالا سر کوی
درینا که نبودمی در تیره کوه طرف انامم

نزدیک شد ز طوق جیون سر آویم	خود را بقتل از زمره کس بر سر آویم
-----------------------------	-----------------------------------

گر دم دگر چنانکه نذر دم اگر نفس ترکان ز کوه نوک نشان میکنند برون ترسم ازین غرور که آن صید پیشه انگنده عشق سایه فرقم نجیبست تا صبح فکر معرکه بر من امیدست گر دیده نیم خفته بوسه های خام	بهر سمندر آفت بال و پر آورم رفتم که ز خمهای درون بر آورم امید را ز صید گمش لاغر آورم گر مهر را بخیمه نیلوفر آورم کین شور را بعر که محشر بر آورم خونی دگر نماند که جوشی بر آورم
---	---

بهر نثار وصل ظهیری خدا کند

کز درج دیده دامن پر گوهر آورم

غمی را چو جان در بر آورده ام ز آفت آدگان جهان خویش را برای گل بوستان جگر زاشک که بر شعله دامن کشید چرا و اخورد حسرت از بوس نهم تا بسر خپه آفتاب بقر بانگ ناز قصاب خویش برون کرده ام صد تمنا ز دل	طرب را چو بر سر آورده ام با فتادگی بر سر آورده ام نیم شبیه خنجر آورده ام تف سینه اخگر بر آورده ام بوس را بجسرت بر آورده ام گریبان نیلوفر آورده ام عشم پهلوان را آورده ام که یک حسرتش را آورده ام
---	---

ظهیری چه پرسی چه آورده

لبخند و چشم ترا آورده ام

از سینه گز ترانه بلبل بر آورم	صد داغ تازه از جگر گل بر آورم
-------------------------------	-------------------------------

<p>خوشید و مه شود بنظر آیدیم صذر خم بر دل و جگریش میرم بام و دم نامده سر سحر میرم بیتابی نهاده قدم در سرائی دل مروم ز خار خار و ع ساقیم گشت</p>	<p>کاهی که سر سحر بخیل بر آوردم گر میروم که تیغ تغافل بر آوردم کز گوش نام فربه غفل بر آوردم ز قسم که در بروی تحمل بر آوردم تا سر ز جیب خرقه گل گل بر آوردم</p>
<p>برجوی دیده بند ظهوری لال اشک از چار باغ نجات مگر گل بر آوردم</p>	
<p>پای از دنبال محل میباشم ریشه تدبیر سامان را بعلوم پرتوش آئینه هر جامی نهد مستی کز آب حیوان میباشید تا نسوزم میفشانم سوز را حسرتی هر گوشه می بنیمیم کوه انجینین گویم که از شوق حرم</p>	<p>خوش را آخر مبتل میباشم از دماغ عقل جاہل میباشم خوشیتن را در مقابل میباشم از دم شمشیر قاتل میباشم + آه ازان آبی که غفل میباشم دست در شبها چو بر دل میباشم ز مزم از دامن محل میباشم</p>
<p>چون ظهوری میکنم کسب جنون ز رحمت تحصیل حاصل میباشم</p>	
<p>نزدیک شد که جوشن غیرت بکشم ز دست مرن بهت مشرب زبون بگر آورده رشک روز غریبی میست</p>	<p>بر روی غیر تیغ دعای سحر کشم کاری کن که از دل تنگت بکشم کز سینه نخل مهر تو بارش به کشم</p>

<p>بانغیر خنده جفت مکن مهر خوشترم بیا هر روز میشود لب اینمیز خشک تر یکره سری بکلیه ما در نگذر روز بر درش صفت دست نهادم ز تاب شک</p>	<p>سایر ز طاق ابرو شوخ دیگر کسشم تا چند نیل و دجله زمرگان تر کسشم تا کی ز آه پرده بروی سحر کسشم خود را مگر که بر سر راه سفر کسشم</p>
<p>جان از خار رشک ظهوری بلب سید کو رطل زرم وصل که از جبرمه در کسشم</p>	
<p>آب باناله آشنا دارم عشق از حیلها خلاصم کرد احسگر عشق در گریبان است نه منم قصه رو کاخ شکوه بنا ای صبا بر غبار راهی نرس رشک بیگانگان ملاکم کرد هر کسی پیش تو کسے دارد مدعای من خراب میرس</p>	<p>درد بیگانه از دوا دارم اهل تذویر با شما دارم داغ دل صد هزار جا دارم خانه در کوچه رضا دارم چشمم بر راه توستیا دارم خاطرم خوش که آشنا دارم واسے بر من که من ترا دارم من چه دانم چه مدعا دارم</p>
<p>نا امیدم اگر چه از همه کس به ظهوری امید ما دارم</p>	
<p>آن زهر کو که ناله زاری بر آورم ترسم کند خراب تمنای حش چون سر کنم حدیث تو در باغ و بوستان</p>	<p>وز گریه چهره را ز غباری بر آورم بر گرد دل از داغ حساری بر آورم از هر نهال تازه بهاری بر آورم</p>

<p>در پرده های چشم نهم چون گل شک تا گیرم از شکیب جهان گرد خود سراج خواهم ز بزرگ ریزه ز معز دل چنگ ای شیخ در خدمت زنا بر میچ</p>	<p>از پا اگر براه تو خاری بر آورم هر لحظه دل بگردد دیاری بر آورم مخفی حنا بعشق نگارنی آورم گر خواهی از ردای تو تارنی آورم</p>
<p>آبی ز جوی گریه ظهوری گرا آورد از تخیل خنده برگ و بارنی آورم</p>	
<p>دانه اشک لاله فام آورده ام تا رهم از تیره روزیهایی زهد یکجهان جان به فرش رگداز شعله گوشتش سودا بچوش بر سر راه شمیم کاسه خاک کولیش را اگر افتد قبول در حریم او صبار راه نیست رحم صاحب خانه در خواب کشتور</p>	<p>تا تدر و عسب بام آورده ام پیر تو خورشید جام آورده ام بر سر کوی خرام آورده ام آرزوی چمن خام آورده ام صد مشام از هر مشام آورده ام از بهارستان سلام آورده ام خود برای خود پیام آورده ام خویش را تا پای بام آورده ام</p>
<p>چون ظهوری مشق خواری میکنم رو به پشت احترام آورده ام</p>	
<p>ساقی و ساغر شراب خودیم خاک گشتیم پیش درگاهای خویش را ساختیم از معمور</p>	<p>دانه او و آفتاب خودیم عرش قدر و فلک غایب خودیم بعد ازین عاشق خراب خودیم</p>

<p>پا سبان سرای خوابِ خودیم نمک سینه کبابِ خودیم روز و شب گرم احتسابِ خودیم</p>	<p>در غفلت زمانه بند و طرف گریه شور لخته دارد خون بستی مگر بر آرد جوش</p>
<p>با ظهوری حرفت جام شدیم اینچنین است از شرابِ خودیم</p>	
<p>بر برگ صبر ز نوک مژه نشتر زده ایم قرعه بر سایه شمشاد و صنوبر زده ایم بسر زنگشت تمنا در دیگر زده ایم شعله آه که بر بال کبوتر زده ایم سیلی عسریده بر چهره صحر زده ایم باده دوستی ساقی کوثر زده ایم</p>	<p>حال خود را چو سر زلف بهم زده ایم بهر خواب اجل از آرزو قد کس هر زمان حسرت اگر بر رخ من بسته در چه نوید جگر سوختگان نامه است آن چرا غیم که از تقویت سوز درون سرخوشی جبره کش ساغر و پیانه است</p>
<p>عطر ریحان بهشت از تو ظهوری خوش باش رو که ما بر هوس زلفِ معنبر زده ایم</p>	
<p>خوابم کرده زور آرزو تعمیر میخوام ز تیغ غمزه در گردن تدبیر میخوام ز چین زلف رعنا گردن زنجیر میخوام توای حیرت مزن دم از هوس تعمیر میخوام ز شوقش خواب را ناصح در شبگیر میخوام جفاغ عجز را بی پر تو تاشیر میخوام</p>	<p>پی عرض تمنا قدرت تقریر میخوام برای غیرت ناصح سر صبر و تحمل را جنون خویش را نازم که بهر گردن سودا بخواب شب بلم هر خط بر تنگ شکمیزد بنزل کی رسد ساکت من از نیست پندار مبادا چشم زخم افتد شب بطیافتی بر من</p>

	باین دست گریبان در ظهوری تا کی سازم خدا را حبت و جوی دست دهن گیرم خواهم		
	روزی نشد که در شب غم بر بجز زخم بکشاوری بردنی عای من ای اثر ترسم بآب دیده هم روز وصل را صد شاخ تازه از بن هر برگ برود از تاب رشک ساخته آشفته طره شمشیر غمزه جوهر خود آشکار کرد		تا چند فال روشنی چشم تر زخم شاید ز بند خانه حرمان بدر زخم شهبای هجر کز قره بر یکدگر زخم بر کونه نخل باغ هوس حین تر زخم آن پیچ و تاب با که تاب کمر زخم پنهان خجسته تا نکی بر جگر زخم
	پروانه ام مشعل ظهوری نای راه آن نیستم که همچو گیس بر شکر زخم		
	سرخویش را خاک کرده ایم لب از تلخی شده آمد بجوش مکن ناصحابیب ما را پسند بباغ طرب نیست یک نغمه سنج ندارد دیگر چه رنگی با ز هم نگسلد نغمه بزم ما ازین غم که ناخن بر دهن زد		بے سروی آرزو کرده ایم بشرینی ز هر خو کرده ایم که بهر دریدن رفو کرده ایم ز بس در غمش با میو کرده ایم گل گلشن وصل بو کرده ایم لب و ناله را رو بر کرده ایم جگر را بدندان فرو کرده ایم
	ظهوری تو در لب گره کن فغان که ما گریه حل در گلو کرده ایم		

از لببت چون سد شراب بگام بر دل کس غبار نگذارو چون دلت پر شود ز بیداد چند از جان دل بر آری دود دانهامی سر شک آخر شد راه گلزار وصل میسر شوخی ز ابد نماند من گیر جان فدایت بگو بگو تا صد	بتخیل ملک مکد لب جام دامن افشانی تو گاه خرام لب کشایم ز شکوه آیم صبح برنج کشیده پرده شام طائر کام را نکر دم رام ایدل اول علاج رنج ز کام بر مهن را به تهمت اسلام وصل میبازد از ادای پیام
--	--

احتیاج مرا بصبر به بین
کز ظهوری شکست بهم دم

عشق آورد بر سر کارم دیگر از صبر میکنم پهن بانغ بانغ از غموان تو انکشت زیب او را گذشته ذکر تپی نرگس شوخی او نهانی را میدید سعی سخت سودانی	کرد در ملک درد معمارم تاز بیمار چشم بیمارم صاحب دیده های خونبارم رشتک تسبیح باد ز تارم عشوه چند کرده در کارم بکسادی رواج بازارم
---	--

گر ظهوری تو میری بوطن
بسلامت که من گرفتارم

کرد غمخیز از برای جان رفتم	غیر حرف تو از زبان رفتم
----------------------------	-------------------------

<p>سروسامان بال میدانم سایه برپرد و نخل ماست بهار حسن بروی عشق خوان آرا مشتی عشوای تنهائیت فازع از فکر آبروی شدیم</p>	<p>بهوای تو خانان رفتم از گل باغ خود خندان رفتم مغز در مغز استخوان رفتم از متاع خودی دکان رفتم بحسین خاک آستان رفتم</p>
<p>تا ظهوری رود به شکردی خواب در چشم پاسبان رفتم</p>	
<p>راه بهر صده جهان بستیم راوی شکر رازبان داریم خون خود را بهر طریقی که بود یاوشش آمد درون خلوتش النفات آشکار میخواستیم در چمن از طراوت بهمنش آخرش در کنار می آیم</p>	<p>عهد به پیش جادوان بستیم ناقل شکوه رازبان بستیم بر دم تیغ آتشان بستیم در صحبت بروی جان بستیم آب برنگ از خوان بستیم چشم از عشوه نهان بستیم بطریق که ما میان بستیم</p>
<p>قره زرد بدل ظهوری نمیش تمت زخم بر بنان بستیم</p>	
<p>گراول کوچه عیشی دیدیم بذوق نامرادی راه بردیم بروی ششاد غم نل حسرت</p>	<p>سری آخر کبوی غم کشیدیم سیر انگشت پیشانی گزیدیم با انگشت سیه بختی کشیدیم</p>

<p>زهی سفاک جنس سودر مفت مبین ما چندی افتاده در بند نمانده خون سرتاپا بر جایم جبین بادگیران بی صین غم</p>	<p>ز بازار ز پانکاری حسریدیم که در پای کشانش را کلیدیم گذشته کار از شهد شهیدیم که مادر شام ماتم صبح عیدیم</p>
<p>اگر با خویش می بودیم همراه ظهوی کی منزل میرسیدیم</p>	
<p>چه پنهان میکنی رخسار دیدیم تو خود را هم نقد بود و نابود بجز جنس مصیبت نیست ما خدا یا خیر باشد رسم نیست نسیم التفاتی درشت در کار بیا ای چاره دهن بر میان زن</p>	<p>فراز تنگ با خود ده شهیدیم با بفر و ختی اما حسریدیم اگر چه خواهی بازار عیدیم شکایت گونه از خود شنیدیم گل امید را نشکفته چیدیم نقاب از روی حال خود کشیدیم</p>
<p>ظهوی سخت تر گردیده بیدست مگو بهیوده در دوش تمیدیم</p>	
<p>راه بر عقل چاره جو بستیم گوشش را منصبی نگردا دیم رنگ از چشم اعتبار افتاد صبر مجلس برده شوق آرد نیست چاک لباس سوزن گیر</p>	<p>در بیارگی فرو بستیم لب یاران پندگو بستیم تد معنی برده تو بستیم تار بر ساز بای و هو بستیم عقده بر رشته رفو بستیم</p>

از مقیمان کعبه و صلیم تا کسی سدا راه سعی نشد	گرچه ز ناز آرزو بستیم خوش را عاقبت برو بستیم
گر ظهوری ز پافتاده چه غم کردل بحبت و جو بستیم	
دل سرکونی گرفت از ناز رضوان فارغم در نور دیدیم هستی راه مانزد یک شد آرزو داریم خاری از برای پای جان میشناسم حریف خویش را خوش صحبتی سرمه بیداری باشد سواد شام عشق با صبا شوریده پیغامیت خواهد عرض کرد	با خیالی آشنا گردید از جان فارغم در طواف کعبه از سطره بیابان فارغم از تمنای گل جنبت گریبان فارغم پیش ما آورد کمر سودای درمان فارغم جمع شد خاطر ز صد خواب پریشان فارغم از رسوم نامه و آداب عنوان فارغم
در تب گرم محبت چون ظهوری سوختیم از امید پریشش نامهربانان فارغم	
بر خود در بلای محبت کشته ایم افزوده ایم غربت و خواری بدست حمیم داریم کرد خدمت تجانه بر چنین زندیم و پارسا و گداییم و پادشاه گو جود و نیکمیت خود را نگا به دار از خنده لب بهم نرسانید بخت ما امید گرم گشته در آئین شمرل	کم کرده ایم از تن و در جان فزوده ایم در نرم چل از رحمت راحت فزوده ایم در کعبه گریه بین اطاعت فزوده ایم خود را بهر کس بطریق فزوده ایم بر حبیب بخت نافه زلفی کشته ایم زان بوسه که از لب تنگی رزوده ایم روش از زبان غمیش خبر فزوده ایم

	خود اور آب آتش غم از موده ایم		ماهی طبیعتیم و سمندر مزاج ایم
	از دیدن مراد طه‌وری مجانبیت تا زنگ خود را آینه خود زدوده ایم		
	دماغی بسینه سینه بداعی رسانده ایم از باد وصال دماغی رسانده ایم چون خویش را بکنج فراغی رسانده ایم تا کنج کام نقب سراغی رسانده ایم از شعلای آه چراغی رسانده ایم تا فرق خود بسایه زاعی رسانده ایم		گلچین شوای مهی که باغی رسانده ایم سر داده ایم پنج خماری بنغمه سحر چشم از نگاه گشته توی در تخیل در کوی حبت و جوی پیام روی آید ظلمت بشام کلبه ناخت خود کشید بال های و تارک اقبال و گیران
	از صاف جام هیچ ظهور نمی مانگو کیفیتی ز درد ایاعی رسانده ایم		
	از مداد او دامن زخم جگر افشانه ایم از سواد شام بر تو بر سر افشانه ایم از نهال آرزو بر خود شمر افشانه ایم یک جهان خورشید و ماه در افشانه ایم در دجام تنگ کامی بر شکر افشانه ایم بر تو دیدار بر بام نظر افشانه ایم		مرهمی بر دل نبوک نمیشتر افشانه ایم آفتاب عشق طالع شد سیاه روزی گذشت بر سر کوی خرابی جان دل گردیده فرش شمع اقبال شبستان تنها در گرفت خنده شیرین بکام تلخ در کارست باز چون برون آمد نگه راهی بجائی میرود
	از تو غیر از تو نمیخواهد ظهوری هیچ چیز دست بر هر آرزوی مختصر افشانه ایم		

<p>تا سینه را بدماغ غم او گذاشتیم که دریم سیه ما و نیامد بجای خویش طوفان آه مادر و جهان را بداد خون می یکد ز تیغ خطر در جهان عشق شاید بدست درد مداد شود و پاک گشتیم طوطی قفس کبج خاشی بر هم زدیم نسخه ترکیب عشق را تا چند پهلواز کس و ناکس خورد آن توبه که رونق کار شکست از دست</p>	<p>عیش و فراغ را همه میسو گذاشتیم سر را به همنشینی زانو گذاشتیم از بس ادب نقاب بران گذاشتیم دل را با اعتماد غم او گذاشتیم این کار ابعده دارو گذاشتیم فریاد را به بلبل برگو گذاشتیم قوت بضعف و عجز به نیرو گذاشتیم در تنگنای تفرقه به یلو گذاشتیم در بیج زلف پر شکن تو گذاشتیم</p>
---	---

در خانه نیستیم ظهوری نگوی
 خود را به سعی نخت در آنکو گذاشتیم

<p>در راه دیر و کجه دگر رو گذاشتیم تقوی بگاذری کمری هست کرده بود هوشی که بازمانده طرز نگاه بود بر لاله از حکایت او رنگ نختیم امید را که لازم مهر و محبت است از داغهای سینه توان شعله فروخت زانوی غیر تمکیه که اتفاقات شد از زنگ ساغر هجرت حواله بود</p>	<p>منظور بود روی به سو گذاشتیم برویم خرقه را بلبل جو گذاشتیم در جلوه گاه قامت بجو گذاشتیم در سنبل از کنایت او مو گذاشتیم در روزگار محبت او گذاشتیم دل بر وفای لاله خود رو گذاشتیم خود را به زده در پی زانو گذاشتیم صد چشمه زهر در بن هر مو گذاشتیم</p>
--	---

دیوان شوری		همسنگ جزوفای ظهوری بنیتم در وزن مهر خود چو ترازو گذاشتیم	
تابنا سور باز چشم جگر پر کرده ایم پرده فانوس گوی پروانه را مجبور دار طعن بیدردی ندارد محولیت بوده ایم نخل بافتادگی را سایه پرور کرده است سیر حشای نیم چشم عالمی بردست است ناله زاری میرسانم از خیال غمزه		شام هجرستان خود را از سحر پر کرده ایم نیست غم از شعله غم مال و پر پر کرده ایم ساغر زهر بلا گردیده تر شیر پر کرده ایم جو یار شاخ را از آب تر پر کرده ایم بر کنار خوان ناکامی نظر پر کرده ایم باغ دروغ خوز نوک نیشتر پر کرده ایم	
تا ظهوری بر نشاند در ترازو وصل دامن چشم ترازو عمل و گهر پر کرده ایم			
برآمد کام رسوائی دل دیوانه را نامم ز حرف شکری بردستان شوری براگندم جنون این های هوا زمستی شرار من بود بنفیرائی اگر قدر جسمم کرده حرم گروم چشم آشنائی صورت بیگانگی دارد چو لیلی طرفه صیدی را زار باب خرد دارد		غمی در جان گره شد گنج این بریانه را نامم نمک در چشم خواب انباشتم افسانه را نامم بده ساقی بده اندازه پیمانه را نامم و گریه تخانه را ز یورشوی تخانه را نامم فریب شوخ چشمتی آشنا بیگانه را نامم بدست دوستی صیادی دیوانه را نامم	
ظهوری شد و شکر از کس شکی نخواهد درون شعله بال افشانی پروانه را نامم			
جام عرفان بر می مشرب زدیم		مست گشتیم و در مذهب زدیم	

<p> بخت راحت بوده و ما بختیبر رو برو کردیم اشک و دیده را بستر بیماری انداختیم خون چکاند یارب از دیوار و در مژده ما را بعد از این خبر زور نیست </p>	<p> شکوه را مهر ادب بر لب زدیم پشت پایاری کوکب زدیم آتش در استخوان تب زدیم بکه در کویتو در یارب زدیم آتش از آه خود در شب زدیم </p>
--	--

بای جمل عقل محکم گشته بود
تا ظهوری است گرد چپ زدیم

<p> دل را بیک کشته نهان فروختیم جنس یار شوق به یار فروختیم درشت شو شوق از مژگان اشک اجناس عشق گردن دل از آن فروخته سودای کفر و عشق نمیشد بقدر دل سودایان کامل در لایم دور نیست کار هزار ساله ز فروشش سخت از محنت تمیه اسباب فارغیم در مخزن حب که هر چند جمع بود </p>	<p> پر کار بود مشتری از آن فروختیم آتش به بنه شیشه بسندان فروختیم صدرا شلم بقدرم و عمان فروختیم در احتیاج غصه نقبصان فروختیم ناچار بود گوهر ایمان فروختیم گر طعنه بسنبل در میان فروختیم زمین چاکما که ما بگذاشتیم عشرت سرای کوچه سامان فروختیم دلال گشت دیده بدمان فروختیم </p>
--	---

دیگر ز ما مجوی ظهور می سرودش

لب را ز عنقه بهاله و افغان فروختیم

<p>عمی آورده ام در بیع جان شادمانم</p>	<p>بصدعشرت اگر کیزه بفروشم زیان دارم</p>
--	--

شبستان جگر میزد شد از شعله داغی نگه های نهانی از رنگ آتینه بزداید چنین واپس ننگندم کار خود را از شکیبائی گزند زهر غم در کام من کاری نسیازد دمی زن ای نصیحت گو سخن ننگد آشتی لب نمی میرد چه دغم غم ترا دوستخوان دارم بروز عجز شاید کم نگاهی را بدران دارم چرا زین پیشتر رسوا نگشتم تیر جان دارم که از تکرار نامی شکستان بزربان دارم بخود زین پیش بصبی رسوائی گمان دارم
--

مگر در کوچه صاحب عیاران خانه میگیرم
ظهوری نقد دل را در کردی امتحان دارم

کو غمی تا پای منت بر سر عشرت نهیم از کند زلفت آیم گردن دل را برون آرزو را بیکسار نیل ناکامی بزم بر کشم خنجر بدست عشق در کوی جاذب گسترانم مهر طاقست بستر مینا بے توقی از ضعف در سر خنجر قدرت نهیم رم کنم از خویش در سر در دای مشت نهیم بر زلفش در آب و داغی بر دل حیرت نهیم رسم را سر میبزم در دامن عادت نهیم بالش ببارید ز پر مهر صحت نهیم

با ظهوری گریه دم گاهی بزم عرض حال
مهر مانع از خوشی برب جرات نهیم

وقت آنست که دستی بدعا بردایم میبرد همه خود عشق بجائی مارا گفت اشکی اگر از ما نبود هیچ گمان بار دردی که نمود بر کوه شکیب از ره عافیت این خار بلا بردایم یکجهان جان ز پی رویی ما بردایم نام زمیندگی از رنگ خناب بردایم توقی بخشد اگر ضعف ز جابر بردایم

وقت شکست ظهوری و مهر شکوه پند

	خوش بیا تا ره تسلیم در رضا برداریم	
<p>خدا فرصت دهد کاری به تنغای خود دارم بظاهر دست چسبی بر دل شیدای خود دارم کشیدم پاید بانفتی بر پای خود دارم ز حد بگذشت بی پردیش پروا نمی دارم سحرهای فراغت در دل شبهای خود دارم زبان را مهر کردم شرمی از غوغای خود دارم شکایت گونه از دیده بنیای خود دارم</p>		<p>سر خود را بجای دلبخ خود را می خود دارم نهان گو باش جان دل ز تو پال بتیابی ز رخار رشک نشتر خیز از باغ سر کوئی هنوز اصلاح حال زار خود شاید توان کردی باشک رشک شستم دیده را از پنج بیداری بهر کس نزار بنیاب سرگوشی مقرر شد در اول آحت هر کار میباید نظر کردن</p>
	<p>بظاهر گسستم رشته عجز ظهوری را نهان سر رشته در بست تنغای خود دارم</p>	
<p>که حرف از بیم تمنی راه میگردد اندازم چه حاصل ز آنکه همچون آرزوی خود همانم بیفکندست غفلت از برای دانه در دلم سپندی سوز در دفع گزند صبر و آمام سخن ناگفته بردار و لبش مضمون بنجام که پندارم غرورت بر نمی آید با برام شب وصلت اگر نهند سری در دهن شامم</p>		<p>نمیدانم چه زهر است آنکه دوران سخت در جامم تمام عمر خورشیدم ز تاب آتش حیرت آب خنجر صیاد خلق خشک تر خواهم ز خالی تخم شوقی گشته ام در صینه ای ناصح قیاس اشتیاقم کن که چون قاصد بپیش چه رحمت میدی خود را برق تمنی و فراقم با فغان بر درانم حبیب صبح روز محشر را</p>
	<p>ز کشش من چه میری ظهوری شامم عاشق فرو بردم که فارغ از حدیث کفر و اسلامم</p>	

نقش

<p>نمیگیم ولیکن درین مرگان نمی دارم همان ریش است پای جان ز خاست کونی بحر و معدده لب کشاکش که بود است اینجا چه حاصل از چنین رونی که درانی اینجا اگر بجزم نگشته شکوه باید کرد از خوشیتم</p>	<p>هنوز از بهر گشت بقیاری شبنمی دارم همان بتراک دل گل ز گلزار غمی دارم تو داری ناز بسیاری و من صبر کمی دارم چه شد اگر طالع مست است عهدی محلی دارم که در خلوت که دل بجز جانان محرمی دارم</p>
	<p>ظهوری عشرت و شادی مبارک طرح سوختن که مر دست آرزوی من برایش ماتی دارم</p>
<p>از رشک من جبین فروخت چخت شتی دارم تلاش رتبه منصور از همت نمیدارم بی پرواگی پرواگی میخواهم از شمع بمین ساده او حیا هوس خوش مایه دارد همیشه خاطر محرم همیشه ساغر لب مدارا میکنم با مدعی تا میتوان کردن</p>	<p>شتم را راه گم گردیده رهبر کوی دارم خدا فرصت دهد انداز عالی مطلبی دارم بر شوت میدهم جان آرزو منی نصیبی دارم باین دست تهنی انداز سیمین غنمی دارم نمیگویی دل شپرده جانی بر لبی دارم چو بر پیچد سر از انصاف تیغ یار بی دارم</p>
	<p>برای غیرت تقوی ظهوری می نهان فرم گوارا باد از زندان ز راه مشربی دارم</p>
<p>از طره اسیر پشیمانی خودیم تا خنده بر ز جهان سل غم برون شاید که بر کشیم سری از دل هم زین پیشتر اگر نه فتادیم و خطرا</p>	<p>قصاب کو که کشته حیرانی خودیم در انتظار گریه طوفانی خودیم بی بر پی شکب بیابانی خودیم نغم نیست در پناه پشیمانی خودیم</p>

<p>مرگان دراز با بخندنگی مددگر دامان دل عبث ته کوه ایستد کوباش روی حرف و حکایت بدیدار مهند و پسر معالده با نامیکند</p>	<p>در خون شست دل پیکانی خویم در دید با سبک زرگر انجانی خویم خبرت ماندوق ز باندا فی خویم شمرنده رواج مسلمانی خویم</p>
<p>برزد سری ز سینه ظهوری ایستد بان سبته که در پی ویرانی خویم</p>	
<p>بر جگر رنجت سناج شمع گرانم کس بهم برزده تفرقه محفل مباد میچکس از سد منع من از رسوائی سایه کعبه ز منور تفت بجزانم</p>	<p>پیر من گشت قباچاک گریبان نام جمع گردید دلم زلف پریشان نام رخصتی یافته ام عشوه پنهان نام عشق شد را بهرم فخر سیاهان نام</p>
<p>نیست اندوه ملالی که نداری صد رنگ ای نهشت عیش ظهوری هر زمان نام</p>	
<p>سراپا جان شدم جانان خویشم خس خاری نمی بینم خزان نیست رخ نموده اندم هر قطره خون بغل بهمن کشوند عیش ظاهر بهیچم گرچه اخوان میروشدند برای دیگران طرف گلستان</p>	<p>سر آمد درد با درمان خویشم بهار آمد گل وریحان خویشم خوشا عشرت نگارستان خویشم در آغوشش غم پنهان خویشم رضایم یوسف از ان خویشم هلاک گشته زندان خویشم</p>
<p>بن زمار زلفی میکند عرض</p>	

ظهوری در غم زبیا ن خوشتر

پیغام چون روانه کنی در پیشین پیرم ده گشت خاطر ازین چند پای زگریم چون حباب بدرپرد با چشم چندین فرومرد برگ در شیشه کسان بکشادری ز خلوت شب در فضا خون گریست تسمه گران کرد آشنا زان نوک عنبر گشته خلید چو تیر مردان هنوز گردیت آزد و میان زهری ز فرق تا قدم ای نیکو برب باما خوشی درآ جو بخاطر در آمدی	راه نظر جو باز شود در نظر نشین در غمی بدولت مرگان تر نشین زندان خود بشو بهوایش بد نشین جستی میان به بندزد لها بد نشین شام کدوئی بصفای سحر نشین اکنون در آتش از هوس اخلر نشین داری اگر رگی بدم نشیتر نشین کو خون بر زیر منع محبت بد نشین تخی از ان بان شنود و شکر نشین پستر نشسته اندمه پیشتر نشین
---	--

خستم تو اگست ظهوری تو غافل
از دیگران میسر خود پر خذر نشین

یکی شد محنت رخت چنان من چنین من بمنزل میرساند کاروان صبر و طاقت را بامیدیکه ریزم در شمار آشنای تو نه دوریهای نزدیکان دنی نزدیکی دوران نیارم خاتم جشید می کرد پر تو داغش از خاک و خون قربانگاه شفت عید می شود	در آمد غارتی از در نه آن من نه این من چو دانستم بدر تا زد نگاهی از کین من نه درج دیده همیان دوی در آستین من چه بودی کاش بهیری نبود میگوین من نگینی شد دل من سادگی نقش نگین من بصد ساطور نتوان بست یک چنین بر جبین من
---	---

<p>چه میکاری خاک بر لب چه می‌سپری نشتر هم ز آتش پاره بر سینه تخم دفع افشاندم</p>	<p>سبا و اخطاستان کام کس از گه‌بین من نهاد از شعله خورشید خرمین خوشه چین من</p>
<p>طه‌وری را برون آید از آتیش مرهم دل پیکان پسند من رگ نشتر گزین من</p>	
<p>خودیت شد قاتل قربانیان کعبه دار قصان به تقبال برود صیقل حیرت زوای زنگ دید تا بمنزل یکدم تیغ ست راه کیمیای سرخروئی کرده اند از قلم در جوی سیرانی نوشت بر کند عیدی سرازیر قطره خون</p>	<p>هست حاصل حاصل قربانیان جلوه های محصل قربانیان کشته نفع حاصل قربانیان راه راه منزل قربانیان سبزه آب و گل قربانیان وصل خط وصل قربانیان به شگافی گردن قربانیان</p>
<p>یک کف خون طه‌وری خرج کن ساز خود را داخل قربانیان</p>	
<p>لب فرو بستم سخن بانیست این در رهم گرد مهید و نیم نیست بر نگردانیم ماهی گز درق در سجود آستانه تار کمر وز تماشا چشم تابیدن نماند فوق در بالیدان کاس پیوست</p>	<p>گوش بکشانم زبان بانیست این بر دو عالم دامن افشانیست این در وفا داری سبق خوانیست این رو نگردیدست پیشانیست این چشم بد بین دور حیرانیست این گم شدن در خود نمایانیست این</p>

<p>تا گره تار هوس شد زیر ریز تبخ او بر حال در خون گشتگان</p>	<p>کند میل تیر و زنا نیست این گشته گریان زخم خدایت این</p>
<p>گر ظهوری گشت رسوا و مرغ انتضای عشق نهانیت این</p>	
<p>کنج نبشین بساط بر چین از شبنم گریه نازکیها پیرانه سر از نزاکت غم نهنگام پیام آب و تاب شاید که شوی زمره یاران در رخ چه کشتی سپری جنگ</p>	<p>هر جزیر خرا و زدل بدر چین در گلبن خنده سحر چین طعن لانه لبی بگریه در چین از اخگر اشک در خبر چین کوهر عنسم در دودر کمر چین صلح است ز جبهه چین بدر چین</p>
<p>چون گرم دعا شوی ظهوری اول ز نفس تفت اثر چین</p>	
<p>دل ساده طور و زگر و دیز چین برین کین نهارت صد کاروان کشود این مرده تغافل و دوی کشته نگا باد و تان بد شبنم مغرور و قسم دامان شعله در کف خاکستر نما سوراخ گشته سیاه از دماغ حیرت در لبروی حرف تر نرم فرو کند</p>	<p>نقش نشسته بهرمن از دیدن چین میخواست آن جریده روی بر چین مقدور کیت دیدن نادیدن چین سوگند من بدوستی و دشمنی چین عرومان نزد بآتش کس و من چین میخواست آرزو که دام از دهن چین دار و زبان خامه من از دهن چین</p>

<p>تا زخم برده بان نکشاید بشکر رنجت بر سینه در اغمای تو از شعله جوش زد اگر ز کشتی خطاست بگردن نهادگان</p>	<p>من بوز ناتوانم تو شیر افکن چنین خورشید و ماه دانه از خرم چنین ظلمت ظلم مظلومه برگردن چنین</p>
<p>بگذشت چاک حبیب ظهوری ز روش طوفت قبا بساخته پیراهن چنین</p>	
<p>از خود برهن تاخته پا در گلی چنین در خون اگر چه می تیمار شرم لاغری دارد تغافل ز نگه صید بند تر در روز حشر زندگی آید چکار کس باشد بسخت جانی خوشتر امید در دل فسردگی ز تغافل گره مبای دیدم نمیشود بنگه رهن حیرتی خاکسترم برای گل مهره شبنمست</p>	<p>در عشق طلی نساخته کس فری چنین که در شکارگاه فتد بسجلی چنین جانها فدای آگهی غافل چنین دستی بکار گر نبرد قاتلی چنین ذوقیست مهر بانی سنگین دلی چنین حل از نگاه گرم شود مشکلی چنین تا دیده آورد میان جامی چنین خرم تفتی که کرد گداز بر گلی چنین</p>
<p>کس در مزاج عشق تصرف چنین نکرد از رانی تو باد ظهوری دلی چنین</p>	
<p>شد کار من ز دیده تر مشکل انجین جای تعجبست که از سحر ز کس گرم انجیان شوند که از خویش بگذرند کشتی در آب دیده کشیدند دشتیان</p>	<p>پای کسی ز رفته فرد در گل انجین اعجاز عقل و هوش شود باطل انجین افتادگان و دزدی محمل انجین دارد محیط عشق جنون ساحل انجین</p>

<p>از تخم دماغ سینه ام انبار حقیقت آورد صد کشاد یک تنگنا کشید نفر خدیش نسیم تو در کوی آگهی</p>	<p>آری زمین پاک دهد حال اینچنین آنکس کشید مهر ترا در دل اینچنین می باش از ترود من غافل اینچنین</p>
	<p>ترک نمود کرد ظهوری برای تو خود را بگرد خراج که شد و همل اینچنین</p>
<p>مهی کرد بر با گذر کیت این هم از گدرد در راحت دماغ او بد لهاست از طاقت صبر دور ز فیض قدوش دعار اثر اگر سر رود در تمنای او ز شیرنی شور گفت اراد بیادش نمی آیم و یاد او چراغ شب هجر روشن مباد</p>	<p>نقاد آفتاب از نظر کیت این در آمد مغز جگر کیت این ز جانست نزد کیت کیت این نهادست دستی بسر کیت این ندارد کسی رو سپر کیت این نمک آب شد در شک کیت این نمی آید از دل بدر کیت این ز شامم علم زد سحر کیت این</p>
	<p>ظهوری صبور می سفر میکند کسی آمده از سفر کیت این</p>
<p>در دچندانی که داری بر دل ماعرض کن بر گل نم دیده آبی رختن آسان ترست زاهد بیا در خار عجب جان آمد طلب بوی درمان در نمی تابد دماغ در دما</p>	<p>و سستی ایدل تو هم بر تنگی جا عرض کن سوز عشق خویش بر دهای شیدا عرض کن لطفت فرما ساغری بر زبد تقوا عرض کن گر دماغ امتحان جاری بداید عرض کن</p>

<p>حسن یوسف را برای گهری بازار عشق بر سر کوئی تو فردا میداد از بالای ما و عده او خوش بلای شد برای جان ما عشق دامت شکوه بی اتفاقی میکند</p>	<p>شعله زنی بست ترکیب زلفی اعرض کن پایرون نه جلوه بر سر و بالا عرض کن آرزو افتاده پیوش این تقاضا عرض کن حسن انیست عادت عذر عذر اعرض کن</p>
--	--

<p>زود می افتد زبان از کار وحشت بلبست هان ظهوری حال خود امرو فردا عرض کن</p>
--

<p>جلوه کن بر سر کوه امنی بر پان نشان گل بدامن ریختی بر حبیب جان معنی خنده شیرین نمک پاش نشا طخسروست ای صبا لطفی کن و از خاک دمت هر بهار عشوه ساقی تصرف در مزاج تو به کرد گره کم میداد بر باد آب روی شوق غفلت امروز خوش بی چشم درو دارد ترا</p>	<p>یکجهان جان جمع شد به قامت عنان نشان مشت دامن بر گریبان دل شیدا نشان شور خجسته گوشت شک تلخ به خار انشان لاله گل جمع کن به تربت عذر انشان کونکه نه جبرعه تکلیف بر تقوا نشان میکنی گره به دریا بر سر دریا نشان چهره باخوی بز زمین از خجسته فردا نشان</p>
---	--

<p>شمری از بهت ظهوری چای پوسی تا بلی بر کم و بیش جهان دامن استغنا نشان</p>
--

<p>بجمله از سر کویت نمیتوان رفتن بهیم حجر دلم ناتوان ترست از من خدای رحم کند فصل گل بران بلبل فردا ترست بدنه بلای شام فراق</p>	<p>بلی بلاست نبردان بوستان رفتن کجاست قوت طالع نمیتوان رفتن که بایدش ضرورت ز کلمات رفتن سبزه زانی مرغ خان صبح خوان رفتن</p>
--	---

لبم زبزه خو کرده عشتی دارم چشمکست شب هجره دشت بلا	چه محنت است دگر بر من رفیق بروشانی آه شرفشان رفیق
تمام خلق جهان راه سودمی بینند نه عاقلیست ظهوری زیان رفیق	
پگرشته از قرآبه امید جام من بال و پرهای برآوده زانج رم میکنم زهری نخت دشت عیش وصال گرچه زهرین بو قاصد برعبث بشنم در میاوم صاحبقران مملکت عاشقی منم حسنیت گهی که زخصت نظر گوی ده نام ترا حلاوت و مدد شکرست نازم نخت خویش که بر عطر کا	یکبار گشته باش فلک گو کام من سیمغ گشته رام زهی نخت دارم من یاد غزال خوشی من گشته رام من دخل تمام دشت دران اتهام من مشکل که در بیان تو گنجد پیام من آواز داد کوس ملامت زار من کی میدیدم مراد کس از دحام من خوش لذتی ذخیره ست کام من کلاک قضا نوشته برایشام من
آه درونه تاب ظهوری فرو نشاند کز جوش سینه نخت هو سهامی من	
ساده در عشق پرکاران قلم بر خویش زن سکه داغش بنام سینه صافان میزند صیقل در کار و در ظلمتستان درون این همه خاک ظلت فقر را بر سر من	گر نکرده می مشق بتیابی قلم بر خویش زن عشق در کتب گرفت کسیر عمر بر خویش زن میتوانی کرد و لایا جام حجم بر خویش زن میزنی خود را برابر باب کرم بر خویش زن

صد مین شرم‌دگی در غنچه دل چیده از جیه برگردن نمی بار خراج زندگ	از بهارستان نو برگی اوم بر خویش زن با وجودت باج خواهد از عدم بر خویش زن
	بی وقوفیا طه‌وری صرفه جان کرده بود میشوی ناگه به بحثی مستم بر خویش زن
ای غنشین که خوشیتج در اجتنایم ز بس در عشق نادانسته شوخ بویا گیرم اگر بیداری بودی سرم صحت افتود سر و برگ گل خندان کجا دارم نمی خواهم چه باک از سوختن اندیشه و آختن ایم پریشانی اگر بدل صبا جمعی نمی بندد مهری و امیکنم در پای امیدی دمی زانم	پذیرائی مرست نیست احوالم خرابم من چرا از دیگری نالم هم از خود در غلامم من زهی طالع به من که بخت خودم خوانم من که کی چشم تری باشم موادار حبابم من نمیدانم چه خواهد شد برای خود کجا بم من بعشق جلوه کامل همان در پیچ و تابم من باین روز سه نیکو که چرخ آفتابم من
	بر در اشک خوش روی که چهل کرده آری نگه میدار بادادی طه‌وری حسابم من
وام کردم سعبها در جستجوی خوشیتن ویده نمناک در هر قطره رودی گیرد کرد پیش پیش جمله عشق من مین بوسان رود در دود عالم کوه ترا زودی که نیزان بشکند در توکل صد امید تازه هر سو بسته اند نیستم در ظرف از دوش حریفان دیگر	گنج دارم حسیج را از بای هوئی خوشیتن چشم دریا کرده ام در شست شونی خوشیتن عشق هر جا هر کجا خواند بسوی خوشیتن حیرتم را سبجم را یا آرزوی خوشیتن آبرویم ریخت تا بر خاک کوی خوشیتن میکنم خمی نهایر از بسوی خوشیتن

از شمان بهتر گردایان را کدوی خوشیتن گر مخونی را بر آوردی بخوی خوشیتن گریه آب رفته دید آخر بجوی خوشیتن گر نسا ز غنچه انهار بوی خوشیتن بر خود آوردم سخن از گفتگوی خوشیتن	هیچ رشکی نیست درستی تلافی میشود سویختی از گشتن آتش زبان گر شعله را خویش را حاجت روان خواهی مراد از شوق جو در گلستان کی سببی باو گل خرم شود میچاکس در بخت خاموشی جریب من بود
--	---

آب تبخی از ظهوری آتشی انداخت

از زلال خضر میگیرد گلوی خوشیتن

قسم مقبلانرا با موال شان میه روزه هم نیت در سال شان برارش فروش طلسم از شان شان ز خورشید و مه قرعه فال شان رخ کاهی دیگر یه آل شان سبک رو به باد پروبال شان بخردار مہنگ مثقال شان ز تعجیل در پیش اہمال شان ببین ست خوش تن اجمال شان	چگونه زستان روح احوال شان ره ہفتہ شان کرد آونہ گم سمن در خاک زار شاخ نمہ پیز سیہ روز بر صفحہ روزگار گواہان رنگین در اثبات شت در انداز پرواز آفتادگی ز سنجیدگی بیش دکم شان کی بگاہ پس افکندن انتقام نوشتت تفصیل صد شرح پیش
---	---

درین رہ مگر افتد از خویش پیش

ظہوری گرفت و نبال شان

چہ میترسم چو از خود میتوانم بخیر گشتن	نظر و گفت بر رویش خوش صاحب نظر گشتن
---------------------------------------	-------------------------------------

<p>ز تیغش تمیه گردیدست لهای جگر خواران نیفتد هیچکس در خار خار جنبش مژگان اگر گاهی نگاهی میفرستم میشود عاجز ز غم چندان پریشان نیست بر غم خورده کل نخواهد رست غیر از از خوانی ز گس از خاکم ز تاب عشق مومم هر چه میخوای بساز ازین توان خود را بصلح گل ز جزویت بر آوردن فلک فارغ نکر دازد و بدگر گشتن اسیرت</p>	<p>جگر را خوش سنج آورده انداز سپر گشتن علاجی نیست رگهار انجور در پیشتر گشتن نه پای پیش از فتن دارد و نه روی بر گشتن بزرگوه ماندن به که بیاب مگر گشتن بلی در عالم هست از شهیدان نظر گشتن ولیکن دارم این صلبی که نتوانم در گشتن میسر حمله را با حمله عالم منسب گشتن هنوز این غیر برور را نیامد وقت گشتن</p>
--	--

ظهیری نکته اخگر میشود از گرمی مضمون
نه رحمت آفت پرواز مرغ نامه بر گشتن

<p>از تو وقت صبی دم کامل پریشان خشتن داشتی هر خط عاشوری ز عیب لاغری کاکل دارد چه گویم طره دارد سپرس در امانت نیست با احباب ازمن دوستی گر بخود نادم منور بران و زمار رسد شوق را پروردمی میبود دستی گردان زود میگیرد ز تمسیر خرابان خاطرش میتوانم مرد و فارع شد حمیت مانع بست در خبر و از چنین پیشانی سرور را مکن</p>	<p>وز صبا مغر جهانی غبستان ساختن خوشتن را عید میگردی بقران خشتن خاطرش جمعت از خاطر پریشان خشتن مهر او با چون تو نام مرث انسان خشتن خودیش را بمباری طفلان نادان ساختن فرض باشد در گریبان چاک دامان ساختن چند روزی در در را باید بدینان ساختن سخت دشوار است بر خود کار آسان ساختن مرور از مینده هست از زخم خشان ساختن</p>
---	---

چاپلوسی چند بختی در هم از سر کشکی است	خوشیتن را مورد دیوان را سلیمان ختن
عاشق مسکین ظهوری روز دوازدهم کرد بهمچ در مان نیست میاید بر میان ختن	
<p>ز مرگان تو خنجر بر کشیدن چه جانانی ترا میزید و بس صفی از دشمنان بستی رویت یکی از دستگیری های عشقت باین تنگی دانی و بجنودار بعد تدبیر نتوان آه گم کرد نیم قانع بیک زنار و قست نیازم به کمانی میسند زده ز لب باناله پائے دانگیر و چنان بر من نگاهش بود فریه</p>	<p>ز دلها چاکها در بر کشیدن دل هر کس ز دلبر بر کشیدن بجنگ دوستان لشکر کشیدن عزیزان را بخواری در کشیدن تواند شور در شکر کشیدن چه حاجت منت رهبر کشیدن بتان بروی یکدیگر کشیدن که میاید بزور زر کشیدن سری باید بدو سر کشیدن که نتواند بحسنز لاغر کشیدن</p>
بکشتی غم چو دریای ننگ شتی ظهوری ز دست لنگ کشیدن	
<p>چمن پر است رویش در دل جان گزین چه زلفت این زیاد جلوه دارد پریشان خزان رشک بر نخل حیاتم گرچه میریزد تلاشم آنکه حرف و عده زان لب برون آید</p>	<p>برای سینه ام شد سیر گاهی لاله زار من هزار آشفتنکی مفتون روز و گار من بهیدی کاش رضوان جلوه باغ و بهار من دنگی گر شود واقع گناه انتظار من</p>

اگر دم منیرنی ناصح تو هم پائی بردن کن مربع در مجبوس زندان زبان خود نگذار زیاد از خود نمی بینیم کسی در نزد خود بازی تبرس از شالپوشان فراسان بهارستان	ز کف رفته عنانها در کاب شهسوارین که می رسد کند بدستی ناگه خار من نشستم پس در عالم نیست خصل قیامین ببین آن عارض گل گل سپر از خارین
--	--

ظهوری کوشش فرانگی کاری نیمازد
همان دیوانگی روزی مگر آید بکارین

خوش است از آرزو مندان بحسرت آن آوردن ز حرف خون بهاد چشم لب خط امان دارد تماشای دگر دارند بیتابان نمی باید ندارد هیچکس زان زگرس جادو برابر شد بشور آورده شوق گریه آزرده جانان اگر باشد بری در صیدگاه قادر اندازن سلوک عشق در خجسته خرد نهسته می ورزد ز شب گیری بلند و کوتاهی از راه میرزد و هم صد دل برون در عشق از هر قطره غمی بنا فرمائی چرخ استگر تا بکی نازم	پئی آسانی خود کار با مشکل بر آوردن عجب گرستوان از خجسته قاتل بر آوردن میان چشم و رخسار از نگه حائل بر آوردن بیک دیدن فنونی در خرد باطل بر آوردن چه دشواریست در کوی تو یا از گل بر آوردن نه آگاهیت عدا خویش را خافل بر آوردن نمیدانم روت علم را جاہل بر آوردن سری ناصح خرابم از دل منزل بر آوردن بسج دل اگر خود را توان در اخل بر آوردن ضرورت گشته فرمان شه عادل بر آوردن
--	---

غمی دشوار تر از جان بر آوردن نباشد
ازان دشوار تر دانند ظهوری آن آوردن

گریه ات رنگی ندارد لعل خدانی ببین	ابی رگت خوانند ترسمش مرگانی ببین
-----------------------------------	----------------------------------

<p>از برای خود شبنم خواب پریشانی بین قلعه می و عشق زور و حسن بلوفانی بین سینۀ در چاک کش چاک گریانی بین بر تو هست ای مسلمانان مسلمانی بین طرف بستانی ندیدی کنج زندانی بین سوختی ز افسردگی شمع شبستانی بین کوفت از بند غم مبداه افغانی بین در دل هر قطره بی آب عمانی بین سخت دل در گریه کا هم حلیه دانانی بین بر لب خود از تا سفت زخم دندانانی بین</p>	<p>گوش کن افسانۀ موی و خطاطی دار در میان و در کنار افتاده انگه کش سینۀ دوزان جستجویش کرده از غم و میسر جهد و گریه عاشقان در اجتماع آورده اند میکشان فصل نازان را باغ خود نستان روزیت پروانه شد پروانه گی بر سر زدن گرچه لب بست لیکن ناله از لب دور نیست در بر هر ذره بتیاب خورشیدی نگه با وجود آنکه دل یک قطره خونیش نیست عالمی را آرزوی بوسه حیرت مرگزود</p>
---	--

تا یکی از صرغ در حرمان ظهوری ز ریتن

رو نما کن نیم جان خویش جلانی به بین

<p>بطرف جو صنوبر از قدرت پادشاهی گل بین چه بینی مقیر رویای باقی صبر فاضل بین تغافل میکند کار نگاه آگاه عادل بین که در دیدن نگه را چون در و دیوار حامل بین کنی هر جانمازی طاق ابرویش مقابل بین برات تارک من بر دم شمشیر قاتل بین گذاری کن بر اهل خالصه شجاعتی بین</p>	<p>ز رویت باغ را از لاله و گل و باغ و گل بین حساب دخل و خرج خویش را بشتره دایم زهی نادانی من می شمارم طفل نادانیش اگر بی پرده می بینی تماشا کن که من منیم تدارک هیچ رحمان طاعت دیر و حرم دیم کجا دیدی که فرمان خدیو عشق برگردد خوشنارندان عالم مجلس منجی نهادیدی</p>
--	--

اگر گرد و شیار از زخم دشمن سینه و تپان	مینشان غم مهر او دران تخی و چهلین
عجب گرد موج دریائی تواند شد ازین دریا	هزاران کشتی بر فوج در گرداب حاصل بین

چه درمان با طهوری خبر داد چرخ ظالم را	بفرق روزگارش سایه دارای عادل بین
---------------------------------------	----------------------------------

دل غم نشین شد ست بیا خانه شاد بین	در بسته ام مبروی دو عالم کشتاد بین
عشق و جنونش بود پدر بر پدر هم	نامم بخوشیقن دل والا نژاد بین
میخوانم آنچه بانغ بر حیان نوشته است	روشن شد از خطر تو سواد سواد بین
در خانه آن حسن بن دوست خود تویی	چون ماه و آفتاب دو صحنه زاده بین
تندرست اینکه پای کم آرم ز هر کس	از حبله زیاد سر آیم زیاد بین
فتوی و هم که هست جوادش بر اهل دین	بر کف عشق هر که نزد اجتهاد بین
ای آنکه میل مذمب اسلام کرده	در زاهد و عامسنگر رند را و بین
در عشق بیت کجاست بر من بصدق دل	ز نار بسته است مگر اعتقاد بین
کالای ناله را بسوی چار بسوی داد	با هم ز جان بصد دل و جان مراد بین
صد چشم و ام کن توان دید سر زب	چشمی بپوش از همه و برادر بین
از جروت شعله خونی او در گرفته تب	آهنم نهسا و تاج بر آتش نهاد بین
صد بار کشت و گشته زبید او خود خجل	یکه نگفته معذرتی اعتماد بین

تا بر سر چرخ طهوری خبر زند	طوفان فراز و نشسته و هم باد بین
هوای باد شاهی در سر من	بنازم ترک نازک افسر من

<p> مپنیدم با تو من تو آنچنان باش رگی دارند بیمار این عشقت ز طوفان خوردگان بحر شوقم بجای موج خمیر و برق بیم چراغ من روشنیست از پر عشق اگر گرم هست در عشق فرو خیال شوخ خارا پوششها بیاد شعله شمعش می پراند </p>	<p> کلم خار تو زهرت شکر من ثمرگان تو گوشت تیر من همه بی لنگریا لنگر من بدریا ریزی ار خاکستر من چراغ افروختن از صرصر من زند بر کوه کاه لایع من هم آغوش ست خار بستر من مگو پروانه کوبال و پر من </p>
---	---

ظهوری میروی از سختی تنگ

مکن پاست و ست بر من

<p> ز کویت خاک دولت خاتمه من بدام عشق اگر گنجشک گیرم بستی کرده بدستی باده توان رندانه کردن شیشه بازی شود هر روز یک کشور خراجی که خواهد شد کس نه ولیده مویان آبادی شدم رسو عجب است سزدگو خواب بنبل موی گرد </p>	<p> فلک یک گلشنی کاشانه من شود عنفت آب و دانه من حلاش باو ته پیانه من بزیر حنره شیشه من + بدخل عشق حنجره خانه من همان سرخپه من شانه من نعمت گنجیت درویرانه من که هست از کاکلت افسانه من </p>
---	---

ظهوری اینهمه دیوانگی کرد

نگفتی هیچ‌گاه دیوانه من

رویت سحر سحر فروشان شمعت خرنده آشناباد خبر چشم ترم کسی نماندست زنگین ز سرشاک گونه دارم در سایه مشام بادکامها از مشتریان قاصدا نهم یارب بچه نرغ باشد آغوش هم بی مهنری که عیب عارت می باش برهنه چشم بردوز	زهرت شکوه شکر فروشان پروانه ببال و پر فروشان از سلسله گهسه فروشان بازارچه جگر فروشان بسته آئین سحر فروشان جان تحفه این خبر فروشان در معرکه کمر فروشان این معرکه مهر فروشان از ابره آستر فروشان
---	--

آن شوق نظاره ظهوری

خاکب قدم نظر فروشان

آیا نگه نه نمکین تو عشرت بجرمان نازش بهواداری بالای تو مارا از پر تو رخسار تو رخسند نظرها ظلمت چه سازند بشیرنی شکرها از یاد تو بیرون نرد و خاطر عاشق خیز سود نیارند بی بازار محبت بر لولاهوسان و رهوش غله ننگدست	وانا نگه نه گمنام تو شهرت بجرمان باشد ز نظر بازی همت بجرمان بر سر مه دویند بصیرت بجرمان پی چاشنی زهر تولدت بجرمان اندیشه اغیار از طعنت بجرمان آمد بزبان کارشراکت بجرمان ترسم که خوری بازی دشت بجرمان
--	--

<p>در باب نصیبم و نذر اند نصیبی در حجب زردیم کشتن غنغ حلاست</p>	<p>از خواری و شنام تو عشرت بجران در زهر لب ما خون محبت بجران</p>
<p>بیاری اوقات بلا هست ظهوری پر زهر کن از حلقه صحبت بجران</p>	
<p>خسته در آتش او پیکر من جنون از رنگ تبار از بر ایم رستم از ناله و از آه دارد بدریای هوس موجهم روبروی به بندم دیده از مینا که به خنجر ز خود بیرون نهادم با غنچه برای حسرت شوقی ز راه خشک بدانخت سینها که دید ممتاز چه حاصل انیمه زهری که خورم مبین چون میجد نفخه سیران</p>	<p>دل من احتگر خاکستر من مبارک باد و نفع افسر من پریشان نیست جمع و فقر من اگر حسرت نبودی لنگر من و با نه باز کرده ساغر من که دنبال من افتد بهر من فشرودی کاش دامان تر من مگر مری نه بد بهر من نشد کنج و با نه شکر من به بین چون میطد دل و بر من</p>
<p>ظهوری بر سر کوی محبت ز پا افتاده دوشش در بر من</p>	
<p>ماننی گل خار مرغان گریه کو بر رنگ زن صلح در کار شکست تو ندارد کوششی داستان نقش پر بازی و نقش سادگی</p>	<p>بیلی دارم ضروری ناله بر آهنگ زن چنگ زخمی گشته سرب زخمه چنگ زن میتوان بر خفت خط بر صفحه شبنم زن</p>

<p>مرد این ره میستی بر عذر های لنگ زن گزنی لاف صفا از سینه بزرنگ زن بادل بکیزنگ بر غمهای زنگارنگ زن چند پیمان شکنی پیمانه برنگ زن زو غلط بر سینه دغش قرعه کو برنگ زن خیمهای داغ خود بر سینههای تنگ زن</p>	<p>دیده دیدن نداری در صفت کوران نشین سهل بود آئینه با سکنند آن بر توندشت عشق یاران عیش رانی طور دیگر کرده اند کرده از سخت روی تو بستی نچنین صبر نه دل نیست صلح زخم مرهم ز نیدار تا بچاه غم طباب آه برگردون کشید</p>
--	--

بر خود آسان کن ظهوری می شناسی نشی را

سخت دشوار است پاس نام روز بزرنگ زن

<p>که بمن گفت روی ساده به بین داغ پستی بسینه داده به بین دام تو دیده با کشاده به بین رو بمنز جگر نهاده به بین کار بر یکدگر گفت ده به بین بر سر داغهای با ده به بین چشمم بر چشم ایستاده به بین رهمن جگر یانیم ازاده به بین طفل پرکار و پیرا ده به بین</p>	<p>گریه رویم به نقش داده به بین روی راحت که میتواند دید گرچه از صید دیده می نبزی داغ اناسخوان سینه گذشت شوق سرکار دیده نهانمیت گشت کالای زنده نمائی چند در یوزه تا شا چند پیرهن سدره آغوش است تازه معشوق از کهن عاشق</p>
--	--

مدعی را از یاده گریه بین

بکمی از منش ز یاد به بین

<p>زبان برخیز با دلدار نشین زیادش گشته که خاطر مهابی گراز دشمن رسد هر دم صد آزار نکردی حاصل امسال انبار نفس برکش ز حریف عشق زنها زدکان در پس هر کوچه بر خیز زبان برخاستن شطرت در عشق بر خنسل جنون نو بر نکردی</p>	<p>بسر داری بی پای دار نشین بگلخن غیرت گلزار نشین همه بردار و با دلدار نشین بده بر یار و کار یار نشین بدام تهیئه این کار نشین بخلوت بر سر بازار نشین بزنهاری ز غم زنهاری نشین بباغ داغ به خور دار نشین</p>
<p>ظهوری تاب که بیوده گونی زبان در مهر استغفار نشین</p>	
<p>باخیر آشنا شده نا آشنا به بین راضی نگردد بخت شناسم خوش نیست بیوش و بیکسرم که هوا دار من شود تمت نگر بر جسم ترا نام میبرند تیر نگاه تاب برای چه میکشی ز بهت برم که غیرت شهت شکرم هم احتیاج حاجت بخت و بهر غما بر خاطر یک عیش که یاد خود گنی از محرومان خویش مباد و خجل شوی</p>	<p>گردیده خصم اهل زفا میو فایمین خواهم دگر دعا بکنم در عایمین بیرحمی شمال و ستیز صبا به بین نسبت دهند صبر بر این اقربا به بین بر غیر رسته چشم تو شستی خطا به بین در کسب در خویش تلاش و آبه بین در عشق خود در عایت شاه گدا به بین بفرست پیشتر غم خود را و فایمین تنهائیم گداخته تنهائیم را به بین</p>

آری ترا که گفت که احوال ما به بین	ما را چه حال گر تو پریشان نگه تری	
	چشم ترا چکار ظهوری بروی کس بیگانه کن نگه نگه آشنا به بین	
افتاده مرگ رشک بدینا جان من ترسم خسک شود سمن بوستان من صد خفس شکوه رخسته پیشه کان من چیزی نماند از جگر خون چکان من بیباک من ملاحظه از زبان من لطف تو هم مگر کشتد ترجمان من باشکوه گشت دست و فعل پیمان من	بس شکست حال من ناتوان من لی جویار دیده نم گشت نعم مباد از جوش شتری شده بازار رشک گرم چندین تبسم نکمین چسبیت با قریب همیچت ز غمزه بانی اغیار باک نیست عشقم دلیر ساخته در شکوه انجین در امن آتشم زدن افسر نه نستم	
	خوان امید وصل ظهوری گستران منغز دگر ذخیره کند استخوان من	
فرمایش شافره اشکبار من رفت تو طرح تفرقه روزگار من بر خیز ناصح از ره رعنا سوار من در صیدگاه بخت بهایش شکار من خواهم قسم خوری ببل اغدا من	آید خیالت از نفسی در کنار من از بس بهم برآمده ام شاید ارکشد ترسم بغبت غاشیه از دوش من کشتی گر دید سر حلقه فراق آشنا گفتی دگر بیان جدائی بسوز نیست	
	عالم بکوی حبه طهوری خراب بود تا از خیال وصل گشتی دوچار من	

<p>گرچه مارا نرسد پرسیدن نیست در کیش مروت جانز رسم دیرینه بد مهرانست چند بر بستر راحت میرم چند در کوچه در یوزه وصل ناصحا قوت فرصت میگوی</p>	<p>چسبیت دیگر سبب رنجیدن رنجست خنده ز لبها و زودیدن یار گردیدن و بر گردیدن ای خوشا مرگ تنادیدن بجالت پس سر خاریدن گفتن از تست ز من نشنیدن</p>
<p>مردم از غصه ظهوری راجی چند برگریه من خندیدن</p>	
<p>نیست دستی مرگ را بر جیب جان عاشقان نغمه در قافون بزم زندگی آخر شود از درد دیوار اگر سنگ ستم آید چه غم دیگر ازادره مقصد بغضت احتیاج نیستند اهل جفا جنس وفار مشتری در گریبان پاره کردن دست زحمت میکشد فسخه میگیرد و دوا از درد بیدرمان ما لاله دگل در نظر قدسی ندارد آنقدر</p>	<p>پانمیدارد خزان در بوستان عاشقان بگسلد گریشته آو و فغان عاشقان باشکستن کرده پیوند استخوان عاشقان چون یقین دنبال ره دارد گمان عاشقان گشته دزد نگار گم قفل دکان عاشقان گرمی کرد و دزد متابی کتان عاشقان سود را سرایه نبختد زیان عاشقان ارغوان خیزست چشم خونچکان عاشقان</p>
<p>ساختی ممنون شنیدن را ظهوری لب بند نیست خوشتر داستان از داستان عاشقان</p>	
<p>مرا لعنت ز بزم وصال دور کن</p>	<p>ز کات قوت خود بر ضعیف زور کن</p>

<p>هزار سینه بی کمیند ریش شد از شک بلطف ظاهرت کی روزم نهان زبان عجز بر از شکوه تغافل سبا و آتش امید شعله نبشاند ز برق اشک بسوزد سرخی ابله چنین که دست تو از باوه می کشی زاهد</p>	<p>بر روی بی نمان خنده چند شور کن بلایه در بر ماتم لباس شور کن برای پاس بگه تکیه بر غور کن نیاز در دل افسردگان عبور کن چرخ مجلس افسانه نور طو کن سخن ز نشاء غفاری غفور کن</p>
--	---

ترا چه رتبه که اندیشه وصال کنی

ادب خوشست ظهوری چنین ظهور کن

<p>تا که ایدل بحاج و زردین بر سر خوان رشک و شوارست در کمین جگر نشاند خاک لذت ریش سینه دریابی پند گو خالی از فری نیست در بلای سموم دشت ذاق شهره شد یار در محبت غیر</p>	<p>صرفه کار خوش شما دیدن جگر بخت لخت خاییدن آفت انداز غره تایدن چون در آید سبب بخت دیدن با تو فنیق پسند نشنیدن چند بر خود چو شعله لرزیدن همچو گردون بدان پستیدن</p>
---	---

بر ظهوری مسلمت نقیض

شوخی نامهربان پسندیدن

<p>مگو ای دل که دشوارست در غم ناتوان مردن غنیمت دان که عشقت بر زمان مرگی دگر نشد</p>	<p>که دشوارست پیش من برگ بنیان مردن که کس بسیار مرد از اندوی بهر زمان مردن</p>
--	--

<p>بدانگی نقد صد گنجینه دین در شمار آید سراسر امید خود را چون سپدم باز را نونی رهیم افکنده بخت بد تبرکستان هجرانی بر دو قسمی دیگر اینجاسری کش ای اجل ننگبر</p>	<p>میسر نیست در کفر محبت را بجان مردن کرم فرمایا خدایا بخت سر بر آستان مردن که در دنبال باشد نعم جان را صد جهان پنا باین دلبستگی هم خود بگو چون میتوان مردن</p>
<p>برای اوست که مردن که در خواری که در غرت ظهوری نیست فرقی اینچنین با آتخپان مردن</p>	
<p>با مدادِ فنا فکر یقانی میتوان کرد ترا آب دیار عقل میدانم نمی سازد متاع پنج بسیارست نقد راحتی داری از ان اسباب ایمانی که برهم میشود ایمان همان غم دست میگیرد اگر روزی ز پاره توانی کرد اگر پا بر سر کوی جفا محکم</p>	<p>بجوش ایل که خامی را دوائی میتوان کردن بکاک عشق تغیر موایی میتوان کردن زبان خود مکن بیع و شترائی میتوان کردن فدای چشم کافر ماجرائی میتوان کردن تمنائی غنم مرد آزمائی میتوان کردن وفا خاطر نشان بیوفائی میتوان کردن</p>
<p>ظهوری مدعی را اگر نباشد بر دلت دیتی اثر را دست فرسود دعائی میتوان کردن</p>	
<p>ای بخت وقت ناز رست ناز کن از حرف تلخ باش زبانی بکامش ایام بنیوانی و شیر مردگی گذشت ترتیب شکر نعت عیش وصال ده جان در تن اثر زد دعا کردیم دوش</p>	<p>در بای کام برنج امید بار کن دستی بخوان نقل تمنا در از کن گلگشت ذوق در چین گل ساز کن در بای شکوه غم هجران فرار کن برخیز بر جباره دشمن ناز کن</p>

ای دیدم رختنا گریه ز منزل برون ننگین	ای لب برای خنده تو هم جایی باز کن
<p>بخت بامند پای ظهوری موافق است خود را مگر بیاس کسی سرفراز کن</p>	
<p>خدا یا دیر شد از فونمال وصل بر چین نمی افتد برون این اخگر سحر گر یابم تخت غم در جگر گذاشت بیم آرزو دارم چه از کام تمنایم حسرت بیشتر جوشد بلای جنبش تنگان نمیدانی توای ناصح ز دم نالی مبارکباد آخر شد سیه روزی گس طبعی بر دایم شیر شدی چاشنی میکن از ان بستان که دید سدره زپای گیاه</p>	<p>ز باغ چهره گل در گریبان نظر چین درون سینه تاکی داغ دل بر یکدگر چین بزرگ گریه شادی ز دل حسرت بدر چین چه حاصل در تحیل بوسه از تنگشگر چین مکن منع من از نخت جگر در نشتر چین توان در سایه شام شبستانم سحر چین سمندر میتواند شعلها بر بال و پر چین مینمست خبر کوتاه و ستا تراثر چین</p>
<p>ظهوری عشق دیر خنده دارند چونستان ز میان لب حسرت برای گریه بر چین *</p>	
<p>چو می بینم نثار و آفتدر قدر گناه من مهره سعیم نثارم هیچ در قصیر تقصیر چنین باله اگر در غمت بر نوشتن شاید شراب آمد حلال اثبات این زبم نشا و آن اگر در کشتنم دشمن نثار پای با مردم چو از دیموری بجران شرک حال میری</p>	<p>که بند راه بر امید من امید گاه من مگر عفو ترا روزی بکار آید گناه من که روز هفته را بیرون کند از سال و ماه من که باشد از کف من همچو تو قاضی گواه من ندارد هیچکس در دوستداری سنگاه من توان اندازه برداشت از زور سیاه من</p>

به پیشش دیده را از روی خوبان هست سرشک	تغافل را کمین فرموده در پاس نگاه من
ببشوق غم ظهوری جمله عالم را قدم دادم لکنون سیاح گرد و نم طناب آورده آه من	
ببین سنگینی غم کوله بار کوه کاه من ز بس در دوستی ثابت قدم گردیده ام شایسته فزون از کوه کهن در کشتی عشقیم اگر بودی لب ناصح بجا موشی ز من نزدیک می باشد و مد کلماتی تر بر خار خشک افتد اگر چشمم دلم گم کرده راهی تا خم آن طره آوردم بفرق نخل خرم ابر تر کو خمیه بر کن بخورد و دودل هر جا که میاید نمیباشد	محبت خایم امن خطرنا در پناه من که در طوفان محشر برنجیزد گرد آه من بنودی سختی کوشش برون از برگ کاه من که گرد و بر سر من دو تر شد خیر خواه من که خورد دست آب از روی عرفنا کی نگاه من پریشان نیست در اثبات انیمنی گواه من ز جو برق دارد بهره تقنان گیاه من بیا بگذار ای مشاطه زلفش را آه من
دری از خنده بگرفتی ظهوری خشک لب نشین نیاوردی بکف مستی گلی از گریه کاه من	
بدست مرگ حاشا جیب عجم کی توان بدین بفرقم سایه عشرت نیفتاد از بهی روزی سرت گروم دلم خون شد مروت نیت پندار چه زمینده است در کوی دفنا ز کس قبا باین ز دعوی های بیجا عقل لب بست خوشام به تسبیحی که اشک آورد دین بر یکدیگر چید	میسر تا نگر دو دهنی در دست چمچیدن بزی دشنه غم تا بکی چون بید لرزیدن بصد عذر آشتی کردن دگر از خویش نهیدن بدان از رخ پشینه پوشان خاک برچیدن میسر شد بدست شوق گوش حرف ناییدن شمرم طعنها بر برهن در بت پرستیدن

بوزن بیستون می آیم افروزم درون دل	اگر فرمود را با من توان در عشق سنجیدن
نصیحت های عاشق گوش کردن از تو بی پروا چنان خوش نماید که ز ظهوری نپوشیند	
در دل آه حسرت مرگان شکن مایه در کار سیل اشک کن دفتر ناموس در قلم شبوی ریش کردی سینه تاثیر نیستم مرد ملا متهای خلق منزما در سنبل کا کل روست	خارا ز پا در کش و در جان شکن موجها از سینه عمان شکن شیشه امید بر بندان شکن در لب بیجا رگی افغان شکن مردیج صبر را پنهان شکن باغبان کو عطر در ریحان شکن
باد نیری غنچه دل را فروخت رو ظهوری در جگر بیکان شکن	
حدیث کام میرفت از زبان بوالهوس بیرون معاذ الله که باشد دست دست شخته حیرت بنزل کے تواند برد محل از گریه باری نمال جویستان وصل بند و میوه شاهی خران آرد با استقبال از هر خار گلزاری بزم وصل طالع میرد یکبار حریفانرا	اگر میرفت ذوق شکر از طبع مگس بیرون خوشا حال کسی که در دود را از هوس بیرون بریزد راه رو بارند اگر از جرس بیرون که باشد چیدنش ز انداز ماهی شرس بیرون اگر آید صفیر بلبل باز قفس بیرون بغیر از من نخواهد ماند کوه هیچکس بیرون
ظهوری از برای جا نمنا وقت مییابد مبادا پانهد از سینه حسرت کینفس بیرون	

<p>دست رد بر سینه سختی کشان آسان مزن دست دعوی عشوه از ترکش مرگان مزن یا سنان طعنه بر جانهای بتیان مزن قرع بجایگی بر محنت هجران مزن خارج دنیا زرا صدامی گاش رضوان مزن میشود در اهت غلط بر کوه سامان مزن</p>	<p>ست عمدی سنگ بر پائنه میان مزن بهوشها رفتند و طاقها سپر انداختند یا کند طره را از بچ و تاب آور برون بر بساط وصل ایل فالن طالع خوشست لی نصیبی و اعطا از عزت و خواری دینغ ایکینه نیخواهی بکوی کامرانی سپه بری</p>
--	---

چنگ بزم غم ظهوری عالمی را هوش برد
هز زبان بر تار آسم زخمه افغان مزن

<p>بگذار شتم بهر عیان مدعا برو ما و انکرده ایم لب از پیش بابر و بیگانه ام دگر بر دای آشنا برو منشین برو برو برو ای بویا برو خیری بزور کام و زبان ای عا برو هستند بنخودان دگر ای صبا برو ای دل اگر بفره توانی زجا برو</p>	<p>تا که دنیا خرم ز تو ای بویا برو آنها که در قفا تو گفتیم و گفتیم دشمن کرد آنچه تو کردی بدوستی امید صانعیت و گریست نیستیت حالا خود از توقع دشنام فارغیم بر خود حرام کرده مشام شمیم او ترسم که هیچ جایی نگر بر نیفتد</p>
--	--

غیر از سفر علاج نداری لجاج چند
مردی از رشک غیر ظهوری بیارو

<p>لاله را پیرایه از رنگینی گلزار او تلخی از شیرین بانی نیست در گنزار او</p>	<p>سود را سربایه از دلائی بازار او گفتای ز هر حرفان شکر نوش حیات او</p>
--	---

<p>درک حسّش نیست مکن تن بر بنیان جان خیز نیست عاشق را بجز افزونی غم طلبی چون کشد با ناله لبش شکوه میزد فرو سینه گردید از خزانش ناخن جیت شیا راه او شکل که بکشاید میان جستجو شیخ پیش از تو این ندی بیابا کی نداشت مستی در پایه پستی نماند از میفروش نی همین زنار چیدست بر تسبیح شیخ گردش گردون نشد هر روز بر برهن</p>	<p>بر میگردد زنگه افتد چو بر خضار او صرفه او گر نباشد در غمش غمخوار او خوش فراح افتاده عاشق نامه مقار او جوش کرد از شعله دغش جان دل اشیار او گردد بند و خویش را بشکیر بر انوار او میدید گویا اثر بر عکس استغفار او میشود عالی ترادی ظاهر از اطوار او بر همین کوتا بر آرم سحر از زلزار او کیست در عالم که اقبالش نشد ادبار او</p>
<p>مرهم خاموشی بر ریش گوش من نهاد مرحبا با صبح ظهوری گشته منت دار او</p>	
<p>خاکمال صبر با از جلوه رفتار او کی بسعی چرخ می خبید از جان افتاب تا سیح از زرشک خود بستر انگرم بر ریش تجانه سازد دیده بر روزگار دوش بر هم باغبان چشمی بجدی داده شکر بایدیش ازین شاید رود در شتر تا صدم گشت ست حق با اوست بودار برگدایان حشمت جمشیدی گردید طرح</p>	<p>گو شمال هوشدار عهد گرفتار او جای و امیکرد اگر در سایه دیوار او چشم دارم پریشانی از زنگس بهار او بت هوس دارد که بندد بر میان زلزار او دسته گل خود بخود میر وید از دستار او رفته تا مغرول و جان احتیاج از او دوستی ننگر گواه اوست و محوی از او بخش اگر میگردد قدر خویش مقیدار او</p>

گشته کرسی از برای پادشاهم	پایه از پایه منصور عالی تر بود
سادگی بنگر ظهوری شاد میدارم را کو چو من هر کار را خود کرده ام در کار او	
شدرست پایه تنگ دود مایه داری کو صبا کجاست ز جولا ننگت بباری کو در بیخ دود با خراجش اختیاری کو برای پای ز راه تو نوک غماری کو نهاده غم بکمی روی عکساری کو سپهر عالم عشقم می قراری کو برای نقد شکیباییم عیاری کو که در دمیدم دایم اعتباری کو بیا بسیکده زین خوتبر حصاری کو	برای مغز جگر ذراع سینه داری کو نهاده پانگه از شوق تو تیار کباب ز کف هنوز زلفت است اختیار برون برای حبیب ز باغ تو نیست برگ گل دوا کجاست که در دم زیاد تر گردد دست تشنه چاکش قرار می نیست بجوش کوره اکسیر گر چه ز شرم ز زمین ناله در آورده ام برون لبها بدفع لشکر غم به جایی خم بنگر
هنوز گوش ظهوری نباحان دار چو من ز صبر شکیب تو شرمساری کو	
نگه از دیگران تغافل کو عشق را نیم جو تحمل کو زنگ کلنا رو بوی سنبل کو عقل را خفت ز نازل کو اشک را ز بهر عقل کو	از مدارا بگو تقاضا دل کو چه تحمل که حسن خرمین کرد باغبان زنگ و بو اگر نیست عشق در پله ثبات نشست شوق اگر بزیرخت بخت جگر

<p>ای خوش آنانکه آه طره کشید شکوه پندریان دلم را برد مستکه از صبح و شام خود مانم</p>	<p>در نفس چچ و تاب کاکل کو نمک لولیان کابل کو صبح پروانه شام بابل کو</p>
<p>ای ظهوری گرسنه چشمی چند سیر می نعمت تو کل کو</p>	
<p>این دل دیوانه را بنگر و تدبیر او کیست که گنجشک دل غیبت شاهین کند نورق نظر بازیت حلقه قراک کو وعدۀ تمکین گران گشت سبک از طاف ازرگ و پی هر طرف بهوده تا بد طاف ساده فغانان او ناله یکدست خویش تقصیر بچون حباب است بنامی آب</p>	<p>ازرگ و پی خویش را کرده زنجیر او یا فته از ناله دام در دودا گیر او هر بن مودیده بر تن نخچیر او اینهمه تعجیل او انیمه تاخیر او خمیه جان راستون گردوز آریز او بلبل و پرکاری صوت بم دوز او رو زنا میشود آلت تعمیر او</p>
<p>برد ظهوری از حد نرم و حیا پیش پس تا بکی از خود کشتی خجلت تقصیر او</p>	
<p>گلرخی ساقیت حرف لاله و گل میشوند از پریشانی زبان و گوش عاجز می شود می نهد از بهمت بیدار بختان حرص و آز تمام کرده زدا شنائی را بتان یکا تنگ خشم و از رخ کرده اگر منع نگه از گفت گو</p>	<p>بلبله گر بامیت از شیشه قفل میشوند داستان لغت میخوان حرف گلگل میشوند سر خواب افسانه صبر تو کل میشوند بر مدارا شان مدارا مداوول میشوند گفتنیها آنچه خواهی از بغافل میشوند</p>

میشود هر طفل در صبر و شکیبایی بن پشیکار نهنگا ہے یکہبان سحر و فسون	گسیہ ایوی ز نغم لاف تحمل می شنو ور و گن دیدیم جادو سحر بابل میشنو
---	--

از ظهوری هیچ در گذر که بی تقصیریت
گاہی اگر گویم کہ میوزیم تحمل می شنو

صیدی درین نخچیر کہ کو لائق نخچیر او اورده چون عشق و خوں عقل و خرد کو بردار در پیشگاه دلبران جای شهیدان دیدم بر تلخی زهرش نشین بر لذت شکر و عشقست میر کاروان بایم از پس ماندگان گر دو پند آسمان کتان مستانی اگر نیکین شوست از بیدلان یا نصیب کسین نازم فقیہ شہر را در شرح دارد جملہا از دایہ دوران نکہ طفلان کام دل سچو فسرین اشک از چشم تر عقد و افتاد از نظر	در خون شہش می تیمم این چشم زخم ترانہ افتاده در کون و مکان شمشیر بر نخچیر او تقدیم خواہم بر بے فریاد از تافیر او بخشم بروے گنج او ویرانی تعمیر او ایو اہمین خود را چسان استبت شکر او سر نخچ شوقی شود یک رہ گریہاں گیر او آندل کہ در شادی غم نمیدہ کس تقصیر او در جمعہستان مگر فکری کند ندویر او گر دیدہ شیرین تر بخون پر کردہ جوی شیر او بر سعلہ داغش جگر صد باغ مل تو فیر او
--	---

از خود ظهوری کویر لاف مننا تا بکی

انگارہ اش از تنغ شد کو جو تا ہر شیر او

نداری ہرہ از کفر عشق ای دل مسلمان شو چو بیدردان تمامی عمر در زینت بسر بردی بفکر زارنالی باش و بر کام و زبان رحمی	انگیزی جمع خود را دای بر حالت پشیمان شو زہی غفلت نہ ہی غفلت پشیمان پشیمان شو سراغ چاک کن شرمندہ جیب گریبان شو
--	---

نجات میکشی فردا مباد از مرگان باش بسوزد تار محرومی نباشد پاس غبارت چه سرگرمی که اسباب کانداری کشتی دریم گدائی از گدایان چشم خویش بر نیازد بغرلت بر رخ مردم در الفت چه می بند بسان موج بازوی شناکتا به بحر شرم	بتیغ تیز دستی جان برافشان شیدان شو بزیغ شعله تیغ سپید چشم حیران شو شرابی در جگرش آتش کالای محکان شو شود تا حیرت آرزو همان سلطان شو تبرس از صحت خود گدازان از خویش نهان شو حباب آسا بخوابان دیده و غار غرطوفان شو
--	---

ظهوری در صاف نفس نامی بر نیاروی
غرنجوانی خوشست از مطربان زده بحان شو

با ما چه خوش بصر نه شود صرف نیاز او معمور باد مل چقدر جان قیمتی مشکل که الفتش به چمن پاکسی سد محمود از غلامی خود باد شاه بود دست تپ هوس شده کوزه زلف آل داغی نهاده دست غمش بر دم بله بهتر نهاد شال مرا از حیدر غیر ای شیخ اگر بخلوت عاشق گذر کنی	بیچاره آنکه بخت ندارد نیاز او آماده کرد و در هوس ترک نیاز او ایکاش میرسد بمن آتشی آزار او وقتی که خواجگان نشستی آزار او نشر کشیده تا مره های دمار او مهری نداشت درج گهرهای رزار او گویا نکرده پر غلطی امتیاز او گرد و حقیقت تو مرید مجاز او
---	--

راحت زمین محنت او منفریست

نازیم بداعهای ظهوری گداز او

هر طرف سلهای خلقی بر سر میدان تو	زخم صد خنجر بر یک جنبش مرگان تو
----------------------------------	---------------------------------

هست خوبان گرام هم شهیدان دگر
تخت شاهی چون نهاده از برای حسن
آتش افسرده دل بر سر کوی حرم
بهر خشت خانه صبر شکیب با قضا
بانج و بستان را با میدی خشم افکنده ام
یک خدنگ نازیم در کارا کو نوشته باش
آرزوی ناوکی گر رخت در جانم شکست
تا بساط آرزوئی صل بریم حیدیم

تیغ بی هنجار میرانید بر پیکان تو
حیرت تا دوخت خشمم و او بر ایوان تو
شعله پرورد دست با دو گوشه دامان تو
خاک می آرد مگر از کوی پیم میان تو
جان فدایت جای بسیارست زندان تو
صید لایعتر ز ما دارد ز سکارستان تو
نیست بلکی دل پرست از حسرت پیکان تو
آن سرو سامان ندارد بی سر سامان تو

راز دل ظاهر ظهوری میکند دیوانه است

گر بد نباش نفیته عشوه پنهان تو

کو بازوئی که زورزند بر کمان تو
گاهی اگر تو هم گدزی میکنی بدل
بر عمر خویش رحم بدو تو دیده ام
یکیک بمین مهر و وفا میشود وفا
خشاک است جلوه سازی شاد و مینا
از قصه ات مقدمه گویان گرفته ام
با گفتگوی غیر زبان مرا حچار
دستی پی نداشته ام از کیسه موی
گویند صد نشان نشانم نمیشود

کارم چه سخت کرده نیمی زبان تو
من در دل تو هم گذرم در زمان تو
از شرم خویش را ندمم مهربان تو
دادیم وعده که بخویش از زبان تو
گر دیده سدره کهنه ز نخل جوان تو
هر دوستان مقدمه داستان تو
پروای جان خویش ندارم بجان تو
تا سود من شرک نشد بازبان تو
میخواستم که از تو بر سرم نشان تو

گر آسمان سجود ظهوی کند منو بر تافت بار سجدۀ آستان تو	
سماع ملک و ملک برده ترانه تو را اهل حسن کسی نفع نمیتواند گفت ترا ز دیدن هر روز من علاجی نیست رسد بکام ز یک وعده ات هزار خلقت عجب که رام شود صبر شیر حوصلگان چه بنیش است که این بال بستگان دارند چه اختلاج تبلقین سخت بیداران	صبوح زهد و ورع از می شبانه تو زمانه و گمان نیست در زمانه تو بنار خانه من گشته ناز خانه تو هلاک میکند آخر مرا بهسانه تو چو از نگاه رمد چشم اهوانه تو بچشم دلم تو خوش کرده اند دانه تو بست مایه خواب پسین فسانه تو
همیشه باد ظهوی دلت بدر آباد هرات ناله نوشتند بر خزانۀ تو	
نزن حرف، تحمل ناصحامرد تحمل کو مرا هم میکشد نازک بقتل حسن و نام حرم را حلقه بگرفتیم در می کشود بریم گر بیان تحمل خاک خواهد گشت پیل را بکیبار اینچنین بستی در امید بریم	تعقل تا کنم در کار خود عقل تعقل کو مدارا بر نیتیا بد و تم تا بطلاول کو همان بیچ و تا بم حلقهائی لطف کامل کو هوا داران خدا تا کلمه پیر این گل کو سرت کردم چه واقع شد نگاهی از رخاقل کو
نیایی نغمه سخی چون ظهوی در خراسانیم نگاهش دار این مهندست گل بسیار پیل کو	
ز قحط وصل و گر قحط خورد و خواب شده	چو موبه آتش آتیم چچ و تاب شده

ترا آه چه با فم عشق زیبا نیست
 چه حالتست که می بینم و نمی بینم
 امیدواری صد گنج خنده ام بر هم
 بصبح روشنی میتوان تکلفت کرد
 سرخوردن و پای نخت بیداران
 هوای کعبه روی در سرت که افتادست
 بدیگران هوس برگزیده ازانی
 گرانی و سبکی بر نیتوانم یافت
 چه فرق غیر اگر بی حساب خود مانده است
 فریب مشتری از باب اضطراب خرد

که تا رو پودنگم بر رخس نقاب شده
 بفکر بستن چشم نگم حجاب شده
 چه خواب خاطر معمر من خراب شده
 نماند تیرگی سایه آفتاب شده
 بصد فسانه رگ گردنم بخواب شده
 ز دست عشق که صد کوشش بر آب شده
 برای خاطر من حیرت انتخاب شده
 بگفت غیر بمن مرحمت عتاب شده
 بخا و جور بمن موبو حساب شده
 کجاست جنس کساد وفا که باب شده

بزم بار سخن پشت بر ظهوری هست
 نه نشسته روی برو قابل خضایت

جنه بینا کحل خاک مده
 تشنگان و عده امروزه را
 داده حق عجز مرا خوش قدرتی
 کرده ام سعی و تو صاحب شستی
 از حیات خود نگردست آنچه خضر
 در گذشتن بزنگه شده دراز
 حرف پهلودار از کس نشنوی

هر چه هر جا میدهی بیجا مده
 آب از سر چشمه فروا مده
 بیش ازین تشویش استغنا مده
 میشود ضائع بخویشم و اده
 خرج در عشقت با و مجرا مده
 سیل اشکم را و گر پنا مده
 هیچکس را پهلوی خود جا مده

<p>پاس عرض مال بر باگشته فرض گشتم از بالای رضوان منفعیل مشمیری زین کیسه بر تبر بادیش نقش شیرین ناز کستای کوکب</p>	<p>خواجہ کو عس رض خرو و دیبامده باقدرش کوسدره را بالامده نفت در جان بیجان سودامده انجمنیش تکبیر بر خارامده</p>
<p>از ظهوری خرقه شوئی یادگیر آتش آلایش دریامده</p>	
<p>بدروز بستی شب هجران ندیده بگذار پهلوی تو نشینم بکاظم ترسم که سنجیه سوزن بسوایم زند ترسم کشی ملامت صبر سکون من سرخپ نهاندم کن رنجام دگر بر مرگ رشک غمیر تیان اصلا مده می گاهم از تغافل و مینالم از نگاه پیشم دگر حکایت شیرین زبان گوی</p>	<p>جمست خاطر تو پریشان ندیده از عجز من تکبر در مان ندیده ایوان بر تو عشوہ پنهان ندیده ای نپدگو تو جنبش مرگان ندیده چنیم بدوز چاک گریبان ندیده از گشت حیث در ته دندان ندیده جو زنهان و لطف نمایان ندیده شد تلخ نوش من شکرستان ندیده</p>
<p>تکلیف طرف بانغ ظهوری چه میکنی رحمت بر تو گوشه زندان ندیده</p>	
<p>خوش فارغی از فکر ای آشنا بیکانه در کوره بطافتی خامست خوش جان دل بر بوی تو بیکانگان در سیر بانغ و بوستان</p>	<p>بیکانه شد درد از وادای آشنا بیکانه زین گریتر با وادای آشنا بیکانه منع صبا منع صبا ای آشنا بیکانه</p>

<p>جاننی بی نی در میان دماغ جدائی شدنی دار زبان رشک است و داری سخن خوریم عمری خون خود از آنجا تقصیر کرد باد و ستان این شمنی با شمنان این دوستی</p>	<p>داد از جفا داد از جفا ای آشنا بیکانه کویته بین این ماجرا ای آشنا بیکانه ظاهر نشد تقصیر ما ای آشنا بیکانه بیکانه ای شنای آشنا بیکانه</p>
<p>پیش خیالت از حیا لرزد ظهوری در دعا اغیار و عیض مدعا ای آشنا بیکانه</p>	
<p>شب کرده بودم شب ساغر کشیده خاشاک صبر و دود با فلک میرساند خندان و تازه روی ترکین همگذاشت بگرداختیم چون مستم و سرنمی کشیم گم گشتگان براه سکندر نمیروند در خصل وصل غیر فرو برده دست او در مانده علاج لب خشک خود شده است</p>	<p>با دور باش غمزه خنجر کشیده از گونهای شعله با خنجر کشیده از گریه گاه اشک بخون در کشیده از خط خطی مهر و وفا در کشیده بگذارد حرف منت رهبر کشیده نبشت نقش مهر شده کشیده جیخون و دبله از مره ترکشیده</p>
<p>کی هدم ظهوری آلوده میشود دامن بآب زرقم و کور کشیده</p>	
<p>عشق را شان دگر از نازده غیس را دل گرچه عهد آورده شد و کیل من نیاز آسوده ام طرح میکردند رخ یاران من</p>	<p>سحر را همدوشی اعجاز ده کرده صهی بزدوی بازده اختیار خود بدست نازده چرخ دون کو کام فرین بازده</p>

خنده شاید که بر دادرطلب صاحب تصنیف تو در علم عشق ناصر آخر روزن بر طرف من ای که بلبل در نفس بر دی بلبل	گریه از چشم تر پرواز ده شرح رسوائی بختم راز ده نمای طوق قمری مل باز ده رشته داری خصلت پرواز ده
--	---

سازش شاید ظهوری نشنوی گوشتال طالع ناساز ده

ز کوی بادشهی گنجا بجای که چه ز باغ طره فراق تو خلق چون کشد بغیر دین و دنی نیست آنچه لائق به پیش درو تو از دست ناکه دکنم مگر که آمدنی در دل تو افتادست بموسه غبشی لعل تو شهرتی کرده است بطالع دیگران غم بعشرت آبتن چسان فراخی اینجا گنجیم در جیب ز مغر شمر و غم روزگار خوان فلک بغیر خدمت درگاه شاه متانم بهند عشق بر ایم شه شکارم کرد	بخیر بسته جبین سر از گدای که چه کدام روز نیستی از خدای که چه بیاد پرده بر اندازد و نای که چه ز پریش نفسم و اگر فتنه پای که چه و گرنه عاشق و امزش منرای که چه ز منعمان و رخ شهر بر گدای که چه سیاه روز من از صبح شام زای که چه بیر کشیده ترا تنگی قبابی که چه غم فراق درین طرف تنگای که چه بفرش شاه کشم فرق عرش سایی که چه من و غزال دکن آهو خلی که چه
---	---

مهر امید ظهوری که عقل ناقص بخت نیزنی در عشق گریه نیشای که چه

<p>سکون مجنوبی مطاقت ضعیف تر شده ز رشک خود تو در رشک دوی گشته گره بیمار بستر با این سخت بیماری زبان چو باز گم گوشتها شوند قلع بکوی حسن تو گزیده زاندا گذر جگر ز لذت دایغ تو باد بر خوردار کتان طاقبت دل خوش بر خنجه مهرست ز شوق دیدت از بسکه بر زار شمع چشم شمعوشی تو مرا بر سوال می آرد رساله کلام که تو در نوشتن بود فتادگر می نمودن بخنده ام سرین</p>	<p>با حلاط در آفت اجتناب شده ز آب لعل تو در لعل رنگ آب شده که از فسانه باغ زخت بخواب شده بوی صفت ز گسستنت سخن شراب شده نکرده طلی قدم میزد آفتاب شده چنانکه کام زهر تو کامیاب شده خراب و عده گلگشت ماهتاب شده فضای گریه بهم سرسبز حباب شده تغافل تو برایش مگر جواب شده ز فصل فصل دل آردگی گشت کبوتر از رفت غنایم که با شده</p>
--	---

قرار یافت ظهیری و نظیفه و شنام

قرار داد و دعای تو مستجاب شده

<p>داد از عجب تو ای برجم حجت گونه ریخت پر داز نگه و امان برقع بر گونه اندک اندک دشمنان از دشمنی باز آمد چند روز دیگرم شاید که در یابد جفا کنج مشق فکر تنهایی بفرایدم رسید من کجا و آرزوئی لب وصلش کجا</p>	<p>رحم بر ما میکند دشمن مروت گونه در جلای کش دیده ترا بجهت گونه دوستی از دوستی بر خویش تمت گونه کرده حاصل از فراق امید خصلت گونه عاقبت کار تخلیل یافت صوت گونه خویش را خرسند میدارم بحضرت گونه</p>
--	---

<p>در خرید قیمت کالای بازار بلا آرمیدن شود آخر میدنهای و</p>	<p>جان من مل با یکدیگر کردند شرکت گونه طرح الفت را مل افکندست مشت گونه</p>
<p>غیرت از آئینه منع عکس و کردی نخست گر ظهوری را خدا میداد غیرت گونه</p>	
<p>غیرت هست بخت در گریبانش منه نام عشق او بر شرمی رخسار خود بدار ویده باشی آه عاشق آه کامل نه نیست اشک شوق خود بحیث بدیده پاک نشان دل ندارد قیمتی و آرزویم بسته پیش در بخت بود میباید بکار آید نمود ترک پاکی میتوانی کرد بازی میکنی</p>	<p>نیت بیار تو پا در راه در انش منه حیف لب را بر حدیث عهد بنشین منه نیت در هم گوش بر جوف پریشانش منه چشم او آلوده است این ابد انش منه گرچه از زبان او شن افسته از انش منه مدعی گر ظاهری دارد نمایانش منه بیوفایی سخت شد است آسانش منه</p>
<p>عشوه بکار در کار ظهوری میکنی ساده لوحی اندکی بسیار پایانش منه</p>	
<p>گردیده ام یگانه ز عشق یگانه سر مستی هوس شده ساقی پایله هدم برو که تحفه مرهم نمیشود افسر دگی و بال دم هیچکس مباد جولان عشق گرچه بد باد رخسار شوق رفتیم از میان که نباشیم در کنار</p>	<p>دار و جگر ز داغ محبت نشانه رقاصی رهم زده مطرب ترانه ساقی شکسته ام بجگر شیشه خانه ای سینه در نفس نکشیدی زبانه خوابد ز برق آه گهی تازیانه دیگر نماند بهر جدائی بهمانه</p>

در پوزه کرده ام قدیم ساکنان صد خرمن گهر که ستان بداند خوانم ز تلخ کامی خود گر فسانه	در راه حسرت جوی تو از خضر تقدیر در سخی گاه اشک فرشان خنده باد امانی شیم تو گردوز خواستنج
---	--

اقبال در برای ظهوری نمیکشاد میداشت گهر بریش آن آستانه
--

گر بدوری دهمی منرا سے ہمہ از سحر خیرئی دعا سے ہمہ ای خوشامن توئی بجای سے ہمہ راضیم من بآشنا سے ہمہ نیم نازست خونہا سے ہمہ تاج فرقت خاکپا سے ہمہ توشہ بردوش باہیا سے ہمہ	ہمہ تقصیر ہم در سے ہمہ مدعا خیر روز وصل تو نیست در دلم جا سے بیخ چیز نماند تا کہ بگیا نہ منت خوانند عالمی کشتہ چه باک ترا ساکنان تو سر فرازانند در رہ گریہ دست شوق کو بست
---	---

تا ظهوری از جلہ پیش افتد باز گردید از بہا سے ہمہ

از اسیران خود جدا شدہ نگہ در پی تغافل نیست عطر در چین طرہ میدزدی بہر دامن نیاز میگرویم بہر خود فال بد نیگیریم	ہمہ ہرچی وجہا شدہ فانع از فکر خونہا شدہ آگہ از روزی صبا شدہ انیمہ نازنین چرا شدہ کہ بگویم بی وفا شدہ
---	--

صید و صیبا و صید یکدگرند	مبتلا کرده مبتلا شده
حرف بگیاگی که میشنود	خبری نیست آشنا شده
خوش ظهوری زرار میلافی انیمه محرم از کجا شده	
عشق ز سودای تو دیوانه	شمع بدوران تو پروانه
از خشم تو سینه دریا کشان	غویله خویرستی پیمانه
حیف که از شوق تو در خیمه	هر مژه را سبجه صد دانه
سیر ز پیران چه خوش آئیده است	دست بدست دل طفلانه
دارم از آن روی کنج خیال	در بن هر موی پر حینانه
دیده شد امر و زاران آشنا	در لب ماستکوه بگانه
در خیم آن طره ظهوری کشید نچب شوریده تر از شانه	
اے مراد ما مراد ما بده	داد از وصل تو داد ما بده
گشته خوش افسرده ما را از وفا	رونق جنس کسا و ما بده
مرد دل در کنج زندان خود	باب قفل بی کسا و ما بده
تبر کسب عیش لازم شد سفر	از خشم و اندوه زلوعا بده
آب با آتش ندارد آشتی	اتنراج خاک و با و ما بده
دیر تر سانی زلفت شدیم	گو شمال اعتقت و ما بده
جوش در مغز جگر نباه و سر	شفه سرور نهاد و ما بده

	نخوش را گاهی بیا دما بده	روز و شب در آرزویت بنجوم
	از ظهیری نامراد میا بر بین اسے مراد ما مراد ما بده	
<p>وقت نظاره تو گشته نگاه بدلم تانیا ورنه پناه شوق کامل جو دار دم بر راه داد از حال من مباد آگاه فتنه قامت آورد چو سپاه عارضت گر کند رعایت ماه بر سیکه دل دود هزار نگاه</p>	<p>هر زنجیر تو نیست هست گناه داغها امین از خطر نشوند سندستان شود زمین و زمان ذوق بیداد باد غیر کنم کی شود رایت سپهر بلند مهر طریح ز کوته ماه کشد حکم غارت کند چو زنگر تو</p>	
	صبر جو را نقتدر که میخواهی از ظهوری شکیب مهر میخواه	
<p>هم تو غمخوار و غمگسار که چه انجمن میسکنی کنار که چه ننی دل بیک قرار که چه دل مایسکنی فگار که چه یسری عرض انتظار که چه روی شهری بخون فگار که چه مردۀ جلوه بهار که چه</p>	<p>هم تو کین و زرد کینه دار که چه میکشی نخوش را چنان بینا میبری انیمه تدار از دل خنده در صدف نمکپاشیست از تو کس وعده نمخواهد شکر میکنی نگار بند توئی روز سیر تو عید گلزار است</p>	

موج دریای گریه گیرد اوج شعله که دید غیر و افسرد بدعا در لبش نمم و شام گل شد از جرعه راه موسم گل	غوطه خور چهره در غبار که چه اضطرابی با خستبار که چه عاشق و ذوق اعتبار که چه قدیم توبه استوار که چه
--	---

شده هجران و گر ظهوری بس ز نهماری زرنه بار که چه +
--

بیا ای خانقاهی و به بین منجانه آرائی خود آمد تا که در سنبیل و گل خواب بیدار نبود این چاک زری بهیچ که حبیب سیران علم شد شمع در حسن و قفا در عشق و درش بشوخی که چه ذوق و عکار بهای من دارد بکنج و وصل خواهد که عشقت خانه آبادم	بساقی نازم و آن لبخیش چایه آرائی بحرف روی و موئی کرده ام افسانه آرائی زرنه تو زینب عشق را دیوانه آرائی نمی بینی تماش شعله در پروانه آرائی باغ آشنا میا کند بگانه آرائی چه میزید بگدایان ترا ویرانه آرائی
---	---

ظهوری درج دل پر گوهر شرم و حیا دار نمیدانند غیر مبدلان جانانه آرائی
--

چو آمد رست از سودایان بودای بتیابی برآمد و دو دغای از سرای نچنگان آرائی راه عشق آگه نیستی مانع مشو ناصح من و مجنون ز یک تخیم و من مبدلان آرائی ز فکر و نرم در بچ و تاب ز جای آن دارد	مهر آراها میبانه کالای بتیابی شنو از کوچه آسودگان غوغای بتیابی نباشد ناز یار آیا که یارای بتیابی که گردیدیم بر بکتیابه صحرای بتیابی مبادا در محراب آرام گیرد جای بتیابی
--	---

مسلم گشته ام در اجتهاد عشق منجم بدست سعی و امان وصال عشوه برون نمیاید مدام وصل اگر نیامان مشو عجز مبشوق از کاهلیها اضطراب بل برون آید	که نبویسم برای بیدلان فتوای بتیابی کجا آید نیاید در میان گر پای بتیابی حوالت کن سرانجامش باستیلای بتیابی چه حیرت گر پس مردن کنم احیای بتیابی
--	---

ظهوری صد خط در ساحل صبه سکون دار

نگردی با هیای ماهی دریای بتیابی

معن عاشق خانه دیوانگی سیرگاه از پی فرشت باز کن خلوت سرای انس را از غم سوزانگی سوز و خرد آشنای عاتقان باید شن در سرای عقل خواب آلوده را	عاقله دیوانه دیوانگی گوشه کاشانه دیوانگی در بوشت خانه دیوانگی بایدش پروانه دیوانگی گر شدی بگمانه دیوانگی گوش کن افسانه دیوانگی
---	---

بر ظهوری در ازل پیوده اند

باده میانه دیوانگی

کمی خموشم و آنکه ز من سخن بکشد چو میتوان بدار از حلقه تو مبدون صنم ز موتو تعویذ اگر کند تازی غریب شهر تو هر کس که گشته دیوارش ترقست رونق باغ و بهار میرسد ت	ز خویش پاکبشی تا سری بمن بکشی چه میشود که بغنم ز انجمن بکشد کمی مضائقه زنا بر بهمن بکشد میان خاطر و اندیشه وطن بکشی که رنگ و بوی خود از لاله و سمن بکشی
---	---

<p>شود ز اهل نیاز اختیار من معلوم هلاک گیرم ام ایستوق چشمه پیمیار رحسرت تو چنان مرده ام که باید مرد</p>	<p>گهی که من شوی و ناز خوشیتن بکشی مکن که خنده من از لب و دهن بکشی سز و ز رشتنه آیم اگر کفن بکشی</p>
<p>گراں مخپ ظهیری باین سبک و جوی تمام جان شده چند بار تن بکشی</p>	
<p>گزیدم گوشه خلوت و گندام بر آورد بهرت کاشکے تحقیق حال من نظر آورد عفتان اختیار از دست نام کا خود گزیدم توانم دست و پائی زد کنم گیر معرفت باقی مسیحا کو گنبدین علاج عشق آموزد ز دهنقان اجل منصور کشتت در کومیت اگر یارم تو باشی سخیب افلاک تر باهم باین افسانها کر عشق دارم داد و نیلوی خوش ای و اعط چهار پر دختی از سایه طوبی</p>	<p>خریدم عشو طاعت زبان کارم بر آورد بدست حسرت و ادوی دفا دارم بر آورد مبارکباد غزل و نصب از کارم بر آورد بهر بودم در آوردی زهر تارم بر آورد کنم تا زنده بمیرم پیر پیارم بر آورد نشان می تخم سر بر خاک و انبارم بر آورد کشیدم کوه غم بر دل سبکبارم بر آورد نکردم حسرتی در خواب بیدارم بر آورد نصورت این ترا گزیدایم دیوارم بر آورد</p>
<p>نمیدانم که هرگز با ظهوری بوده ام یا باندک روز از یاران چه بسیارم بر آورد</p>	
<p>بکیفیت نگر و آشنا بیکانه ساقی باین مستی که از مسجد محراب گم کردم چراغ آفتاب شمع مرده را مرده میداند</p>	<p>اگر بپایان درستی نوش کن بپایه ساقی نکردم گم بهر خویش راه خانه ساقی برافروزد زرتاب با ده چون پرواز ساقی</p>

بکار میکشان از زاهدان ندی نمی قند	که در نه بخیر دارد توبه را دیوانه ساقی
خرفیانه با بقل و با دوه خوش و دام آورد	نه این غمت ز راهد حیف آب خانه ساقی
بنام از صبوحی کرد کان بخت بیدارم	ورع خوش مست خواب قناد از افسانه ساقی

ظهیری از خار حور و کوشتر تابرون آبی
رست یکاش می افتاد بر کاشانه قتی

بحر ماه روی کرده ام افسانه آرائی	مبارک باد خواب خلق را خورشید سیاهی
نم چشم و قندیل میکنم در یوزه از لبا	تراوش کرده از مرگاتن این شور دریا
بآه از شعله محبتی باشک از قطره جگر	که دارد چرخ را روز سیاه و سینه فرسای
جنونش را بروی آب اگر مخبون کنون بود	با پوشش شهرت گریه کردیدت صحرا
چرا غم گشت روشن از درخشان حقری	و بد خورشید داعم اگر گذارد دست بالا
ز عیانی به امیدید هم از عشق میدید	بلی در کار بود این پرده پوشیهای سوا
تراشیدم ز خاطر آرزوی مریحمت	ز بی آسوی گریه غم غمش سینه آرا
بخرقم تا مانند گوشی زبان گفتگو بستم	برون که دم ز خلوت خویش را رستم ز تنها
سخن پراپه گنگان بکه سرایه کوران	بگفتار تو گویایی بدیدار تو بنیای
گلی بودی شدی بانج و بهارت باد آواز	سمن بوی و سنبلی موی و شمشاد بالا

ظهیری خدمت میخانه دارد صانع
بدوش افکند تقوی را ردای لای بالا

برای طاعتش بگر بخون دل ضو کردی	خم طاق حرم گزیدت ابروی او کردی
شدی آب انقش شرمندگی هزکت هم پوش	اگر بازنگ و بوش گل حدیث زیگو بکردی

<p>حریفان هست و وقتند از کشت و جبهه قاتی تمنای نندارد و غیر غیر راحت اندواری ز شوق و یزد و باشد ازین پاکیزه و دریم طراوتهای عمر خضرست از جبهه جات باند از تاراش نجبه شیخ از خرقه بر چیده</p>	<p>چه بودی گر علاج ز ابدان مندر خو کردی چه دانی شیدم گر در و دانی آرزو کردی نگار را کمره با اینی از نیم شست شو کردی سکندر کو که خاک رگدازت آبرو کردی گر از دست نعمت کجا بچیش سرفرو کردی</p>
<p>پرسیدی اگر حال سخن از زار خاموشی ظهوری را ز لب قفل دبان گفتگو کردی</p>	
<p>بشهر عزت از دروازه دارم بر آورده همین تو به کار نامم ز بادوم در افکندی کجا کاهی بوزن من کجا که می بسنگ رسانیدم مبر عشق منشور قبول خود بحدائقه عمل نگذاشت هیچ علم راضاع زبانی که حدیث غیر اکوست قطع او</p>	<p>بر آمد شور منصور می با طهارم در آورده سر تسبیح خوانانم ز بارم در آورده بمبلغ در نمی آید بمقدارم در آورده چه خوش از منگرمی ستم با قرام در آورده لب از گفتار افتاندم بگردام در آورده باین عزت ز بس یاری با غیام در آورده</p>
<p>متیاشو ظهوری شمرده رسوائی دارم ز دیدنهای پنهانی با طهارم در آورده</p>	
<p>زبان عشق ده در از بر ملا میگوی اگر بچشم تو گل گشته خار گل می بین نگاه محرم اگر کرده ننگه می کن گم بیکانه در آشفتنی کنی خود را</p>	<p>ز مدعا خبری بجز مدعا میگوی گذشت در و اگر از و داد و میگوی سخن اگر شده بیکانه آشنا میگوی بهم بر آمدن طره دو تا میگوی</p>

<p>بتی مگر بگفتد عمار از خداوندی شکسته دل نشوی از دست عماران بران لب شکریں چو بشنیز شام غبار راه تو بر سر نه بخت این سنش</p>	<p>تبدول نبذگی مطلب خدا میگوید علاج جور و جفا میشود و فایده میگوید در معاوضه باز کن دعا میگوید کمن ملاحظه در چشم تو تیا میگوید</p>
<p>لمی که دوش ظهوری زباده کردی پاک تو خویش را پس ازین صاحب دعا میگوید</p>	
<p>چون جنون گشته محفل تدبیری در کمین گاه آهویت شیران نفرش پاے بر سر کومت در سفرهای درد و اندوهیت راز پنهانیت بهم پیچید خیل دروت چو ترک تعیین کرد پنجه تر گشته ام ز فقره خام عزت در خوانیم گریست فرو بخت بیدار از زنجوی جنون</p>	<p>از خم طره تو زنجیرے مردہ در آرزوی پنجرے وستگیر جوانی و پیرے نالہ ایوار و آہ شبگیرے در بزم قصهای تقریرے منصب نالہ شد زبان گیرے خالصم کرد عشق اکسیرے درج در دیده های تو فیرے آب بروی خواب تعبیرے</p>
<p>وضع تفسیر کن ظهوری چند عشق با دبران تفسیرے</p>	
<p>دل بر آورده بال پروازے همه تن گردنم بقتل بکشد</p>	<p>کرده کنجشک صید شهبازے از خم طره دارد اندازے</p>

<p>زیر تیغی بر حباب گفتن صرفه در صحن سیم اشک بسات کرده فارغ ز خار خار گلم داد ازان شوخ آه ازان تکمین ناز من هم بجاست مینخواهد</p>	<p>بر کشیدست خونم آواز سے حبذا چشم گریه پر داز سے نغم مرگان یا سمن ساز سے کرده صد ناز کرده تاناز سے حسن ممتاز عشق ممتاز سے</p>
<p>مخزن دل زوداغ در مهرست تا ظهوری ست خازن راز</p>	
<p>اشک پروازی کن اگر کهر برآ مجتبی از چاشنی گیران زهر داستان گردیده طومارست گشته خاکستر از افسردگه از خشن پوشان اطلس پوشش میتوان هم خمیه خورشید شد غمزه فساد بر بالیده دست</p>	<p>✓ تشنه او گردد از کوشش برآ تبع شوشیر نی از شکر برآ حرف خود در پیچ واز دفتر برآ ✓ در جگر کش شعله آخگر برآ یا سمن طبعی خاک پرور برآ ✓ دوزمین عشق نیلوفر برآ منفرگ شوازل فشر برآ</p>
<p>ره باو سرگشتگان سر میکنند چون ظهوری گم شود هر برآ</p>	
<p>توبه گو که بیک ساغر ش از جابری سوز بکمت ز صبا بر گل در بیان نظری داری از ارباب نظر نیست</p>	<p>آفت خرقه صلاحی که بغیا ببری طره ساکاهی اگر بر سر سودا ببری که نگار همه کس تماشای ببری</p>

<p>ما که باشیم که خوانیم ترا دلبز خویش بامه ناز و تکبر که باند از دلی خونهای نیم گما هست مروت از</p>	<p>و او از دست تو میشد که دل از باهر از در سینه درانی بروی تابهر حق امروز مرا کاش بفر دایه</p>
<p>کار از گریه رود پیش ظهوری بز خویش نیل و جیون نشوی قطره بدریا ببری</p>	
<p>تو چو خود دلبز کجاداری خلق بیکانه دل و دین اند چه درستی که در شکست بنیت کار و بار و فاسق که دبد گریه بیطاعتان خود نازی یک جهان مرگ رو بخت نهد از تغافل می نه غافل نشود ابرویت گره فرسا سنگ بر سینه غم تو صنم از فروغ تو خورده شق خورشید</p>	<p>ریشک بر نخت عشق ماداری چه فطر بلائی آشنا داری قوبه را مست مرصبا داری خورشید را گریه بر جفا داری ناشکیبا تر از صبا داری یکدمش گریه خود جدا داری چه نطنه با بجال ماداری هم ز ابرو گره کشا داری جبهه کعبه سجده ساداری در دل تنگ زره جاداری</p>
<p>خواب دایه ظهوری را حاجتش نار و اوداری</p>	
<p>اگر احوال ما پرسیده باشی چه آسان کار ما دشوار کردی</p>	<p>ز زخم خود خجل گردیده باشی بسی برگریا خندیده باشی</p>

چگونه قصه بتیابی دل بجا باشد شکایت استینیت نیاز ما تواند گشت همنگ نمیباشد گناهی بخود ازنا خوشتر روزیکه جرم شام مارا	بروی تا به ماهی دیده باشی اگر اشک زنج برچیده باشی غرد و خویش اگر نخیده باشی مگر از صبر ما نخیده باشی بان روی چو منخیده باشی
---	---

ظهیری نامه دای تقاصد
چه حیرت‌ها دران پیچیده باشد

هست در عشق اینکه ناکسی باید از عقل رو بعش آورو خرد و صبر را ر بوده تمام نغمه پرداز مجلس آریست دست کوتاه و دلقان کشید صید سیمنغ عار میدارند الفت از احترامی خمیند	میشود عاشقی نیاز کس تا حقیقت شود مجاز کس عشوه چشم نیم ناز کس نالهای نفس نواز کس دامن طره دراز کس دیده بازست شاهباز کس ذوق دارم ز احترام کس
--	--

تا ظهوری ز خود گشت نهان
نشر از محرمان راز کس

هم کرده بانهار از گس پیا کای در هیچ سینا آمد سوز هوس گذاری بکی زین بمن بر همان شعله کاران	هم کرده چهره پیا پیا کای دایغ از غفل ترا و مهر قبال کای از خنجر شکر کمر دشمن تو را کای
---	--

<p>آهیم که شاخ سنبل بر تبارک اثر زد در منع بقیاری تا چند لب گزین از گردن اسیران روئیده طوق بگیر و داغ و جگر ندازند از یکدیگر گزیری در دو قوه پیمان کرد و بمن همه جانرا</p>	<p>در چین زلف کاکل کرد این کل کار کاری گلبرگ تو مباد آسبب شاله کاری تا ماه عارضش خط کرده بار کاری در نخست آری نت این جواد کاری فولاد کو بسازم موش نباله کاری</p>
<p>در مکتب محبت بر در ورق ظهوری اینجانی کشاید کار از رسا کاری</p>	
<p>بس است از دوستان دوستان لحد آرا نگاه دیگران است فدائی عارض خوی کرده یار حریف گرم خوان تفته جانبست بشکر خنده ساتی کرده در جام زهی بی اعتباری و محبت بشرطی ز نسیم می آید بکارم نسیم بوستان عشق جنبید</p>	<p>حشمت از بخیان این عکساری قدری داده ام بر بقیاری طراوتهای گلهای بهاری که باز دسینه بروغی که داری شراب تلخ را زین خوشگوار گرفتار صبر و طاقت اعتباری که بر مرهم زنده صد زخم کاری گل غرت شگفت از خار خواری</p>
<p>فریب وعده خواهم که گردد ظهوری را تخلص مظاری</p>	
<p>از دولت درد و لغو از سر کردیم تمام کارها را</p>	<p>داریم چه ناله را بسازے از عشوہ چشم نیم نازے</p>

نمشتہ ز سادہ لوحی ما برروسے نیاز اشک غلطید راحت بر خود چہ را بنالہ در شیوہ عجز و نامرادی شہا سے سیاہ ہجر خواہم	نقش نگہ کر شمع سارے تربا دسر استین نازے در مغر گدا ختم گدا زے داریم تلاش امتیازے افسانہ ملت سہ درازے
--	--

در نزد سکتے ظہوری

کو چون دل در دست بازے

از فلک گذشت و گیر فرق پامال کسے روزہ ہجران سخت جانہا چہ خوش دشوار بود بر فراق دائمی گو قمر غلطان مدعی وہ نیازم در نظر از یکدگر زیبا ترند ماعی را پس نشاندن گر چہ شکارست ترسم اگر دور ہی چشم زند بر توتیا	باز میر قصد دلم بر صوت نغمات کسے آہ از غیرت اگر میکشت اہاں کسے کز وصال جاودان دادہ خبر فال کسے چہرہ آل کسے و گریہ آل کسے میر روز پیش اقبالم باقبال کسے میدہم سر گریہ خود را بدنبال کسے
---	---

نامہ دارد ظہوری در بغل از جامہ

چون بنالہ از تفاخر چشم خون پال کسے

چند آرزو پندل در میان کسے عمر در تلخی و شوری بسر آمد افسوس غیر سخت جگر خویش نخایم از رشک غنیہ دل مگر از باد خدائے شگفت	در زبان تاب خور و مالہ و افغان کسے نروم بشکر کنج نمکدان کسے بخت مہمان کندم چون بسفر خوان کسے خوش لبالب شدہ از صرت بچکان کسے
---	--

<p>بستہ ام دیدہ گزار منہضان معذوم دکاشانی نند پای باغی که دران اسنجان خجسته مردانه نیکنند جنون</p>	<p>نکمم رفته بگلشت گلستان کسے نکشانید دراز گوشه زندان کسے که کشد ننگ رفو چاک گریبان کسے</p>
	<p>از ره چاره بکش پای ظہوری عیبت که فتد در کسی در پی دربان کسے</p>
<p>بش نوای ہجر الامان کسے ضعف قوت گرفته افتاد دست نعمت خدان وصل کو که کشد داد سر یاد از مروت دوست دای گر چشم خو نچکان بکشد</p>	<p>حسم بر حال من بجان کسے نالہ یزنا کہ از زبان کسے منفرد معنی استخوان کسے دوست کا مند دشمنان کسے سیر بستان از غوان کسے</p>
	<p>چقد ر جان کہ سود من گردو گر شود دیدنی زیان کسے</p>
<p>سخت تر بہت آتش دوری در گریبان دستینم رنجیت طالع بد گرفتہ عکدہ کرد و کار حسانہ غم ما پرنیانست آتش سوزان چہ علاج ست کو بکش این رنج دل صد چاک مانکر دہ متہول</p>	<p>گر یہ را می دہم بدستوری یکہ جان داغ دست مستوری بہر ما در محلدہ دوری محنت روزگار مزدوری راز عشق نقاب مستوری سر عجز ست و پای مغزوری ز حسم الا بشر طرنا سوری</p>

دیده خوناب زار ریخت بر د	باوری شد نقاب بستوری
<p>بر ظهوری نشانده طح نیاز</p> <p>در شب او شست و بجوری</p>	
دوش ایل بر رخس از دوش چمی دوخته	آنقدر حسرت که ممکن بود بازار اندوخته
بوی مغز استخوانی بر شام زردی	نیک کردی روز اول داغ جامی سوخته
پیشتر از صد نگه شد سود تو طالع نبا	که چه در بازار اول خویش را بفروخته
در تفاخر تا ابد میال کردی کاخ خویش	بر قند و جامه عشق بلندی دوخته
جامه ننگ تناع دین رخت نام رنگ	تا جهان سوز و دنا نم آتشی افروخته
<p>چون نمیباشد ظهوری هیچکس بی ذوق عشق</p> <p>کاشک دربان در در شک می آموختی</p>	
جانها فدای درد تو در مان کستی	جانان غیر باش گویان کستی
جمعت در شان جگر صد خندان	✓ ثمرگان در از زلف پریشان کستی
✓ جیب داغ پر شده از آفتاب ماه	✓ آهسته وار دیده حیران کستی
در بوستان گریه ز رخت دل و جگر	گلها شگفته غنچه خندان کستی
هر گوشه از تف عیش آرزو مگر	صد خضر مرده چشمه حیوان کستی
بر سفره جگر رده دل لقمهای داغ	ای غیرت شکر نیک خوان کستی
دیوانه تر ز یکدیگرند عاشقان تو	از تاب زلف سلسله جنبان کستی
<p>ترسم شوی شهید ظهوری ز تیغ رشک</p> <p>از من مکن سوال که قربان کستی</p>	

<p>ای دل خراب عشوه نهان کیستی بر خاست داد تفرقه نه خرمین کیستی در روز خویش تیرگی نخت رفته ایدل چرا چندین گره حیرتی گوی خورشید توده همی از مغرب میسیم</p>	<p>مردی ز درد مرده و جان کیستی در چ و تاب زلف پریشان کیستی در سایه سپهر غم شبتان کیستی در آرزوی گوی گریبان کیستی نفس من فروش دشت ریحان کیستی</p>
<p>دیگر بویک نخت ظهوری خبر کن در خون فتاده سر میدان کیستی</p>	
<p>ای دل بچش گرم تمنای کیستی بر درستان شوق حرمست کوتاهی مجنون کو کهن سوزنجیری کند گلکهای رحم لاله صحرائ زنده است در طوق کفر گردان یان چه خوش است آوردۀ نهانی خود را بروی کار کو شتم ز شوق زمره های تو تا بهر واقع اگر شود ز زبان نگه بهر</p>	<p>عیش حلال است تماشای کیستی راه است در از بادیه پیمای کیستی شورت زیاده سلسله فرسای کیستی در خون طلپیده آه و صحرای کیستی ز نار بند زلف چلیپای کیستی آماده حسن را بی نیامی کیستی دزدیر لب اسیر سراپای کیستی زان چشم نیست کافیۀ تقوای کیستی</p>
<p>مغر خار سوخت ظهوری از عیش تو سر خوش چنین ز ساعه منیای کیستی</p>	
<p>شوق صد بار فزون کشیدم نفسی در صف مرده دلان و ز خراب خیزد</p>	<p>اینقدر مهر روانیست کسی را بکس مائی زندگی هر که نباشد پوسته</p>

چشمه که نکر بند چرخ شک و چرخ فراق عسم او چند در آغوش تو باشد دل رقص فراموشی سرم را به بیان می آرد و اعطای در گران ریز گل موعظه را	آه اگر داد و سپاه کند داد و سر و کنایه دل ما هم نشانش نفس محل شوق که دارد چو دل باجره در سر کوی کسی روضه رضوان کس
--	--

کم سببی تو ظهوری شوم از بند خلاص شده از ادوی بلبل زرباش نفس
--

گره یز سر مرا فراسی زندان کس بیام آید رفیم ز سر بدر خوشا حال دنبال وصال میگردد فتم باشور چکار مدعی را	آمد جگرم بکار دانی افتد گدازم اگر بیانی مستیم ز جرعه ایانی می بود اگر دل و دمانی بر سینه بزور بسته دانی
---	---

در جستن در دول ظهوری برداشتی تو به سرانی

چه میداند نشاط میر تو روزی نشد زده کسی از شعله طالع چو غنچه خنث افروز بئی دیدن درین کوشش ندارم صرغ چند نداری اینقدر آرزو دگی ایدل اگر گاهی ابش صد تلخ اگر گوید مرا از شیر شیرین تر بنازم ترک چشبی را که شست التفات و	بهر خود ندارم یاد من عبیدی و نور زده که چون پروانه گردیدست گردش محفل افروز که خود را بسته به چشم نگاه حیرت آمیز کند در مهر بانیا غلط طفلی نوا موز کز دور سعی دارد آرزو شهید گلو سوز ز بهر نشیبه حسرت دادم تیر دل دزد
---	---

ظہوری ہر شبی خود را زود آہ میسوزد
 بامیدی کہ صبح دولتی روزی شود روزی

<p>خواب گشته ام از آرزوی تعمیر سعید خجست بیایانی کہ بنواز خرابی من ازین و در توقع بود اگر چه میبرد استادی بکار و لے بخواب مانع تو گر مجرمانہ میسوزد امید راہ گریزی چشم کردہ مگر کرشمہ پنچہ صبر و شکیب می پیچد امان نمیدہم دردش کہ مستوی</p>	<p>نواختست شہم را نوید اکیرے جبین صبح حرم را بگردن بگیرے رشوہ باز تلمانی شدست تاخیرے بخدمت آمدہ در اختلاط تغیرے بدانکاری اغیار ز رفتہ تغیرے کہ غصہ ساختہ از اشک شک زخیرے اسیر چشم تو گردم نکردہ تقصیرے کہ رو بروی کنم نالہ را بہ تاثیرے</p>
--	--

در آرزوی نمک شد مل ظہوری شش
 خوشست از رہ گجرات سیر کشیرے

<p>ماندہ بردست تو چشم ہوس پنچیرے حشری بر سر صبر و خرد از غش داوت بجز رنگد از خاک جگر سوختگان صدا جابت بدعای دگران ارزانی ہمہ جادیش رہ از صبح تمنا داری غیر گویش مکن سینہ حصنہ بگریز خواست مجنون بگریزہ نتوانست گریخت</p>	<p>چہ شود گر جہد از شست نوازش تیرے کردہ در غارت اگر ترک نگہ تقصیرے پنچہ ہر دین نمک شدہ دامن گیرے لب افغان مرا زاری بی تاثیرے در گریز از خود اگر دست دہد بشگیرے کہ ز کمان خانہ آہم بد را آمد تیرے زلف لیلیش فرستاد بپا زنجیرے</p>
--	--

کزنهای سجده شاخچه تدبیر	تبر عشق تو در باغ خرد کاری کرد
بندبان تو ظهیری صفت طوطیست که معنبر شده مغر سخن از تقریر	
جگر گامش ستانده خود را تیغ بیداد که از داغ جگر گردد در دلم راحت آید شکایت های مجنون خراش جان فریاد بدرگاه خدیو عشق رفتم تا کنم داد نشیدی میسر آید قری بر تاز شمشاد دو اندیشه در باغ نهادم نخل فریاد	خوشا صیدی که خوش خوش سر ز دریا چای خدا یار بج بید روی خرابم کرد که باشد بزیربار کوه آه در خشت هوس مردم چرا باید زبون شمع عقل نقد بودن تو هم گشتی چو گل کبش زبان در بندانی بلبل خدا از برگ و بار عشق تاثیرش نگدارد
ظهیری مردم از نخت جگر عودی برانش نه چو گردیدی غرایم خوان به تسخیر میزاد	
که به بهای من مست از زبان برود غوغا بخدو خانه جان آرزوی عشق ترسان ز بس پیوده چشمم باده در زیر تماشای که جادو خاطرش آگردد چون بن بیدار نشسته در کمین قیامت تقرب تقاضای مستام قطره با هم در میان دارد زرد پای چه سازم و اخور و ناگاه گریزم با فشان که گریه گاه میجوید از هر قطره دریای	بیشتر ای خموشی بزبان ناصحان بدامش گوشت جگر پر دلی نام نگاه انگند بر دوش تحیر دست از شمار نر نیست جادو زرم من عجب اشتیاق فریب و عده اند دل بر دکان کسب دار بیایم نخت بر کش حبیب از نقد بیو چنین فاضل بود هر دم مراد کوی بیک تغذیه غمغم در جگر نگرش حیرانم

شکستن در شکستن ببت سرخه حیرت ظهوری خوش قومی گردید باز می بینا		
کند صد بار ناز و عشوه بازی که کند سازی ز حقیقت نام و رنگ ضبط دین دل بر آرم چه بر با طائر دل در شکنج داسم بچران بکام دشمن از انشای راز دل نمی بوم امید چشم این احسان ز عشق جوهری دارد مکن گوهرین اعط و ام صحت طره دوران	چسان ماند نهان در پرده دل لعبت رازی سری در خانه جان کرد عشق خانه پردازی نصیبش باد از شاخ نهال وصل پردازی آفت حسرت اگر میخورد خون اشک غازی که درهای سر شکم را دهر گونه پردازی که دام گردن خوبان کند کامل اندازی	
عیار نقد قلب خود ظهوری که چه میبازد بخل جان قمار وصل میبازد و دعا بازی		
سری بر کرده نخچیر مگر از حلقه دای پر از نظارگی گردید شهر و کوه تیرسم دعای قدسیان را یکسر موقدر و قیمت کو اگر از حبیب صبحی روز وصلی سر نخواهد زد برون ز قمر ز شهر الفت صحرای شرم نمیدانم چه پیش قاصد آمد کا با چون	نمی جنبید اگر مزع نگاه از گوشه بامی که بار این نگه با بر تابد نازکی اندامی چه میگردم اگر همیشه بر با حق شناسی شب مرغی بگرد و کاش کیده دهن نامی چه میگوید و انداز پی خود و حسی نامی رهی حسرت که آرد از وصال یار چای	
ظهوری را بر آتش پاره خوش گم شد صحبت گردید کوزه دل نخچیر گردید ناله خامی		
شمیم کاکلی در فرج دارد و مجر عودی	بباد و دهن جال آتش دل میکند دودی	

زبانش دردکاری نیست شکلی بر چهره بزاید گریه در میانها بدشاد عشرت نبود آن موی تریاک بیابان گریلی را تفاخر کن که نخت عاشقی داری اگر داری	دل از غمها برون آمد نماند امید بهبودی مشود اله نمودی دارد امانیتش بودی در شوق طره میرفت بیرون از سرش دودی جبین گریه آلودی زبان ناله فرسودی
--	---

ز تیغ خصمی خصمان مترسایم نمی ترسم
ظهوری نیست غمراو مگر در دهر موجود

تا چند برد فروق تمنای شکار عمریت که نواخته باد مهر کوئی کاری به بدو نیک غم و عیش گسست صد باغ پر از لاله و از روی تو عکسی خوش آنکه میانی بسو عکده ما افغان زبان سرزده از سینه فروغ از مرگ چه غم سوختم از ناگهی تیش امید عجب گریه و مہفتہ رساند	از آرزوی حلقه قتراک سوار چشم مونس منتظر از اغبیار بردست خیالت ز میانم کنار صد خلد پزار سنبل از موی تو تار در گریه شادی شود این طرفه بهار از آتش هجران تو گر حبه شمرار هجراں تو حاصل کند بهر تو عمار برداشتہ ام از ستم هجر شمار
--	---

دیرست که در کوچه دورست ظهوری
ای نخت بزودی شرف قرب جوار

رخش در ملکات لم تاخته کشور گیری پای در معرکه عشق نهادن جلاست مدعی چون نکند داد و دلیرانه هست	سنگ بر شیشه ز بدم زده غم گیری تا نباشد سپری سینه بخنجر گیری در کف طالع مامره ششدر گیری
--	--

<p>میسرم با جگر تفتنه ز صحرای فراق خواست یک شمره فیسید قلم از ثوق دلم غیر مشکل که زیبای حیرت بر لب</p>	<p>وصل را با دلف ساغر کوثر گیری از زبان رخیت فرو قصه دفتر گیری نیست در دست تنانگی فشر گیری</p>
<p>کشور شور نیافت ظهوری تسخیر گرمی بود دل باغ ز اخگر گیری</p>	
<p>ز آه شعله رسانید برق داغ کسی کجا بر هم راحت توان است شدن اگر ز تاج نصیحت لب خرد شکست نگاه کرد بچشم تمیز ساقی عشق ندیده لاله و گل در بهشت چهره جو کمر بخصمی مرهم چو پانسازم حیت</p>	<p>✓ امید هست که روشن شود چراغ کس ✓ اگر فگار نگردد لب سراغ کس ✓ پرست از می دیوانگی داغ کس ✓ بجای باوه جنون نخت ابرام کس ✓ کسی که رفته نگاهش سیر باغ کس ✓ سری بسینه ریشم کشیده داغ کس</p>
<p>✓ کند ز روز شبستان خود ظهوری تر شود چو رنخسته درهای شب چراغ کس</p>	
<p>ناز و ستیزه کاری و ناز و گفتا دار و وصال تفرقه رشک و کمین عسرت ز رشک آه ترقی گرفته پیش مجنون بری نخیده ز نخل خویش صبرم چو درمکاره پخت کرده ام در بوستان جان نبشانند اهل دل</p>	<p>ما و امید داری صبر و تحمل خرید میثوم بذوق تحلی ترسم شود دو چار امید نزل بر پای دل نداشته زنجیر کا کل عیب از برای تو اندک تقاضا تخلی که نیست بر کمرش شام سنبل</p>

<p>تینی کشیده فکر قیامت چکینی پیشم قنارخت دل از دوش میکند انیت طرز زمره را عید دیگران</p>	<p>براست دست پر زمار دماسط چشم تو در کرشمه غارت تعلل نکشفه هنوز ز گلبانگ بلبله</p>
<p>تاراج صبر و هوش نمودی عشوه ره بردش گرفته ظهوری تناف</p>	
<p>کشیده صبر در دامن غیرت پای تکینی هوای سیرستان پانهاد از خاطر مبرین معاذ الله نگمدارد خدا از تلخی شکر ز شادی پای طفل اشک از خون خانیم هر چون من سیه روزی کجا انقدردن دارد</p>	<p>تلاشی میکند با شوق دارم چشم تخفیف که دارم پای بر خاری ندارم دست چکینی عقاب آلوده چشمی ریخت بر من زهر شیرینی تقلم تیغ بردارد اگر دست نگارینی که بزقراک هندو آفتاب خانه زری</p>
<p>چه جاسوسانه می آید نگاه عشوه پردازش ظهوری کرده پنهان مگر جای دل و دینی</p>	
<p>بگذشت ز حد دوری خورشید آفتاب طفیان اگر این نوع کندیل سر شکم در باغ جگر قند کشد گلبن را بر کوشش خود کعبه روان کنیه کند بر خشک گیاهی زندا برق عجبست صعبت زلاطی به وادعی موی صد چاک در آغوش کشد پیر من</p>	<p>آئینه حیرت شده محتاج جلالت در مصر منا توان یافت ناسط آتش ندید از دوش منی خفاست تا پشت ندانند بدیوار سر است این طرفه که بر برق زند خشک گیاه هر در پی دوری نهند سنگ دواست چون چشم فتد بر کمر تنگ تنبا</p>

ای غیر بنیاد سر مست غموری	نهشیار که رنگین شود از تیغ جفائی
---------------------------	----------------------------------

دژمی شده در صدف جان ظهوری	انیست که دارد گهر اشک صفائی
---------------------------	-----------------------------

بپرس ای طره در هم مکیده از شوریده آهوا نشد خود دستگاه حاصلم از وصل مستعجل بهای صد جهان جان از نگاهی بود دروا غم امروزی و فردا برده رخت از خاطرم برود مباد احد کدورت بر رخیش پرتواند ازو کج گشته چشم دولت از خاکسترم آرد گزید آرزو گو بوق هم بر خرمین خود زن	از حرمان سوختم نواز خجسته را با قباله بصد جان مفیرو شد هجر اندک اندک آسمان بهر جادو میان افتاد همچون عشو و دلا نباشد روزگار عشق را پاری و اساس ز بیتیابی و لا طاهر سازی صورت حال بنیاشاک وجودم آتش او کرده آفتاب که جان شعله برورشند سپند دانه خال
---	--

بامید که شاید از زرش بغیش برون آید ظهوری در گداز آرزو گردید خون پاک	
--	--

بصبر غزلتی دادم سترار کنج تنهائی بیگ بقیراری عشو سازی و ادبغائی کندی بند از تا نفس هر خطه ای ناصح ز کنعان وصال خوشینم شغل افتاده است نیاید و امقی را چهره از گدوده حیرت بحکم حسن لازم شد ز برت راندن مجنون برای وصل دیگر نیست کس بر نمی تابم	بحال خویش اگر بگذارد دم شوق تقاضا بی رفتند صبر و هوش و نبال شکیبائی چه میبای عجت رنجیر در شد زور سوانی به پیش افتاده گویا حبله خجسته ز یخائی نسا ز پاک لار استین ماز عذراست معطل بود آری کار و بار و دشت مینا که در کنج تخیل از رخس باشد تماشا
--	--

	<p>ظهوری مژده فکیر عشرت صبح نمناکن که از شبنمای عشرت زای هجران گشت یلدا</p>	
	<p>چنین بودست اُمم راه در هم جزینا بیل اشک حیرت کشتی امید دریا بلی دارد نیازم قدمتی در ناز فرما نمیدم هیچکس از خود زبون تر و کیمیا نشد روزی که منیم خوشترین و زینا نمیباشد بیان محرم در اسرار مودت بجدانند که در عشق تو عینیت پیدا نمی بودی میان دوستان زبیر و بالا که مشک خود آتش در جبین دارند سودا</p>	<p>یکمی در باد پیمائی کی در باد پیمائی توان بر ساحل مقصود کردن لنگر انداز زلفت از پیش چیدالی که کردار ناز تو نستیر سم ز هجران آنقدر کند صبر سیرم تامی عمر دشوارست بر نسیان حیرتی بود چو آنقدر چشمها بر هم نماید روز را مبهم بطرز جلوه کی شمشاد میشد آشنا هرگز لب ناصح چه بکایست اُمم چنین بار فکرم هیچ تقصیر چه جو آتش مزین</p>
	<p>ظهوری داروین مردن لعل نکته پردازش که گیر و نکته دشنامش بر اعجاز میسای</p>	
<p>ولی شد خام تر کارم ندارم صبر خدای اگر گاهی نشاند شعله بی پروانه دامان اگر یکدم نباشد در برابر چشم حیران علاج درو هجران خوش بود دشوار آسان که بندد گریه تار اشک بر قانون انخانه نباشد گر جگر را جو شمش از فاع پنهان</p>		<p>نهادم یکدور روزی بر جگر از رشک دندان غرور از حد گذشت از گرم خونها چه کرد کم جلال آئینه رخسار خوبان روی بر تابد تبرک نیم جانی دارم ز آسیب صدمه دون اثر را نفهمای تر خور و برگوش از زمره رود از گریه پنهان خام آب روی بتیابی</p>

	<p>ظهوری سینه را صندوق از بار خفا کردی همان بهتر که جای او گذاردی دل به بیگانه</p>	
<p>بهر ضائع شد از آلودگی تلقین افغانی دل نگرفت از صحن گلستان کجی زندانی غماش سینه در دلی و کما پیش جاسنی که افتد شعله سان در پیج و تاب باد جویانی که نوازند نیل گریه او را بطنیانی بران کن شعله بریزد برق حسن پاکدانیانی اگر باشد کسی شوریده کاکل پریشانی درین بیچاکی با چون نمی باید نگهانی</p>		<p>ز حد بگذشت خندیدن چو از چشم گریانی ز یانه دارم از سودای دیوان بایه داری کو ز راحت تا کی آسودگی در مغرول باله سپند کامرانی ز راحت بهار افتاده دارد کسی دکان شکر خنده در مصر طرب دارد ز آلاش تو آن آور دیرون لوق تقوی را بعد زنجیر نتوان است بر دل فکر جمعیت نظر باری حوادث را علامه روز نیکی و</p>
	<p>نهادی رو ببار محبت نقد تر میشو ظهوری تا شکر کم و اخور و گدازد</p>	
<p>برای دیگران شد که سواد خط بنیاری که شیرینی تو نشید از برای خیر و آذاری مگر در خواب بنید چشم خمتی روی بیداری که شد محل نشین از خود تهی بهر سبکباری هم از زنا ز تسبیحی هم از تسبیح زنا رے شود در رنگ غم از جفای چرخ زنگارے به بیانی فتد بر دوش مستی دست بهتبارے</p>		<p>ترتے کرد از خطش مرا عشق و فدا دارے بستی طالع چون طالع آن سخت جان ارم ازین انیون که حل کردست و ران امان گردان تر باد خواب ای ناله پا آهسته تر دارے بدین عاشقی نازم که می آید ازین سبب اگر دل را نسا زد و صیقلی ایامی آبروے اگر از ساقی چشم تو افتد باده دگر دوش</p>

سروشک از خوانی بر جبین زعفران من برای خود نیکویم مروت بر نمیدارد چه سازم استخوان است بختان من می دارد	بسم گوشت کاهای زکوة لاله رخسار سے گوتاد اکند جلا و چشمت چشم زنهار سے مباد از زخم بده دم تیغ جفا کار سے
---	--

ظهوری را برای رشک سیر از زندگی داد مباد از روی کس لقمه خون جگر خوار
--

در اعطای مسجد ولایت از سر نیز زدنی بار اندوه درج تافت نه کنج شکلم رفتم انیک که جنون را برانم به ازین هوس زخم جگر چون گسلد از دل من بر سر کو توی سنگ کعب بخت نهاد پخته خودش مایه عشق و جنون منتظم	من و عشرت مکده و زندگی ساغر زدنی ایست درمان بخار از خون کموت زدنی دار و این مهر که عقل بهم بر زدنی دیدم ام از صف شرکان تو خنجر زدنی کاش میبود مرا قوت بر سر زدنی نمزه با دز شرکان سر نشتر زدنی
---	---

غیر افسرده ظهوری بغراغت میجوش بر سر شعله نیاید ز گیس پر زدنی

ز شوق طره دل طائر دام پریشانی نخوت را بنزد ناله بیم غرق گردین کجا از چار دیوار سرای جانفشان بوی بحکم من ز دل بیرون نهد پاک جمیعیت سکرو مانده در آغاز هجران کاش میبود خوشا حال که بهر خاطر غیرم زغم گشتی	نگه برگرد خوان چهره همان کرد حیرانی اگر گشتی شود در یابی و محل بیابانی اگر هر دم کردی عشق تعمیرش بوی سر زلفی را جانم میکشد طرح پریشانی ایستد دل بر می بست ای عیب گرا نیابانی هنر بودت گوشت رویی است پیکانی
--	---

ظہوری بیوفائی را کمال عیب میداند
و گردانی که عیبی نیست چندان یاد ازار

<p>دربیب گل افکنده صبا تا تو بوی آن چشم که دارو که گامش نگذارد دل واشده مستحل خورد و آتیا بشا دستی بزن ای شوق گریبان مہتہ پیغام سرودی لب فوجہ گرا آند منزوع از درد و سرعجب نکاہد لفظ سخن خلد مکن روی کش از ما</p>	<p>گویا که سری برزده از حلقہ موئے گیرم کہ بر افتاد نقاب مہ روئے دیوانہ شود در شکن از زانی موئے چاک دہن ناصح مارا بر فوسئے وقتست اگر پاک کنم راہ کلوئے بر جبہ طلا گر نشود لاسے سبوئے کز معرکہ گیری سخن روئے نکوئے</p>
---	--

شاید کہ نزد آرزوی خام ظہوری
بادل سخن گرم کن از گرمی خوئے

<p>دگر بطیافتی فریادیم شبکہ دی کوئے بیاور صید گاہ عشق نگہ شریزہ شیراز فزون تر باد این خصمی میان مہم و زخم ملاست زہر رو یا نید از مخوم دگر روزے تر تاراج متاع دل جگر زین حیرتم سوز و بار شکشت کوہ گرد و خورد می گنجد تبسم شک صد مصر از کنج و بان ریزد عزیم خوش بپیش نگساری خویش تمیزم</p>	<p>کہ سر باد میان خاک و خون افتاد ہر سوئے بصد زنجیر در ب۔ از نگاہ طرہ آہوئے چہ میکردم اگر میداشت در دم نعت داروئے بتلخی در شکر کہ داندش شد سخن گوئے کہ می بنیم ندارم طاقت نظارہ روئے تہی سازد اگر گاہی دل حیا پر پہلوئے چکہ گزیر ہر قہری گاہی از دنبال ابروئے کہ کرد و وقت جان دادن مہرین باز آوئے</p>
--	--

<p>ظہوری دہستی منظور آخر راحت خود را ندی بر تنغ رو خود را نخوردی حیف آب و دُر</p>		<p>دارد زبان قراتے با عرض مرعائے خال شگون من شد گلگونہ قبائے ہر قطرہ بر آرد گلبنانگہ حبابے واقف کہ کردہ بودی درود تہی خطائے گر ہیزان نباشد باگریہ ہامیائے معام متیان کرد از شہد خندہ جہائے رقاصی اثر بین بر نقشہ دعائے از من گرفت دل را بیکانہ اشنائے</p>		<p>جزات بکوی خواہش محکم فشر دپائے امر ذمی نشینم در جگر شہیدان ہر جا جگر شکاف تیغ جگر فزانت سستہ دست میکرد بر خیم دست جورت در بزم اشک ریزان سوری خیابان شبان زہر نگہ نماندست سیراب از تغافل از یاریافت رخصت دشنام نافروشد گاہی ہمہ ملائم گاہی ہمہ ناشایم</p>
<p>سبب دل ظہوری درسی نمیتوان کرد ربوہ مصلحت شد انشای اقراعی</p>		<p>از آشنائی دل خوشم اگر فتنہ پائے از بیع مجزوم نامزد گردان بہائی بر پیکریت دور نام جولانی دعائے لبہای نالہ غیری ترکان اشک رزائے شاید بدست افتد سر رشته بندائے از لای پادہ مامیکرد اگر کلائے بر خوان سینہ ناز و عار تراصلائے</p>		<p>شادم چو بیوفایان بر یاد بیوفائے از گوہر نیازم بازار دشر پشند اشکم ز کف عثمان بہدای می جہ کرمی بی بیچ و تاب در دمی فتن آبرو خدایا میباید آہ بازی در گوشہ خموشے کی میکشد ز اہرنج صدای نوحہ چون عشق مغرور شد مہربان جانہا</p>

ای دل تامل کن خوبست ز ارزانی از خان و مان کیش پاره سرائی کن در پهن و ثرت حیرت گلگون آه ماند	همه درو بار بر بند کن خویش را دوست شاید قوی توان ز پر پاید سر است گر نسبت تازیانه در دست با میاست
نامحرمی نماندست بکشان زبان ظهوری گر نسبت تازیانه در دست با میاست	
پانی فشرده بر دل از جلوه اضطرار انگینخت شوق لشکر از دست فتح ایدل ای دیده رفت خونت از دست خوار غم مجیرست نتوان ضعیف بشعمر اندک ای نخب در چه کاری رز در گرنماست گر مانشت هجران انگینخت دوزخ جان گاهی نگاه جوری سوی گنا به کاران بی طاقیتیم در سوا جرم و گناه مارا	پیمید بر برگ جان از طره چچ و تاب در کوزه تنخبل افتاده انقلاب شاید سری بر آرد افشان بر دیش آبه جوشید داغ از دل ای سینه آتخاب یک شب سو کردی بار شک افتاب از وعده دروغی کو جلوه سراب گر بگذرد بخاطر اندیشه صواب هم خود مگر بسوزی از شعله عتاب
بگذار پاس خود را با من در گری ظهوری خواهم تمام رفقت از چشمم نخواست	
دانه می باشد فریب از نقل زیم عشرت رفت صبر و شوش را گرد آوری میگرد از وصال شمع کی پروانه گردد بهره در چون وصل ایل چه مردم در میان فگنی	شوق زلف اندازا خوش کرده دامن عشوه پنهان اگر میداد اندک مهلت نازد داغ شعله خیزا نخواهد سبخت بازبان مانند ارواین حکایت نسبت

عطر کاکل خود دماغ اهل سود را نواخت دیده باله در جلا آئینه خورشید را	ای صبا بر مغز بهیوشان نداری سفته در تماشا تو که باشد نصیبش حسرتی
آرزوی دغهای تازه جوشد از جگر تا ظهوری رست بر مال ظهوری حیرتی	
بیوفایم بیوفا بر خویشل ندیم تهمته عجب می باشد وفاد مهر در قانون حسن در جهان از من تو نگه زنمادی کس نشان در بر کشت شوق طلاق میدانی ولیک از دلمان کی دست بر میشد نیسان بیهیا در محبت خیر عزیزان کس نمیداند جواز سنبستان شد دماغ از عطر کاکل ای صبا	نا نوا اتم گاه گاسبه گفت حرف نسبتی چون نمود یار از برای خاطر ما بدست گر متاع دوستی میداشت اندک قیمتی بر رخ لاف از گریزش ماند گرد خجلتی کی نمیزد آب را بر دیده مار خصلتی به این زمین پیش میکردم تلاش اعزتی گر توانی از سمن زار گریبان نکستی
خوار گشتی بر سر کوئی ظهوری این زمان آن ظهوری نیستی میدار خود را حیرتی	
دگر دل شده گرم در جان فروشی دگر روز بازار عیشت و رحمت ز زندان فتادم بگزار کوئے ببازار سودای مهند و نراده سر و برگ سودای بلبیل که دارد با عجز بر محفل پر کار بندد	سرافق در دکان کسیر سامان فروشی نشست در روی بدینان فروشی که خا خوش کرده بستان فروشی کشادیم دکان ایمان فروشی چو کاکل در آمد بر میان فروشی کنز چشم جادو ز بستان فروشی

سرشک آمدانیک بجان فروشی	نظر کرده عشقم جواب بر شناسم
ظہوری کنارِ رُپِ ازمایہ دارد رگِ ابد چشمِ بطوفان فروشی	
نافہ درد امن صبا کردی نارِ تپِ هست و بودِ ما کردی عاشق بوالہوس حلا کردی بہ گہ گوئے ادا کردی	گرہِ طرہ دوشش ودا کردی سینہ را عشوہ کج کاوی کرد دامنِ نعل کام افشاندی دامنِ مای نگاہ پنهان را
ہنود شکوہ ظہوری را انچہ کردی باد بجا کردی	
کاش می آمد ز من انخیار یی نخت اگر میکرد اندک یار یی عشق دار و نیر و نیا دار یی میکنم با آنکہ محبل کار یی	اکرزو از یار دارم یار یی زور مہم خصم را میکند یی بی علاجم در خوشامدای غیر دفتر تفصیل برگشت از غم
دوش دل بر خوان وصل از بیمِ غم با ظہوری کرد حسرت خوار یی	
ز حیرت مہ روئے جلا سے ادرا کے دو دوز خاک بدون ہر طرف کفن چاکے امید وصل ہا نیست اندک امسا کے ہزار شعلہ فرو شد بجیب خاشاکے	نخست از دم تیغ تو سینہ چاکے ز اشتیاق تو ہنگام صور دور زمان بصرف صوف کن ایدل حیات در ہجران بیک شہر کہ از آتشِ جدائی جہت

<p>اگر طراوت گلہاے خندہ میخوای دصیت مت بستان کہ روز دفن مرا امید نیست زبون گو شکار باش زبون</p>	<p>ضرورت ست تنای چشم نمنا کے نہند در جگہ ریش ریشہ تما کے بچشم کردہ درایم دوال فترا کے</p>
<p>نیر تیغ ظہوری چه عجز با که نکند نکند هیچ مروت فراق بیبا کے</p>	
<p>خوشم کہ سوخت ز تاب نفس و عای کسی بسر نہ حاجتم افتاد ای صبا لطفی رو بہ بجز عدم سر حساب دار فرد کسی کجاست کہ حرفی برای من گوید یابل کعبہ و تجانہ نذر با کروم فریب خوردہ ایل فریب ظاہر شد اگر ز غمکہ ماخیزد این شیون اگر ز قفقہ و گیلان دلت گیرد</p>	<p>و عاشناس نگہ دیدہ مدعای کسے و انتظار بسوزم سجا کپای کسے اگر شود نفسی خالی از ہوا ی کسے یقین کہ میکشدم مہربانی فصای کسے چه سود خیر نماند ست در دعای کسے کہ آشنای کسی نیست آشنای کسے چنین بساز نماند طرب ہر ای کسے اشارتست مہمای باہمای کسے</p>
<p>ہزار جان نکت در تن ظہوری کرد ہزار بار غیر و کسی برا سے کسے</p>	
<p>عمر بگذشت نشد پاک ز خون چشم تری دامن ز طرب در کف صد شام فتاد خوشہ برق ز صحرای جگر سے روید بر سر راہ سپر امی نہ نشستی ناصح</p>	<p>نخل امید نشان دیم و نخوردیم ہی شب غم را بسر راہ نیامد محسری شعلہ داغ و دم ریختہ تخم شہر سے کہ ز حال تو و کتاب ز تاب کمری</p>

شمع چون گشت بد بسوزنی عشاق علم	کاش از شعله پروانه بود بال و پری
ریشک بر غیرت اغیار زده است	بر سر کوی خود از من بجا خوار تر سے

زهر میر خیت باین شوق ظهوری در کام	کز نمکدان تور دوزی تیرا و شکریه
-----------------------------------	---------------------------------

ز پیش افتادگان پسترباشی	درین ره پامنه تا سر نباشی
از ان آتش لبان خود بخیز	که در خاکسترش انگه نباشی
نمانی بی نمک از شور بخت	باین تلخی اگر شکر نباشی
فیون در کوکبک از یک عشق	ز وزن مبیوتون کمتر نباشی
بروز گریه وقتی اشتکم کن	که در طغیان مجنون تر نباشی
بجست تشنه دیدار مانی	بمحشر تشنه کوشر نباشی
بجنبه ساقی از لب بوسه برون	خراب پیش ساعر نباشی
نخوردی زنده تیراش اعتماد	خدا را می نگه بتنگ نباشی

ز صورت کاه در معنی بنفراے	ظهوری فریبی لاغر نباشے
---------------------------	------------------------

در ناله مکر و اثر تلاشے	ای دل تو کمنی مگر تلاشے
شیرین سخنن مگفت تلخے	زهر قوت شد شکم تلاشے
گشت لب خشک خود نکودی	یارب بی چشم تر تلاشے
بتیابی شام فوت کردی	در بخودی سحر تلاشے
خورشید که بارخش در افتد	با شعله کیند شرر تلاشے

<p>دشنام زیاده ازدعا بود آن روز که داغ گشت تقسیم کی اشک مناش خذن شمار بابی خیریم و چشم در راه گردند بزور از حد ریان</p>	<p>ببینا نده کرد اثر تلاشته گردند دلی و جگر تلاشته بهیوده کند گم تلاشته واجب شده بر خبر تلاشته باد لب سیر تلاسته</p>
<p>میکرد بر اے من ظهوری ممکن میبود اگر تلاشته</p>	
<p>نزدوی آتشین در گلتان اینداختی چو شسته بدو و اول بخوری میدنربال پر خود را شکیمبائی باین تاب تو اتج سم کمر باز ز آناوان کرازمیدچنین طوق برگزینی بتلخی مرده هر سو صد هوس من راه این جیت نزد بر راه پیغام تو گو شتم دیده به هم چنین حمیازه بر خمیازه تاکی در شب بجزا</p>	<p>نه جامی جلوه گل بود یادش ساختن شسته اگر پردانه گاهی میکند انداز آغوشه بزیربار بتیابی بباری میرود و شسته بگو شتم حلقه گردیدست عشق حلقه در گوشه که شاید توشه بر سر کند از چشمه نوشته ز کوته خاطر عطر کنی یاد فراموشه بنفکندیم روز وصل آغوشی بر آغوشه</p>
<p>آتش حسن و عشق آندم ظهوری میشدی قائم که بر حرم جفا گوشه در افتد با وفا گوشه</p>	
<p>یک روز نمیکشی شراب بے اشک بشمرده میفشانم شبهه چه فسانها که بر خواند</p>	<p>کز بخت جگر کنم کباب بے پرورد شده غم ز جیاب بے در هیچ شبانه نیست خواب بے</p>

در کشمکش شمشیر زلف	چیمپیده براه پیچ و تاب
هم بازی پرده با درین	از شونجی چیره در نقاب
تا که بسخن در آید آن چشم	مایم ز گاه بے جواب
نهایت از جگر بیرون رفت	دین طوفان که گریه دارد آب
شادیم که ناله انتخابی ست	از در و خوش است انتخاب
در بادیه مندریب کریم	از گریه سراب زای آب
یکشب نهاد پای بیرون	ز شک توبه سیر ما بتا آب
روشن دلی از دست امروز	وزیره نشسته آفتاب

شخصیت اخلاط حاصل

از خویش ظهوری اجتناب

ز جنبشهای مرگانش بدن زخم شان شود	ز طغیانهای حرمانش بصدقه فغان شود
تعالی الله چه زینده است که نشنیدد این گزند	که نجشده شال پوشی را بر زارش پرنیان شود
ز دریای شرک من چه بیتیابی موج آمد	ز تار آه با فم طلیسان آسمان پوشد
ز راههای سودا پرده بر منفر می آید	برای سینه کردم فکر داغ آتخوان شود

ز شک مایه داری بجز برادر وصل گزیدیم

ظهوری صرفه داری سودا کردم زبان شود

من و سوز و گداز و صبر و کنج و خشم و بیتاب	زبان و کام خشک ناله و افغان نایاب
مگر آری بیرون از لاغرهایخت طالع را	بصد زاری گلو را عرض کن بر تنقاص
خوشا بنیش که رنگین تر شود از جلوه ای گل	هوس دارد ز خون خویش گلبن او بدر آید

شبنم و تیرگی ماندست بگر فیتیم از روئے
 بهم تا کی بر آیم سزایان از طعنه مردم
 ز دم بر نعمهای شکر در وی از بن ناخن
 باستقبال وصال از خویش میخواستیم برون آیم
 نخواهیم شبنم افسانههای مانع خساران
 محل تعمیر یک مسجد قضا در آب بگریفتی
 چه سنگین اضطرابی لنگر افکندست در خاطر

نکدم از برای کلبه خود فکر مهتا بے
 ندارم آن گوارائی در نیا مشربی تا بے
 مگر تار نفس را ناله بنوازد بمضرا بے
 که شادی منیرند از گریه راه خنده را آسبے
 که متیرسم قد بر چشم بیدارم گل خوابے
 نماز ابرویش که فوت کرد دیدنی زخرا بے
 شکایت طاقتم کوه است اما کوه سیاه بے

ظهیری کیست طوفان رخ روزه دریای اندو
 که آهش از برای کشتی حریخت دولا

عید از گل قبرا لکه ماساخت حیات
 سر سبزی و شادابی عشقت که گشته است
 در حیرتم انداخته آنقدرت و این عجز
 در خدمت نزدیک بچالاک می نیست
 سنگ ره سالک نشود دینی و عقیقه
 امید که کارم نقد در طلبش پس
 در بیع مذلت چه حریفند عزیزان
 از سینه حیرت چه گر بهاک نه ماند
 تیغ تو نمیداشت اگر آب مروت
 مشکل که نشیند دل ما در چین حسد

شاید که بوسیم بعبیدی کف پائے
 آرایش گلزار تری خشاک گیائے
 شاهی نتواند که نباشد به گدائے
 خوش آنکه شوم پیرین تنگ قبا بے
 میخواست اساس دو جهان بکسیر پائے
 در گشدم پیش فتد راه نمائے
 بیانه دشنام میاست دعائے
 چون گریه نمی بود اگر عقد کثائے
 خون چو مننه ما که رساند بهبائے
 خواهیم بپس از سر کوی تو هوائے

از صیقل مهر تو دلم آئین گردید	روی تپاشا بکشم روی نمائے
امین نشوی از خطر مرگ ظهوری احیای بقائے نمکنی گریفبائے	
<p>بر پیش رشک زمین غمت برگزیده تری حدیث دوختن جیب در میان دارم بدل بریش چنین طفل و نارسیده مبین بعضه غم و اندوه سرو بالا یان چنان که رام ترا زمین کسی نبوده بصبر ز چاک خرقه چرسوست در نظر بازے تعلق ست تمنای مقصد و منزل چه خار لاکه نخچیده است در کفم برهم بئی زیارتش از دیده پایی میکردم بیار حلقه و در گوش من فلک کن زمین</p>	<p>که یار راست بهر دژ شوخ دیده ترے ز خوشیتن نشنیدم ز پا بریده ترے بکار خویش از وضعیت واریده ترے ز آه من نمایند قد کشیده ترے کنون ز خویش ندارم گمان میدے ترے گمزه شیخ ندیدیم شوخ دیده ترے درین طریق ز تجرید گو جبریده ترے زمن نبود درین باغ گل نخچیده ترے ز من سراغ ندادند غم کشیده ترے بیع عشق نداری دوم خریدے ترے</p>
درین شکار کنم من از شکاری اشک ندیده ام ز ظهوری بخون تپیده تری	
<p>دور را در خسار جام کاری شدم بی صبر تر دوستی ندارند لب من ریش گشت و گوش فاسد فرو خودم نفسها گز نکردے</p>	<p>بسر جوشی نکر دی خام کاری دل آرایان درین آرام کاری ز بس ابرام در پیغام کاری سحر را دود آہم شام کاری</p>

نداری خدمتی در دیر نتوان	بانداز حسرم احرام کاری
عجبت فونی بر آرد دست ناصح	رمن کو نچست تر در خام کاری
بغرت گو اثر مت از دارد	دعایم را ازین دشنام کاری
غزالان را بوشت انشیت	رسم خور و گناز را رام کاری
ز چین های که جیدی در بلف	چه شہار که کردی دام کاری

ز فیض مدحت دارای عادل

ظہوری را کند المام کاری

خوشت خضو جان صرف کن برای کسے	کجاست فدویہ بسازی اگر برای کسے
بکاوش رگ دل نش غمزہ در کارست	جہان جهان بل و جان نشتر برای کسے
ازین ترقی عجب و غرور و فکرم	کہ خوی کرد بدشنام او دعای کسے
اگر گہی بقسم خوردن احتیاج افتد	خورم قسم بوفا ہای بیوفای کسے
اگر زیادہ نگویم خضر میداند	کہ نیت کم ز بقای کسی بقای کسے
ز مجلس تو مرا از دو حام بیرون کرد	گذشت عمری و خالی نبود جابی کسے
بخانہ دل من دزدنیت آری پے	شود چور ز ندانی رہ سراسی کسے
بخاک بنیریم اقادہ کارے ترسم	کہ در رہ تو بر آید بنگ پای کسے
عجب اگر بگذارد دران جانش نیز	مباد شمس ہجر تو در قفای کسے

ز وصف خلد ظہوری مکن زندانم

کہ غیت جزیر کو باغ دلکشای کسے

تلمنی بصد شکر گر شیرین زبان کیتی	تیری بصد پیکان بزبان ابرو کمان کیتی
----------------------------------	-------------------------------------

<p>خود را مبادا گم کنم بر بی غلط تا که روم آغوش از زانی تو بر بوسه میزد بهم انیت اگر تاب کمر تاب نمیاند بکس در کار و بار جان و دل هر روز ز غم تازه از غمزه فساد تو هر لحظه بر گدای جان سامان کار و بار تو بر غفلت و نادانیست خورشیده بال و پری در آتش پروانه خوش دوری انداختی خوش آتشی افروخته</p>	<p>از دست می افتم بدر در مغر جان کستی شمشاد بالای خودی غنچه دلم کیسی جائی نمانده در میان نازک میان کستی از نوک مرگان میچکد رنگین شان کستی از آرنجش میزند راحت رسان کستی کم میکنم پروای کس بسیار دان کستی دو دم بر آید از جگر از دودمان کستی خوش مهربانان سوختی نامهربان کستی</p>
--	--

در کوی ابراهیم شه بنگ ظهیری قدر خود
بر آسمان بر تر نشین از آستان کستی

<p>در ستمکاری چه عهد تو داری میکنی مرغ دلها می پرانی و نگه بر میدهی پرده بای راز را میدوزی خوش میدی چون برانی زنده و تقوی انیمه گل شکفت آه سر بر کرده سیر سبستان کرده اند آنجنان شکسته پیمان که از خاطر رود بر سر کاری ازین کمتر تصرف نیست می نشینی هر کجا دانی که میباید نشست میکنی جمع انیمه آشفتگی در طره با</p>	<p>بر تو میترسم غمخیز از آنچه خواری میکنی گشت استاد خودی شوق شکاری میکنی در میان می آئی و دیگر کناری میکنی خویش را از تاب می رنگین بهاری میکنی گیریه رنگین ست سیر لاله زاری میکنی یاد خواهد بود خود را شرمساری میکنی صاحبان جان و دل را هیچکاری میکنی خوش نشینی با رقیبان و گذاری میکنی فکر احوال پریشان روزگاری میکنی</p>
---	--

	صد ظهوری بر بابت بخود آید هر زمان بخود انت را اگر گاهی شکاری میکنی	
خواهم از حق بدعا سوزی نالۀ افسرده است میباید در گلستان با شرش بنم کاش بگانه گرم میگردید آبروی رود بباد مباد جرعه ساقی نرخت جز برزند از برای فستیلۀ دغش	نفس گرم دردعا سوزی درد از شعله دوا سوزی افگر غنچه در صبا سوزی کرده پیوده آشنا سوزی آتش باده در حیا سوزی ذوق دارد بیار سوزی زاهد شعله دردوا سوزی	
با ظهوری شد ست گرم عتاب عیب باشد ز شه گدا سوزی		
تارکت را باد مغفرا ری دیدۀ بر جنبش شمرگان مدور کشتی صبر و سکون را میدهم دل بدایع از گرم خونان میشود قیمتی کردیم چون آمد بکار دل سبخت چند گویم به رحم رحم روز سراز سایه سرو بلند	گره سیر نیست معجز کاری ز جسم بر گهای نشتر کاری هر زمان از موج لنگر کاری سینه را باد با خگر کاری غنیمت میخواست جوهر کاری غمزه باد دستور غنجر کاری بال و پستان را صنوبر کاری	
خاک راه شه ظهوری سجده کرد		

فرق خود را کرد و افسه کاری

<p>بجندی شکرتانی بنجسته صبا دیگر به سنبیل و زین پیچید تواند دل بچنگ غمره شتیغ مرا اگر بدست آن طره گردان بطاهر بوسه بخشی از تو دورست نشدر روزی که تابش است پیش لب گاه که آید در خیالم چنین خندد اگر بعل تو مبین</p>	<p>خرامی جلوه را جانی بنجشی اگر از طره ریجانی بنجشی گرش از غمزه خفتانی بنجشی اگر خواهی پریشانی بنجشی مگر از خویش پنهانی بنجشی بدستم طرف دمانی بنجشی گناه زخم دندان بنجشی زهر اشکم بدخشان بنجشی</p>
---	---

تنزل از خرد تا که ظهوری

جنون را کاش طغیانی بنجشی

<p>اگهی عجز از حال خود چه غافل مشوی کمنه بطلان خود بفروش و عشق نو بخر در صفت اهل دل از دون همتیامستی باش از زندان عارف خدیت منیاز کن کشتی جانها بوج عشق دریا میشود نا توانی اگر جنون را شورشی در عشق نیست میکنی عید ثبات میدهم تا کسبت بخام میانی جنون از گرمی مجنون مهرس</p>	<p>کو ملاقیها به تقصیرات قاتل مشوی در بطالت گذران اوقات عاقل مشوی نیم جانی خج باید کرد داخل مشوی خافقه فشین که از شین کابل مشوی کو تهی گردانی طوفان ساحل مشوی میشوی خوش بی نما گاه بی که غافل مشوی اینکه صدره هزاران قربان قاتل مشوی داستان کو کهن مشو که کابل مشوی</p>
--	--

<p>عمر رفت و صورت کار تا شا بزنگرد کی طرف نشین ظهوری خیزد حاصل ماثور</p>	
<p>بهار باغها از لاله روئے ز چین آرد مشک اما بر باد برابر آمدش آئینه از شرم چو زخم مرهمی از تیغ او دور بنازم خرقه خود را نیالود سخن خواهد که شیرنی شود صفت از ان ستم که در خمیازه می ندارد گرچه سخت سینه دارد</p>	<p>پناه داغها از شعله خوئے بچین از چین مویش مشکبوئے نگردد آب آهمن سخت روئے ز جیب عاشقان چاک رفوئے عبث گو کرده باشم خرقه شوئے اگر گاهی ز بند تیغ گوئے کند گردون مینائی سبوئے جگر مستانی در داغ جوئے</p>
<p>ظهوری را بعشق خود رویان برون آورده ام از رشت خوئے</p>	
<p>ساقی نشسته دعوی پرهنر میکنی بیارگشت چشم تو در دشمنان مبین در صید گاه غمزه رنگین نشان خود در گردنم بگو می تو برخاستن شست در چشم آفتاب رگ در ریشه بشمر انگشت اگر غم تو در گشت نشین آه برگرد کار دیدن و سرشار صورتی</p>	<p>خویش بخون تو به خود تیز میکنی از دوستان برای چه پرهنر میکنی فراق طره های دلاویز میکنی در افتنم به بیدار انگیز میکنی چشمی که در فتنه خود تیز میکنی خوش گردی از شوق سخنیز میکنی از عکس خویش آئینه لبریز میکنی</p>

<p>دل نازکست رشک گزین ز بیتون بودی نیکار گوی دلم از رخ شده زده</p>	<p>ای عشق ظلم در حق پرویز میکنی خود را دقیقه نبج و سخن نیز میکنی</p>
	<p>گلگون گریه تو ظهوری چه بی گسست در نیز کردش مژده همیشه میکنی</p>
<p>کمره جان کمنه را تعمیر جانان نوسه رفع ظلم محب را زرم باد بر عدل مل تیر مبادش ترا ز گشت در مغر جگر ویده ما بر خویش دوزیم چون بر اندازد تقا سالکان راه در فرمودگی افتاده اند اعتقاد و کمنه را ننهند قدری انقار بر درید لها همه در یوزه جان میکنم طره اکنون نیزند بریچ و پرباست دل میتواند شعک آهم پر روانه شد</p>	<p>بود خوش فرسوده شد خواهم کنون جان تو عشق آمد شد طلیب من بدرمان تو دل مباحثه سخن آوردست میزان تو در تماشا گاه او دیدند حیران نوسه مست راه کعبه ما را بیابان نوسه در شمار عشق بت میباید یان نوسه عید رویان هر زمان خواهند قربان تو از کمن آسودگان میم پریشان نوسه کو سمندر تا بگیریم اجکستان نوسه</p>
	<p>شب نیا ساید ظهوری یکدم از فریاد من یا و گیرم از خموشان طرزا فغان نوسه</p>
<p>نوبهار آمد جنون دارد در جان نوسه نعمشان خوئی بخت خانه خود کرده اند گشته داغم خون چکان محبت لعل آتشین از کمن سودا بنالم می شناسم مشتری</p>	<p>سال نو گردید آوردست فغان نوسه داشتم در بوستان میوه زندان نوسه در زمین سینه شد پیدایدشان نوسه بسته دل آئین بختبند چه دکان نوسه</p>

<p>آشنایانِ قدیمی گشته اند از عمر سیر کنند ترشد و عذر و صلش بعد سادگی در تخمیل کا و کا و سخت رسوا کرده ایم نیست چندان اعتبار چاک حبیبِ کمنه را آرزوی آستانِ بوسیم در لبِ کمنه شد</p>	<p>آری از بگیاگان آورده معانِ نوے ما همان هر روز میگیریم بیانِ نوے گشته پیدا بر لبش زخمِ نمایانِ نوے تا که آید در بدن گوئی گریبانِ نوے میکنند خون دریم هر روز در مانِ نوے</p>
<p>انجمنِ افروزی انجمِ ظهوری کمنه شد میکنم بر سینه از دنا غش چرخانِ نوے</p>	
<p>بازار و دکانس که کشاد از تو دکانے از خیل ملایک نشدی جای تماشا چشمت که دلم توده تیز نگه اوست هنگامه راحت شده از دناغ تو خوش گیم وقتت اگر عقل کند غاشیه دارے در حبیب دریدن مدد شوق ضرورت همت کمر سعی چنان جیت نه بسته است خالی شده بهای من از لایه که شاید ماه استره است ابره خورشید بازم</p>	<p>بر مایه سودت دو جهان ست زیانے میداد اگر ز گسستان تو شانے از سرمه بره کرده سیه نور کمانے آسایش مریم ز نفس دست نشانے نگذاشته در دست کسی عشق عنانے خوش آنکه مبتاب کشید ست کمانے هر بر گداسے نه شود شاه جوانے در گنج لبے بر کنم از بوسه دبانے مشاطه او خواهد اگر آمینه دانے</p>
<p>در روزه نهی عشرت می روزه صبحی با پر مخان خوش گذراندم رمضان</p>	
<p>با ناست چوماه و لفریبه</p>	<p>گوئی که دوباره گشت سببه</p>

<p>گر دیده علم خجاک رستی فرق من و پای ناشکیبا در راه روی میان پری غارت زده که دشت تجرید خوش ناله دای دای پس ماند</p>	<p>جستم ز ناله خامه زیج در یوزه گنم مگر شکیب دارند مجبوران اریج امید که بر خورد کیج از شمع در دو کوسیفیج</p>
<p>و وصل تو بخت من محالست دادست ظهوریم فریج</p>	
<p>نشود زنده تا مرد سور گلش شرع بود جان کنان چیت بهتر برای بد نشان حسرت آرزو هم برود ناله زار بر سر سیلست</p>	<p>نیستم برده از در دور نتوان تاقت چرخ صور روشنست اینک دیده کور کشته هر جا که سینه ام کور گریه زار کرده خوش زور</p>
<p>کو فریدون که ناله دنازد از ظهوری بزور کو کوری</p>	
<p>چه صرفه مدعیان راز ما جو اسیری که ام سرو که در سایه گیت بیای مرحمتش چند بار آوردم مباد رابطه شکر خور قطع شود بیمانه من خوان فکنده در دلم</p>	<p>تمام گشت سخن زار مدعاسیر کسی ندیده چنین شاه از گداسیر زلفت بر سر دشنام از دعاسیر نهاد تیغ بکف مرغ را نو اسیر هنوز گر سنه چشمست از دفا سیر</p>

مهنوز صحبت بیکانه ناگوار نیست	ز عمر خود نه شده مرنز آسیر است
زر زره خواری دندان بصادق میالم	بخوان زید نباشد از ریاسیر
سبکشان اگرش پس کند روی برو	فدا به شیخ دهد زود از دوا سیر
پری ببار که افشا ندست بر و بندم	کدام صبح کشد مرغ را نو اسیر

مس تو ز نشود خبر بچش کوزه فقر
نصیحت است ظهوری ز کیمیا سیر

خاتمه الطبع

آرایش شانش و پریش نیایش خدائی بسته که کبر است آسمان زمین جلوه قدرتش مهر و ماه نشو
صدقتش حکیمیت کیمیا و دانا نیست بی همتا آقا بعد شیو پرشاد و مہی حلقه بر در باب سخن می گوید
وز نجو چمرگان خاک راه دلداد کار به شاه معنی می رود که ولی نعمی جناب نشی نول کشور صاحب
مالک مطیع اوده اخبار که کتب کیمیا و نایاب طبع گردن کارش و درین رنگداز مثل خدوت در نظر
نیاوردن شعایش ناخوست بقصد طبع دیوان ظهوری ترشیزی برخواست و از کتب خانہ آفتاب
بتخلص قلم یک جلد حاصل ساخت سپس قوه فعل را از کتمان ظهور آورد یعنی کتابت به قلم
شکسته رقم من و میچوان سیر و چون نسخه دیگر معاریت بکده تقبیت بهم نرسید ناچار نقل بالنقل
باتمام و تصحیح گردانید و مختصر این شاه در نظریه در ماه نومبر ۱۳۰۹ شمسی مطابق فریقہ ۱۳۰۹
پیرایہ خاتمه پوشید و با هزاران قرضی و مبارکی در محفل عنائی و زیبائی خرامید فقط

مناسخ طبع

مقرر است فرمان طور کے
که طبع پاک دیوان ظهوری

شد از دیوان عیان شان ظهور کے
سرد و مہی بسال طبع گویم

تذکرہ حسینی مولفہ میر حسین دوست سنبھالی
اہل مناقب جناب امیر المومنین علی علیہ السلام
سے ابتداء کی پھر بہت سے اولیائے کرام و
اہل اللہ عظام کا تذکرہ ہے۔

تذکرہ کلشن بنجارہ۔ از نواب محمد مصطفیٰ
خان صاحب بہادر شیفہ دہلوی کی تالیفات
سے تذکرہ شعراے متقدمین ہے
قصاید پر فوائد مصنفہ منشی تمھن لال صاحب
بجٹ مخلص۔

دیوان قاسم۔ فارسی غزلیات مالا قاسم
دیوانہ کہ شعرا کی نامی آفاق سے ہے۔
رباعیات عمر خیام پر رباعیات مثل
دواوین اور اوستادوں کے کلام کے بہت
مستند ہے جدید طبع ہوئی۔
اختراع جدید صنائع شعری از راے
کشن کمار صاحب

کلیات دواوین و اسوخت اردو

کلیات النساء اللہ خان یہ کلیات نتیجہ
طبع عالی میر انشا و اللہ خان بہادر کا ہے
اور یہ حضرت عہد میں نواب سعادت علی خان
بہادر کے بڑے نامی شاعروں سے تھے
کلیات نساخ اس مجموعہ میں رسائل
ذیل ہیں شاعر مشرق سخن شعر اشعار نساخ
مغروب دل دفتر میثاق گنج تواریخ چشمہ فیض
قد پارسی زبان ریختہ قطعہ منتخب از مولوی عبدالغفور
خان صاحب بہادر

دیوان خواجہ قطب الدین حضرت قطب الیاقطاب
خواجہ مختار کا کی روشنی تیس صدی تصنیفات نمایاں
دیوان خواجہ معین الدین چشتی ایک نایاب
ہما صفت یہ دیوان محض عنایت ازیر دی سے
اس مطبع کو ملا تبرکاً طبع ہوا
دیوان حضرت نوح الی اعظم شیخ نوحی الدین
لیڈانی مشہور پیران پیر و پیر دستگیر
دیوان غنی مصنفہ ملا محمد طاہر غنی
دیوان مہتاب از بخنوز ناکر فکر منشی مہتاب
دیوان موزن من نتائج خیالات عالیجناب
راجہ رام نرائین صاحب

دیوان صاحب مشہور دیوان ہے۔
دیوان ناصر علی شی و شاعر بادگار زمانہ متاخرین
قصائد مدحیہ نظام عمدہ قصائد فارسی ردوین
جو میر عظیم دیوان مزرا گل میخان ناطق مکرانی اور
دیگر ساتھ کسی جو ہر سنگہ جو ہر تخلص کلام فارسی ملی
دیوان کشفی نوی سلامت اللہ مغفور کا بیوی
طابع مطبع کا

دیوان ہلالی مشہور کلام اہل زبان ہے
دیوان نویدی فارسی غزلین مفید مباحثہ
طہال
خیال بخود می نہایت عمدہ مذاق کی کتاب
منیفات منشی سینل سنگہ صاحب مرحوم
رسی بچہ و مخلص سے
سند پارسی مجموعہ منتخبات کلام شعرا
ی مولفہ مولوی عبدالغفور خان صاحب بہادر
خاص نہ نساخ۔

قطعہ منتخب از مولوی عبدالغفور خان صاحب
رسالہ زبان ریختہ وجہ ایجاد زبان ریختہ
کو لطف کے ساتھ جناب مدد مرحوم فی مع نظائر
اشعار اساتذہ تالیف کیا
شاہد عشرت مولفہ ایضاً
سخن شعرا ایضاً شعرا سے متاخرین کا
اردو تذکرہ ہے۔
مرغوب دل یہ مجموعہ بھی تصنیف جناب
مدد مرحوم الصدر کا فارسی رباعیات کا ہے۔
دقیر ہیشال دیوان اول ایضاً
کنج تواریخ یک کل تاریخین جناب موصوف
کی تصنیف سے ہیں۔
کلیات سودا - قصائد و مثنویات دیوان
دیگرہ از کلام مرزا رفیع السودا -
کلیات نظیر اکبر آبادی مطبع دہلی خرد
کلیات تراب از حضرت تراشاہ مع سائل
کلیات صنعت کلام شاعر مستدیان
کریم الدین صنعت تراہادی
کلیات ناسخ کلیات شیخ نام بخش ناسخ
بے دیوان سہ مصرعہ۔
کلیات آتش - تصنیف خواجہ حیدر علی آتش
لکھنوی سہ مصرعہ
کلیات نظام اردو یہ کلیات بلاغت
کلیات از کلام مجتہد نظام جناب نظام الدولہ
نواب محمد و ان علیخان بہادر نظام مہنیالات
نظم قابل دید ہیں۔
کلیات نظیر اکبر آبادی اسمین بخش مسد

و دیگر نظم ہیں۔
کلیات امیر السیلم نام تاریخی نظم اردو
تصنیف منشی امیر السیلم صاحب تسلیم شاگرد
رشیہ اسمیہ لوی۔
کلیات میر تقی - مسلم الثبوت اسناد کا
کلام ہے بعد نظر ثانی مکر طبع ہوا۔
کلیات ظفر - ہر چار جلد یہ مجموعہ دیوان
حضرت ظفر مشہور ہے۔
کلیات مومن - نہایت پاکیزہ ولایت
کاغذ پر چھپا ہے۔
ایضاً - خانی جدید
ہمارستان سخن - اردو ناسخ و آتش
آبادی ہر طرح غزلین سہ مصرع
دیوان گویا - تصنیف حقیر محمد خان گویا
شاگرد خواجہ وزیر لغویان نو۔
دیوان زند تصنیف نواب سید محمد خاں
لکھنوی شاگرد آتش۔
دیوان فدا - نہایت عمدہ دیوان تصنیف
مولوی فدا امین صاحب۔
کلاستہ امانت - محسنات امانت
لکھنوی کے۔
دیوان اسیر - منشی مظفر علی صاحب
شاعر نامور۔
دیوان غافل - تصنیف جناب منور خان
غافل ہمایہ آتش و ناسخ۔
دیوان ذوق کلیات سید ابراہیم دیوبند

آخری درج شدہ تاریخ پر یہ کتاب دستکار
لی گئی تھی مقررہ مدت سے زیادہ رکھنے کی
صورت میں ایک آنہ یومیہ دیرانہ لیا جائے گا۔

الحمد لله رب العالمين

کچھ پتہ
جامعہ عثمانیہ
۱۔ اراکین مجلس اعلیٰ مجلس نظامی
مجلس شہادت خضاب انکلی میں ایک ایک پتہ لکھ کر
۲۔ اساتذہ جامعہ عثمانیہ و کليات دہلی و گورنمنٹ دارالعلوم
۳۔ اراکین دارالعلوم دہلی میں ایک ایک پتہ لکھ کر
۴۔ مدرسہ اسلامیہ دہلی میں ایک ایک پتہ لکھ کر
۵۔ مدرسہ اسلامیہ دہلی میں ایک ایک پتہ لکھ کر
۶۔ مدرسہ اسلامیہ دہلی میں ایک ایک پتہ لکھ کر
۷۔ مدرسہ اسلامیہ دہلی میں ایک ایک پتہ لکھ کر
۸۔ مدرسہ اسلامیہ دہلی میں ایک ایک پتہ لکھ کر
۹۔ مدرسہ اسلامیہ دہلی میں ایک ایک پتہ لکھ کر
۱۰۔ مدرسہ اسلامیہ دہلی میں ایک ایک پتہ لکھ کر

[illegible]

عالم ہوگی۔
حاجہ تھاپوں پر کسی قسم کا نشان سیاسی یا منسلک
نہیں لگایا جائے۔
جس کی نئی آنسو کی کہ کتابیں
جانی نہیں کجا سیکھیں گی

